

САНДРА БРАУН РАЗМЯНАТА

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Мелина Лойд изпрати въздушни целувки към бузите на близначката си.

— Поръчах италианско бяло вино. Студено, леко и с не твърде силен аромат, чиято миризма се долавя отдалеч, според сервитьора. Впрочем той идва.

Джалиън седна срещу нея. Сервитьорът ѝ поднесе чаша „Пинто Гриджо“ и неволно заля ръката си, докато учудено въртеше обръснатата си глава ту към едната, ту към другата.

— Мили боже!

— Близначки сме — каза Джалиън, преди да ѝ зададе въпрос.

— Нямам думи. Приликата е направо умопомрачителна.

Мелина хладно му се усмихна.

— Сестра ми би искала да поръча питие. Ако е удобно.

Тонът ѝ, леден като виното, прогони захласването му.

— Разбира се — каза той и застана мирно като войник.

— Извинете. Какво да бъде, госпожо?

— Сода с много лед и резенче лимон, ако обичате.

— Ще донеса питието ви „prontamente“^[1] и ще ви изредя специалитетите на заведението за днес.

— Нямам търпение — промърмори Мелина, когато той се отдалечи.

Джалиън се наведе напред и прошепна:

— Що за дума е „prontamente“?

— А „умопомрачителна“?

Сестрите се засмяха в един глас.

— Радвам се да те видя усмихната — сподели Джалиън.

— Когато влязох, ми се стори в доста мрачно настроение.

— Малко съм ядосана — призна Мелина. — Тази сутрин трябваше да откарам една писателка до летището навреме за полета в пет и петдесет и осем. Пет и петдесет и осем! Зная, че резервират

полети по такова нечовешко време само за да дразнят съпровождащите ги лица.

— Кое беше ранното пиле? Някоя известна авторка?

— Забравих името ѝ. Първата ѝ книга се казва „Да се държим с децата си като с домашни любимци“. Подзаглавие: „Удивителни резултати“.

— Двегодишните хлапета седат и лаят по команда?

— Не зная. Не съм я чела. Но доста хора проявяват интерес. В момента е на трето място сред бестселърите на „Ню Йорк Таймс“.

— Сигурно се шегуваш.

— Кълна се в Бога. Всяко добре рекламирано издание се продава. В наше време дори аз бих написала книга, ако намеря интересна тема. — Замисли се за секунда-две. — Може би за известните и скандални личности, които съм срещнала и изтърпяла за един ден. Но навярно след това ще ме съдят.

Сервитьорът се върна със содата на Джилиън и малък сребрист панер с хляб. Изрецитира списъка сложни названия, който съдържаше повече прилагателни, отколкото ястия, и се оттегли с въздишка на недоволство, когато поръчаха авокадо, пълнено със салата от скариди, избрано от напечатаното меню.

Мелина побутна панера към Джилиън и тя отчупи четвърт питка, поръсена с натрошени ядки.

— А какво ще кажеш за живота на едноличните близнаци? Би могла да пишеш за това.

— Има твърде много материал. Темата трябва да бъде стеснена.

— За и против еднаквото облекло?

— Може би.

— Съперничеството за вниманието на родителите?

— Това е по-подходящо. А какво ще кажеш за телепатичната връзка? — Мелина погледна Джилиън над ръба на чашата си, докато отпиваше глътка вино. — Благодарение на която усещам, че днес сестра ми е доста угрижена. Какво има?

Преди да отговори, Джилиън изтупа питката и изтри праха от ръцете си.

— Направих го.

— Кое?

— Знаеш за какво говоря. — Сниши глас: — Това, за което умувах през последните няколко месеца.

Мелина едва не счупи чашата с превъзходно италианско вино. Сивите ѝ очи, напълно еднакви с тези на сестра ѝ, се сведоха към скута на Джилиън, скрит под масата.

Джилиън се засмя.

— Няма да проличи скоро. Всъщност дойдох направо от клиниката.

— Искаш да кажеш, че си го направила днес? Току-що? Значи може би скоро ще мога да се нарека бъдеща леля?

Джилиън отново се засмя.

— Предполагам. Ако малките приятелчета свършат работата си както трябва и плавайки по течението, попаднат, където трябва.

— Господи, Джилиън! — Мелина бързо отпи глътка — значи наистина си го направила. Държиш се толкова... нормално. Спокойно.

— Гинекологът би се радвал да го чуе. Непрекъснато ми повтаряше да се успокоя, а не можех. Първо, скобите бяха толкова студени, че съвсем не допринасяха за спокойствието ми. Второ, от месеци мислех за това. Не бе лесно взето решение.

Изкуствено оплождане със сперма от анонимен донор. От няколко месеца Джилиън се бе опитвала да прецени вероятностите и рисковете. Мелина бе убедена, че сестра ѝ е прекарала часове в размисъл, но не можеше да се отърси от някои свои опасения.

— Обмисли ли го от всяка гледна точка, Джилиън?

— Мисля, че да. Надявам се. Въпреки че може би има още гледни точки, за които не подозирам.

Именно това безпокоеше Мелина, но не сподели тревогата си.

— Понякога се чувствах толкова раздвоена, че се изкушавах да се откажа от идеята. Искях да си внуша, че изобщо не ми е хрумвала и да забравя за нея. Но накрая така ме обсеби, че не можах да се освободя.

— Това е добър знак. Когато нещо ни завладее изцяло, обикновено е за добро.

— Физически нямаше пречка. В цветущо здраве съм. Прочетох всичко, до което успях да се добера, за алтернативните методи на зачеване. Колкото повече четях, толкова по-трудно ми бе да взема решение. Честна дума, дори опитах сама да се разубедя.

— И?

— Не ми хрумна разумен довод. — Радостно се усмихна. — Затова го направих.

— В клиника „Уотърс“ ли стана?

Джалиън кимна.

— Имат голям процент на успех, стабилна репутация. А и лекарят ми хареса. Беше много внимателен. Търпелив. Подробно ми обясни всичко. Взех интелигентно решение.

Блясъкът в очите ѝ издаваше, че е доволна от избора си.

— Не мога да си обясня защо не ми каза. Щях да дойда с теб, ако ме бе помолила. Да държа ръката ти. Да ти вдъхвам кураж.

— Зная, че винаги си ме подкрепяла, Мелина. Ти и Джем сте единствените хора, с които съм го обсъждала. Извинявай, че не споделих решението си с теб. Но, Мелина... — Очите ѝ бяха влажни и имаха умоляващ израз. — Моля те, разбери ме. Прецених мненията и гледните ви точки, като имах предвид начина ви на мислене.

— Аз...

— Моля те, изслушай ме. Реших, че в края на краищата аз съм тази, която ще зачене, износи и роди детето. Затова трябваше сама да взема решението. Искях да ти кажа. Но щом най-сетне престанах да се колебая, не желяех...

— Да те разубедя?

— Или дори да събудиш у мен съмнение.

— Уважавам избора ти. Наистина. — Но думите ѝ не прозвучаха убедително. Хвана ръката на Джалиън и я притисна. — Джем присъства ли?

— Не.

— Все още не мога да повярвам — каза Мелина и отново погледна крадешком към корема ѝ. — Как... Как точно стана?

— Вчера си направих хормонален тест, който показва, че овулацията ми ще настъпи през следващите трийсет и шест часа. Обадох се в клиниката и си уговорих час. Беше клинична процедура. Използваха интраутерален катетър.

Мелина остана безмълвна, докато Джалиън описваше манипулациите.

— Болеше ли?

— Не.

— Откъде е получена спермата?

— Откъде мислиш?

Мелина се усмихна:

— Имам предвид — в географски смисъл.

— Клиника „Уотърс“ има собствена банка за сперма, но предпочитат да не използват проба от местен донор за местна пациентка.

— Разумно.

— За мен бе поръчана при утвърдена банка в Калифорния. Пристигна тази сутрин в контейнер със сух лед. Когато бе затоплена и сгъстена...

— Моля?

— Това е терминът. Смесва се с протеин и се завърта в центрофуга така, че това, което влиза в катетъра, е... — Джилиън се засмя — ... така да се каже, концентрирана сперма.

— Сещам се за хиляди вицове, но няма да ти кажа нито един.

— Благодаря ти.

— Чувстваш ли се различно?

— Не. След процедурата си дремнах. Трябваше да остана в легнало положение около половин час. Следващото, което си спомням, е, че сестрата се върна в стаята и ме помоли да се облека и да отида при лекаря в кабинета му. Той ми разказа няколко успешни случая и ме посъветва да не губя кураж, ако не се получи от първия път. После си тръгнах и дойдох направо тук.

Доволна от увереността на Джилиън, Мелина се отпусна на стола си и замислено прикова поглед в лицето, еднакво с нейното.

— Господи, това наистина е умопомрачително! — След като двете отново се посмяха за сметка на сервитьора, тя попита: — Значи най-трудната част е да улучиш тънката хартиена лентичка?

— Трябваше да добия известни умения. Доста потренирах, докато свикна.

— Честно казано... — Мелина замълча и махна с ръка, сякаш за да изтрие недовършеното изречение. — Няма значение. Не бива да казвам нищо.

Но Джилиън вече знаеше какво си бе помислила сестра ѝ.

— Щеше да кажеш, че предпочиташ старомодния начин на оплождане.

Мелина насочи въображаем пистолет срещу нея.

— Добре ме познаваш.

— Татко винаги е твърдял, че имаме едно съзнание.

— Може би ще ме наречеш мръсница — каза Мелина и превзето сви рамене, — но предпочитам плът и кръв, отколкото катетри и скоби. Студеният метал просто не би имал същото въздействие като топло тяло и космати крака, които да се търкат в моите под завивките. Да не говорим за половия атрибут.

— Моля те! Не споменавай за него.

— Не ти ли липсваше тежкото дишане? Онова несравнимо издигане, което те кара да усетиш красотата на живота? Поне малко?

— Сексът няма нищо общо. Не го направих за удоволствие, а за да имам дете.

Мелина се опомни.

— Просто се шегувам. — Скръсти ръце на масата и каза сериозно: — Най-важната, основната истина е, че искаш дете.

— Именно. Това е най-важната, основната истина.

— Радвам се за теб. — Усмихна се на Джилиън с искрена топлота. За миг остана замислена и добави: — Жалко, че Джем е стерилен. Би могла да получиш всичко наведнъж. И секс, и бебе.

Сервитьорът пристигна с поръчката им. Порциите бяха украсени със свежи теменужки и изглеждаха твърде красиви, за да бъдат изядени. Джилиън отмести с вилицата си малкото лилаво цвете върху салатата от скариди.

— Джем се е подложил на вазектомия дълго преди да се запознае с мен.

— Според мен — късметлийка си. — Мелина вдигна чашата си като за тост. — Безопасен е.

— Мелина! — укорително каза Джилиън.

— Извинявай. — Но Джилиън разбра, че извинението ѝ е неискрено. — Ала ти не си щастлива с него, Джилиън.

— Не е вярно. Щастлива съм.

— Нима? Не се държиш като влюбена до полуда. Или нещо ми убягва? Така ли е?

— Очевидно. Защото истински обичам Джем.

Мелина недоверчиво повдигна вежди.

— Обичам го — уверено повтори Джилиън. — Но коя връзка е свършена? Човек не може да има абсолютно всичко. Прекалено е да искаш от някого да задоволява всичките ти потребности и желания.

— В твоя случай — да имаш бебе. Винаги си мечтала да бъдеш майка. Като дете играеше с кукли, докато аз предпочитах да карам кънки.

— Все още ли мечтаеш да влезеш в „Ролър Дърби“?

— Да, и ужасно се ядосвам, защото преминаха на ролери, а с тях е доста по-трудно.

Джилиън се засмя.

— Понякога мама ни различаваше само по коленете.

— Моите вечно бяха покрити с рани. — Засмяха се на споделения спомен, но усмивката на Мелина постепенно изчезна. — Щом вазектомията на Джем е пречка да имате идеална връзка, помоли го да се подложи на обратната процедура.

— Веднъж повдигнах въпроса. Дори не желае да разговаряме за това.

— Тогава как прие решението ти?

— Изненадващо спокойно. Всъщност винаги когато се разколебая, ме насърчаваше да осъществя намерението си.

— Хм. — Мелина бе изненадана да го чуе. — Е, както вече съм казвала неведнъж, той е странна птица.

— Да не говорим за Джем. Винаги когато споменем за него, започваме да спорим, а днес не желая нищо да помрачи настроението ми. Нека просто приемем, че не сме на едно мнение за Джем.

— Съгласна съм.

Мълчаливо започнаха да се хранят, но след няколко мига Мелина каза:

— Само още нещо. — Джилиън изръмжа, но тя заговори по-високо: — Ако процедурата е успешна и заченеш, това ще бъде тежко изпитание за любовта на Джем.

— Помислих и по този въпрос.

— Внимавай, Джилиън. Ако наистина се появи бебе, навярно реалността няма да бъде така розова, както ти се струва на теория. Щастливите моменти няма да бъдат толкова чести, колкото сменянето на мокри пелени. Може би Джем няма да реагира, както те е накарал да повярваш. В интерес на истината, сигурно самият той мисли, че не

би те разочаровал. — Замълча, за да отпие вино и реши да сподели опасенията си. С Джилиън винаги бяха разговаряли напълно открито и честно една с друга. — Малко се тревожа, че отношението му ще се промени, когато детето се появи на бял свят. Нима не би било трудно за всеки мъж да приеме дете, което фактически е на друг? Най-малкото — Джем ще има известни скрупули. Вероятно ще изпитва и негодувание.

— Очаквам да има проблеми — каза Джилиън. — Предвидих и това. Но не можех да взема решение въз основа на вероятности и предположения. Трябваше да престана да се питам: „Какво ще стане, ако?...“, или никога нямаше да го направя. Освен това колкото по-скоро стане, толкова по-добре. След два месеца навършваме трийсет и шест.

— Не ми напомняй.

— Непрекъснато си повтарях, че биологичният ми часовник тиктака. Не биваше да отлагам повече.

— Разбирам.

Джилиън остави вилицата си.

— Наистина ли, Мелина? Можеш ли да ме разбереш?

Всяка от тях винаги се нуждаеше от одобрението на сестра си. Мелина ценеше и зачиташе мнението на Джилиън повече, отколкото на всеки друг, и знаеше, че и обратното е истина.

— Да — бавно отвърна Мелина, — разбирам те. Просто не споделям мечтата ти. Никога не съм изпитвала желание да бъда майка. — Усмихна се с тъга и добави: — Слава богу, нали? Животът ми, бъдещето ми, всичко е свързано с работата. — Протегна ръка над масата и притисна китката на Джилиън. — Може би майчинският инстинкт е единствената разлика между нас. Мисля, че ти го притежаваш и за двете ни. Щом е толкова силен, не би трябвало да го потискаш. Чувствала си нужда да го изявиш, защото иначе не би била щастлива. Взела си правилно решение.

— Господи, надявам се да е така! — Въпреки че знаеше колко важен е този експеримент за Джилиън, Мелина бе изненадана от вълнението, с което говореше близкочаканата й. — Силно желая да имам дете, но... ако това дете не ме иска?

— Моля?

— Ако майчинският ми инстинкт се окаже заблуда и не съм добра майка?

— Това е невъзможно.

— Казваш го, защото знаеш, че бих искала да го чуя, Мелина.

— Помниш ли някога да съм говорила празни приказки? Казвам го, защото е вярно. Ще бъдеш идеална майка.

— Искам да бъда.

Изречението и тонът на Джилиън издадоха решителност. Никоя от двете не плачеше често, а сега Джилиън сякаш едва сдържаше сълзите си, което или се дължеше на хормоналното ѝ състояние, или бе още едно доказателство за силата на чувствата ѝ.

Тя каза:

— Това е най-важното от всички решения, които съм вземала и ще взема в живота си. Не искам да се проваля в нещо, което е толкова важно за мен. Просто не бих го понесла.

— Няма да се случи — увери я Мелина.

— Искам бебето ми да се чувства толкова щастливо с мен, колкото аз с него. Или с нея.

— Ще бъде най-глезеното хлапе на света. Искан ми се да бях така убедена във всичко. Ще се справиш невероятно добре като родител, Джилиън. Така че избий си от главата мисълта за провал. Забрави я. Погребан я. Това няма да се случи.

Искреното одобрение, с което сестра ѝ приемаше решението, накара Джилиън да се усмихне с облекчение. Примигна и преглътна непролятите сълзи.

— Добре. Обещавам, че съмненията ми ще бъдат забравени и погребани.

— Е, слава богу, че се разбрахме по този въпрос. Мелина отново вдигна чашата си за тост.

— За теб и за съвременната медицинска наука! Дано микроскопичните попови лъжички свършат работата си!

Чашите им се докоснаха със звън. Джилиън каза:

— Вероятността за успех, дори когато всички системи функционират безупречно, както в моя случай, е едва двацет и пет процента. Може би ще бъдат нужни няколко опита.

— Мама казваше друго, когато започнахме да излизаме с момчета.

Засмяха се при спомена за трогателната стеснителност на майка си, когато разговаряше с тях за секса и ги предупреждаваше за потенциалните рискове.

— Помниш ли онази лекция? Не знаех, че съществуват толкова много евфемизми за частите на тялото и сношението! — възкликна Мелина. — Но ясното и недвусмислено послание беше, че е достатъчен само един път, за да се направи бебе.

— Ще видим. Докторът ме увери, че тези приятели са добри плувци.

— Наистина ли ги нарече „плувци“?

— Кълна се.

Засмяха се като тийнейджърки на мръсен виц. Най-сетне Мелина махна на сервитьора да отнесе празните чинии и поръча кафе.

— Какво знаеш за донора?

— Той е просто номер, избран от списък, подобен на каталог. От всички кандидати този най-добре отговаряше на предпочитанията ми.

— Цвят на косите и очите. Телосложение.

— Всичко това, плюс интереси, произход и коефициент на интелигентност.

— Значи просто си поръчала номер от някакъв каталог? — вяло попита Мелина.

— Беше научен експеримент.

— Биологически. Човешката репродуктивност, сведена до проста клинична манипулация.

— Точно така.

— Но...

Джалиън се усмихна, осъзнавайки, че не ще успее да заблуди сестра си. Не можеха дълго да крият мислите си една от друга.

— Все пак аз съм човешко същество и тялото ми не е лабораторен уред. Не мога да бъда напълно безразлична, както би трябвало. — Загледа се в пространството и тихо каза: — С помощта на някакъв непознат се надявам да създам нов човек. Дете. Нова личност. Душа. Това е нещо важно. Естествено интересувам се кой е донорът и как изглежда.

— Не е възможно да не се питаш. Но имаш ли някаква представа?

— Никаква. Навярно е студент по медицина, който е имал нужда от малко джобни.

— И обича да се самозадоволява. Както всички мъже, нали?

Мелина намигна на мъжа, който седеше на съседната маса. Той отвърна, поласкан от закачката ѝ.

Джилиън забеляза това и укорително прошепна:

— Дръж се прилично.

— Той не чу какво казах.

И в това отношение бяха различни. Мелина изразяваше гласно всяка своя мисъл, докато Джилиън бе по-дискретна. Мелина казваше и вършетите неща, които хрумваха и на Джилиън, но тя често не дръзваше да ги изрече или стори. Имаха еднакви импулсивни желания, но Мелина ги осъществяваше. Винаги се втурваше с главата напред, докато Джилиън заставаше на ръба на трамплина и се повдигаше на пръсти, преди да се гмурне. Мелина се възхищаваше на благоразумието на сестра си, а Джилиън признаваше, че завижда на Мелина за смелостта ѝ.

Мелина остави господина от съседната маса да мисли каквото желае и попита Джилиън кога ще разбере дали изкуственото оплождане е успешно.

— След седмица ще ми направят кръвен тест.

— Цяла седмица! Трябва ли да спазваш някакви ограничения?

— Не. Не бях посъветвана да избягвам каквото и да е.

— Работа?

— Този следобед имам среща.

— Секс?

— Уговорката ми е с жена.

— Много смешно. Знаеш какво имам предвид.

— Зная. Не, не ми препоръчаха въздържание. Всъщност лекарят дори каза, че ако имам партньор, който ще сподели грижите за детето, би било добре скоро да имаме контакт. От психологическа гледна точка това е от полза за бездетните двойки, при които всичко друго се е оказало безуспешно. Ако правят секс в деня на експеримента, винаги съществува вероятност...

— Спермата на партньора да оплоди яйцеклетката?

— Точно така.

Мелина притисна с пръсти слепоочията си:

— Господи, става...

— Много сложно. Зная. Въпросът има множество аспекти. Намесват се безброй фактори. Етични и религиозни противоречия, които трябва да бъдат обмислени и в най-добрия случай — разрешени. Но не съжалявам. Нямам намерение да се упреквам за решението си, след като го направих. Всъщност, ако този път не зачена, със сигурност ще опитам отново. Доскоро фантазиите ми за майчинството бяха неопределени. Струваха ми се свързани с далечното бъдеще, но сега, след като предприех необходимата стъпка, за да зачена, мечтите ми са много по-ясни. Искам бебе, Мелина — да сменям пелени и всичко останало. Истински желая да се грижа за син или дъщеря. За някого, който се нуждае от любовта ми. И който също изпитва обич към мен.

Мелина преглътна с мъка:

— Да ме разплачеш ли се опитваш?

Джалиън разсея напирещите си сълзи. Леко докосна корема си и каза:

— Ще бъде дълга седмица.

Мелина подсмръкна, ядосана на себе си, че проявява сантименталност.

— Имаш нужда от развлечение — многозначително каза тя. — Нещо, което да погълне вниманието ти и да ти се стори, че времето минава по-бързо.

— Например?

— Ще измисля. — Заигра с пръсти по устните си. След миг почувства прилив на въодушевление. Но веднага се упрекна заради мисълта, която се бе прокраднала в съзнанието ѝ. — Господи! — възкликна тя и удари по масата. — Не мога да повярвам, че ми хрумна да ти предложа това.

— Кое?

— Дяволите да ме вземат! — каза Мелина, внезапно добила увереност. Наведе се над масата и развълнувано прошепна: — Какво ще кажеш да ме заместиш тази вечер?

— Как? Къде?

— Познай кого ще придружавам.

— Не ме интересува.

— Напротив, би те заинтересувало. Кристофър Харт.

— Астронавта?

— Аха! Очите ти заблестяха, когато чу името му.

— Ако е така, в което се съмнявам, навярно е, защото съм впечатлена, че сестра ми ще има честта да съпровожда такава знаменитост. Нали наскоро той се върна от космическа мисия?

— Преди три месеца. Участвал е в полет на совалка, с цел да се спаси важен военен сателит. Операцията е била от съдбоносно значение за световния мир или нещо подобно.

— Защо пристига в Далас?

— За да получи награда на университетската асоциация. Ще му бъде връчена тържествено на официален банкет в „Адолфъс“. — Дяволито ѝ се усмихна. — Искаш ли да се запознаеш с него?

— Не разбирам нищо от работата ти! — извика Джилиън. — Колкото ти разбираш от търговия с недвижими имоти.

— Твоята професия е трудна. Трябва да следиш лихвени проценти, да разгадаваш чертежи и така нататък. Моята не изисква умствено усилие. Какво толкова има за разбиране?

— Много.

— Напротив. Срещаш се с госта в началото на вечерта и го придружаваш до края.

Естествено това бе твърде опростено описание на задълженията ѝ. Беше чиракувала с години, преди работодателката ѝ да се оттегли в пенсия и да ѝ продаде фирмата. Под нейно ръководство се бе разраснала.

В общи линии, ако известната личност не пристигне в града със собствен антураж, тя или някоя от трите ѝ внимателно подбрани и обучени заместнички носеше отговорност за този човек до опътуването му. Изпълняваше ролята на шофьор, консултант, помощник в пазаруването — всичко, от което се нуждае клиентът. Понякога мърмореше, че се налага да работи в необичайни часове, но недоволството ѝ бързо отшумяваше, защото обичаше работата си. Бизнесът ѝ процъфтяваше, защото бе добра.

Но спокойно би изпратила Джилиън да я замести поне една вечер. Също като нея, Джилиън всеки ден се срещаше с различни хора и не би си гълтнала езика в присъствието на полковник Кристофър Харт. Бе продавала недвижими имоти на доста по-влиятелни личности от него. Освен това щеше да се откъсне от Джем Хенингс за вечерта, което според Мелина би ѝ се отразило добре.

— Знаеш къде се намира „Адолфъс“, нали?

— Забрави, Мелина! — каза Джилиън, произнасяйки отчетливо всяка сричка.

— Ще отседне в „Меншън“. Трябва да го вземеш оттам и да го заведеш до центъра със...

— Не ме слушаш.

— Не приемам глупави възражения. Не си посочила дори една разумна причина да не отидеш.

— Какво ще кажеш за тази: вече не сме деца. Възрастните не си играят на такива игри.

— Никой не би забелязал размяната.

— Разбира се, но въпросът не е в това.

— Защо?

— Защото е лудост.

— Полковник Харт не ме познава, откакто свят светува. Какъв е проблемът?

Джилиън продължи да отхвърля доводите ѝ:

— Имам своя работа! На път съм да подпиша договор с прочута рекламна агенция за нова сграда на стойност три милиона. Имам среща с тях днес следобед, за да уточним клаузите с продавача. Освен всичко това Джем ще дойде тази вечер. Така че благодаря за предложението, но не.

— Кристофър Харт е симпатяга — закачливо и напевно я увери Мелина.

— Ще ми разкажеш за него.

— Последен шанс. Ще отидеш ли? Ще отидеш...

— Не, Мелина.

— Жалко.

Мелина се намръщи, промърмори, че Джилиън е развалила настроението ѝ и настоя да плати цялата сметка. Щом излязоха от луксозния ресторант, момчетата от паркинга докараха колите им. Единият младеж така се загледа в тях, че едва не удари задната броня в друга кола.

Докато се сбогуваха, Мелина направи последен опит:

— Ще съжаляваш за пропуснатата възможност.

— Все пак благодаря.

— Джилиън, той е национален герой! Ще прекараш вечерта с него. Това е най-хубавият подарък, който съм ти правила, откакто ти показах какво чудо е сутиенът с подплънки.

— Радвам се, че мислиш за мен.

— О, разбирам. Все още си ми сърдита.

— Сърдита?

— Защото миналия месец не успях да ти уредя среща с Кевин Костнър. Джилиън, хиляди пъти ти казах, че графикът му беше претоварен. Нямаше никакъв начин.

Джилиън се засмя, приближи се и я целуна по бузата.

— Не се сърдя. Обичам те, сестричке.

— Аз също.

— Забавлявай се с астронавта. Тя примигна и каза провлачено:

— Не се и съмнявай, че ще опитам.

— Искам подробности — извика Джилиън след нея, когато се качи в колата си. — Цялата истина.

— Обещавам. Ще ти се обадя веднага щом се прибера.

Над пустошта духаше силен вятър, който вдигаше прах и брулеше склоновете, преди да се разсее сред шубраците. На върха, където въздухът бе по-рядък и хладен, същият вятър раздвижваше жълтеникавите листа на трепетликите и те зашумоляваха като ехо от безброй кастанети.

Комплексът, разположен сред трепетликовата горичка, се съчетаваше с околността така съвършено, че бе почти невидим за мотористите, които профучаваха по магистралата километри по-ниско. Сградите бяха построени от качествен гранит, специално докаран от Шотландия. Цветните жилки сред сивата маса се преливаха с кафеникавите и жълтеникави оттенъци на заобикалящия пейзаж.

Сенчестата тераса на третия етаж на централната сграда бе като открит храм за молеция се. Беше коленичил върху възглавничка от кафяво кадифе със сложна бродерия. Златистите и сребристи лъскави нишки блестяха на слънчевата светлина, която проникваше през клоните.

Възглавничката бе подарък от поклонничка, която твърдеше, че е донесена в края на миналия век от руски емигранти. Представлявала семейна реликва и затова било голяма жертва от нейна страна да я

подари на някого, което доказвало искрената ѝ привързаност към този човек.

Беше навел глава. Гъстите му руси коси изглеждаха почти бели, меки като коприна, ангелски. Очите му бяха затворени. Устните му шепнеха молитвени слова. Ръцете му бяха скръстени под брадичката. Сякаш бе въплъщение на праведността. Докоснал се до божественото начало. Благословен. светец.

Не беше.

През широката остъклена врата, отделяща терасата от просторното вътрешно помещение, влезе мъж с официален тъмен костюм. Без да издаде звук, се приближи към молещия се и сложи до него лист хартия, като пхна крайчеца под кадифената възглавничка, за да не бъде отнесен от вятъра. След това се оттегли така безшумно, както бе дошъл.

Коленичилият прекъсна молитвата си, взе бележката и видя на нея печат с датата и часа. „Днес. Преди по-малко от час.“

Докато четеше напечатаното съобщение, на красивото му лице бавно се появи усмивка. Дългите му тънки пръсти притиснаха листа към гърдите, сякаш бе нещо свещено за него. Отново затвори очи. Сякаш обзет от вдъхновение, вдигна глава към небето.

Но не се обърна към Бога. Името, което изрече с благоговение, бе „Джилиън Лойд“.

[1] Веднага (ит.) — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Дискретно, доколкото бе възможно, полковник Кристофър Харт погледна часовника си. Но очевидно това не остана незабелязано, както се бе надявал. Джордж Абът, единият от мъжете, които седяха срещу него, се наведе напред.

— Още кафе? Или нещо по-силно, този път? Кристофър — или Чийф^[1], както шеговито го наричаха колегите му от НАСА — се усмихна и поклати глава.

— Не, благодаря. Преди банкета днес ще има пресконференция. Трябва да бъда с бистър ум.

— Няма да ви задържим още дълго.

Тази реплика бе на Декстър Лонгтрий, пестелив на думи човек, който при разговор през повечето време слушаше събеседника си. Гласът на Лонгтрий бе плътен и хладен и уверението му сякаш се стовари като камък помежду им. Усмивката му изглеждаше фалшива и чудата на строгото мургаво лице. Никак не се вместише сред множеството бръчки около хлътналите очи и ранните дълбоки гънки от двете страни на тънките му, издължени устни. Чертите му не трепнаха, участваха само устните, но и те изглеждаха неестествено разтегнати.

От началото на срещата, почти преди час, Лонгтрий не бе помръднал, освен, за да разбърка захарта в кафето си и от време на време — за да поднесе изящната порцеланова чашка към устата си. Сякаш при съвсем леко стискане грубата му, почерняла ръка щеше да счупи порцелана. Когато не отпиваше кафе, ръцете му стояха неподвижни в скута.

Докато Абът непрекъснато шаваше. Беше извадил сламката от чашата си със студен чай и поне десетина пъти бе променил формата ѝ, а накрая я бе вързал на възел. Въртеше кибритената кутия в чистия, празен пепелник. Не преставаше да сменя позата си на стола, сякаш преживяваше хемороидна криза. Чешеше коляното си и за разлика от Лонгтрий, усмивката не слизаше от лицето му.

Лонгтрий бе твърде мрачен. А Абът прекаляваше с любезностите. Трудно бе за Чийф да реши към кого изпитва по-голямо недоверие.

Искаше срещата да свърши час по-скоро и каза:

— Оценявам интереса ви, господа. Дадохте ми сериозен повод за размисъл.

Абът нервно се покашля.

— Всъщност, господин полковник, надявахме се да получим някакъв отговор.

— Днес? — възкликна Чийф. — Искате отговора днес?

— Не нещо конкретно — побърза да изясни Абът. — Само да загатнете, така да се каже, какво би могло да бъде окончателното ви решение.

— Това е нереалистично. — Чийф извърна глава към Декстър Лонгтрий, чийто поглед не издаваше нищо. — Оттеглянето ми от НАСА няма да бъде окончателно обявено през следващите няколко месеца, а какво ще правя по-нататък — самият аз не зная. — Засмя се насила. — Дори не съм сигурен къде ще живея.

— Е, естествено бихме се радвали да се установите в родния ни щат Ню Мексико — каза Абът твърде гръмогласно за тихия салон за коктейли. — Отраснали сте в Ню Мексико. Все още се надяваме да ни сътрудничите.

— Благодаря — троснато отвърна Чийф. Спомените му от детството не бяха щастливи.

— Щабът ни ще бъде в Санта Фе. Би било удобно, ако живеете наблизо.

— Удобно, но не необходимо — намеси се Лонгтрий.

— Разбира се — потвърди Абът. Беше подлизурко, който се съгласяваше с Лонгтрий по всеки въпрос. — Това, което иска да каже Декстър, господин полковник, е, че покрай тази работа ще имате голяма свобода за други начинания. Ще можете да преследвате свои интереси, стига да не противоречат на нашите, естествено. Всички печелим. Толкова е просто.

Говореше като търговец на коли втора употреба, който се опитва да осъществи продажба, и широката му усмивка събуждаше

недоверие.

— Боя се, че не е така просто, мистър Абът. Отново заговори Лонгтрий и гласът му напомни на Чийф за бавно приближаваща се змия.

— Полковник Харт, струва ми се, че сте скептично настроен.

— Без майтап — подхвърли Абът.

Единствено той се засмя на глуповатата си шега. Чийф не откъсна поглед от Декстър Лонгтрий и никой от двамата не се усмихна.

— Така е, имам известни скрупули.

— По отношение на организацията?

Чийф се замисли. Не искаше да ги обиди, въпреки че Декстър Лонгтрий го изкушаваше. Беше от племето Апахи Джикарила и носеше плитки, дълги до кръста, които се спускаха като ивици черна коприна пред реверите на сакото му. Ако не примигваше от време на време, човек би го взел за статуя от музей на югозападното изкуство. От друга страна, Чийф бе служил при тиранични началници, пред които навярно плитките на Лонгтрий биха настръхнали.

В отговор на въпроса му Чийф каза:

— Съмненията ми не са пряко свързани с предложението ви за участие в ОЗКНА.

„Организация за защита на коренното население на Америка“ бе името на група, която възнамеряваха да основат. Според официалното предложение, което бяха изпратили на Чийф преди тази среща, щяха да оказват съдействие на всяко племе или резерват, които се нуждаят от помощ. Услугите им щяха да обхващат от юридическо представителство и набиране на средства за подпомагане до лобиране за или против законопроекти на Конгреса, които пряко засягат потомците на коренните жители.

Адвокатите и другите професионалисти, от които вече бяха получили потвърждение, се бяха съгласили да участват на доброволни начала. Организацията предлагаше на Чийф годишен договор да бъде техен главен представител и говорител пред медиите и във Вашингтон.

Не само от финансови съображения първоначалната му реакция бе категорично да откаже.

Каза, възможно най-уклончиво:

— Слушал съм и съм чел неща, които ми се струват крайно обезпокояващи.

— Например?

— Например, че някои индианци трупат богатства от права за минерални находища, казина и други изгодни начинания в резерватите, докато много други продължават да живеят доста под прага на бедността. Печалбите се разпределят неравномерно. Понякога дори изобщо не се разпределят. Това определено ме безпокои.

Абът каза въодушевено:

— Ето една причина да се включите. Бихте могли да промените нещата. Това е и нашата цел.

Чийф погледна настойчивия си събеседник.

— Няма ли вече други организации, които предлагат подобни услуги?

— Има, и са добри. Но ние се надяваме да станем по-добри. Най-добрите. Така ще се открийм сред останалите.

— Защо избрахте точно мен?

— Защото сте национален герой, първият астронавт от индиански произход. Излизали сте в открития Космос!

— Това не означава, че бих се справил като защитник на нечии интереси.

— Напротив, полковник Харт. Когато говорите, хората ви слушат. Особено дамите — добави Абът с обидно намигване.

Харт го погледна и поклати глава с недоумение.

— И сте готови да ме направите свой представител, без да знаете какво бих казал на даден форум? Нима политическите ми убеждения нямат значение за вас? Дори не сте ме попитали за личната ми философия.

— Но...

Лонгтрий вдигна ръка и даде знак на Абът да прекъсне увещанията си. Тон моментално замълча.

— Нека мистър Харт сподели това, което мисли.

— Благодаря. — Не би имало смисъл да продължават с обсъждането, защото вече бе решил. Щеше недвусмислено да им го покаже още сега. — Но преди да се обвържа, с която и да е самопровъзгласена обществена групировка или организация, първо трябва да се убедя, че целта на създателите ѝ не е лична облага. Второ,

трябва да повярвам, че тази групировка се интересува от мен като личност, а не като индианец.

Последва дълго мълчание. Най-сетне бе нарушено от Лонгтрий.

— Нима се отричате от корените си?

— Не бих могъл, дори и да исках. Прякорът ми е свързан с тях. Но никога не съм парадирал с индианската си кръв. Не бих приел пост, който ми е предложен единствено заради произхода ми.

Абът отново смутено се засмя.

— За нас е изключително важно, че сте наследник на Куана Паркър.

— Който беше наполовина бял.

Абът не можа да отвърне на това. След още няколко мига неловко мълчание Лонгтрий явно реши, че е по-добре да се откажат за момента. Изправи се и Чийф едва сега забеляза ниския му ръст. Властните маниери на този човек го бяха накарали да предположи, че е по-едър. Той каза:

— Дадохме на полковник Харт достатъчен повод за размисъл за един следобед, Джордж. Тази вечер трябва да присъства на важно тържество.

Чийф също стана. Абът изглеждаше объркан, сякаш в последния момент бе настъпила промяна в програмата, за която не бе уведомен. Най-сетне и той се изправи.

— Оценявам гласуваното доверие — каза Чийф и подаде ръка на Лонгтрий. — Поласкан съм от предложението. Но все още не съм готов да дам категоричен отговор.

— Тогава трябва да се постареем да ви убедим. — Стисна ръката на Чийф веднъж, рязко и силно, и я пусна. — Съгласен ли сте да се срещнем утре сутринта, за да продължим този разговор?

— Възнамерявах да се върна в Хюстън рано сутринта.

— Ранобудни сме. Вие назовете часа и мястото.

Всъщност нямаше какво друго да обсъждат. Чийф знаеше какъв ще бъде отговорът му дори преди тази среща. Бе приел поканата за нея просто от учтивост. Високопарните им изявления не бяха променили решението му. Лонгтрий изглеждаше доста заможен, не приличаше нито на индианец, който едва свързва двата края в някой резерват, нито на идеалист, готов да се бори срещу несправедливостите спрямо

своята раса. Но потайният негодник не му помогна да намери хитър начин да избегне ранната среща следващата сутрин.

— Точно в девет? — отчетливо попита Чийф. — На закуска тук, в „Промънейд“?

— Дотогава — отвърна апахът. Абът припряно се ръкува с Чийф и забърза след Лонгтрий към изхода на бара.

Другите ранни посетители впериха любопитни погледи в тях. Декстър Лонгтрий определено имаше впечатляваща външност, но изглеждаше странно сред богатите клиенти в луксозното кафене на „Меншън“, особено с ресните и мънистата на широкия колан, който бе сложил върху панталоните си.

— Какъв е той — актьор?

Чийф се обърна към сервитьорката, която безшумно се бе приближила и му бе задала въпроса.

— Не, истински екземпляр.

— Нима? — Когато Абът и Лонгтрий се скриха от погледа им, тя се усмихна на Чийф. — Да ви донеса ли още нещо, мистър Харт?

— Не сега, благодаря.

— Тогава надявам се да се отбиете отново, преди да заминете.

— Може би ще дойда късно вечерта за едно питие.

— Ще ви очаквам с нетърпение.

Беше свикнал с вниманието на жените. Бе получавал писма с неприлични предложения, понякога придружени с еротични фотографии. Често в барове из цялата страна пред него се появяваха салфетки с номера на хотелски стаи. Дори веднъж на официална вечеря в Белия дом една дама бе пхнала в ръката му чифт бикини, докато се ръкуваха.

Най-често не обръщаше внимание на интереса им. Но тази млада жена бе доста привлекателна. Владееше до съвършенство характерната за момичетата от Далас усмивка, която представлява неустойимо съчетание от кокетните маниери на красавиците от Юга и дързостта на каубойските дъщери. Чийф неволно отвърна.

Но, по дяволите, беше твърде млада! Или може би той остаряваше. В буйните си младежки години би взел подобна усмивка за откровено съблазнителна и би се възползвал.

Но вече не бе в първа младост и буйният му нрав донякъде бе укротен. Все пак й остави щедър бакшиш и без да губи време, се върна

в стаята си да вземе душ. Както бе обещала камериерката, самото му бе изгладено и закачено в гардероба. Черните каубойски ботуши бяха лъснати до блясък.

Позволи си малък бърбън, докато се обличаше, а после старателно изми зъбите и освежи дъха си. Не подобаваше на един индианец да се появи на пресконференция с дъх на „огнена вода“.

Намръщи се при вида на белега на рамото си. Облече безупречно изгладената риза и закопча перлените копчета. Почти винаги този белег бе скрит под дрехите му. След разговора с Абът и Лонгтрий отново се бе сетил за него.

Какво трябваше да доказва? Защо все още изпитваше нужда от себеутвърждаване и търсене на оправдания? Нямаше за какво да се извинява. Беше се справил блестящо с всичко, с което се бе заловил: участието в спортни състезания, обучението за пилот от Военновъздушните сили, реактивните изстребители, космическата програма.

Бе постигнал всичко въпреки произхода си. Беше отраснал в резерват. И какво от това? Не се бе ползвал с никакви привилегии. Все пак осъзнаваше колко ценно за популярността на програмата е участието му в нея. Но разумът му подсказваше, че НАСА не би поверила три космически мисии и екипажите им на човек, който не притежава необходимите качества, за да ги ръководи.

Но друга част от него, индианската, винаги щеше да се пита дали механизмите на системата не са били специално смазани, за да улеснят пътя му в университета, Военновъздушните сили и НАСА. „Нека направим компромис за червенокожия младеж. Ще се отрази добре на репутацията ни.“

Вероятно никой от хората, оказали влияние върху кариерата му, не би изрекъл или дори помислил нещо подобно. Но му бе неприятно да го подозира. Точно както бе казал на Лонгтрий и Абът, никога не се бе възползвал от произхода си, за да постигне нещо.

Ако някой смяташе това за измяна спрямо расата му, проблемът бе негов.

Леко напръска лицето си с одеколон и прокара пръсти през съвършено правите си черни коси. Явно индианските му гени бяха надделели. Имаше косите и скулите, характерни за команчите. Майка му бе петнайсетото — шестнайсетото поколение команч. Ако не бе

прапрадядо му, навярно щеше да има още по-типични индиански черти.

Но някога височък каубой от ранчо в Оклахома бе залюбил прапрабаба му, малко след като индианската територия бе превърната в щат. От него Кристофър Харт бе наследил високата широкоплещеста фигура и синия цвят на очите, които първата му приятелка бе оприличила на тези на Пол Нюмън.

Те бяха една от причините баща му да изостави семейството си. За нещастие, бе наследил и част от неговата кръв.

Изведнъж осъзна, че твърде дълго е останал замислен, сложи часовника, загъна маншетите си и бе готов. Преди да излезе от стаята, прегледа програмата, която бе получил по факса в офиса си в Хюстън. Прочете името на лицето, с което трябваше да се срещне, и се постара да го запомни.

Всъщност би предпочел да шофира сам от уединената област Търтъл Крик, където се намираше „Меншън“, незабелязано, по тих, заобиколен път. Имаше адреса и разчитайки само на вроденото си чувство за ориентация, лесно би намерил хотел „Адолфъс“.

Но от организацията, която щеше да му връчи наградата, бяха настояли да изпратят придружител.

— Тя ще бъде не само ваш личен шофьор. Има връзки с медиите и познава всички местни журналисти — бяха го уверили те. — Ще бъдете доволен, че ви съпровожда Мелина Лойд. Иначе почитателите биха ви обсадили.

Докато излизаше от хотела, към него се приближи жена.

— Полковник Харт?

Беше облечена със семпла, но елегантна и навярно доста скъпа вечерна рокля. Слънчевата светлина придаваше разноцветни оттенъци на косите ѝ, които иначе изглеждаха тъмни почти колкото неговите. Бяха прави и разделени на път, без бретон. Носеше слънчеви очила.

— Вие навярно сте мис Лойд?

Тя му подаде ръка.

— Мелина.

— Тогава наричайте ме Чийф.

Размениха усмивки, докато се ръкуваха.

— Харесвате ли стаята си? Надявам се да сте доволен.

— Напълно. Дори намерих поднос с плодове и бутилка шампанско. Персоналът се отнася с мен като с крал.

— С това са прочути.

Кимна към автомобила „Лексус“, последен модел, който ги очакваше в края на сенчестата алея. Портиерът вече бе отворил вратата. Мелина Лойд даде щедър бакшиш на младежа.

— Приятно пътуване, мис Лойд — каза той и им помахаше.

— Сигурно често гостувате тук — предположи Чийф.

Мелина се засмя.

— Не аз. Неколцина от клиентите ми отседат в този хотел. Най-известните — добави тя и закачливо го погледна. — Когато реша да си позволя малко лукс, обичам да идвам на обяд. Приятно ми е да наблюдавам хората, а и правят чудесна мексиканска супа.

— Ще запомня това.

— Нагласете климатика, както предпочитате.

Тъмните коси се развяха над раменете ѝ, когато завъртя глава, за да провери дали е безопасно да завие. Той усети свежия ѝ аромат.

— Така е добре, благодаря.

— В колко часа пристигнахте в Далас?

— Около два следобед.

— Чудесно. Имали сте време да си отдъхнете.

— Поплувах в басейна.

— Не беше ли твърде хладно?

— Не и за мен. Преплувах няколко дължини. Погрижих се за тена си.

Тя спря на червен светофар и извърна глава:

— За тена си? Това индианска шега ли е?

Чийф се засмя, доволен, че е доловила хумора и още повече, че не се смущава да коментира.

— Точно така.

Мелина отвърна на усмивката му. Искаше му се да свали слънчевите очила, за да види дали очите ѝ са така красиви, както останалата част от лицето. Особено устните, формата им събуждаше у него греховни помисли.

Когато отмести крак от спирачката и натисна газта, роклята ѝ се повдигна леко над коляното. Тъканта съблазнително изшумоля, когато

се плъзна по ефирния чорапогащник. Приятен звук. Още по-приятна гледка.

— Какво бихте желали?

Очите му внезапно отместиха поглед от коляното към лицето ѝ.

— Моля?

— В хладилния шкаф зад седалката ми има минерална вода и газирано.

— А, благодаря, нищо.

— Предупредиха ме да ви подготвя за голяма аудитория тази вечер. Знаете за пресконференцията, нали?

— Във фоайето на втория етаж.

Мелина кимна.

— Ще се влиза само със специален пропуск. Помнете, че официално вечерята започва в седем и трийсет, но не е задължително пресконференцията да трае дотогава. Дайте ми знак, когато желаете да свърши, независимо дали сте отговорили на пет въпроса или на петдесет. Ще измисля учтиво извинение и ще ви отведа в тържествената зала. Така да се каже — ще вляза в ролята на лошия тип.

— Не мисля, че някой би имал такова мнение за вас.

— Че съм лоша?

— По-скоро, че сте „тип“?

Тя не бе глупава, винаги усещаше, когато някой флиртува с нея. Отново го погледна крадешком под крайчеца на очилата си.

— Благодаря.

— Джилиън?

— Здравей, Джем.

— Скъпа, току-що прослушах съобщенията си и искрено се зарадвах. Значи наистина го направи.

— Малко преди обяд.

— И?

— Ще разбере резултата след седмица.

— Кога реши окончателно?

— Вчера. Няколко пъти ме побиха тръпки, но все пак го направих.

— Защо не ми се обади? Щях да дойда с теб. С удоволствие бих присъствал.

— Съжалявам, Джем. Наистина исках да бъде съвсем лично. Не се обадох по-рано, защото се срещнах със сестра си за обяд. Имахме дълъг разговор. Щях да закъснея за срещата си следобед и едва намерих време да ти оставя съобщение.

— Каза ли на Мелина? — Не дочака отговора й. — Разбира се, че си й казала. Какво мисли по въпроса?

— Вълнува се за мен.

— Аз също.

— Радвам се, че подкрепяш решението ми.

— Имам нещо за теб. Изненада. Пазех го в тайна от известно време, защото изчаквах да вземеш решение. Искам да ти го покажа.

Долови задоволството в гласа му и се убеди, че няма търпение да й поднесе изненадата си. Но не желаше компания. Опитвайки се да бъде тактична, каза:

— Джем, зная, че крояхме планове да се срещнем тази вечер, но какво ще кажеш да отложим?

— Какво има? Не се ли чувстваш добре?

— Напротив. Просто съм уморена. Беше... много емоционално преживяване. По-силно, отколкото предполагах. Едва днес осъзнах с колко дълбоки чувства е свързано.

— В какъв смисъл? Разстрои ли се? Плака ли?

— Нищо така изразително. Трудно е да обясня.

— Убеждаваше ме, че е само клинична процедура.

— Така беше.

— Тогава не разбирам защо е било толкова... как го нарече, емоционално преживяване?

Джем подлагаше всичко на анализ. Точно тази вечер въпросите му я отегчаваха. Опита се да скрие раздразнението си и отвърна:

— Просто изпитвам нужда да остана сама за известно време. Да обмисля нещата. Не бихме ли могли да отложим?

— Бихме могли, разбира се. — Но тонът му издаде, че се чувства засегнат. — Предположих, че в съдбовна вечер като тази ще се нуждаеш от подкрепата на любящ човек. Явно съм се лъгал.

Веднага съжали, че е помрачила настроението му. Нима не бе по-разумно да се съгласи Джем да дойде и да поднесе подаръка си? Би й

коствало далеч по-малко стрес.

Но преди отново да го покани, той каза троснато:

— Ще се чуем отново, Джилиън.

След това затвори.

[1] Chief (англ.) — вожд. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Мис Лойд, оставих колата ви ето там, за да не чакате дълго да се измъкнете.

Веднага щом Чийф и Мелина излязоха от хотела след банкета, пред тях се появи помощникът от паркинга и посочи нейния „Лексъс“, паркиран наблизо. Двигателят бе включен и Чийф бе доволен, че климатикът работи. Беше астрономическа есен, но календарът не бе в синхрон с температурата на тялото му. Задушаваше се в официалния костюм.

Банкетът бе продължил твърде дълго. Всеки от записалите се за изказвания бе говорил повече от предварително определеното време. Докато дойде ред на Чийф да благодари за оказаната чест, самият той се почувства отегчен. Радваше се, че най-сетне си тръгва и бе благодарен на момчето, че се е погрижило с Мелина да избегнат нова среща с тълпата почитатели, които излязоха след тях.

Докато вървяха към колата, развълнуваният младеж попита:

— Как е в Космоса, полковник Харт?

Получи стандартния кратък отговор:

— Като извън този свят.

— Навярно е било вълнуващо.

— Беше.

Чийф добави петдоларова банкнота към тази, която бе подала Мелина.

— Благодаря, сър. Всичко хубаво.

Докато закопчаваха коланите си, Мелина му направи комплимент за речта.

— Представихте се блестящо. Когато напуснете космическата програма, бихте могли да започнете нова кариера като обществен говорител.

— Както много бивши астронавти.

— Някакви намерения в тази насока?

— Обмислям няколко възможности.

— Например?

Той разкопча сакото си.

— Може ли да поговорим за нещо друго?

Изглежда го смутено и прочувствено каза:

— Искрено съжалявам. Не исках да любопитствам.

— Не се безпокой, просто...

— Всъщност не е задължително да разговаряме. Ако желаете, отпуснете глава, затворете очи и си починете. Трябваше да предположа, че сте уморен. Вероятно последното, което бихте искали сега, е да говорите.

— Мелина. — Чийф протегна ръка и докосна рамото ѝ, за да престане с извиненията. — Не съм уморен. Бих се радвал да поговорим. Но не за мен, съгласна ли си? Омръзна ми да говоря за себе си. Нека изберем друга тема?

— Добре. Каква да бъде?

— Секс.

— Добре — спокойно отвърна тя. — Искаш ли да споделя мнението си?

— Ако обичаш.

— Е, първо, смятам, че всеки трябва да го прави.

Той се усмихна широко:

— Доста си дръзка.

— Казвали са ми го. Понякога за мой ужас.

— Имаш ли нещо против да сваля сакото?

— Не.

Съблече официалния смокинг и го метна на задната седалка, а после разхлаби папийонката и разкопча яката на ризата си.

— Сега е много по-добре!

— Нещо за пиене? — предложи тя.

— Един силен бърбън?

— Имах предвид диетична кола или минерална вода.

— Бих пийнал, което и да е от двете.

— С бърбъна — добавиха двамата в един глас и едновременно се засмяха.

Когато смехът отшумя, той я погледна сериозно право в очите:

— Очаква ли те някой у дома?

Не разбра веднага смисъла на въпроса му. Едва когато спря на знак „стоп“, извърна глава. Погледът му срещна този на две сиви очи, които се оказаха най-красивата ѝ черта. Бяха великолепни.

— Защо?

— Защото бих искал да те почерпя едно питие. Има ли някакъв проблем?

Тя поклати глава, обърна се напред и отново потегли.

— Добре, тогава би ли дошла с мен да пийнем по нещо?

— Чийф, нали правиш разликата между медиен ескорт и другия, по-непочтен тип компаньонка?

Ако въпросът ѝ не бе изречен със закачлива усмивка, би се изплашил, че е прекрачил границата и поканата му ѝ се е сторила обидна. Сложи ръка на гърдите си.

— Нямам намерение да подценявам професионализма ти. — След миг потръпна и каза: — Господи, и това не прозвуча добре, нали?

— Прав си — отвърна тя с насмешка.

Чийф се успокои и каза:

— Опиши ми работата си.

Предложи му съкратената версия, а след това обясни по-нашироко:

— През повечето време обикалям с колата из целия град и се грижа клиентът ми да пристигне навреме за срещите и медийните си изяви, да бъде спокоен и с положителна нагласа. Опитвам се да го предпазя от хаоса, който би могъл да настъпи всеки момент.

— Например?

— Поради улично задръстване. Внезапно отменена уговорка. Добавка към програмата в последния момент. Болест. Всичко, което би могло да ти хрумне. Понякога графикът е претоварен и нямам достатъчно време за придвижване. Затова нося всички тези неща със себе си. — Кимна към задната седалка. — Имам дори аптечка, кутия с шивашки принадлежности и ароматизирани кърпички за ръце.

— Ароматизирани кърпички?

— Веднъж придружавах телевизионна звезда, която имаше фобия от ръкувания с простосмъртни почитатели. Миеше ръцете си след всеки допир.

— Коя е?

Тя извърна глава и го изгледа с укор:

— Би ли искал да издам някоя твоя тайна на другите си клиенти?

— Нямам тайни.

Но дяволитата му усмивка издаде, че се шегува.

— Добре — провлачено каза тя. — Впрочем влажните кърпички стават и за почистване на телевизионен грим от тъмни тъкани.

— Сериозно? Значи всеки ден научаваш по нещо.

— Уча се, като импровизирам. Професията ми изисква да се отнасям с подobaващо уважение към известните личности, както и да се грижа, независимо дали заслужават или не, да бъдат обсипвани с ласкателства навсякъде, където отидат.

— Мога да те уверя, че се справяш.

Тя се усмихна.

— Значи тази вечер получавам червена точка. Трябваше да чувстваш, че от теб не се изисква нищо друго, освен да произнесеш речта си.

Беше му приятно да я слуша и продължи да разпитва. Разбра, че задълженията ѝ невинаги са само да бъде личен шофьор и да ръководи пресконференции.

— Когато клиентът се нуждае от компания — получава я. Станах много добър слушател. Водя ги навсякъде, където пожелаят да отидат. В ресторанти, увеселителни паркове, на концерти или кино. Един редовен клиент, писател, който всяка пролет обикаля из страната да представя книгите си, обича да играе бiliarд. Това е неговият начин да се освобождава от напрежението. Винаги когато е в града, играем.

— Предполагам, че всеки път се оставяш да те победи.

— Точно така!

Чийф се засмя.

— И нямаш нищо против да изпълняваш прищевките им?

— Тези „прищевки“, както ги наричаш, карат клиентите ми отново да се обръщат към мен и ми помагат да намеря нови. Славата ми се разнася, особено сред авторите, които често пътуват. Естествено с колегите ми споделяме впечатления за знаменитостите. Кой е свестен, кой е странен и кой е непоносим.

Загледа се в профила ѝ. Със сигурност не бе първият, забелязал колко е привлекателна. Пътуването с нея цял ден безспорно би било изкушение за мъж, който е далеч от дома и семейството си.

— Все пак трябва да има граница. Имам предвид, за прищевките на клиентите ти.

— Не бих завела някого в стриптийз бар и не бих уредила среща с проститутка или жиголо. Ако желаят това, трябва сами да се погрижат. Естествено не бих доставила и наркотик. Освен това... — Погледна към него. — Ето какво ще ти кажа: Веднъж придружавах актьор, който ми пусна ръка, докато пътувахме обратно към хотела му. Спрях, изритах го и го оставих да се прибира сам.

— Някакви последици?

— На кого би могъл да се оплаче? Жена му е негов мениджър. Тя ме бе наела. А и чудовищното му е не би позволило да признае, че е бил отблъснат.

Чийф се засмя заедно с нея.

— Подскажи ми за кого става дума.

След кратко колебание отвърна:

— Стар коцкар.

— Сецам се поне за петдесет такива. От театъра, киното или телевизията?

— Киното.

— Това ограничава възможностите. Какви са инициалите му?

Тя поклати глава:

— Твърде лесно.

— Къде ти пусна ръка?

Мелина му хвърли убийствен поглед.

— Над или под кръста? Каж ми само това.

— Чийф!

— Добре. Ще дам воля на въображението си.

Изглежда го гневно, въпреки че всичко това й се струваше забавно.

— Над кръста.

— Хм. Не бих го упрекнал за опита.

— А аз бих. Старая се да изпълнявам желанията на клиентите си, но само в разумни граници.

— О, господи!

— Какво?

— Канех се да те помоля нещо. — Щом срещна погледа й, добави: — Стига да решиш, че е в разумни граници.

— Джем!

— Не се сърди, че не се обадох — припряно каза той. — Трябваше да се видя с теб, Джилиън. Особено след като си разменихме остри реплики.

— И аз съжалявам за това.

— Тогава — мога ли да вляза? Само за малко. Обещавам, че няма да остана дълго.

Не преливаше от радост, че го вижда и бе смутена от непредизвестеното му посещение. Имаше лош навик да се отбива без предупреждение, което дълбоко в себе си тя смяташе за натрапничество. Но усмивката му бе неустойима и умоляваща, а и не бе уместно да обсъждат недостатъците му на прага. Стори му път да влезе.

— Както виждаш, не очаквах друг гост.

— Изглеждаш великолепно. Харесваш ми без грим.

— Тогава трябва да се прегледаш при учен лекар.

Той тихо се засмя, притегли я към себе си и я целуна по устните, нежно и почти неусетно. Познаваше я достатъчно добре, за да разбере, че не е в настроение за дълбока целувка. Когато се отдръпна от нея, плъзна поглед към кърпата, увита около главата ѝ.

— Харесва ми дори чалмата.

— Правя подхранваща маска на косите си.

Въпреки че още нямаше и девет часът, вече се бе облякла за сън, с къси памучни панталони и горнище. Беше удобно, но невзрачно облекло. Още един удар по самочувствието ѝ бе фактът, че Джем изглеждаше безупречно. Дори със спортни панталони и поло — блуза бе елегантен, както обикновено.

Хвана ръката ѝ, поведе я към всекидневната и седнаха на дивана.

— Трябваше да дойда тази вечер, Джилиън. Не исках да чакам до утре да ти дам подаръка. Трябваше да бъде днес. В деня, когато си заченала.

Плъзна ръка в джоба си и извади кутийка, обшита с кадифе.

— Джем! Когато каза „изненада“, предположих, че става дума за нещо като букет цветя. Или шоколадови бонбони. Но това? Не беше ли по-добре да почакаме, докато узная резултата от кръвния тест и разберем дали наистина съм бременна?

— Искам да знаеш, че винаги ще бъда с теб. Независимо дали се е получило този път, или ще се наложи да опиташ отново, искам да споделим това преживяване. Искам да бъда свързан с живота на бебето от самото начало.

Тя погледна кутийката и за миг с уплаха помисли, че ще ѝ предложи брак. Но формата ѝ бе продълговата, а не квадратна като на кутийка за пръстен. Когато Джем повдигна капака, взе тихата ѝ въздишка на облекчение за радостно възклицание.

— Харесва ли ти?

— Великолепно е, Джем!

Златната верижка бе много нежна, но достатъчно здрава, за да издържи тежестта на медальона от малки рубини, подредени във вид на сърце.

— Реших, че цветът е подходящ за теб.

— Наистина е прекрасно.

Той извади колието от кутийката и го сложи на шията ѝ. След това обхвана раменете ѝ, накара я да се обърне с лице към него и погледът му издаде задоволство.

— Съвършено! Огледай се.

Придружи я до огледалото над тоалетката. Медальонът наистина бе изящен и рубинените отблясъци се отразяваха в кожата ѝ. Обърна се към него и зае поза на фотомодел.

— Самата прелест, а?

— Красива си. И секси. Дори с кърпа на главата. И по време на бременността ще бъдеш красива и секси.

— А когато коремът ми се издуе като балон?

Той потърка долната част на корема ѝ, плъзна другата си ръка около талията ѝ и я притегли по-близо.

— Дори тогава. — Целуна я по шията, шепнейки: — Джилиън, желая те тази нощ. Моля те, нека остана.

Когато ръката му се плъзна между бедрата ѝ, тя я спря и смутено му се усмихна:

— Съжалявам, Джем.

— Какво има?

— Не настоявай да останеш тази нощ, защото не искам да ти откажа.

— Тогава не ме отблъсквай — каза той и отново раздвижи ръката си.

Тя се отдръпна, когато се опита да я притисне към себе си, но нежно обхвана главата му.

— Просто не мога да бъда с теб тази нощ. Трудно е за обяснение. Когато разговаряхме по телефона, не успях да те накарам да ме разбереш, и сега не мога.

— А аз имам обяснение — троснато заяви той. — Днес си обядвала с Мелина.

— Какво общо има Мелина? — попита Джилиън с раздражение.

— Ти ми кажи. След всяка среща с нея започваш да страниш от мен.

— Не е вярно.

— Тогава какво има?

— Не мога да го изразя с думи.

— Опитай.

Тя се замисли за миг и каза:

— Струва ми се странно да правя секс толкова скоро след процедурата.

— Четох, че лекарите насърчават двойките да имат сексуален контакт след това.

Бе изненадана, че знае какво препоръчват специалистите. Навярно бе направил свое проучване по въпроса.

— Така е. Смятат, че интимният контакт скоро след процедурата оказва положително влияние при двойки...

— Ние сме двойка.

— Но не сме се опитвали с години да създадем дете.

— Престани да увърташ. — Съблазнително ѝ се усмихна и сложи ръце на талията ѝ.

— Това е нещо лично, Джем — каза тя и се освободи. — Тази нощ сърцето и умът ми ще бъдат заети с друго, не би било честно спрямо теб, а и никой от двамата ни не би изпитал наслада. — Изражението му ѝ подсказа, че ще продължи да настоява, затова сложи пръст на устните му: — Моля те? Прояви разбиране. Остави ме да поразмишлявам тази нощ.

Очевидно разочарован, той целуна върха на носа ѝ.

— Добре. Няма да се натрапвам. Ще си отида у дома и ще взема студен душ. Може би два. Предполагам, че трябва да свикна с тези хормонални несъответствия.

— Мисля, че да — каза тя и отвърна на усмивката му. — Бихме могли да се видим утре.

— На обяд?

— Обади ми се сутринта. Ще проверя дали съм свободна по обяд. Но със сигурност ще намеря време утре.

Изпрати го до вратата, а той отново леко я целуна по устните.

— Медальонът наистина е красив — увери го тя и докосна верижката на шията си.

— Ти си красива. Обичам те.

— И аз те обичам.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— „Такос“?

С невинно изражение Чийф попита:

— За какво ти хрумна, че ще те помоля, Мелина? Долови усилието му да сдържи дяволитата си усмивка.

— Не и за „такос“.

— Обичам вредните храни. Освен това съм ужасно гладен.

— Не ти ли хареса вечерята?

— Не можах да хапна, защото непрекъснато трябваше да отговарям на въпроси и да раздавам автографи. Удобно ли е да се отбием някъде?

— Лесно се намират „такос“.

— Има ли отворени заведения по това време?

— Няма и десет часът.

— Сигурна ли си? — Погледна часовника си, за да се увери. — Хм. Стори ми се, че този банкет продължи цяла вечност.

Няколко минути по-късно свиха към паркинга на ресторант от верига заведения за бързо хранене. Въпреки че нормалното време за вечеря бе отминало, имаше доста клиенти.

— От колата ли ще поръчаме или ще влезем?

Дълга колона автомобили около сградата чакаха реда си. Вътре ресторантът не изглеждаше толкова препълнен. Чийф каза:

— Нямам причина да се крия, а ти?

Тя откри свободно място на паркинга. Слязоха и едва когато тръгнаха към вратата, отвърна:

— Аз също няма защо да се крия, но сме твърде официално облечени. Сигурна съм, че всички ще ни зяпат.

— Нали си с мен?

Обгърна талията ѝ и я притегли към себе си, за да вървят плътно един до друг. Господи, колко бе вълнуващо! Никога не се бе държала като кокетка и не бе търсила закрила от мъжете, а сега ѝ бе приятно да се чувства крехка, нежна и женствена. От мига, в който го бе зърнала

да излиза от хотела, се бе опитвала да си представи какво е да бъде близо до него. Истинското усещане надмина фантазията ѝ. Той бе невероятно мъжествен.

Вживял се в ролята на неин кавалер, Чийф зарови нос в косите ѝ.
— Нека някой се изправи срещу двама ни.

Почти бяха стигнали до входа. В същото време от вътрешната страна се приближи мъж с опакована за вкъщи порция в ръка. Пръв посегна към вратата, отвори я и учтиво им стори път. Чийф все още вдъхваше от аромата на косите ѝ и блажено мъркаше. Разсеяно благодари на непознатия.

Почти го бяха подминали, когато той неочаквано попита:

— Мис Лойд? Джилиън Лойд?

Тя спря и застана с лице към него.

Беше облечен с широки панталони, тъмна тениска и джапанки. Орделите му коси бяха руси и сплъстени. Повдигна очилата по-високо над носа си и каза:

— Нали не съм се припознал?

Чийф отмести поглед от нея към непознатия и покровителствено я притегли още по-близо до себе си. Тя безпомощно се усмихна и запелтечи:

— Съжалявам, не, не...

Внезапно смутен, че не го бе познала, мъжът преглътна и едрата му адамова ябълка изпъкна още повече:

— Дейл Гордън. Работя в „Уотърс“.

— О, да, разбира се. Здравей.

Той погледна Чийф. Късогледите му очи забелязаха ръката му на талията ѝ и задържаха поглед върху нея за няколко секунди. След това отново изгледа Мелина с израз на разочарование и почуда.

Положението ставаше все по-неловко и тя нямаше представа защо. Шеговито подхвърли:

— Изглежда, тази нощ на всички им се хапват „такос“.

— А? — Дейл Гордън сякаш бе забравил къде се намира.

Тя посочи към пакета в ръцете му. За миг остана смутен, след което, заеквайки, отвърна: — О, да. Отбих се... да взема нещо за вечеря.

— Е, добър апетит!

— И на теб.

Чийф леко я побутна напред. Продължиха навътре в ресторанта и застанаха на опашката от клиенти, чакащи да дадат поръчката си.

— Твой приятел ли е? — попита той. — И как те нарече?

— Явно ме взе за сестра ми Джилиън. Често се случва. Този път беше по-лесно да се престоря, че го познавам, отколкото да обясня, че не съм Джилиън.

— Толкова ли си приличате?

— Еднояйчни близначки сме.

На лицето му се изписа удивление:

— Сигурно се шегуваш.

— Не. Имам сестра — близначка.

Обходи е поглед косите и лицето ѝ и за миг се спря на устните. Страните ѝ пламнаха, щом долови нескритото му възхищение. Когато очите му отново срещнаха нейните, Чийф промълви:

— Как е възможно да има две жени с този забележителен сив цвят на очите?

Тя се усмихна и попита:

— Това завоалиран комплимент ли е?

— О, да. И за да не остане и следа от съмнение относно смисъла, който влагам, ще бъда напълно откровен с вас, мис Лойд: вие сте много привлекателна жена.

— Благодаря, полковник Харт.

— Трудно ми е да повярвам, че... Джилиън? — Тя кимна. — Че е привлекателна колкото теб.

Останаха, загледани един в друг, сякаш потънали в забрава, докато жената, която приемаше поръчките, ги поздрави:

— Здравейте, приятели! Какво желаете тази вечер? Чийф внезапно се опомни. Леко се покашля.

— Какво предпочиташ, Мелина?

— Значи съм поканена на вечеря?

— Мисля, че се подразбира.

— Тогава — каквото и да е. Ще ми хареса.

Докато Чийф даваше поръчката, тя хвърли поглед назад към вратата, през която бяха влезли. Мъжът, който се бе представил с името Дейл Гордън, вече не бе там. Но остави у нея странно чувство — като че ли бе минала през паяжина или нечий смразяващ дъх бе докоснал тила ѝ.

Но когато Чийф отключи вратата на апартамента си в „Меншън“ и я покани да влезе, вече не помнеше за случката.

— Радвам се, че предложи това, защото току-що осъзнах, че умирам от глад. И аз не хапнах много от вечерята. — Без да се смущава, свали обувките си, обиколи хола и светна лампите. — Ухае приятно.

Решиха да вечерят на ниската масичка. Мелина разопакова храната и я раздели, а той наля по едно питие от бюфета, който бе зареден преди пристигането му с любимата му марка бърбън.

— Огнена вода?

— С лед, ако обичаш.

Върна се до масичката с по чаша уиски във всяка ръка. Подаде ѝ едната и седна на пода срещу нея. Вдигна тост:

— За излишните килограми и високия холестерол! Тя докосна чашата му със своята и отпи глътка.

— Хм. И за доброто уиски!

Започнаха да се хранят и след няколко мига се засмяха на вълчия си апетит. Отделяха хрупкавите черупки и загребваха с пръсти плънката от сирене, маруля и месо с пикантни подправки.

— Човек би помислил, че не съм ял от месец — отбеляза Чийф. — Или че току-що съм се завърнал от мисия. Веднага, щом слеза от совалката, преяждам с истинска храна.

— Не ти ли харесва космическата кухня?

— Добра е, но... нали разбираш...

Вниманието ѝ бе погълнато от думите му и едва когато замълча, осъзна, че неусетно е започнала лакомо да облизва показалеца си. Там бе съсредоточен погледът му. За това мислеше, а не за храната на астронавтите в космическата совалка.

Усети, че страните ѝ пламват и смутено отпусна ръка в скута си.

— Поряхах се... — запелтечи тя — на опаковката... Мисля, че... сол... или нещо друго...

Замълча, защото осъзна, че не я слуша. Следеше движенията на устните ѝ, но не обръщаше внимание на думите, а в интерес на истината — и тя. Наблюдаваше очите му, приковали поглед в лицето ѝ, и почувства слабост в корема, въпреки погълнатото количество храна.

Най-сетне погледите им отново се срещнаха.

— За какво говорехме?

Докато вървеше към колата си, Дейл Гордън хвърли неразопакованата порция в контейнер за смет, защото бе твърде разстроен, за да яде.

Чувстваше гадене и едва успя да се добере до колата и да се отпусне на шофьорската седалка. Скръсти ръце върху волана, опря потно чело на тях и вдъхна дълбоко през устата, за да разсее гаденето. От очите му бликнаха сълзи и потекоха по свитите му юмруци.

Плувна в студена пот. Нощта бе топла, но не това бе причината. Тениската му вече бе пропита с влага, когато Джилиън Лойд и високият красавец излязоха от ресторанта с поръчката си. Бъбреха и се смееха, докато се качиха в лексуса, който тя подкара.

Дейл Гордън реши да ги проследи и припряно завъртя ключа. Бързо стигнаха до шикозния хотел. Беше чувал за него, но никога не бе идвал. Дърветата в градината отпред бяха отрупани със светещи крушки, сякаш бе Коледа. Водата в спираловидния шадраван се плискаше и проблясваше.

Лексусът сви по заобикалката алея. Дейл Гордън бързо измина пътя до края на улицата, обърна и с удвоена скорост се върна обратно. Видя ги да слизат с помощта на служител от паркинга и да се отправят към дискретния вход под бялата козирка.

Джилиън Лойд бе дошла в хотела с мъж, който демонстративно я прегръщаше, сякаш бе негова собственост. А тя му позволяваше. Дори като че ли й бе приятно.

Това разби света на Дейл Гордън.

— Какво е?

Чийф се бе нахранил и седеше, облегнат на дивана, със свито коляно и чаша в ръка.

Тя гледеше ръката му, спокойствието, с което силните му пръсти придържаха чашата за ръба. Красиви ръце. Бързо се опомни, но не разбра въпроса му.

— Кое какво е?

— Да имаш близначка.

Събра остатъците от хартиените обвивки и салфетки и ги натъпка в празната кесия.

— Какво чувстваш ти, когато те попитат как е в Космоса?

— Не мога да измисля отговор и ми омръзна да опитвам.

Тя се усмихна:

— С мен е нещо подобно.

— Извинявай.

— Всички задават този въпрос. Прощавам ти.

— Радвам се. Защото аз бих ти простил почти всичко, когато ме гледаш така.

Сниши гласа си в отговор на приглушения му шепот:

— Как те гледам?

— По същия начин, както по време на речта ми.

— Просто проявих уважение.

— Погледът ти беше откровено съблазнителен.

— Не съм те гледала по особен начин.

— Напротив.

— Не мислете, че сте спечелили спора, полковник Харт, но как си въобразявате, че съм ви гледала?

— Така, че едва успях да се съсредоточа върху речта, защото краката ти непрекъснато отвличаха вниманието ми.

— По случайност бях настанена на тази маса — увери го тя. — Не съм я избрала, за да бъде точно пред погледа ти.

— Но се възползва.

Колебливо сви рамене:

— Винаги седя с кръстосани крака.

— И носиш обувки с висок ток?

— Обикновено.

— И къса черна пола?

— Не е толкова къса.

— Достатъчно къса, за да поведе въображението ми към любимото му кътче.

Даде си вид на обидена:

— Разговаряте с дама, полковник Харт.

— Ти си дама до мозъка на костите си.

— Погледът ти не ме кара да се чувствам такава.

— О, сега пък моят поглед!

— Справедливо е да ти го върна.

— Добре. Как те гледам? Как те карам да се чувстваш?

— Като кофичка сладолед в гореща лятна вечер. След няколко секунди мълчалива размяна на еротични послания той се наведе и остави чашата си на масичката.

— Мелина?

— Мм?

— Ще преспим ли заедно?

Стрела на възбуда улучи мишената и я накара да затаи дъх.

— Трябва да поддържам репутацията си.

— Както и аз.

Тя тихо се засмя:

— Но твоята репутация е на разбивач на женски сърца.

— А твоята — на недостъпна красавица.

Само след миг колебание отговори:

— Не. — Бавно се изправи, заобиколи масата и застава точно пред него. — Попитай, когото искаш за Мелина Лойд и ще ти каже, че е импулсивна. Изпълнява намеренията си, без да умува твърде много.

Чийф остана седнал на пода, но очите му плъзнаха поглед нагоре и проследиха формите на тялото ѝ. Задъхано попита:

— А какви са намеренията ти сега?

В апартамента на Дейл Гордън бе малко по-топло, отколкото навън, но тази вечер, когато влезе, единствената стая му се стори непоносимо задушна и изпълнена с неприятен мирис.

Някогашният гараж бе превърнат в жилищна сграда десетилетие преди Пърл Харбър и след като бе пригодена за живот, почти не бе правен ремонт. Единствената модернизация бе климатикът на прозореца, който бълваше студен влажен въздух през лятото и топъл влажен въздух през зимата. За съжаление, запълваше целия единствен прозорец на жилището, което бе не само грубо нарушение на правилата за противопожарна защита, а създаваше и проблем с вентилацията. Затова въздухът, с който Дейл Гордън изпълни хилавото си тяло с пронизителен, свистящ звук, бе застоял и недостатъчен.

Съблече тениската си и я хвърли върху тясното, неоправено легло. Потърка костеливите си, почти хлътнали гърди и попи потта, избила по бледата му кожа, през която ребрата му се брояха. Зърнатата му се бяха втвърдили от внезапния хлад. Бяха яркочервени и обградени с дълги прави руси косми.

Почти безумно се засуети из разхвърляната стая и запали свещи. Ръцете му трепереха, докато доближаваше кибритените клечки до фитилите, палени толкова пъти, че бяха почти овъглени. Обикновено използваше свещите, докато всичкият восък се стопи.

Топлината и димът от толкова много свещи направиха стаята още по-задушна, но Дейл Гордън не забеляза това, когато свали джапанките, панталоните и бельото си.

Коленичи гол пред подобие на олтар. Капачките му изпукаха като орехови черупки, когато се стовари на голия бетонен под. Дейл Гордън не чу звука и не обърна внимание на съпътстващата го болка. Страданието му бе емоционално, духовно, но истинско. Сякаш демоните на ада бяха влезли в тялото му и се опитваха да разкъсат всички органи.

Бе изчакал в колата си, докато лексусът потегли от алеята пред хотела. Джилиън Лойд бе сама в колата. Отиваше си у дома. След като с часове бе развратничила е високия мургав мъж, който приличаше на индианец въпреки ярките си сини очи.

Дейл Гордън не се интересуваше от него. Дори не искаше да узнае името му. Все едно му бе кой е. Единственото, което имаше значение за него, бе случилото се между този мъж и Джилиън. Дейл нямаше сексуален опит, но знаеше какво правят един мъж и една жена, когато се усамотят заедно. Беше виждал снимки и бе гледал филми.

Всеки път, когато си представи съблазнителните движения на Джилиън и как стройните ѝ крака притискат тялото на мъжа, докато я обладава като животно, отново заридаваше неудържимо.

Захленчи и проля сълзи, докато изричаше молитвите си пред олтара. Слабото му тяло се тресеше така силно, че костите му почти затракаха под кожата. Разкая се и помоли за опрощение, защото провалът не бе само на Джилиън, а и негов. Беше се провалил. Чувстваше се жалък.

Но изповедта и молитвите не бяха достатъчни. Трябваше да бъде наказан за своята некадърност.

Вдигна покривката с ресни от скрина, който използваше за олтар, и отвори едното от трите чекмеджета. Вътре имаше камшик с няколко широки ремъка. Хвана здраво дръжката със запотената си десница, прошепна още една кратка молитва, вдигна камшика над рамото си и

го стовари върху гърба си. Продължи да нанася удари, докато по гръбнака му потече кръв и закапа на пода.

Припадна.

След малко се раздвижи на окървавения под, сви се на кълбо и затрепери. Положи усилие да се изправи и залитайки, се отправи към банята, която бе отделена от стаята само с изтъркана завеса. Взе студен душ. После, докато чакаше кожата му да изсъхне, взе кърпа и опита да изтрие кръвта пред олтара.

Бе размазана по пода. Доста трябваше да се потруди. Но червените ивици, които оставаха след кърпата, му напомниха за кръвта, изтекла от тялото на разпнатия Исус. Знаеше, че е прекалено да се сравнява с най-възхвалявания пророк и мъченик, но това му донесе утеха.

Самобичуването бе само първата част от неговото наказание. Трябваше да се изповяда на брат Гейбриъл. Щеше да бъде унижително, но бе длъжен да признае пред него, че той, Дейл Гордън, е предал доверието му и се е провалил в мисията си.

С насълзени очи се дотътри до телефона. Стисна слушалката в бледата си ръка, ужасен от това, което се налагаше да стори. Беше твърде късно. Може би бе по-добре да почака до сутринта.

Не, часът нямаше значение. Работата на брат Гейбриъл никога не свършваше. Беше неуморен. Телефоните в храма не преставаха да звънят през цялото денонощие. Освен това брат Гейбриъл бе заповядал незабавно да му се съобщават добрите новини. Същото се отнасяше и за лошите.

Дейл Гордън знаеше номера наизуст. Тази сутрин му бе позвънил. Поводът бе радостен. Беше се обадил, за да докладва, че поверената му мисия е изпълнена. Толкова горд се чувстваше!

А сега... това.

Сърцето му едва не изскочи, докато слушаше съскация сигнал „свободно“. След петото набиране в храма на планинския връх, далеч от мизерното жилище на Дейл Гордън, някой вдигна слушалката:

— Мир и любов. С какво мога да помогна?

ПЕТА ГЛАВА

Очертаваше се мрачен, потискащ ден. Беше хладно, както обикновено през този сезон, но влажността бе висока. Дейл Гордън отново бе плувнал в пот. Солените капки, които се стичаха по изранения му гръб, причиняваха парене, но не обръщаше внимание на това.

Невъзмутимо крачеше по тротоара — като воин, какъвто беше наистина. Добър и послушен воин, съсредоточен върху мисията си, а не върху обстоятелствата, които биха му попречили да я изпълни. Учестеното му дишане бе единственият звук сред царящата около него тишина. Не го чуваше.

Не се виждаше никаква светлина. Луната приличаше на сребърна монета, закачена над хоризонта на запад. Изгревът щеше да настъпи след час. Но дори в сумрака Дейл Гордън пристъпваше уверено. Въпреки че никога не бе идвал тук, знаеше пътя.

Приписа решителната си крачка на Божите напътствия. Брат Гейбриъл го бе уверил, че пътят му ще бъде верен и сигурен и както винаги, бе прав. Той бе способен на чудеса. Сътворяваше ги и когато се намираше далеч — със силата на съзнанието си. Дори бе накарал съседските кучета да кротуват. Нито едно не се бе разляяло.

Не беше нужно да записва адреса ѝ, защото го бе запаметил. Погледът му остана съсредоточен напред, докато се озова пред къщата ѝ, където бавно се обърна встрани, като по команда.

Беше едноетажна постройка с традиционна архитектура, фасадата бе тухлена, дървената дограма на прозорците бе боядисана в бяло, а входната врата имаше тъмен цвят. Син, може би зелен или дори черен. Трудно бе да се определи в тъмнината. Дворът бе грижливо поддържан.

„Би трябвало да оставя лампата на площадката запалена, като предпазна мярка“, помисли си Дейл Гордън, докато вървеше по пътеката към входа. Не се страхуваше, че ще бъде забелязан от

съседите й. Брат Гейбриъл го бе убедил, че не съществува опасност за него и той вярваше в това.

Три широки, ниски стъпала водеха до входната врата. От двете страни бяха подредени саксии с цъфнали хризантеми. Сви ръце над очите си и надникна през ветрилообразния прозорец в горната част на вратата.

Видя само синкавобяло сияние, идващо от дъното на коридора. Останалата част от къщата бе тъмна. Раздвижи секретната брава. Беше заключена. Слезе от площадката и старателно провери предните прозорци. Пробва три, докато най-сетне откри един отворен.

— Ако има алармена система и се включи, трябва да бъдеш подготвен да действаш бързо. Преди да пристигнат съседите или полицията.

Брат Гейбриъл бе помислил за всичко.

Дейл Гордън изтри в панталоните потните си длани, вдиша и издиша няколко пъти, издувайки бузи като олимпийски състезател по вдигане на тежести пред щангата.

Но опасенията му бяха напразни, защото когато трескаво повдигна рамката, не се задейства аларма. Остана неподвижен половин минута и се ослуша за шум от къщата. След като не чу нищо, се надигна и влезе през прозореца.

Очите му вече бяха привикнали към тъмнината и лесно се ориентира в обстановката. Намираше се във всекидневната. Ухаеше приятно. На цветя и подправки. Придвижи се, доверявайки се на обонянието си, и стигна до кристална купа със сухи цветя и карамфилови пъпки. Наведе се и вдъхна дълбоко от аромата. Никога не бе живял в толкова приятна атмосфера. Искаше му се да побленува, но бе инструктиран да завърши мисията си преди разсъмване. Изправи се и се огледа.

Жалко, че не можеше да запали лампата и да разгледа останалите предмети в стаята. Копнееше да посъзерцава личните принадлежности, които тя бе докосвала всеки ден. Имаше множество полици, отрупани с книги, списания и снимки в рамки, но бе твърде тъмно, за да види кой е на снимките. Изкуши се да вземе една от тях за спомен. Но устоя на порива. Би било кражба, а Дейл Гордън не бе крадец.

Придвижи се внимателно, за да не се блъсне в мебелите. Подът бе с паркет, но той стъпваше така леко, че нито едно парче не изскърца. Проследи единствената светлина, която бе зърнал през входната врата, и се озова в кухнята. Идваше от аспиратора над печката. Хрумна му да го изключи, но реши, че е все едно дали работи.

Тъкмо се канеше да излезе от кухнята, когато забеляза стъклена чаша до мивката. В нея имаше около две лъжици течност. Посегна да я вдигне, но се поколеба. Брат Гейбриъл му бе казал да не докосва нищо, ако не е необходимо.

Но брат Гейбриъл нямаше да разбере, нали?

Дейл Гордън взе чашата и изпи течността, която се оказа чешмяна вода. Все пак се почувства леко замаян. Беше опияняващо да знае, че устните и езикът му докосват повърхност, която скоро е била докосната от нейните. Преживяването бе почти като религиозен ритуал. Сърцето му биеше неудържимо, както когато слушаше на касета проповедите на брат Гейбриъл.

Но беше и плътско изживяване. Плъзна език по ръба на чашата, отвътре и отвън. Дишането му ставаше все по-учестено. Усети тръпка в долната част на тялото си, която знаеше, че е сексуална и следователно — греховна.

„Престани! Какво правиш?“ Не биваше да се разсейва. Не биваше да допусне грешницата Джилиън Лойд да го подмами. Остави чашата и се обърна с гръб към нея, символично обръщайки гръб на изкушението. Бързо и безшумно се върна в предната стая, където спря, за да си почине и отново да се ориентира.

В противоположната посока, срещу кухнята и трапезарията, имаше тъмен коридор. Край него се виждаха три врати. Навярно едната от тях бе на спалнята, в която спеше тя. Дейл Гордън пропълзя като сянка натам.

В първата стая имаше бюро, компютър, етажерки с папки и факс — апарат. На стената бе окачено табло, на което се виждаха ръкописни бележки и визитни картички. Домашният ѝ кабинет.

Втората врата бе на малка, уютна спалня. Леглото бе застлано с красива бледа покривка, а в единия край бе сгънат старомоден юрган, фотьойл. Кръгла маса с покривка в същия цвят, както на леглото. Очевидно бе стая за гости. Върна се в коридора.

Дейл Гордън бе надарен с остро обоняние и преди да влезе през вратата в дъното, разбра, че ще я открие там. Долови мириса на шампоана ѝ. Уханието на кожата ѝ, затоплена от съня, бе като сладостен вкус в устата му.

Стаята бе тъмна, но очите му така бяха свикнали с полумрака, че я видя ясно. Или Провидението, което му бе помогнало да стигне толкова далеч, го бе дарило и с нощно зрение.

Сърцето му щеше да изскочи, но не от страх или тревога, а от възбуждане. От тръпката да бъде толкова близо до нея. Една от богоизбраните. Поне така бе мислил за нея, докато...

Не искаше да мисли за това сега, защото би се разгневил. Ако си спомни за високия мъж, който я притискаше и милваше, осквернявайки тялото ѝ, отново щеше да му прилошее. Ако си представеше как тя го прегръща, стене от наслада и отвръща на греховния му допир, може би наистина щеше да повърне.

Джилиън спеше по корем, извърнала глава странично на възглавницата. Виждаше се едната ѝ буза, едното око и едното ѝ нежно ухо. Дишаше почти безшумно, но свежият ѝ дъх достигна до него. Тъмните ѝ коси бяха разпилени по възглавницата, разпуснати и копринено гладки.

Забеляза на пода до леглото ѝ леко памучно облекло от две части. Наведе се и ги вдигна. Пижамата ѝ. Късото горнище беше без ръкави, е копчета отпред. Погали меката тъкан, която бе покривала гърдите ѝ. Доближи го до лицето си и вдъхна дълбоко. Отново бе замаян при мисълта как памучната материя се бе докосвала до голата ѝ кожа, подчертавайки формата на гърдите ѝ. Навярно зърната им бяха изпъквали под нея. Зърната, от които щеше да суче бебето.

Но сега нямаше да има бебе.

С тъга остави горнището на леглото до краката ѝ. Но задържа шортите и леко ги притисна между дланите си. Макар и да знаеше, че не са запазили топлината на тялото ѝ в хладната стая, си представи, че тъканта все още е затоплена. Топла и влажна от женствеността ѝ. Обърна ги наопаки, разгъна ги между бедрата си и ги отърка в тялото си.

Дори през дрехите почувства възбуда. Беше рядко усещане за Дейл Гордън. След случката във физкултурния салон в прогимназията, когато другите момчета го бяха съблекли гол и му се бяха подиграли за

малкия му пенис, ненавиждаше ужасното нещо в слабините си. Неприятно му бе да го докосва дори когато уринира и когато се мие в банята.

Една сутрин едва не обезумя от ужас, когато осъзна, че тялото му го е предало в съня му. По чаршафите му имаше петна... също както на сутринта, когато майка му бе разкрила греха, който извършва нощем в леглото си. Беше го накарала да се бичува до кръв, за да се пречисти от греховните помисли и дела.

Брат Гейбриъл мислеше като майка му.

Плътските удоволствия бяха грешни. Трябваше да остане непорочен, защото изкушенията на плътта бяха проклятие за духовния човек. Така казваше брат Гейбриъл и сега Дейл Гордън осъзнаваше ясно от всякога колко с прав. Защото ако не внимава, насладата, която изпитваше, щеше да го завладее, да замъгли разсъдъка му и да изложи мисията му на риск.

Но му бе приятно да търка пижамата на Джилиън Лойд в слабините си. Беше така опияняващо, че не можеше да спре. Неволно издаде тих стон на животинско блаженство и дълбок срам.

Това я събуди.

Очите ѝ се отвориха, но в първия миг не помръдна. Сякаш се опита да си спомни къде се намира и установи какво я е събудило. След това, явно усетила присъствието му, бързо се обърна по гръб.

Изпищя.

Но викът ѝ бе тих. Едва доловим. Сякаш някой бе притиснал гърлото ѝ, преди да го издаде, и най-силният тон бе заглъхнал.

— Здравей, Джилиън.

Тя попита задъхано:

— Какво правиш тук?

Този път го позна! Значи помнеште лицето му.

Обзе го задоволство от увереността, че неговото лице е последното, което вижда.

ШЕСТА ГЛАВА

— Мис Мелина Лойд?

Изтръгната от дълбок сън, бе отметнала завивките и грабнала халата си и залитайки, слепешком се бе придвижила до входната врата само за да спре настойчивия звън.

Беше сънена и замаяна и ѝ бяха нужни няколко секунди, за да осъзнае, че не е заспала отново, а наяве пред нея стоят двама униформени полицаи от Далаския участък. Със замъгленото си периферно зрение забеляза патрулната кола, паркирана на алеята.

— Мис Лойд?

Отмести кичур коса от лицето си.

— Да. Извинете, бях... С какво мога да ви помогна?

— Аз съм полицаи Луис, а това е полицаи Колтрейн.

— Случило ли се е нещо?

— Може ли да влезем?

В този миг напълно се разсъни. Защото полицаите не биха безпокоили някого толкова рано сутрин, за да му продадат билет за своя благотворителен бал. Ако къщата гореше или банда смахнати снайперисти бяха обсадили махалата, или се разиграваше каквато и да е опасна ситуация, светлините на колата им щяха да примигват, а техни колеги — да крещят инструкции.

Не, не бяха дошли да я предупредят за надвиснала опасност. Вече се бе случило нещо ужасно. Някаква трагедия ги водеше насам. Иначе полицаи Луис и полицаи Колтрейн не биха помолили да влязат. И не биха избягвали погледа ѝ.

— Какво е станало? — Подпря се на касата на вратата. — Кажете ми.

Луис посегна към нея, но тя раздражено махна с ръка и влезе в преддверието. Полицаите я последваха. Колтрейн затвори вратата, докато партньорът му плахо се приближи.

— Най-добре е да седнете, мис Лойд.

— Не искам да сядам. Настоявам да узная какво става и защо сте тук.

Ужасено изгледа и двамата и те явно решиха, че е най-разумно да ѝ съобщят без заобикалки. Луис, който говореше от името на двамата, каза:

— Сестра ви... В дома ѝ... се е случило нещастие. Снощи или рано сутринта. Все още не сме установили.

— Добре ли е тя?

Колтрейн сведе поглед към върховете на грубите си обувки. Луис закри уста и се покашля, но поне събра смелост да я погледне в очите.

— Не, госпожо. Боя се, че не. Беше открита мъртва тази сутрин.

Сякаш някой я удари в гърдите така силно, че дълго не можа да си поеме дъх. Краката ѝ се подкосиха. Луис отново се приближи и този път тя му позволи да ѝ помогне да седне. Зави ѝ се свят, стомахът ѝ се разбунтува и ушите ѝ сякаш пламнаха. Пред погледа ѝ се спусна тъмна завеса.

Не припадна, но бе задъхана. Луис нареди на Колтрейн да ѝ донесе чаша вода и с очевидно облекчение той се отпрати от хола към кухнята.

Тя закри устата си с ръка. Дланта ѝ бе влажна, а леденостудените ѝ пръсти трепереха. Очите ѝ се наляха със сълзи, но породени не от скръб, а от шока. Твърде рано бе за скръб.

Единственото, което чувстваше, бе недоверие. Струваше ѝ се невъзможно това да се случва наистина. Навярно бе лош сън, от който щеше да се събуди. Молеше се да бъде по-скоро. С облекчение щеше да изрече кратка благодарствена молитва, че е било само сън. Навярно щеше да си го спомни през деня и да потръпне, но до утре щеше да го забрави напълно.

А може би не бе сън, а ужасна грешка. Полицаяте бяха сбъркали къщата. Търсеха друг човек. Преживяваше всичко това заради полицейски гаф. Щеше да заведе дело срещу Далаския участък.

Не, не. По-скоро щеше да изпрати на всеки отдел панер с плодове, сирене и салам от радост, че е било просто грешка.

Но когато насълзените ѝ очи срещнаха погледа на полицаия и го попита дали е сигурен, осъзна, че илюзиите ѝ за кошмари и грешки са просто... фантазии.

— Една от съседките на сестра ви знаела, че става рано и около седем и половина отишла да поиска назаем кафе. Позвънила няколко пъти. Колата на мис Лойд била там и съседката решила, че си е у дома. Знаела къде крие резервния си ключ и влязла. Открила я в спалнята.

Колтрейн се върна с чашата вода. Луис я взе от него и ѝ я подаде. Мелина се страхуваше, че ако опита да погълне нещо, моментално ще го повърне, и я остави недокосната на масичката до креслото си.

Луис продължи:

— Съседката дала името ви на детектива и той ни изпрати да ви уведомим.

— Значи е мъртва? — Поклати глава с недоумение. — Как е станало?

Луис смутено погледна партньора си, но никой от двамата не се осмели да проговори.

— Отговорете ми! — настоя тя с пресипнал глас. — Казахте... казахте, че в дома ѝ се е случило нещастие. Какво по-точно? Фурната е избухнала? Задушила се е? Получила е сърдечен удар или алергичен шок? Какво?

Луис каза:

— Не, не, мис Лойд. Става дума за убийство.

Дъхът ѝ отново спря.

— Съжалявам. Нямах по-деликатен начин да ви го кажа. Сестра ви е убита. Доста брутално.

— Брутално? — тихо повтори тя.

— Детективите вече са на местопрестъплението. Съдебномедицинският екип е на път.

Тя скочи на крака.

— Ще отида там.

— Не би било разумно — припряно заговори Луис и размаха ръка. — Тялото на сестра ви ще бъде откарано...

— Ще отида.

Втурна се в спалнята, свали халата и нощницата, грабна чифт джинси и блуза от гардероба, нахлузи ги и обу маратонки. Взе портфейла и ключовете от колата и след по-малко от две минути настигна полицаите до входната врата.

Луис видя ключовете в ръката ѝ и предложи да я откара.

— Ще шофирам сама — каза тя и го отблъсна.

— Не мога да ви позволя да карате в това състояние. Ще представлявате заплаха за себе си и за другите шофьори. Повикайте някоя приятелка...

— Добре, ще дойда с вашата кола. Но ви моля да тръгваме.

— Имайте предвид, че къщата е местопрестъпление — каза той.

— Може би няма да ви пуснат вътре.

— Нека някой опита да ме спре.

Стигнаха от дома на Мелина до къщата на Джилиън точно за единайсет минути. Бяха го засекли. Но по това време на деня, особено около училищата, движението бе натоварено. Мълчаливият Колтрейн караше по-бавно от ограничението на скоростта и краткото разстояние ѝ се стори тройно по-дълго, отколкото обикновено.

Луис, който седеше отпред, няколко пъти попита:

— Добре ли сте, мис Лойд?

Тя не проговори. Разбира се, че не бе добре. Защо да го заблуждава, че всичко е наред? Единствената причина да не рита и крещи като обезумяла бе, че нямаше достатъчно сили, за да изпадне в истерия. Беше така вцепенена от шока, че дори не зариде. Не бе в състояние да стори друго, освен да се взира с празен поглед през прозореца на колата, опитвайки се да осмисли това, което бе чула. Не можеше да го проумее. Невъзможно бе да се е случило наистина.

За всички други хора започваше обикновен делничен ден. Майките водеха децата си на училище. Двойките се разделяха с целувка, преди да тръгнат за работа. Пенсионерите четяха сутрешни вестници или гледаха новините по телевизията.

Всички, освен нея се залавяха с ежедневните си занимания, спокойни и безразлични. Испита негодувание, че нямат представа за личната ѝ трагедия. В живота ѝ току-що бе настъпил потресаващ обрат. Отсега нататък нищо нямаше да бъде същото. Загубата на нейната сестра — близначка бе безвъзвратна. Нима никой не разбираше това? Струваше ѝ се ужасно несправедливо останалият свят да не спре хода си поне за малко, за да отбележи този трагичен, съдбовен епизод.

Освен гняв към хората, за които бе нормален ден, изпитваше и завист към тях за безгрижието им. Отчаяно ѝ се искаше да завърти стрелките назад към времето, когато драмата на деня бе претоварен

график, счупен нокът или бримка на чорапогащника. Копнееше да се върне във вчерашния ден, нощта или час по-рано, когато спеше спокойно, в блажено неведение за трагедията, която щеше да я сполети.

Но отново бе потънала в безполезно бленуване. А всичко това бе действителност. Осъзна го още по-ясно, когато свиха в пресечката, където бе станало убийството. На улицата имаше няколко служебни автомобили, паркирани така, че блокираха движението. Жълтата полицейска лента бе опъната по целия периметър на къщата с изящни бели прозорци и лъскава черна врата. Униформени мъже и жени изпълняваха задачите си или се суетяха, давайки си вид, че вършат нещо важно. На тротоара от двете страни на улицата се бяха събрали съседи, които разговаряха на групи. Полицаяте вече разпитваха някои от тях.

— Досега не са открити свидетели — осведоми я Луис, когато проследи погледа ѝ.

Поради задръстването на улицата патрулната кола едва пълзеше и накрая Колтрейн спря.

— Не можете ли да включите сирената? — нетърпеливо попита тя.

— Съжалявам, мис Лойд. Около всяко местопрестъпление се събира тълпа зяпачи.

Когато пред тях профуча хлапе е велосипед и направи кръгче, търпението ѝ се изчерпа.

— О, за бога! — извика тя. — Пуснете ме да сляза.

Явно Луис бе усетил, че губи самообладание. Даде знак на Колтрейн да доближи колата до бордюра колкото е възможно. Веднага щом слезе и отвори задната врата, тя скочи, блъсна го и се затича към къщата, без да обръща внимание на любопитните погледи.

Когато се провря под лентата, няколко полицаи се втурнаха към нея и ѝ изкрещяха да спре. Без да мисли, ускори крачката си през градината. Влезе в преддверието. Трима полицаи препречиха пътя ѝ по-нататък.

— Трябва да я видя... Пуснете ме!

Луис дотича запъхтян:

— Това е сестрата на жертвата.

— Близначка! — поправи го тя и собственият ѝ глас отекна в ушите ѝ като истеричен писък. — Искам да я видя. Моля ви, пуснете ме. Трябва да я видя.

— Откажете се, мис Лойд. Не сега. — Приближи се мъж в цивилно облекло и ѝ показа значката си. — Сержант Лоусън, отдел „Убийства“.

— Пуснете ме да вляза. Моля ви.

— Разбирам, че чувствате нужда да я видите с очите си, мис Лойд, повярвайте ми.

— Тогава позволете ми.

Детективът решително поклати глава, но продължи със спокоен тон:

— Специалният екип събира доказателства. Колкото по-малко хора влизат там — кимна към дъното на коридора, където бе спалнята, — толкова по-малко следи ще бъдат заличени и шансът ни да открием следи, които биха ни насочили към извършителя, ще бъде по-голям. Искате да узнаете кой е убил Джилиън, нали? И защо?

Тактиката на детектива несъмнено бе заучена от психологическия наръчник. Явно доста пъти бе разговарял е близките на жертви на тежки престъпления. Все пак спокойното му държане ѝ помогна да се овладее. Престана да се съпротивлява на полицаите, които я държаха.

Очите на Лоусън се вираха в нейните с хипнотизираща сила. При други обстоятелства не би успял да ѝ въздейства, но със здравия разум, който бе запазила, осъзна, че всъщност желае някой да ѝ помогне да въведе известен ред в живота си, който внезапно се бе превърнал в хаос.

— Надявам се, че ще ни съдействате, за да достигнем до някои отговори.

Тя кимна.

— Добре. Аз също желая човекът, който го е сторил, да бъде заловен и осъден. Затова е най-добре да стоим настрана от местопрестъплението. Иначе съществува вероятност да заличим някоя ценна следа и убиецът да се отърве безнаказано.

— Не искам... — Замълча, за да си поеме дъх. — Не искам да се измъкне. Държа да бъде заловен и наказан.

— Значи постигнахме съгласие.

С енергичен жест детективът даде знак на полицаите да я освободят. Бавно я пуснаха и тя залитна назад.

Преплете пръсти и най-сетне възвърна самообладанието си.

— Установихте ли какво точно се е случило?

Той посочи към всекидневната:

— Да седнем. Трябва да ви задам няколко въпроса.

Един от членовете на екипа бе застанал на прага на спалнята, за да снее отпечатъци от касата, и ѝ попречи да надникне през вратата. Може би не се лъжеше, че главната причина да не я допускат там е твърде ужасяващата гледка. Телевизионните репортажи и филмите, в които бе гледала подобни сцени, не бяха я подготвили за суровата действителност. Изживяването бе далеч по-мъчително, отколкото би могла да си представи, и едва ли някой филм можеше да го разкрие. Всяко въздействие върху сетивата ѝ бе силно и разтърсващо. Освен странните неща, които виждаше и чуваше, усещаше и непознат мирис, от който ѝ се гадеше.

Когато седна на дивана, Лоусън попита дали да ѝ донесе нещо. Тя поклати глава.

— Не искате ли да пийнете?

— Не.

Детективът седна на канапето срещу нея.

— Бихте ли желали да се обадим на някого?

— На... — Внезапно избухна в плач. След миг от очите ѝ бликнаха сълзи и се стекоха по бузите ѝ. Носът ѝ протече. Лоусън помоли жена от екипа да намери носни кърпи и моментално бе донесен един пакет. Тя изтри очите и носа си. — Понечих да кажа да позвъните на сестра ми. Сега разбирате ли... колко близки бяхме?

Детективът кимна с тъга.

— А родителите ви?

— Починаха.

— Други сестри или братя?

— Не — отвърна тя и леко се покашля. — Бяхме само двете.

Той смръщи вежди в израз на съжаление.

— Зная, че ви е тежко, мис Лойд. Но ще бъдете помолена да идентифицирате тялото.

Преглътна с мъка и кимна.

— Съседката, която я е открила, веднага я е разпознала. Приликата ви с нея наистина е забележителна.

— Какво са й сторили, детектив Лоусън? — не бе запомнила чина му, но не я поправи.

На пръв поглед Лоусън изглеждаше широкоплещест. Едрото му тяло сякаш се свиваше в якето, с няколко сантиметра по-късо и размер — два по-малко, отколкото би трябвало да носи. Късо подстриганите му коси бяха скосени отгоре така, че главата му изглеждаше квадратна. Имаше дебел врат и гъсти склучени вежди.

Навярно в младежките си години бе спортувал. Може би бе тренирал футбол или борба. Едрата фигура му придаваше страховит вид. Очите му имаха отегчен и малко циничен израз. Но се отнасяше към нея с внимание и съчувствие.

— Няма да ви спестя истината, мис Лойд. Било е зверско деяние. Убита е с остър предмет, вероятно нож.

— Прободена с нож?

— Многократно.

Тя издаде тих стон. Скръсти ръце, приведе се и леко се полюшна напред-назад. Стисна очи, но не можа да сдържи новите сълзи.

— Съжалявам — промърмори детективът. — Сигурна ли сте, че не желаете някой да постои при вас?

Енергично поклати глава.

— Била ли е изнасилена?

— В момента съдебномедицинският екип извършва оглед на тялото. Правят снимки. Когато бъде откарано в моргата, ще започнат пълна аутопсия...

— Детектив Лоусън — прекъсна го тя, — била ли е изнасилена?

— Истината е, че не мога да ви отговоря. Засега не са открити следи от сексуално насилие, но моля ви, разберете, че все още не можем да бъдем напълно сигурни.

— Благодаря ви за откровеността.

Лоусън се раздвижи на канапето и извади от вътрешния си джоб бележник и химикалка.

— Бихте ли отговорили на няколко въпроса?

— Разбира се. Готова съм да ви помогна с каквото мога, но сега ли трябва да бъде?

— Колкото по-скоро открием вероятен мотив, толкова по-скоро ще знаем откъде да започнем търсенето на заподозрян.

— Откъде мога да зная какъв е бил мотивът на убиеца?

— Първо ще се съсредоточим върху ежедневните занимания на сестра ви, приятелите и познатите ѝ, работните ѝ навици и така нататък. Оттук ще започнем.

Тя кимна с разбиране, изтри сълзите, издуха носа си и с лек жест го подкани да продължи.

— Имаше ли врагове, за които знаете?

— Не.

— Ревнив бивш съпруг?

— Не се е омъжвала.

— Ревнив бивш любовник или приятел?

— Не.

— Предишен работодател или враждебно настроен колега?

— Разбираше се с всички.

— Доколкото знаете.

— Мистър Лоусън, ако имаше враг, щях да го зная.

— Всичко ли споделяше с вас?

— Да.

— Дори подробности за личния си живот?

— Не мога да бъда сигурна, че ми е казвала всичко, но не би могла да запази сериозна, мрачна тайна от мен, както и аз от нея. Една дума беше достатъчна, за да преценя настроението ѝ дори по телефона. Бих усетила, ако се тревожеше за нещо или някого. Имахме... телепатична връзка. Буквално четях мислите ѝ. Това е обичайно явление при близнаци.

— Чувал съм. Споменавала ли е, че някой я преследва?

Тя въздъхна. Нима не я слушаше?

— Не.

— Изпитваше ли неудобство от нечие нежелано внимание?

— Не.

— И не се сещате за никого, който би могъл да ѝ има зъб?

— За никого.

Детективът забарабани с химикалката по бележника и прехапа бузата си.

— Какво има? — попита тя.

Лоусън се раздвижи на канапето.

— Не мислим, че е била нападната случайно. Не прилича на обикновено проникване е взлом е цел обир. Изглежда, нищо не е взето или разместено, но по-късно бихте могли да ни помогнете да проверим това, като огледаме заедно стаите. Открихме колие с рубини на нощното шкафче до леглото. Стоеше на съвсем видно място. Ако бе крадец, не би го отминал.

— Беше подарък от Джем. Донесъл го е снощи.

— Джем?

Детективът наостри слух. Многозначително се спогледа с другите полицаи, които стояха наблизо и слушаха.

— Джем Хенингс. — Тя поклати глава с недоумение. — Не мога да повярвам, че досега не съм споменала за него. Напълно го бях забравила, не се сетих...

— Кой е той?

— Мъжът, с когото се срещаше.

— Интимен приятел?

— Да.

— Имате ли номер, на който бихме могли да се свържем с него?

Тя тревожно изгледа събралите се полицаи.

— Да, но... но не е възможно Джем да има нещо общо.

— Все пак трябва да бъде уведомен, не мислите ли? А и щом снощи е бил тук, на всяка цена трябва да поговорим с него.

Продиктува им цялото му име и телефона на брокерската фирма, в която работеше.

— Отива рано, преди да отвори нюйоркската стокова борса.

— Значи сигурно вече е там. — Лоусън изпрати Колтрейн да позвъни. — Само го повикай. Не му казвай какво се е случило.

Тя проследи с поглед униформения полицаи, който се оттегли с клетъчен телефон в ръка.

— Това е ужасно жестоко, нали?

— Жестоко е случилото се със сестра ви, мис Лойд. Още една причина да смятам, че мотивът не е обир. Понякога крадецът изпада в паника, ако бъде спипан, и постъпва прибързано. Без да мисли, в страха за собствената си кожа, отнема нечий живот. Непредумишлено.

Тя извърна глава към спалнята и плахо попита:

— А в случая не е било така? Смятате, че е предумишлено?

Детективът мрачно кимна.

— Мисля, че сестра ви е била... набелязана. Не е действал импулсивно. Това личи от доказателствата.

— Какви доказателства?

Влезе Колтрейн и за първи път проговори:

— Хенингс тръгва насам.

Лоусън даде знак, че е чул съобщението на полицаия, но очите му не се отместиха от нейните.

— Колко сериозна беше връзката на сестра ви и мистър Хенингс?

— Виждаха се доста често.

— Кога започнаха тези чести срещи?

— Момент... — мислено пресметна — преди почти година.

— И отношенията им бяха интимни?

— Интересува ви дали спяха заедно? — раздражено попита тя и когато кимнаха, каза: — Да, имаха сексуална връзка. Какво значение има това, мистър Лоусън?

— Възможно е да е свързано по някакъв начин. Какъв е Хенингс като човек?

— Като човек? Преуспяващ. Амбициозен. Привлекателен.

— Етническа принадлежност?

Озадачено погледна детектива.

— Не съм сигурна. Хенингс е ирландска или английска фамилия, нали? Честно казано, не виждам връзка — отбеляза тя, губейки търпение.

— Сигурна ли сте, че Хенингс е единственият мъж, с когото е излизала сестра ви?

— За какво намеквате?

— Според вас Хенингс от ревнивите ли е?

— Не зная. Може би. Защо? Детектив Лоусън... — Замълча, когато чу търкаляне на колела по коридора. Неусетно стана, залитайки, измина няколко крачки и се хвана за облегалката на един стол. Тялото бе поставено в торба с цип и закрепено върху количка. — Искам да я видя.

Лоусън я посъветва да почака, докато съдебните лекари го откарат и подготвят за разпознаване.

— Искам да я видя — повтори тя.

След дълго колебание Лоусън с неохота се съгласи. Застана близо до нея, когато пристъпи към количката. Всички се събраха на входа. Лоусън кимна на помощника, който я буташе, и той отвори ципа достатъчно, за да се види лицето.

Беше така застинало и бледо, сякаш бе отлято от восък. Поразително приличаше на нейното лице, но върху бялата кожа се забелязваха няколко кафеникави петънца. За миг я озадачиха, но изведнъж осъзна, че са засъхнали пръски кръв.

Реалността я връхлетя с цялата си сила. Почувства, че едва се държи на краката си.

— Ще повърна.

СЕДМА ГЛАВА

— Мис Лойд? — Една от полицайките тихо почука на вратата на банята. — Добре ли сте?

„Дали съм добре? Не, по дяволите, разбира се, че не съм.“ Но не изрече саркастичните си мисли на глас. Полицайката имаше добри намерения.

— Да — отвърна тя. — Ще изляза след малко. Най-сетне се бе отървала от мъчителното гадене и сега чувстваше само празнота, емоционална и физическа. Написка лицето и шията си със студена вода, изплакна уста и изми ръцете си. Изглеждаше ужасно, но не й хрумна причина това да има някакво значение.

Когато отвори вратата, жената й се усмихна приятелски.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да, трябва да говоря с детектив Лоусън.

Полицайката я придружи обратно до всекидневната, където детективът бе застанал на колене до единия прозорец. Друг полицай обясняваше, че отвън са открити стъпки.

— Ще снемем отпечатъци. Вече са направени отливки от следите вън. Ще вземем и проби от почвата.

— А чашата в кухнята?

— Вече е опакована.

Лоусън кимна и се изправи, придържайки едното си коляно. Навярно страдаше от артрит. Полицайката привлече вниманието му.

— Мис Лойд желае да разговаря с вас.

— Разбира се.

Когато се приближи, тя се подготви за спора, който неизбежно щеше да последва.

— Искам да вляза в спалнята.

Той поклати глава:

— Не бих ви посъветвал.

— Споменахте за доказателства, които сочат, че Джилиън е била набелязана. Ако видя това, за което говорите, може би ще успее да

хвърля светлина по въпроса.

— Ще получим снимки.

— Защо да ги чакаме?

— Гледката не е приятна.

— А аз не съм крехко цвете. Зная, че ще бъде ужасно. Видях засъхнала кръв по лицето ѝ. Казахте, че е прободена много пъти. Зная какво да очаквам.

— Не напълно. — Лоусън сведе глава за няколко секунди, след което отново виновно срещна погледа ѝ. — Не споменах за това по-рано, защото вече понесохте достатъчно.

Какво ли бе премълчал? Нима положението можеше да се окаже още по-тежко? Прониза го с поглед, безмълвно молейки да не крие нищо от нея.

— По стените на спалнята има надписи.

— Надписи?

— Явно убиецът... съдейки по стъпките, които открихме под прозореца, предполагахме... е мъж. Изглежда, потопил е края на някаква кърпа в кръвта на сестра ви и е изписал... обидни думи по стените.

Стомахът ѝ се разбунтува, но бе твърдо решена да види най-ужасното. Иначе години наред въображението ѝ щеше да се опитва да пресъздаде сцената. Искаше да я види такава, каквата е, а не образ, изграден в съзнанието ѝ. Трябваше да се сблъска с реалността, вместо да живее с догадки. Да превъзмогне гледката и както се надяваше — да я скъта дълбоко в сърцето и подсъзнанието си. Ако сега не преодолее ужаса, никога нямаше да се отърси от него. Страховитата неизвестност щеше да остане с нея завинаги, да я преследва до края на живота ѝ.

— Трябва да видя къде и как е умряла сестра ми, детектив Лоусън.

Техническият екип бе приключил работата си. Бяха натоварили оборудването в микробус и потеглили, след като официално бяха преотстъпили стаята за оглед на отдел „Убийства“. Лоусън решаваше кого да пусне вътре.

Опитният детектив я погледна право в очите и съсредоточеният ѝ поглед явно го убеди в решимостта ѝ. Въздъхна с примирение, сякаш предварително е знаел, че ще загуби спора.

Даде ѝ знак да го последва до дъното на коридора и спря до вратата да я изчака. Тя прекрачи прага, подготвена за най-страшното.

Почти успя да си внуши, че всичко това не се случва с нея и спокойно да разгледа стаята. Никога до този момент не бе имала преживяване, сравнимо с днешното. Жестокостта бе толкова чудовищна, че не можа да я съпостави с нищо, видяно досега.

Шокът завладя тялото ѝ, сякаш внезапно се бе гмурнала в ледена вода. Гледката бе невъобразима и съзнанието ѝ издигна защитна стена, отказвайки да я приеме. Не изпита болка. Като че ли изведнъж бе загубила способността си да чувства. Щом зърна смъртното легло на сестра си, сетивата ѝ застинаха. Благодарение единствено на това успя да запази разсъдък си.

След снимките чаршафите бяха свалени от леглото, опаковани като веществен доказателство и изпратени в криминалната лаборатория. Но в средата на матрака имаше петно от кръв, което все още не бе напълно съсирено.

Остана неподвижна, с ужасен поглед, прикован в него.

— Предполагаме, че е стоял там, където сте сега — каза Лоусън.
— На пода има кал, която навярно е пренесъл отвън. Може би е спяла.

— Дано — едва промълви тя.

— Беше открита, легнала по гръб. Гола. Нормално ли е? Така ли спеше обикновено?

— Мисля, че да. Невинаги.

— Намерихме горнище на пижама на леглото, но долницето липсва.

Погледна го, очаквайки по-подробно обяснение, но той извърна глава.

— По ръцете ѝ няма рани. Навярно не се е съпротивлявала. Изглежда, станало е бързо. Ако това ви носи някаква утеха.

Отмести поглед от леглото към нощното шкафче. Беше посипано с прах за снемане на отпечатьци. По рубините на медальона бе останала утайка, която замъгляваше блясъка им. Обърна се към Лоусън с безмълвен въпрос.

— Да, можете да го вземете — каза той.

Стисна медальона в шепата си.

Надписите по стените привлякоха вниманието ѝ. Буквите бяха огромни, печатни и добре оформени, освен онези, от които се стичаха

тънки струи кръв. Убиецът се бе чувствал достатъчно спокоен, за да изпише старателно посланието си.

Разгонена кучка. Уличница. Кобила за кръстоски.

Проследи с поглед думите, питайки се как е възможно да съществува толкова болно съзнание. Бе поразена от несдържания гняв и безнадеждната лудост, от която е била породена тази дълбока ненавист.

Препрочете ги още веднъж. Този път се съсредоточи върху значението им.

Сърцето ѝ замря, когато изведнъж разгада смисъла. Прозрението бе внезапно, като ослепителна светкавица. Дори закри очи, отдръпна се назад и извика:

— Господи! Боже мой!

Обърна се и се втурна към вратата, но Лоусън препречи пътя ѝ.

— Мис Лойд? Какво има?

— Боже мой! — изкрещя тя. — Трябваше да бъда аз!

Опита да се отскубне от ръцете му и залитайки, прекрачи прага, но той бе много по-силен и не я пусна. Принуди я да се върне в стаята и я притисна до стената. Тя затвори очи, но не можа да сдържи сълзите. Прехапа устни, за да потисне писъка, който се надигна в гърлото ѝ.

Лоусън обхвана раменете ѝ и леко я разтърси.

— Кажете ми. Какво означават надписите?

До входната врата настъпи раздвижване.

— Пуснете ме да вляза. Бях повикан. Какво се е случило? Какво става?

Джем Хенингс се опита да си проправи път сред барикадата от униформени полицаи.

— Вие ли сте Хенингс? — изръмжа Лоусън.

— Кой сте вие, по дяволите?

Другите полицаи изпълниха мълчаливата команда на детектива да се отдръпнат и сторят път на Джем Хенингс. Стигна до Лоусън, който му показва значката си.

— Полицейски участък на Далас.

Явно озадачен, Джем посегна към Мелина и хвана ръката ѝ.

— За бога, Джилиън, бледа си като призрак. Добре ли си? Какво става, по дяволите?

Преди тя да успее да отвърне, Лоусън каза:

— Джилиън беше откарана с линейка.

— С лин... Защо? — Джем извърна глава към нея. — Мелина? Какво има? Какво се е случило е Джилиън? — Никой от двамата не отвърна. Когато отново заговори, гласът му прозвуча като писък: — Ще ми обясни ли някой какво става, за бога?

— Съжалявам, че трябва да ви го съобщя, мистър Хенингс. — Джем се обърна към детектива. — Джилиън е мъртва. Тази сутрин бе намерена, убита в леглото си.

Той отвори уста, но не издаде звук. Залитна, неволно направи крачка-две назад и зяпна от изумление. Погледна другите полицаи, все още струпани до вратата, сякаш се надяваше да отрекат потресаващата новина.

Най-сетне успя задъхано да промълви:

— Това е невъзможно.

Изглежда, прие печалните им изражения като потвърждение. Закри уста за няколко секунди и плъзна ръка надолу по брадичката си.

— Искате ли да седнете, мистър Хенингс?

Той поклати глава.

— Казахте, че... че е убита?

Бегло огледа стаята и преди някой от двамата да реагира, се втурна към вратата.

— Почакайте!

— Джем!

Протегнаха ръце, но не можаха да го спрат. Изведнъж застина, преди да прекрачи прага.

— Господи! — простена той. — О, не. — Притисна главата си с две ръце.

— Джем, съжалявам.

— Мелина?... Какво?...

Тя се промъкна зад него и сложи ръце на раменете му:

— Ела, Джем. Да поседим заедно. Сега имаме нужда един от друг.

Мъчително бе да слуша риданията му. Необходимо бе известно усилие, но успя да го накара да се обърне. Хванати под ръка, залитайки, те се придвижиха до всекидневната и седнаха един до друг на дивана. Той потърси ръката ѝ, притисна я и целуна кокалчетата ѝ.

— Мелина, съжалявам. Господи, толкова съжалявам! Ти ли я откри?

— Съседка, дошла да поиска назаем кафе.

Беше трогната, когато видя очите му да се насълзават.

Лоусън прояви разбиране и ги остави насаме за няколко минути, докато се утешат. После седна на канапето отсреща, където бе седял по-рано, в грозна поза — като жаба върху листо на лилия.

Джем бе възвърнал самообладанието си. Изтри лице с носната си кърпа и се обърна към Лоусън:

— Какво се е случило?

Детективът му съобщи вече известните факти.

— Получила е множество прободни рани, няколко от които — смъртоносни. Изглежда, било е акт на отмъщение. Със сигурност убиецът е изпитвал гняв.

— Кой би могъл да изпитва гняв към Джилиън?

— Това ще се опитаме да открием. Всичко, което можете да ни кажете, би било от полза. — Джем смутено кимна и Лоусън продължи: — Кога за последен път разговаряхте с нея?

— Снощи. Дойдох да ѝ донеса подарък. Медальон с рубини.

— Открихме го на нощното шкафче.

— Ето го, Джем. — Тя разтвори шепата си. Бижутото бе оставило сърцевиден отпечатък върху дланта ѝ.

Джем го взе от ръката ѝ и се усмихна с тъга.

— Стоеше ѝ невероятно красиво. Беше с него, когато тръгнах.

— Колко бе часът? — попита Лоусън.

— Мисля, че около девет — отвърна той и потърка слепоочието си. — Точно сега ли трябва да ни разпитвате? Нуждая се от малко време.

— Ще ви бъда признателен, ако отговорите на още няколко въпроса. — Джем е неохота даде знак на детектива да продължи. — Колко време останахте тук?

— Не много дълго. Джилиън се бе приготвила да си ляга, когато пристигнах. Подарих ѝ колието и си тръгнах.

— Просто ѝ донесохте подаръка и си отидохте?

— Да.

Лоусън помълча няколко мига, достатъчно, за да прецени Джем с поглед.

— Това е скъпо бижу, мистър Хенингс. Специален повод ли имахте снощи?

— Да.

— Бихте ли споделили какъв?

— Беше личен.

— Личен значи.

— Точно така.

Лоусън задърпа долната си устна, сякаш размишляваше върху противоречие, което бе доловил.

— Твърдите, че просто сте дошли и сте си тръгнали. Около девет часа.

— Да.

— И мис Лойд се е готвела да си ляга, когато сте пристигнали?

— Беше доста уморена. Бе преживяла тежък ден. Вече беше с пижама.

— С пижама?

— Не се ли изразявам достатъчно ясно, детектив Лоусън? Или имате проблеми със слуха? — раздражено попита Джем. — Защо повтаряте отговорите ми? Господи! Годеницата ми е открита мъртва...

— Годеница?

— Годеница?

Тя и Лоусън в един глас изразиха изненадата си.

— Били сте сгодени? — попита детективът.

Джем не отговори и смутено се обърна към нея.

— Това трябваше да бъде радостна новина, Мелина. Съжалявам, че я научаваш при толкова трагични обстоятелства.

— Били сте сгодени? — повтори тя.

— Зная, че двете споделяхте всичко. Но с Джилиън си обещахме известно време да го пазим в пълна тайна.

— Кога ѝ предложи?

— Преди няколко седмици.

— Бяхте ли определили дата?

— Все още не. Решихме да изчакаме.

Погледна я многозначително и тя се досети, че намеква за резултата от изкуственото оплождане, за което очевидно не желаше да говорят пред Лоусън.

— Разбирам.

— Трудно бе да пазим тайната — каза той с печална усмивка. — Особено от теб.

— Естествено.

— На ръката ѝ нямаше годежен пръстен — отбеляза Лоусън. — Сигурен ли сте, че предложението ви е било официално и мис Лойд се е съгласила да се омъжи за вас?

Джем се обърна към детектива:

— Разбира се. Какво мислите? Че фантазирам?

Лоусън сви рамене.

— Така ли е?

— Защо да ви лъжа?

— Може би предполагате, че детективите от отдел „Убийства“ биха повярвали повече на годеник, отколкото на приятел, който се отбива вечерта със скъп подарък, но не прекарва нощта тук? Може би сте се ядосали, че Джилиън ви е отпратила, вместо да ви покани да останете?

Джем се изправи застрашително.

— Намекват, че аз съм сторил онова? — изкрещя той и гневно посочи към спалнята. — Обичах я. Щяхме да се женим.

— Джем.

— Успокойте се, Хенингс. — Лоусън бе подразнен от внезапния гневен изблик на Джем. — Никой не ви е обвинил в нищо. Просто изредих няколко вероятности.

— Вероятностите ви смърдят.

— Искам само да доизясним историята ви.

— Не е история. Казах ви истината.

— Добре. Седнете.

Джем бе обзет от ярост и изглеждаше готов да се бие, но се върна на мястото си.

— И ти ли беше подложена на такъв разпит, Мелина?

— Да, трябваше да отговоря на няколко въпроса.

Лоусън продължи, сякаш забравил за язвителните му реплики:

— Казахте, че мис Лойд е била облечена с пижама.

— Да — процеди Джем през зъби, — с къси панталони и горнище.

— Била е гола, когато са я открили.

— Навярно я е свалила, преди да си легне.

— Открихме горнището, но не и шортите.

Джем застина.

— Намекът ви е обиден и за мен, и за Джилиън.

— Нищо не намеквам. Защо се държите така враждебно? — Джем остана мълчалив, но не можа да стаи гнева си. Лоусън продължи да го разпитва: — След като си тръгнахте оттук, направо у дома ли се прибрахте?

— Да.

— Може ли някой да потвърди това?

— Портиерът на сградата, в която живея. Намира се на ъгъла на „Оук Лоун“. Оставих колата си в гаража. Пазачът ще ви увери, че е била там до сутринта, когато тръгнах за работа.

— Ще проверя.

— Не е необходимо, детектив Лоусън. Би било загуба на време.

Джем рязко извърна глава към нея:

— Какво искаш да кажеш, Мелина?

И двамата с Лоусън бяха изненадани не само от спокойния ѝ тон, а и от твърдението ѝ. Дори другите полицаи в стаята прекъснаха заниманията си и наостриха слух. Полицайката, която се бе отнесла любезно с нея, я гледаше изпитателно.

Обърна се към детектива:

— Излишно е да безпокоите портиера и пазача. Аз мога да потвърдя, че казва истината.

— Мелина, какво...

Тя поклати глава и прекъсна тревожната реакция на Джем:

— Зная, че беше тук снощи в девет часа. Постоя до около девет и петнайсет. След... след като си тръгна, измих косите си.

Погледът му издаде недоумение. След няколко секунди раздвижи устни и изненадано прошепна:

— Значи си била...

— Аз бях — тихо каза тя. — Снощи се видях с мен.

Усети, че Джем все още не е в състояние да проговори.

Обърна се към детектива, който сега я гледаше с удивление, примесено с подозрителност.

— Като деца със сестра ми често се разменяхме — обясни тя. — Скроявахме номера на детегледачките, учителките, приятелите и дори на роднините си. Обичахме тази игра, предизвикателството да пробваме дали ще успеем да заблудим другите, или ще бъдем разкрити. Никой не забелязваше размяната. — Обърна се към Джем, който все още я гледаше с нескрито изумление. — Явно и като възрастни сме успели.

С голямо усилие Джем промълви:

— Но... аз те целунах.

— Спрях те, преди да се увлечеш. Не помниш ли?

Все още бе озадачен:

— Но защо? Защо снощи?

Тя въздъхна дълбоко.

— Идеята беше моя. Налудничаво хрумване. Предложих ѝ го вчера на обяд. Джилиън отказа. Напълно разумно от нейна страна. Напомни ми, че вече не сме деца. Но по-късно ѝ се обадох и настоях да ме замести. Казах ѝ, че не се чувствам добре, което не беше съвсем вярно, но не се отказах, докато най-сетне склони да се разменим. Аз бях тук с теб, Джем. Тя придружи клиента ми.

— В какъв смисъл „придружи“? — любопитства Лоусън. — Обясни на детектива същността на работата си.

— Снощи трябваше да откарам полковник Кристофър Харт...

— Астронавта? — прекъсна я Джем.

Тя кимна.

— Трябваше да го заведе на банкет в „Адолфъс“, да ръководя пресконференцията му и така нататък. — Очите ѝ се насълзиха. — Джилиън отиде вместо мен. Затова реагирах така емоционално, когато видях надписите на стената.

Лоусън мислено подреди парчетата и бавно кимна.

— „Кръстоски“. Кристофър Харт. Той е от индиански произход, нали?

— Ако убийството на сестра ми е свързано с него по някакъв начин, значи набелязаната жертва съм била аз.

— Почакай. — Джем изглеждаше нервен и ядосан. — Добре. Разбирам намека за Харт. Смесът е очевиден. Но останалите...

онези обидни думи за Джилиън. Какво може да означават?

Лоусън подсмръкна и сведе поглед към бележника си. Джем повиши тон:

— Мелина? Какво означават?

Въпросът му бе разбираем. Имаше пълно право да го зададе. Но както детективът, и тя не се осмели да погледне Джем Хенингс в очите.

ОСМА ГЛАВА

— Наистина няма какво ново да ви кажа.

Чийф безмълвно благодари на сервитьора, който отново наля кафе в чашата му. Нуждаеше се от ободрение. Откакто се бе събудил, се чувстваше потиснат. Тази нежелана среща с Лонгтрий и Абът бе чиста загуба на време и още повече влошаваше настроението му.

— Е, жалко — каза Абът. — Зная, че вождът Лонгтрий също е разочарован.

Лонгтрий не проговори и немигащите му очи продължиха съсредоточено да се взират в лицето на Чийф. Трудно бе да устои на този хипнотизиращ поглед.

— Поласкан съм от интереса ви към мен — каза той. — Наистина. Целите на организацията ви са похвални. Защитавате справедливи каузи и се опитвате да привлечете вниманието на обществеността върху въпроси, на които трябва да се обърне внимание. Просто...

По дяволите! Не му хрумваше начин да се отърве от тях, без да направи компромис или да ги обиди. Беше изпаднал в положение, от което нямаше друг изход. Неприятно му бе да мисли за това сега, вместо де си спомня за миналата нощ.

— Все още не съм взел твърдо решение — заяви той. — Нямам планове за бъдещето. Не виждам смисъл от ново обсъждане преди официалното ми оттегляне от НАСА.

— А когато започнете да кроите планове, ще обмислите ли предложението ни? — продължи да упорства Абът. — Съгласен ли сте да направим последен опит? Да кажем, след два месеца?

Чийф бе принуден да отговори уклончиво.

— Мисля, че каквото и поприще да избира и каквото и решение да взема, бих предпочел да остана независим. Нямам нищо против вас, мистър Абът, но...

— Не желаете да си имате работа е индианци.

Чийф се обърна към Лонгтрий, който бе проговорил за първи път от почти половин час.

— Не съм казал нищо подобно.

— Но точно това имахте предвид. С толкова много думи.

Чийф осъзна, че няма смисъл да увърта повече. Всъщност вече ги бе обидил. Лонгтрий бе разбрал, че иска да се отърве от тях. Тогава защо да се опитва да любезничи? Искаше му се да приключи с глупостите веднага и да спести на всички доста време. Действително — не им дължеше нищо. Дори тактичност.

— Прав сте, вожд Лонгтрий. Честно казано, нямам желание да членувам в организацията ви. Ако намеренията ви наистина са почтени, достойни сте за възхищение. Посветили сте се на благородно начинание и велика идея. Но от години не съм стъпвал в индиански резерват. Откъснал съм се от тази среда и не желая да се връщам. Не съм постигнал нищо благодарение на индианската си кръв, нито пък съм я обвинявал за провалите си. Бих изглеждал като натрапник. Особено в очите на индианците, които ще защитавам, ако стана техен говорител. Нямам нищо общо с тях, освен някои гени.

— С други думи организацията се нуждае от вас, но не и вие от нея — отбеляза Лонгтрий.

— Не бих се изразил така грубо.

— Но това е смисълът на думите ви.

Старецът изглеждаше твърдо решен да го изнерви и накара да избухне. Добре. Щеше да се държи с него по същия начин.

— Точно така, вожд Лонгтрий. Няма да позволя името ми да бъде използвано, от която и да е организация, особено когато виждам, че интересът им е егоистичен и едностранчив. А честно казано, смятам, че случаят е именно такъв. Ако приема предложението ви, ползата няма да бъде взаимна. Както сам признахте, вие се нуждаете от мен повече, отколкото аз от вас.

Лонгтрий спокойно вдигна салфетката от коленете си, сгъна я и я сложи до чинията си. Абът изглеждаше готов за нов спор, но един строг поглед на Лонгтрий го убеди да се откаже.

— Благодаря, че ни отделихте време — каза Лонгтрий и стана.

Чийф също се изправи и застана с лице срещу него. Въпреки че бе с една глава по-висок от стария вожд, затрепери пред Лонгтрий. Испита негодувание, че учтивият му отказ не бе приет с разбиране.

Бяха го принудили да се държи непочтено. Не се бе старал да се хареса на тези хора, но му бе неприятно, че останаха с негативно впечатление за него.

Направи опит да възстанови добрия тон.

— Уважавам позицията ви, вожд Лонгтрий. Надявам се и вие да уважите моята.

Лонгтрий не отговори утвърдително, а прониза Чийф със смразяващ поглед и силно стисна ръката му. Чийф едва потисна инстинктивното си желание да я освободи.

Лонгтрий каза:

— Ще настъпи момент — предричам, че ще бъде скоро, — когато ще имате нужда от нас, полковник Харт.

— Кристофър Харт?

Щом чу името си, Чийф се обърна. Мъж, едър като горила, размаха значка на няколко сантиметра от носа му.

— Сержант Лоусън, даласки полицейски участък, отдел „Убийства“.

Лонгтрий пусна ръката на Чийф, но той почти не усети. Бе предположил, че някой колекционер на автографи го е забелязал на масата и го е познал от скорошната му медийна изява. В „Далас Морнинг Нюз“ бе публикуван материал за банкета предишната вечер, придружен със снимка, направена по време на речта му при получаването на наградата.

Но набитият цивилен явно не изпитваше симпатия към него. Дори не се усмихна. Както и двамата униформени полицаи, които го придружаваха.

Управителят се бе приближил към Чийф:

— Искрено съжалявам, полковник Харт. Предложих да ви повикам навън, но той...

— Не се безпокойте. — Чийф вдигна ръка и прекъсна прочувственото извинение. Попита детектива: — Мога ли да ви помогна?

— Предполагам, че да.

Чийф съжали, че не бе отпил поне още глътка силно кафе. Малка доза кофеин би му се отразила добре. Все още бе леко замаян. Вечерта бе изпил само един бърбън, но се чувстваше отпаднал. Може би от

недостатъчно сън и твърде много секс. Всъщност не твърде много. Във всеки случай — не достатъчно.

— Извинете, отдел „Убийства“ ли казахте?

— Точно така.

— Сигурен ли сте, че търсите точно мен?

— Вие ли сте астронавтът?

— Да.

— Значи не съм сгрешил. Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Относно какво?

— Убийството на Джилиън Лойд.

Преди да се замисли за какво говори детективът, Чийф тихо се засмя.

— Значи това било! Жесток номер. Тези приятели!

Хвърли бегъл поглед към заетите маси в ресторанта. Всички клиенти бяха престанали да се хранят и бяха втренчили погледи в него, но никое лице не му се стори познато. Скоро инициаторите на тази шега щяха да изскочат иззад мебелите или саксиите с палми, да избухнат в смях и да започнат да имитират глуповатото му изражение.

Както в онзи неделен следобед преди две години, когато бе сам в дома си и спокойно гледаше мач от националния футболен шампионат между отборите на Далас и Сан Франциско. Току-що Стив Йънг бе отбелязал петдесетметров тъчдаун в края на третата четвъртина, когато на вратата на Чийф се позвъни.

На прага стоеше жена в напреднала бременност, която никога по-рано не бе виждал. Придружаваше я полицай, който изглеждаше по-едър от всеки участник в мача.

Жената започна да крещи ужасяващи твърдения. С глас, от който стъклата на прозорците затрепераха, заяви, че Кристофър Харт я е изнасилал на някакъв купон осем месеца по-рано. Сипал наркотик в питието ѝ, възползвал се от слабостта ѝ и я заразил с болест, предавана по полов път. Забременяла и била травмирана от заплахите му с убийство, в случай че разкрие пред медиите какъв сексуален маниак е.

Истерията ѝ трая две минути, след което Чийф едва успя да каже на грозноватия полицай, който размахваше палка, че никога не е виждал тази жена и няма представа за какво говори.

Но тя продължи с жестоките нападки, придружени с интимни подробности от физиката му, които почти го накараха да се усъмни в

твърденията си за невинност.

После, за негово изумление, жената разтвори предниците на блузата си и се показа възглавницата, която бе използвала, за да симулира бременност, и пищните ѝ гърди, на едната, от които бе татуиран надпис: „Честит“, а на другата — „рожден ден“. Намигна му и извика:

— Изненада!

Някои от по-буйните му приятели от НАСА наизскачаха от скривалищата си в двора, заливайки се от смях. Бяха донесли достатъчно напитки и храна за импровизирано тържество. Полицаят, който се бе съгласил да участва в номера, им пожела приятна веселба и ги предупреди да не вдигат твърде много шум. Момичето, професионална танцьорка, остана за специално изпълнение в чест на рожденика и да позабавлява гостите му, докато са достатъчно трезвени, за да оценят таланта ѝ.

Чийф пропусна последната четвъртина от мача и узна резултата едва на следващия ден.

Сега първата му мисъл бе, че са му скроили подобен номер. С приятелите му се надпреварваха да измислят какви ли не клопки един за друг и избраната жертва често ставаше за смях. Този път замисълът бе доста хитър. Трудно щеше да им го върне. Можеха да влязат в книгата „Гинес“.

Но рожденият му ден бе след шест месеца.

Или предстоеше купон — изненада по случай пенсионирането му? Но дотогава оставаха няколко седмици. Освен това не биха устроили тържеството извън Хюстън, където живееха повечето от тях.

А и този Лоусън съвсем не приличаше на човек е чувство за хумор.

Внезапно съжали за спонтанния си смях, защото осъзна, че е бил неуместен.

— След малко ще бъда на ваше разположение. Потърси Лонгтрий и Абът, за да довърши извиненията си, но те вече се бяха запътили към изхода. Лонгтрий строго го изгледа миг преди да излезе.

— Като че ли вашите приятели ви изоставиха.

Чийф отново се обърна към детектива, ядосан от саркастичната му забележка и от всичко останало, което бе преживял тази ужасна сутрин. Зае сериозна поза и отчетливо, като военен командир, попита:

— За какво става дума? Не зная нищо за никакво убийство.

— Господа, навярно бихте искали да се оттеглите на по-спокойно място?

Управителят на хотела се бе притекъл на помощ на отговарящия за ресторанта. Дискретността и репутацията на хотела бяха най-важната му грижа. Даде им знак да го последват до изхода.

Чийф влезе след управителя в офис, където бе оставен насаме с Лоусън. Дали униформените полицаи не стояха пред вратата, в случай че се опита да избяга?

Предизвикателно попита:

— Ще благоволите ли да ми кажете за какво е всичко това?

— Във връзка с убийството на Джилиън Лойд.

— Да, вече споменахте. Никога не съм чувал за нея и съм възмутен от факта, че детектив от далаския полицейски участък ми създава излишно неудобство на обществено място.

— Никога не сте чували...

— Точно това казах. И... — Замълча, внезапно осъзнал, че не е разумно да разговаря с полицаи относно убийство без адвокат. — Мога ли да се обадя в офиса си?

— За какво?

— За съвет.

— Юридически съвет? Значи смятате, че се нуждаете от адвокат, така ли, полковник Харт? Да не би да криете нещо?

Чийф стисна зъби, за да се сдържи да не наругае Лоусън, което би било глупава постъпка и би му донесло неприятности.

— В НАСА не биха одобрили идеята да бъда разпитван за нещо сериозно като убийство без присъствието на адвокат, което не е признак за вина или дори знак за престъпление. Напълно обяснимо. НАСА държи изключително много на добрия имидж на астронавтите.

— Не се и съмнявам — подигравателно каза Лоусън. — Добре тогава, обадете се.

Чийф размисли. Може би преувеличаваше. Бе започнал деня в мрачно настроение, защото се бе събудил сам. Освен това разговорът с Лонгтрий не бе никак приятно изживяване. Слава богу, че бе приключил е тях. Лонгтрий и Абът бяха изчезнали от живота му завинаги. Но последната им среща бе оставила горчив привкус в устата му, въпреки че не би могъл да каже защо. След нея някакъв

полицай с твърде тясно яке най-безцеремонно бе започнал да го разпитва на обществено място. Нищо чудно, че бе нервен.

Зае нехайна поза с кръстосани крака, опрял хълбок на бюрото на управителя.

— Добре, детектив Лоусън. Коя е Джулиет...

— Джилиън. Фамилно име Лойд. Голото ѝ тяло бе открито в леглото ѝ тази сутрин. Получила е множество прободни рани, повечето в долната част на корема. Мислим — предполагаме, — че по-голямата част са нанесени след смъртта. Освен това убиецът е написал неприлични думи с кръвта ѝ по стените на спалнята. — Ехидно довърши: — Сега заинтригувах ли ви, полковник Харт?

Чийф определено бе заинтригуван. Най-сетне се поуспокои и каза:

— Извинете. Искрено съжалявам. Това е... това е ужасно. Но все още не разбирам защо разпитвате мен. Не познавам дамата. Никога не съм... — Внезапно направи връзката. Бавно раздвижи крака и се изправи в цял ръст. — Господи! — прошепна. — Сетих се. Лойд. Сестрата на Мелина? Близначката ѝ?

Лоусън кимна.

Чийф въздъхна дълбоко и прокара ръка по тила си. За миг остана, загледан в пространството, опитвайки се да проумее шокиращата вест и разтърсващото ѝ въздействие, особено върху Мелина. Само преди няколко часа се бе любил с нея. А сега тя бе някъде в този град и полагаше усилие да превъзмогне факта, че близначката ѝ е зверски убита.

Примигна и срещна погледа на Лоусън.

— Мелина добре ли е?

— Съвзема се.

— Бих искал да ѝ се обадя.

Номерът ѝ бе записан в програмата му. Вече бе позвънил два пъти тази сутрин, но никой не отговаряше. Беше решил да звъни, докато най-сетне се свърже с нея. Но не бе предполагал, че думите, които ще ѝ каже, ще бъдат израз на съболезнования.

— Не е добра идея — каза му Лоусън, когато го видя да вади клетъчния телефон от джоба на коженото си яке. — Едва смогва да отговори на всички.

Надяваше се обаждането му да означава нещо повече за Мелина. Да ѝ бъде приятно, че чува гласа му. Но нямаше намерение да обсъжда с този детектив случилото се помежду им предишната вечер. Прибра обратно телефона си и промърмори:

— Мисля, че сте прав.

— Какво знаете за нея? — попита Лоусън.

— Запознахме се едва вчера. Беше изпратена...

— Да, тя ми описа работата си.

— Много е добра. Компетентна. — Усмихна се при спомена за държането ѝ по време на пресконференцията. Бе спечелила възхищението на журналистите с начина, по който я ръководеше. И на мъжете, и на жените. — Много е способна.

Спомни си усмивката, с която бе отстъпила пред настойчивите му молби да остане още малко, и се запита дали не обвинява себе си и дали не съжалява, че не си бе тръгнала при първия опит, а бе останала при него цялата вечер, вместо да бъде до сестра си и да я защити.

Естествено това бяха налудничави мисли. Но всеки бе склонен да разсъждава нетрезво и да се самообвинява без причина за неочакваната смърт на свой близък, например при нещастен случай. А при убийство? Навярно безпочвеното чувство за вина бе непоносимо.

Отново се облегна на бюрото и каза почти на себе си:

— Господи, сигурно се чувства ужасно! — Вдигна глава и отново погледна Лоусън. — Знаете ли кой го е извършил?

— Все още не.

— Някакви следи?

— Няколко. Например надписите по стените. Те свързват престъплението с вас.

— С мен?

Досега Чийф нямаше представа защо детективът от отдел „Убийства“ го е издирил. След като бе чул потресаващата новина, първата му мисъл бе за Мелина и чувствата ѝ. Не бе проумял всичко. Последните думи на Лоусън го накараха да осъзнае мястото си в мозайката. Но все още не можеше да си обясни какво представлява тази мозайка.

— Никога не съм се виждал с Джилиън, детектив Лоусън. Ако се съмнявате, попитайте Мелина.

— Всъщност именно тя ни насочи към вас.

Чийф поклати глава.

— Не разбирам.

— Ще разберете. Ние ще ви обясним всичко.

— Кои вие?

— Аз. Мелина. На среща в участъка. Днес в два и трийсет.

Чийф изпитваше съчувствие към Мелина, но колкото и да умуваше, не можеше да отгатне защо е въввлечен в разследването на убийството на сестра ѝ.

— Днес в два и трийсет възнамерявам да бъда някъде по магистралата между Далас и Хюстън.

— Не бих ви посъветвал. Вероятно веднага ще получите призовка да се върнете.

Чийф му хвърли изпитателен поглед:

— Говорете по същество, Лоусън. Нима намекувате, че имам нещо общо със смъртта на тази жена?

Лоусън мълчаливо се обърна с гръб към него и се отправи към вратата на офиса.

— В два и трийсет в централния участък, на третия стаж. Попитайте за мен. — Отвори вратата. Както бе предположил Чийф, двамата униформени полицаи стояха отпред. — Не е зле да се обадите на адвокатите си от НАСА преди срещата. — Понечи да прекрачи прага, но спря и извърна глава: — Твърде известен сте, за да се укривате дълго. Предупреждавам ви, в случай че ви хрумне подобна мисъл.

— Ти прояви истинска вяра и преданост, брат Дейл. Далеч надмина очакванията ми.

Докато говореше по телефона е брат Гейбриъл от стаята си, Дейл Гордън трепна от задоволство. Гласът му бе пресипнал от възбуждане.

— Благодаря.

— Напълно сигурен ли си, че Джилиън Лойд е пречистена както подобава?

Брат Гейбриъл се изразяваше по неповторим начин. Репортерите от даласката телевизия бяха нарекли мисията му „акт на привидно непровокирано насилие“. Пречистването на Джилиън Лойд се бе превърнало във водеща новина на всички емисии. Бе излъчен репортаж от къщата ѝ, около която сновяха полицаи. Бяха показали

количката, на която тялото ѝ бе пренесено до линейката, спряла отпред на алеята. Докато минаваха покрай хризантемите на площадката до входната врата, неволно бяха съборили един ярък жълт цвят.

Журналистката, застанала на улицата пред къщата на Джилиън, бе назовала мисията му „зверско убийство“. Но тя не разбираше. Малцина биха разбрали защо Джилиън Лойд трябваше да бъде уби... „пречистена“.

— Да, брат Гейбриъл. Пречистена е.

— Страда ли?

— Не. Бях бърз и ловък. Следвах напътствията ви и както обещахте, щом настъпи моментът, почувствах прилив на сила и нищо не можа да ме спре.

— Справил си се добре, сине мой.

Лицето на Дейл Гордън засия от гордост. Никой досега не го бе наричал свой син. Баща му бе изчезнал преди раждането му, а майка му се обръщаше към него с какви ли не ужасни имена. Но никога със „сине“.

— Разкажи ми, брат Дейл. Бих искал да го споделя с учениците си тук, в Храма.

В Храма! Брат Дейл щеше да го похвали пред своите ученици, които вече бяха заслужили правото да живеят при него в Храма!

Думите започнаха да се леят от устата му. Никога не бе говорил така красноречиво. Със същото умение, с което бе изпълнил мисията си, описа стореното. Добави към основните факти малки подробности, за да убеди брат Гейбриъл колко внимателно е походил към задачата.

— И смяташ, че не си оставил никакви следи?

— Никакви, брат Гейбриъл.

Не спомена, че бе докоснал стъклената чаша. Това нямаше значение, защото полицията никога не бе снемала негови отпечатьци. Дори и да открият отпечатьци по чашата, нищо не би ги насочило към него.

Не спомена и за надписите по стените. В последния момент бе получил вдъхновение, сам се бе сетил да стори това. Майка му често бе използвала грозни думи. Те караха човек да се чувства нищожен и жалък и да очаква сурово наказание.

Беше убеден, че Джилиън Лойд заслужава да бъде наказана и обидена с неприлични думи, след като го бе въвела в неустойимо

изкушение. Тя бе виновна, че бе извършил унищожителен плътски грях. Когато я бе видял толкова близо до себе си, гола върху меките чаршафи, неволно бе започнал да докосва онази ужасна част от тялото си, докато тя се бе втвърдила. Премълча и това.

— Отлично, отлично. — Мелодичният глас на брат Гейбриъл бе като ласка на нежна ръка, докосваща челото му. — След като се справи така добре, ще ти дам нова задача.

Ако не бе вече в леглото си, притиснал ножа с кръвта на Джилиън, навярно би припаднал от радост и удивление.

— Готов съм на всичко за вас и Програмата, брат Гейбриъл.

— Иска ми се всички мои ученици да проявяваха такъв ентузиазъм.

Цялото бледо тяло на Дейл Гордън порозовя от вълнение.

— Какво искате да сторя за вас?

— Не за мен — каза брат Гейбриъл с характерната си скромност, — а за Програмата.

— Разбира се.

— Предупреждавам те да помислиш внимателно, преди да приемеш, брат Дейл. Този път мисията е доста тежка. По-трудна за изпълнение от пречистването на Джилиън Лойд.

Обзет от рядко чувство за сила и увереност, Дейл Гордън решително заяви:

— Мога да се справя, брат Гейбриъл. С всичко. Възложете ми мисия и ще я изпълня. С радост!

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Да ти донеса ли нещо, Мелина?

— Не, благодаря.

Джем я изгледа съсредоточено.

— Сигурно ти е омръзнало всички да ти задават този въпрос?

— Малко — призна тя с лека усмивка. — Чаша безалкохолно не би помогнала. Но оценявам загрижеността ти за мен.

— Никой не знае какво да каже или стори.

— Разбирам. Самата аз не зная какво да правя. Като парализирана съм.

Бяха пристигнали преди уговорения час и бяха получили указания да почакаат Лоусън в малка, разхвърляна стая до отдел „Престъпления срещу личността“ на далаския полицейски участък. Голямото съседно помещение едва побираше множеството бюра, но, изглежда, никой от персонала не бе дръзнал да поиска отделен офис.

Лоусън бе уредил тази стая да бъде свободна за тях. Мебелите бяха неудобни, а атмосферата създаваше чувство за клаустрофобия, но поне никой нямаше да ги безпокои. Вече се бе отегчила от изпитателните погледи на хора, които сякаш гадаеха колко ще издържат нервите ѝ.

Очите на Джем бяха зачервени от плач. И други неща издаваха, че е съкрушен. Обикновено бе доста самонадеян. Властното му, надменно държане често отблъскваше хората. Но тази сутрин изглеждаше сломен и плах. Като че ли самодоволството му се бе изпарило.

Хвана ръката ѝ и я притисна между своите.

— Ръцете ти са студени. Като на Джилиън. Нейните никога не бяха топли. Често се шегувах по този повод.

Тя преглътна сълзите си. Не искаше да плаче на това злоещо място.

— Не мога да си представя живота си без нея, Джем.

— Аз също.

— Но ти я познаваше едва от година. А аз бях с нея от мига, в който клетката се е разделила. Чувствах я като част от себе си. Тя беше част от мен.

— Представям си какво изпитваш.

Всъщност едва ли би могъл да си представи, но тя не желаше да спорят чия скръб е по-мъчителна.

— Обади ли се в кантората ѝ?

— За съжаление вече бяха чули новината.

— Господи, това е жестоко!

— Бяха потресени, но веднага предложиха да помогнат с каквото могат. Някои дори бяха пристигнали у дома, когато се върнах.

Преди да отиде да потърси Кристофър Харт, Лоусън бе помолил Луис и Колтрейн да я отведат у дома. Джем бе предложил да я откара и да постои при нея, но тя бе пожелала да остане сама и се бе качила в патрулната кола.

За нейно изумление, новината се бе разнесла бързо и вече бяха пристигнали толкова приятели, съседи и познати, желаещи да поднесат съболезнования, че Колтрейн едва бе намерил свободно място за паркиране до бордюра.

Опечалените влязоха след нея и се събраха във всекидневната. Една от колежките ѝ каза:

— Не зная дали вече си чула, Мелина, че вчера Джилиън сключи сделката на живота си.

— Да, спомена за нея на обяд. С някаква рекламна агенция, нали?

Младата жена кимна.

— Почерпи с шампанско по случая, преди да си тръгне от кантората вчера следобед. Изглеждаше толкова щастлива! На седмото небе. Неуязвима. Кой би предположил, че...

Не можа да довърши. Избухна в плач и друга колежка се опита да я утеши.

Последваха няколко подобни изблика. Джилиън Лойд бе уважавана и харесвана. Поне така изглеждаше, съдейки по броя на хората, които се отбиха или позвъниха да изразят съчувствие и да попитат за погребението.

Погребение. Как би могла да мисли за това сега?

Родителите им бяха проявили съобразителност и бяха уредили всички подробности като част от завещанията си. Тогава Джилиън и Мелина се шегуваха с тях заради прекалената им обсебеност от мисълта за смърт. Но по-късно бяха благодарни на родителите си, че са им спестили тези грижи. Бяха починали един след друг през три месеца: първо майка им — от рак на панкреаса, а после и баща им — от коронарна тромбоза. И в двата случая близначките трябваше само да подпишат няколко документа. Не се бе наложило да вземат неотложни решения в периода на най-дълбока скръб.

Сега мисълта за уреждане на траурна служба за сестра ѝ бе непоносима.

— Не мога да планирам нищо, преди съдебните лекари да ми позволят... да взема тялото ѝ — обясни тя на хората, които я попитаха — не зная кога ще бъде. Освен това смятам, че трябва да обсъдя въпроса с Джем.

Приятелките и партньорките на Джилиън изглеждаха изненадани колкото нея, когато разбраха за необявения годеж, но бе неуместно да клюкарстват за това наред е обсъждането на плановете за погребението. Изразиха учудване, но тактично съдържаха любопитството си.

Опитаха се да я убедят, че макар и като сестра, близначка на Джилиън, да изпитва несравнима скръб, няма да бъде сама в страданието си. Всички я уверяваха, че може да разчита на тях.

— Ако мога да помогна, Мелина, обади се.

— Мелина, позвъни ми, ако имаш нужда от нещо.

— Винаги можеш да се обърнеш към мен. Знаеш, че миналата година загубих сестра си при катастрофа. Беше толкова внезапно и жестоко! Обади се, ако искаш да поговориш с някого.

Въпреки добрите намерения на всички приятелки, не знаеше как някой би могъл да облекчи скръбта ѝ. Беше им помогнала да се успокоят, като им бе възложила дребни задачи, за да се почувстват полезни. Докато една от тях вареше кафе, а друга вдигаше слушалката на телефона, тя използва времето да вземе душ и да се преоблече. На път към спалнята чу тихи гласове да разговарят за възхитителното ѝ самообладание.

Заблуда. Може би външно изглеждаше непроницаема крепост, но дълбоко в себе си сякаш всеки момент щеше да рухне. Завъртя крана

докрай. Шуртенето на водната струя бе достатъчно силно, за да заглуши плача ѝ, и тя рида неудържимо, докато усети болка в гърдите. В облицованото с плочки помещение нямаше кой да я чуе и Мелина горчиво плака за загубата и за безизходицата си, в която я бе поставила тази трагедия.

Успокои се за момент, отдръпна се от душа и направи безполезен опит да се гримира. След миг от очите ѝ отново бликнаха сълзи и гримът потече по страните ѝ. Машинално се облече. Всяко движение бе неусетно, сякаш следваше наставленията на невидим хипнотизатор. Вършеше нещата, които знаеше, че трябва да бъдат свършени, без да разсъждава.

Не можеше да си представи как би събрала сили да вземе дори най-незначителното решение, да обмисли какъвто и да е проблем или да изпълни някое дребно ежедневно задължение. Дали някога щеше да може да отпусне глава на възглавницата и да заспи, да хапне нещо просто за да изпита наслада от вкуса му, да се повесели с приятели, да потренира във фитнес зала, или да се посмее? Дали някога отново щеше да изпита радост от живота?

Не и ако смъртта на сестра ѝ останеше неотмъстена.

Сега, докато седеше в задушната стая в полицейския участък, мислено си преповтори клетвата, която бе изрекла на глас пред отражението си в огледалото в банята. Щеше да отмъсти за сестра си, независимо от цената, дори ако трябва да се бори за това до последния си дъх.

Омразата към убиеца тлееше в гърдите ѝ като жарава. Никога не се бе смятала за отмъстителна. С чиста съвест можеше да каже, че през живота си не е мразила никого. Имаше хора, които не харесваше. Избягваше компанията на някои от тях, но не бе изпитвала толкова дълбока ненавист към друг човек. Никога не бе пожелавала да види как друго човешко същество престава да диша. Враждебността към този злодей без лице и име събуди у нея ярост, която я изплаши.

— Имаш ли клиент днес?

Въпросът на Джем я избави от злокобните мисли.

— Не, за щастие.

— Има ли кой да те замества?

— Да. Уведомих ги, че вероятно ще взема няколко седмици отпуск. Ще прегледат графика и ще уредят всичко. Бизнесът няма да

пострада.

Джем тревожно притисна върховете на пръстите си.

— Мелина, не мога да повярвам...

— В кое?

— Че Джилиън е участвала в подобен номер. Че снощи се е представила за теб. Не беше в характера ѝ да постъпва безразсъдно и импулсивно. Това прилича на...

— Нещо, което аз бих направила — довърши тя вместо него.

— Не исках да прозвучи като упрек.

— Прав си. Вината е моя. Ако можех отново да избирам, за нищо на света не бих го предложила.

— Джилиън правила ли го е и по-рано?

— Казах ти. Когато бяхме деца.

— Но никога не беше придружавала клиент вместо теб?

— Не, беше за първи път.

— Защо точно снощи?

— Нямаше определена причина, Джем. Беше просто налудничавата идея, която ми хрумна спонтанно на обяд.

Явно не остана доволен от това обяснение.

— За да се срещне с онзи Кристофър Харт? Джилиън е пожелала да се запознае с известна личност? С астронавт? Или какво?

— Не бе заради него. По-скоро...

— Все едно — прекъсна я той. — Не искам да говорим за това.

— Беше глупаво, хлапашко хрумване, за което поемам пълната отговорност.

— Може би идеята е била твоя, но Джилиън сама отговаряше за действията си. Би могла да откаже.

Тя не успя да сдържи гнева си:

— Не я съди! Тогава ни се струваше безобидна шега. Откъде би могла да знае, че ще бъде убита? — Издърпа ръката си и стана. — Извинявай.

— Разстроих те.

— Не съм разстроена, вбесена съм.

— Мелина...

— От смъртта ѝ е изминало твърде кратко време, за да слушам упреци за нея, Джем.

Той смутено прокара пръсти през косите си:

— Права си, права си. Съжалявам. Зная, че обвиняваш себе си. Не биваше да докосвам тази струна.

— Трябва да изляза оттук.

— Къде отиваш? Не можеш да си тръгнеш. Казаха да почакаме Лоусън.

— Няма да напусна сградата. Отивам в дамската тоалетна.

— Ще дойда с теб.

— Не — каза тя и му даде знак да остане на стола си. — Стой, в случай че дойде Лоусън. Кажи му, че ще се върна след малко.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Да.

Естествено това съвсем не бе истина. Подпря се с лакти на умивалника и потърка чело, опитвайки се да разсее главоболието, което чувстваше, откакто бе плакала неудържимо под душа.

Няколко минути по-късно влезе полицайка:

— Мис Лойд?

Тя изправи гръб и се обърна.

— Извинете, че ви безпокоя, но детектив Лоусън нареди да ви съобщя, че вече е тук. Очакват ви. Когато сте готова.

— Идвам.

— Добре ли сте?

Кимна:

— Благодаря.

— Ще ви почакаат още няколко минути, ако е нужно.

— Добре съм.

Няколко минути повече или по-малко не бяха от значение. Положи усилие да се усмихне, взе дамската си чанта и излезе. Спря до чешмата, извади две таблетки аналгин от кутийка, която бе пъхнала на дъното на чантата, наведе се над струята и ги преглътна.

Когато се обърна, се озова лице в лице с Кристофър Харт. Стоеше на няколко метра от нея.

— Здравей.

— Добър ден.

Приятелската му усмивка издаде съчувствие. Пристъпи към нея, но бе спрял от мъж, който го настигна с бележник в ръка.

— Полковник Харт? Полицай Кроу. — Стисна ръката му. — Чух, че ще дойдете днес. Аз също имам индианска кръв. Чоктау. Бих искал

да получа автограф от вас за сина си. Деветгодишен е. Запален на тема Космос. Искам да кажа, проявява интерес.

— Какво ще кажете да се видим по-късно? Преди да си тръгна. Точно сега закъснявам за среща с детектив Лоусън.

— О, разбира се. Извинете... че ви забавих.

— Няма проблем. С радост ще дам автограф за сина ви след срещата.

Полицаят смутено се оттегли.

Чийф се обърна и смирено сви рамене:

— Съжалявам. Понякога избират неподходящ момент. Измина разстоянието помежду им с две големи крачки и застана толкова близо до нея, че от черното му кожено яке я лъхна аромат на топла есен. Бе внесъл със себе си дъх на природа. Преди да осъзнае какво се кани да стори, той докосна с палец брадичката ѝ. Рязко тръсна глава назад.

— Имаше капки — каза Чийф и ѝ показа влагата върху пръста си. Изтри го и отпусна ръка. — Мелина, аз... — Извърна глава за няколко секунди, а след това отново я погледна. — Господи, не зная какво да кажа! Съжалявам за сестра ти.

— Благодаря.

Би приключила разговора с това, но той продължи с тих, покоряващ глас:

— След снощи кой би предположил, че втората ни среща ще бъде в полицейски участък? — Озадачено поклати глава. — Не разбирам какво става. Не зная защо си изпратила онзи детектив да ме търси и каква е връзката ми с тази история. Не желая да правя прибързани изводи. Независимо от всичко, искам да знаеш колко съжалявам за случилото се с Джилиън. Ужасно е. — Безпомощно вдигна ръце. — Искрено съжалявам. Това е всичко, което мога да кажа.

Въпреки усилието си да не заплаче, от очите ѝ потекоха сълзи.

— Господи, съжалявам.

Чийф обви ръце около нея, притегли я към себе си и зарови устни в косите ѝ.

Допирът му предизвика две неволни реакции. Изведнъж дъхът ѝ спря и цялото ѝ тяло изтръпна.

Но той явно не забеляза, защото нежно плъзна устни към слепоочието ѝ.

— Навярно е ужасно изживяване. Мъчно ми е за теб.

— Надявам се, че скоро и двамата ще бъдете готови.

Отдръпнаха се един от друг и се обърнаха. До тях стоеше Лоусън, широкоплещест и намръщен. И любопитен.

Чийф влезе след Мелина в стая, в която вече едва се побираха Лоусън, Алън Бърчмън — изпратеният от НАСА адвокат, и още един мъж, който му бе представен като Джем Хенингс, годеника на Джилиън Лойд.

Чийф тихо изрази съболезнования. Хенингс ги прие със студено, рязко кимване, което би го озадачило, ако съзнанието му не бе заето с мисълта защо Мелина се държи като непозната.

При създалите се обстоятелства би могла да реагира по всякакъв начин. Човек, когото бе обичала, бе станал жертва на жестоко престъпление. Не би я упрекнал, ако заудря с юмруци по стените и заскубе косите си. След потресаващата новина, която бе научила тази сутрин, всяко поведение би било оправдано. Щом бе решила да се затвори в себе си и да избягва компания, трябваше да приеме този факт.

От друга страна, искаше да изрази съчувствието си. Искаше Мелина да разбере колко дълбоко съжالياва за сполетялото я нещастие. Но, изглежда, тя бе твърдо решена да не го погледне в очите. Откакто бяха влезли в стаята, избягваше погледа му.

Лоусън осведоми Бърчмън за известните досега факти. Адвокатът, с когото Чийф се бе запознал едва преди няколко минути, имаше внушителна външност. Носеше очила със сребърни рамки и костюм за три хиляди долара. На лявата му буза имаше червеникав белег, който стигаше до врата му. Едва бяха успели да се ръкуват и да разменят визитни картички във фойето на първия етаж, преди да се качат в асансьора.

Докато пътуваха нагоре, Чийф му благодари, че се бе отзовал така бързо на повикването.

— За щастие бях на разположение — равнодушно отвърна той. Без излишни предисловия Бърчмън заговори по същество: — От НАСА ме осведомиха в общи линии за случая. Каква е вашата история?

Чийф не хареса намеката, че версията му е скалъпена, но сдържа раздражението си и побърза да отговори на въпроса:

— Снощи се запознах с Мелина Лойд. Беше мой медиен ескорт за банкета в „Адолфъс“.

— А жертвата?

— Никога не съм се срещал с нея. Ако причината да бъда повикан тук не е да потвърдя алибито на Мелина или нещо подобно, нямам представа защо съм въввлечен в това разследване.

— Лоусън би могъл да ви помоли да потвърдите алибито й, когато сте разговаряли сутринта. Сигурен ли сте, че няма нещо, което би трябвало да узная преди тази среща? Не обичам да бъда държан в неведение. Не бих търпял подобно поведение от страна на клиент.

Чийф бе овладял гнева си и каза троснато:

— След вас.

Стори път на Бърчмън да слезе на третия етаж. Тогава забеляза Мелина до чешмата.

Сега Бърчмън отново заговори по същество:

— Е, след като всички се запознахме, бих искал да зная защо полковник Харт е бил помолен да дойде тук. Ако показанията му ще помогнат за разкриването на престъплението, би могъл да ги даде и в кантората ми.

— Спокойно — каза Лоусън.

Чийф не би упрекнал детектива, че се държи властно с Бърчмън. Тук бе негова територия. Той бе свикал срещата. Явно възнамеряваше да я ръководи, както сам намери за добре. Не би се оставил да бъде командван от някакъв надменен адвокат, който навярно печелеше от дело повече, отколкото детективът за година.

Лоусън раздвижи рамене и якето му едва не се разпори по шевовете.

— Всъщност, мистър Бърчмън, не всички тук са се запознали.

— Моля?

Чийф също бе озадачен и не можа да скрие негодуванието си от държането на Лоусън.

— Обичате да се изразявате с гатанки, а, Лоусън? Ще ми обясни ли някой — хвърли поглед към Мелина — какво общо имам с разследването?

— Мисля, че вие двамата трябва да се запознаете.

Без да откъсне очи от него, Лоусън кимна към Мелина.

Чийф учудено изгледа първо детектива, а после нея. Изражението ѝ не издаваше какви мисли се въртят в съзнанието ѝ. Би дал милион долара, за да разбере какво става зад тези сиви очи.

Отново срещна погледа на детектива и каза с недоумение:

— С Мелина се запознахме снощи.

— Не сте. — Чийф понечи да възрази, но Лоусън е явно задоволство му даде знак да не го прекъсва. — Жената, с която сте се срещнали, е била Джилиън.

Помълча няколко мига и се опита да проумее смисъла на тези думи, но не успя.

— Джилиън? Не, детектив Лоусън. Беше Мелина. — Погледна я, очаквайки да потвърди. — Кажи му.

Тя срещна погледа му, а след това бавно поклати глава.

Когато най-сетне си обясни ехидните намеци на Лоусън и странната сдържаност на Мелина, Чийф зяпна от изумление. Проследи чертите на лицето ѝ, устните, косите, фигурата ѝ. Втренчи поглед в очите ѝ и се убеди, че пред него стои жената, с която бе прекарал предишната вечер.

— Ти беше — задъхано промълви той. — Ти беше.

— Била е Джилиън — тихо каза тя, сякаш говореше само на него.

Не вярваше. Това не можеше да бъде истина. Жената, която го гледаше сега, бе онази, с която... Спомените нахлуха в съзнанието му като приливна вълна. За миг си спомни всяка усмивка, всяка въздишка и изражение, всяко докосване. Не би сбъркал тази жена с друга. Беше невъзможно.

Тя стана, приближи се и му подаде ръка.

— Аз съм Мелина Лойд, полковник Харт. Бях наета за ваш придружител снощи, но сестра ми отиде вместо мен.

Прикова поглед в ръката ѝ, сякаш не знаеше какво да стори с нея. Най-сетне я хвана. Беше съвсем същата. Големината, гладката кожа и начинът, по който докосна неговата.

— Не вярвам — каза той, не осъзнавайки, че разсъждава на глас. — Приликата е невероятна.

Тя се усмихна:

— Казваха ни това от деня, в който сме се родили.

— Но гласът ви...

— Никой не можеше да ни различи и по глас.

Загубил ума и дума, той продължи да я гледа втренчено. Косите, очите и устните бяха съвсем същите, но вечерта бе гримирана. Всъщност сестра ѝ Джилиън.

Джилиън.

Която бе открита мъртва тази сутрин. Чийф мъчително преглътна.

— Тя е мъртва?

Двойницата ѝ кимна с тъга:

— И аз все още не мога да повярвам. Но е факт.

Изведнъж всичко му стана ясно. Сега разбираше защо Лоусън иска да го разпита. Той бе един от последните хора, видели Джилиън Лойд жива. Може би последният. Освен убиеца.

Осъзна, че все още стиска ръката на Мелина, пусна я и тя се върна на мястото си до Джем Хенингс, когото му бяха представили като годеник на Джилиън Лойд. Неин годеник?

Чийф го погледна, обзет от любопитство. Очите му издаваха гняв, който струеше от него като топлинни вълни. Лицето му бе зачервено и изглеждаше напрегнат, сякаш всеки момент щеше да избухне.

Само Чийф знаеше, че дължи извинение на този човек.

— Съжалявам. — След миг добави: — За загубата ви.

— Ти, копеле! — изръмжа Джем и се нахвърли върху него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Никой не бе очаквал това нападение, въпреки че когато долови стаения гняв на Хенингс, Чийф би трябвало да го предвиди. Не бе от хората, които сами си навличат неприятности, но ако биваше предизвикан, никога не отстъпваше. Доста пъти бе участвал в ръкопашен бой и трябваше да разпознае предупредителните сигнали.

Мелина и Бърчмън издадоха уплашени викове. Лоусън сграбчи Хенингс за рамото и се опита да го изтегли, но той стоварваше безпощадни удари. Чийф успя да отбие първите няколко, но накрая юмрукът на Хенингс достигна до скулата му. Това го вбеси и го накара да отвърне. Замахна към противника си, но Лоусън бързо го издърпа.

— Престанете! Веднага! Хенингс, какво има, по дяволите? — Детективът положи усилие да го укроти и най-сетне яростта му се поуталожиха. Блъсна го силно и Хенингс политна назад. Загубил равновесие, се строполи на един стол. Лоусън изкрещя срещу му: — Опитай отново и ще охладиш задника си в ареста! — Дръпна подгъва на тясното си яке, пригладиха го и се успокоиха. — Извинете за грубия език, Мелина.

— Извинен сте. Аз бих употребила доста по-груб израз. — Изгледа гневно Хенингс и извика: — Какво си мислиш, че правиш, Джем? Какво ти става?

— Ще ти кажа какво. Ако не беше той — изкрещя Джем, размахвайки показалец срещу Чийф. — Джилиън щеше да бъде жива. Убита е заради него.

Не можа да доизрече последната дума. Закри лице и заридна.

Чийф се обърна към Лоусън:

— За какво говори той, по дяволите? Защо не ми обяснихте положението по-рано? Трябваше да ми кажете за размяната на Мелина и Джилиън. Щях да бъда подготвен...

— Именно затова не ви казах. Трябваше да видя реакцията ви. Да проверя какво знаете.

Чийф не скри отвращението си от тактиката на Лоусън.

— Или защото знаехте, че ще се получи адски интересно шоу. Дано ви е харесало.

Лоусън преглътна обидата.

— Всичко ще ви бъде обяснено. Но може би трябва да отложим това за по-късно, когато страстите охладнеят.

— Не.

Мелина отхвърли предложението на детектива. Чийф видя сълзи в очите ѝ, но изразът им издаваше непоколебима решителност. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

— Искан ми се да дам воля на чувствата си като Джем — каза тя. — Да се наплача. Не искам да стоя повече тук. Особено заради причината за тази среща. За никого от нас не е приятно. Но ако бихме стигнали до важни изводи, които ще бъдат от полза за откриването на убиеца на сестра ми, ще плача по-късно. Настоявам да започнем сега, за да приключим по-скоро.

— Разбирам ви — увери я детективът. — Ще се постарая да не ви задържам дълго. Благодаря за отзивчивостта.

— Единственият начин да ми се отблагодарите, е да откриете и арестувате човека, който ни причини това — рязко каза тя.

Обтегнатата кожа над бузата на Чийф се бе разцепила при удара на Хенингс. Попиваше кръвта с кърпичка, която му бе дал Бърчмън. Отначало бе така смаян от нападението, че не бе почувствал болка. Сега се отърсваше от шока. Болката вече достигаше до съзнанието му и половината му лице гореше.

През последните няколко минути една след друга го бяха връхлетели разтърсващи новини, между които не бе имал време да си поеме дъх. Болката от раната бе закъсняла, както и мъката от вестта, че Джилиън е мъртва.

В първите няколко мига бе вцепенен. Размяната на близначките. Убийството на Джилиън. Не бе успял да осмисли наведнъж толкова информация. Но сега си даваше ясна сметка за загубата и това бе много по-мъчително, отколкото кървящата рана на лицето му.

Тя бе мъртва. Онази красива, неустойима жена бе изчезнала, беше я загубил завинаги. Една нощ. Дори не цяла нощ, а само няколко часа. Невероятни часове! Искаше да се повторят. Искаше я отново.

Струваше му се неуместно да заплаче за жена, която почти не е познавал. Не бе заслужил правото да скърби за нея, както Мелина. Или

дори Хенингс. Затова бушуващите в него чувства намериха друг израз. Гневно процеди през зъби:

— Какво, по дяволите, искаше да кажеш с това, че Джилиън е убита заради мен? — Вдигна глава и предизвикателно изгледа Джем Хенингс.

— Искате ли нещо за раната? — попита Лоусън с вбесяващо спокойствие.

— Не! Не, по дяволите! Също както Мелина, и аз желая да приключим час по-скоро. За начало, кажете ми защо този нещастник смята, че имам някаква вина за смъртта на Джилиън?

Бе шокиран, когато гласът му затрепери. Може би мъката му бе по-силна, отколкото сам осъзнаваше.

Обърна се към Мелина и бе изненадан, когато забеляза, че го гледа изпитателно, сякаш се опитва да прочете мислите му.

— Полковник Харт, защо не седнете и не ни разкажете за вечерта си с Джилиън?

Лоусън му посочи стол, за което му бе благодарен. Щом седна, детективът отново го попита дали се нуждае от нещо за раната, но той поклати глава.

— Какво искате да знаете? — вяло попита Чийф.

— Преди да започнем, бих искал да разменя няколко думи с клиента си — намеси се Бърчмън. — Не сме разговаряли на четири очи. Настоявам за това, преди да отговаря, на каквито и да е въпроси.

Лоусън обмисли молбата на адвоката и сви рамене:

— Добре. И без това всички се нуждаем от кратка почивка. Да ги оставим насаме. Хенингс. Мелина. — Посочи към вратата и тримата излязоха.

Бърчмън премести стола си по-близо до Чийф.

— Как е раната?

— Няма да умра. За какво искате да говорим?

В тона на адвоката се долови нотка на раздражение:

— Съветвам ви да не създавате лоши отношения помежду ни, полковник Харт. Навярно сте изключително компетентен в областта си, както и аз в своята. Летели сте в Космоса и сте галеник на НАСА, така да се каже.

— За какво намеквате?

— Че не биха се отнасяли така благосклонно с астронавт, който е сгафил.

Чийф бе изненадан от жаргонния израз. Беше свикнал да слуша цинизми. Те бяха неизменна част от речника на повечето военни. Но не бе очаквал такъв език от уважаван адвокат. Предположи, че Бърчмън цели да привлече вниманието му и стратегията се оказа сполучлива.

— Слушам.

— Имиджът на всеки астронавт от НАСА трябва да бъде съвършен. Винаги е било така. Естествено в историята на програмата е имало няколко издънки, но досега ничии кирливи ризи не са били извадени на показ.

Чийф не каза нищо. А и адвокатът едва ли очакваше коментар.

— Успях да направя проучване за вас, преди да дойда — продължи Бърчмън. — Бих казал, че репутацията ви е безупречна. Уважаван сте от началниците и членовете на екипажа си, мъже и жени. Избухлив сте, но бързо се успокоявате и сте готов да се извините и да понесете отговорността за грешките си.

— Достатъчно, започнах да се изчервявам.

Адвокатът се намръщи на духовитата забележка на Чийф, но продължи със същия тон:

— Хетеросексуален сте. Никога не сте сключвали брак. Пазите в тайна интимните си връзки, макар и да се носят слухове, че са доста. Най-трайната ви романтична любов е с медиите. Спечелили сте симпатията им още в началото на кариерата си. Всеки път, когато се появите по телевизията с холивудската си привлекателност, естествен чар и ораторска дарба, НАСА ликува. В момента сте тяхно рекламно лице. Създавате им обаятелен образ, който биха желали да запазят, та данъкоплатците да не се оплакват на конгресмените си, че космическата програма гълта голяма част от парите им, особено колосалните ѝ проекти, финансирани от държавния бюджет, вместо средствата да бъдат похарчени за приютяване на бездомните или спасяване на секвоите.

— Много сте изчерпателен, мистър Бърчмън, но едва ли всичко това има някакво значение, тъй като скоро се оттеглям от НАСА.

— Което ме кара да изтъкна каква трябва да бъде най-важната ви грижа — вашето бъдеще. Към която и област да се насочите...

— Все още не съм мислил по въпроса.

— Уважавам правото ви. Но приежете един съвет: не усложнявайте положението си с грешката, която правите сега — каза той и силно щракна с пръсти. — Създали сте си имидж на национален герой. Предполагам, че сте доволен от предимствата, които ви носи тази слава?

Чийф мрачно кимна.

— Вие сте талантлив човек, полковник Харт. Интелигентен. Ценна стока на свободния пазар. Но нека бъдем откровени. Досегашната ви кариера на астронавт ще бъде главното, на което ще разчитате, за да получите престижна работа. Освен с таланта и чара си, именно с това бихте привлекли интереса на кандидата, готов да плати най-висока цена. Ако имате благословията на НАСА, успехът ви в бъдеще е гарантиран. Но замесите ли се в скандал преди пенсионирането си, това ще ви струва скъпо и прескъпо — всеки ден, до края на живота ви. — Бърчмън замълча и си пое дъх, преди да продължи: — Не зная какъв театър са разиграли двете близначки снощи. И защо са се разменили. Всъщност не ме интересува. Единственото, което искам да узная от вас сега, е дали има за какво да се безпокоя при този разпит на Лоусън.

— Не.

Адвокатът упорито се вира в Чийф няколко мига, след което се отпусна на стола си с явно облекчение.

— Чудесно. Сега чуите основните правила: не казвайте нищо, без да са ви попитали. Абсолютно нищо. Бъдете пестелив на думи. Не предоставяйте подробности. Не споделяйте нищо, което няма връзка с убийството на тази жена. Разбрахте ли?

— Да.

Бърчмън се отправи към вратата, но спря, преди да даде знак на другите да влязат.

— Просто проявявам любопитство. Когато влязохте тук, разбрахте ли, че жената, с която сте се запознали, не е Мелина Лойд?

Чийф поклати глава.

— Толкова удивителна ли е приликата помежду им?

— Не можете да си представите.

— Мелина, ще седнете ли?

Лоусън поддържа стола ѝ и тя безмълвно благодари. Когато всички се настаниха, детективът се обърна към Кристофър Харт.

— Вие не сте заподозрян, полковник Харт. — Замълча в очакване на някаква реакция. За негова изненада, Чийф остана спокоен и Лоусън добави: — Носите доста по-голям номер обувки от човека, оставил следи под прозореца на жертвата.

Кристофър Харт стисна зъби. Въпреки че седеше далеч от него, тя забеляза раздражението му от злобния намек на Лоусън, че стъпките са единственото, което го елиминира като заподозрян. Но бе твърде умен, за да се хване на въдицата.

След разговора на четири очи с адвокатата си Харт се държеше различно. Беше по-сдържан. Освен това изглеждаше по-спокоен. По-рано сините му очи имаха тревожен израз и издаваха силни чувства. Сега бяха непроницаеми. Все така ярки, но студени.

— Всичко, което искаме от вас, полковник Харт — каза Лоусън, — е да ни разкажете за последните часове на Джилиън Лойд.

Чийф с неохота даде знак на детектива да продължи.

— Какво точно искате да знаете?

— Кога я видяхте за първи път?

Разказа им за запознанството си с нея, а след това за пресконференцията и банкета.

— Дори за миг не бих предположил, че Джилиън не е медиен ескорт, мис Лойд. — Погледна Мелина и каза: — Справи се като професионалистка.

— Сестра ми имаше много способности. Ако обичате, наричайте ме Мелина.

Той кимна и продължи разказа си за вечерта:

— След банкета тя ме откара обратно до хотела.

— Никъде ли не спряхте по пътя?

— Само на едно място. Помолих я да купим пакетирани „такос“. Тя уважи желанието ми и обясни, че е длъжна да изпълнява молбите и прищевките на клиентите си. Така ли е, Мелина?

— Да.

Джем заговори за първи път, откакто отново бяха влезли в стаята:

— За бога, не може ли да прескочите тази част? Искам по-скоро да стигнем до връзката е надписите по стената.

— Надписи?

Чийф погледна Лоусън, очаквайки обяснение. Детективът хвърли гневен поглед към Джем.

— Ако не възразявате, мистър Хенингс. — Напомни на Джем, че предупреждението за ареста все още е в сила и отново се обърна към Чийф: — Поръчали сте „такос“ за вкъщи?

— Да.

— Къде ги отнесохте?

— В стаята ми в „Меншън“.

— Джилиън е дошла с вас в стаята ви?

— Да — спокойно отвърна той. — Взехме две порции. Призна, че и тя е гладна. Хапнахме на ниската масичка в апартамента ми.

— Нямахте ли свободни маси в ресторанта?

Чийф не можа да сдържи раздражението си:

— Искан да пийна нещо. В заведението не се продаваше алкохол. Пих бърбън, в случай че искате да знаете и това. Един.

— А Джилиън?

— Също.

— Колко дълго остана при вас?

— Вечеряхме. Не си спомням в колко часа си тръгна.

— Видял ли я е някой да излиза?

— Не зная. Не я изпратих. Може би трябваше.

Тя видя Бърчмън да му хвърля предупредителен поглед, но едва ли някой от другите го забеляза. Лоусън продължи да разпитва:

— Значи хапнахте. Изпихте по един бърбън. Какво друго правихте?

— Разговаряхме.

— Разговаряхте значи. — Лоусън смръщи вежди, сякаш напрегна ума си да визуализира сцената. — Там, до масичката?

— Защо не изречете въпроса, който се изкушавате да ми зададете, Лоусън?

— Добре. Спахте ли с нея?

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Отговорът му бе кратък и отчетлив:

— Не.

— Очевидно някой смята, че се е случило.

Лоусън извади няколко лъскави снимки, формат осем на десет, от картонена папка, която бе донесъл със себе си, и ги подаде на Чийф. Неподготвен за това, което щеше да види, той рязко ги дръпна от ръцете на детектива. Но любопитството му сякаш внезапно се изпари. Щом погледна първата, направи гримаса на отвращение. Вдигна ръка към челото си и процеди през зъби:

— Господи!

— Може ли? — Бърчмън протегна ръка.

Чийф му подаде снимката.

Прегледа набързо останалите и една по една ги прехвърли на адвоката. За миг остана загледан в пространството пред себе си, а после се обърна към нея:

— Мелина...

Не намери подходящи думи, но изражението му бе достатъчно красноречиво. Разпери ръце в израз на безпомощност и вяло ги отпусна.

— Е, какво ще кажеш сега?

Задържа погледа си върху нея още няколко мига и се обърна към Джем, който буквално бе изръмжал срещу него.

— За кое?

— Има ли нещо вярно? Спа ли е годеницата ми?

— Джем!

— Обидно ли ти се струва, Мелина? — изкрещя той. — Сърди се на него, не на мен!

— Може би мистър Хенингс трябва да бъде отстранен.

Лоусън не обърна внимание на предложението на Бърчмън, но каза на Джем:

— Последно предупреждение, Хенингс. Още един изблик и си вѝн оттук.

— О, не, ще остана — каза Джем и енергично трѝсна глава. — Искам да чуя това, което има да каже космическият воин.

— Каквото имам да кажа, ще го споделя със сестрата на Джилиѝн. — Гласѝт на Чийф заплашително затрепери. — Не с теб.

— Джем, моля те, успокой се — вяло каза тя.

— Ще положи усилие. Защо не желая да пропусна дори една дума, изречена от господин астронавта.

Следващият въпрос на Лоусън бе защо някой би написал подобни неща.

— Трябва да има известна доза истина, Харт.

— Питате мен...

— Полковник Харт.

Бърчмън протегна ръка към Чийф, сякаш за да го накара да замълчи, но той я отблъсна.

— Това е кръв, нали? — каза той и посочи към снимките, които бяха върнати на детектива. — Искате да открия някакѝв смисъл? Очаквате от мен обяснение за това, което някакѝв откачен тип е написал с кръвта на една жена по стените на стаята ѝ, след като я е убил? — Презрително се засмя. — Не съм нито психиатър, нито детектив. Откъде, по дяволите, да зная защо го е написал? Кой би могъл да знае? Всеки човек, способен на това — отново махна с ръка към снимките, — с психопат. Душевно болен. Как, за бога, очаквате да разгадае смисъла?

— Добре, успокойте се.

— Разбира се.

— Имаште ли сексуален контакт с Джилиѝн Лойд снощи?

— Вече ви казах.

— Отрекохте.

— Това е отговорѝт.

Тя излезе от стаята ми и...

— В колко часа?

— Казах ви — не си спомням.

Лоусън извърна глава към нея:

— В колко часа се прибра сестра ви, мис Лойд?

— Късно. Мисля, че между два и три.

Лоусън отново се обърна към Чийф с подигравателно изражение:
— Твърде дълго сте разговаряли.

Джем очевидно едва се владееше.

Но това не смути Чийф. Дори започна да се държи по-предизвикателно.

— Не помня колко беше часът, когато си тръгна. Нямам представа защо е убита. Това е. Няма какво повече да кажа.

Стана, но Лоусън строго му нареди да почака. Бърчмън възрази и двамата започнаха ожесточен спор. Джем заплашително изгледа Чийф, оттегли се в ъгъла и застана с лице към стената.

Кристофър Харт настойчиво се взираше в нея. Очите му бяха пронизващи като лазерни лъчи. Каквото и да изпитваше в момента — гняв, вина, отчаяние, — чувството бе силно.

— Само още няколко въпроса и мисля, че полковник Харт ще бъде свободен — каза Лоусън на адвоката.

— Постарайте се да бъдат свързани е разследването ви за убийството, детектив Лоусън.

Лоусън отново насочи вниманието си към Чийф и го попита дали е забелязал някой да следи него и Джилиън предишната вечер.

Той скръсти ръце.

— Не, но не съм обърнал внимание. Откъде би ми хрумнало?

— Тя обади ли се на някого?

— Докато беше с мен, не.

— Тоест през по-голямата част от вечерта.

Чийф сви рамене.

— Разделихме се няколко пъти и предполагам, че е имала възможност да се обади. Не я видях да телефонира.

— И никой не я е търсил?

— Никой.

— Разговаря ли с някого?

— Разбира се. С всички. Портиерите. Служителите от паркинга. Участниците в пресконференцията. И хората, които седяха до нея на банкетата.

— Някой от тях стори ли ви се подозрителен? Забелязахте ли нещо необичайно в нечий вид или държане?

— Не.

— А да е имала случайна среща? Със съученик? Бивш приятел? Съсед или познат?

Чийф поклати глава.

— Не, не, и не.

— През цялата вечер разменихте ли остри реплики с някого? А тя?

— Не. Мелина — каза той и внезапно се обърна към нея, — зная, че разчитате на мен да предоставя някакво доказателство. Съжалявам, но не мога.

— Ако нещо ви бе направило впечатление, щяхте да си го спомните. — Тя се усмихна с тъга. — Дори и да е имало смущаваща случка, както предположи детектив Лоусън, навярно не сте я забелязали. Джилиън умело се е справила с положението.

— Не помня... — Изведнъж замълча. — Почакайте.

Тя рязко изправи гръб:

— Полковник Харт?

— Сетих се за нещо. — Помисли няколко секунди, докато всички го гледаха в очакване, и се обърна към Лоусън: — Разминахме се с един човек. На входа на ресторанта. Заговори я. Обърна се към нея по име. Нарече я Джилиън. — Хвърли поглед към Мелина. — Доста добре се преструваше на вас. Онзи каза истинското ѝ име, но това не я смути. Когато попитах защо я нарича Джилиън, обясни, че явно я е взел за сестра ѝ. — Бързо проследи с поглед чертите на лицето ѝ. — Сега разбирам, че е било напълно правдоподобно. Тогава ми каза, че има сестра — близначка.

— Помните ли името му? — попита Лоусън.

— Каза го, но...

— Как се представи?

— Не помня, за бога. Не обръщах внимание на никого, освен... — Крадешком погледна Джем, който слушаше от мястото си в ъгъла. Чийф не довърши това, което бе понечил да сподели, а продължи: — Не съм сигурен дали Джилиън го позна и след като каза името си. Размениха любезности. Тя прие случката за обикновено припознаване и съвсем забравих за нея. Но сега, като се замисля...

— Какво?

— Може би се лъжа, Мелина, но мисля, че той я накара да изпита неудобство.

— Кое ви навежда на тази мисъл? — попита Лоусън.

Чийф поклати глава:

— Не съм сигурен. Просто изглеждаше смутена. Честно казано, онзи тип ми се стори доста странен.

— Защо?

Лоусън извади бележника си и зачака с химикалка в ръка.

— Първо, заради вида си.

— Опишете го.

— Висок. Блед. Твърде слаб. Със сигурност носеше очила. Лещите им бяха толкова дебели, че очите му изглеждаха разкривени. Бяха се спуснали ниско над носа му. Но външността му не беше толкова странна, колкото реакцията. Начинът, по който погледна Джилиън.

— Как я погледна?

— Сякаш... — опита се да намери точните думи, — сякаш бе шокиран, може би дори малко разочарован да я види там. Особено със... — Поколеба се, но след като хвърли поглед към Джем, довърши: — С мен.

Лоусън се замисли за миг и каза:

— И сте сигурен, че я е взел за Джилиън?

— Така се обърна към нея — отвърна Чийф. — И тя не го поправи, не се опита да го убеди, че е Мелина.

— Ако поради някаква причина този човек се е почувствал засегнат, когато е видял Джилиън, Лойд с полковник Харт — замислено каза Бърчмън, — мисля, че вече имате заподозрян, детектив Лоусън.

— Но защо би се ядосал, че я вижда с мен? — Чийф отново погледна Джем. — Освен ако е твой приятел и е стигнал до погрешно заключение.

— Ти си пълен боклук — просъска Джем. — Нима никой от вас не разбира, че това са небивалици? Измисли някакъв странен тип, за да отклони подозренията от себе си. Лъже!

След миг Чийф скочи от стола си.

— Копеле! — Но явно осъзнал, че е по-разумно да потисне гнева си, рязко се обърна към Мелина: — Мелина, наистина видях онзи човек. Размених две думи с него.

Тя срещна погледа му за няколко секунди, а после извърна глава към Лоусън:

— Струва си да проверите, нали? Ако наистина е бил толкова странен, колкото го описа полковник Харт, може би още някой ще си спомни, че го е видял.

— Това ли с всичко, което можете да ни кажете за него, Харт?

Чийф зарови пръсти в косите си. Изглеждаше ужасно напрегнат. Все още не бе излял чувствата си.

— Да. Цялата ни среща продължи не повече от дваайсет-трийсет секунди.

— Видяхте ли колата му?

— Не.

— Повторете разказа си. Може би ще се сетите за още нещо.

Чийф понечи да възрази, че едва ли е необходимо, но хвърли поглед към нея и раздражението му изчезна.

— Подържа вратата и ни стори път да влезем. Заговори Джилиън. По име. Не мисля, че тя го позна. Беше един от онези странни моменти, в които някой, когото би трябвало да познавате, ви заговаря, а не можете да си спомните нито името му, нито къде сте се срещали.

— Всеки го е преживявал — каза тя.

— Но той се опита да ѝ припомни — подкани го Лоусън.

— Да — потвърди Чийф. — Мисля, че каза името си, но дори ако опрете пистолет до главата ми, не бих се сетил.

— Опитайте.

— Клиентът ми ви каза, че не помни, детектив Лоусън — злобно подхвърли Бърчмън.

— Бърчмън, аз провеждам този разпит, нали?

Чийф бе така вгълбен в себе си, че, изглежда, не чу последните реплики. Тя не откъсна поглед от него, докато налягаше ума си, за да си спомни. Лицето му издаваше напрежение от усилието да извлече от паметта си забравени подробности. Умът му бе като компютър. Запаметяваше повече информация, отколкото доста хора биха могли да си представят — сложни технически и научни данни, които му трябваха, за да върши работата си. Необходимо бе само да се съсредоточи, за да извлече информацията, когато се нуждае от нея, сякаш извикваше записан файл на екрана на компютъра си.

— Дори след като чу името му, не мисля, че Джилиън направи връзка, докато не каза...

Лоусън и Бърчмън внезапно престанаха да спорят. И двамата замълчаха и наостриха слух.

— Какво беше, по дяволите? — Чийф присви очи и потърка с пръсти областта над носа си. — От... — Изведнъж очите му широко се отвориха. — Уотърс. Уотърс. Точно така.

— „Уотърс“!

Лоусън рязко отмести поглед към нея.

— Говори ли ви нещо, Мелина?

— Клиника „Уотърс“.

— Какво означава това?

— Господи! — промърмори Джем и стисна юмруци. — Знаех, че изкуственото оплождане не е добра идея. От самото начало бях против.

Тя го изгледа с гняв и недоверие, но не успя да каже нищо в отговор, защото Лоусън бе доловил вълнението ѝ и побърза да повтори въпроса си.

— Клиника „Уотърс“ — обясни тя. — Специализирана в областта на стерилитета. Джилиън я е посетила вчера.

— В овулация — промълви Джем.

Лоусън бе изненадан:

— Джилиън с била пациентка?

— Да.

— За какво?

— Мисля, че важното в случая, детектив Лоусън, е, че онзи странен тип я познава оттам.

Лоусън прие забележката и прибра ужасяващите снимки в картонената папка.

— Всички сте свободни.

— Какво ще предприемете? — попита тя.

— Ще проверя в клиниката дали там работи такъв чешит. Ще ви се обадя, когато узная нещо. Харт — продължи детективът, — бих искал да останете в града, докато изясним случая.

— Нямате право да искате от клиента ми да отложи личните си планове, докато приключи разследването ви — възрази Бърчмън. — Може би ще отнеме месеци.

Когато се отправиха към вратата, Лоусън спря и се обърна към астронавта:

— Бърчмън е прав в това отношение. Не мога да ви принудя да останете. Но мисля, че сам бихте пожелали. Не защото е ваш граждански дълг да съдействате за залавянето на един убиец на жени, нито пък защото ни осигурихте най-ценната нишка, по която да тръгнем, и мисля, че ще се наложи да идентифицирате мистериозния тип. Предполагам, че като почтен човек, считан за герой, ще останете тук от уважение към другата мис Лойд. Живата. Съгласен ли сте?

Той се замисли и всички в малката стая застинаха в очакване. Бърчмън пръв се раздвижи. Взе куфарчето си, погледна Чийф и кимна към вратата:

— След вас.

Вместо да го последва, Чийф се обърна към нея:

— Мелина, искрено съжалявам за загубата ви.

— Благодаря. Извинете за неудобството, което ви създадохме.

— Не може да се сравни с това, което изживявате вие.

— Ако нямате нищо против — грубо каза Джем, — тръгваме, вече ни задържахте твърде дълго.

Настигна я и нервно размаха ръце, сякаш подканваше всички да побързат.

Бърчмън и Чийф едва се придвижиха между бюрата, струпани в главното помещение към коридора и асансьора. Тя и Джем ги последваха. Точно когато Бърчмън натисна бутона, цивилният полицаи, който по-рано бе заговорил Чийф, отново се приближи към него с бележник и химикалка и плахо помоли за автограф. Асансьорът пристигна.

— Тръгвам след минута — каза Чийф, припряно се ръкува с адвокатата и го увери, че по-късно ще се обади в кантората му. Бърчмън се качи.

Джем я побутна към вратите на асансьора. Взела импулсивно решение, тя каза:

— Върви, Джем. Трябва да ползвам тоалетната.

— Добре — отвърна той, несръчно задържа автоматичните врати, преди да се затворят, и се промъкна между тях. — До скоро.

Асансьорът потегли, но тя не се отправи към тоалетните.

Чийф я погледна изненадано. Довърши посвещението за сина на полицая.

— Благодаря, Чийф — каза човекът и козирува.

— Моля. Желая успех на сина ви. На Тод.

Стисна ръката му и полицаят доволно се отдалечи с трофея си.

Чийф натисна бутона.

— Слизате ли?

— Да. Излъгах, че отивам до тоалетната.

— Разбирам — каза той, въпреки че явно не можа да си обясни постъпката ѝ.

Докато чакаха, и двамата се взираха в пролуката между двете врати. Мълчанието трая достатъчно дълго, за да се почувстват неловко. Когато асансьорът пристигна, бе доволна, че е празен. Чийф ѝ стори път и влезе след нея. Когато пое на надолу, тя се обърна към него:

— Извинявам се за държането на Джем.

— Нямате вина.

— Изпитвам неудобство заради него. Държа се идиотски.

— Не очаквайте да го отрека.

Леко ѝ се усмихна, но тя не отвърна.

— Искях да поговоря с вас насаме.

Чийф се обърна в полупрофил към нея:

— Добре.

— За да ви кажа, че сте страхливец.

Рязко вдигна глава:

— Моля?

— Вие сте страхливец, полковник Харт.

— За първи път чувам това — раздражено каза той. — Бихте ли споделили защо мислите така?

— Разбира се. — Вратите се отвориха на първия етаж, но тя не помръдна. — Джем нямаше право да ви напада, но в едно отношение е прав. Вие сте лъжец. — Преди Чийф да успее да възрази, добави: — не се осмелихте да отговорите честно на въпроса на Лоусън.

— Кой въпрос?

— Дали сте спали с Джилиън. Зная, че излъгахте.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Чийф тръшна вратата на апартамента си в „Меншън“, метна сакото върху един стол и тръгна към барчето. Изкуши се да си налее бърбън, но реши да се задоволи с безалкохолно. Отнесе го до дивана, отпусна се сред възглавниците и изпи половината кутия, преди да си поеме дъх.

Не смееше да вдиша дълбоко. Тогава би доловил аромата на парфюма ѝ от възглавниците и споменът би му причинил болка.

Неволно издаде силен стон. Изправи гръб, остави кутията с безалкохолно на масичката, подпря се с лакти на коленете и зарови пръсти в косите си. Отчаянието го обгърна като непроницаема завеса. Затвори очи и бавно въздъхна.

Господи! Защо се бе случило точно на него? Какви грехове имаше да изкупва?

Нямаше да заплаче. Астронавтите не плачеха. Хората не скърбяха за смъртта на някого, когото са познавали само няколко часа.

Но макар и да не заплака, почувства болка в гърлото и когато отвори очи, усети миглите си подозрително влажни.

Взе отново студената кутия и докато отпиваше, се замисли върху последните думи на Мелина. Беше положил усилие да си внуши, че има право да изпитва гняв. Тя бе нанесла удара си, след което бе излязла от асансьора и бе продължила. За миг се бе почувствал жалък, а когато се бе опитал да я настигне и да отвърне на предизвикателството ѝ, пътят му бе препречен от човек, чакащ на опашка да плати глоба за пътно нарушение пред едно от гишетата, открити в далаския полицейски участък за улеснение на гражданите. Докато се ръкува с него и отговори на гръмогласния му поздрав, Мелина бе изчезнала.

По пътя обратно към хотела се бе опитал да разпали гнева, който бе събудила у него. Беше го нарекла лъжец и страхливец. По-рано бе готов да удуши Хенингс за същите думи. Имаше пълното право да

бъде ядосан. Но не можеше да се предаде на гнева, защото съвестта му не позволяваше. Знаеше, че се самозаблуждава.

Гневът бе познато чувство. Често го бе изпитвал и знаеше как да го овладее. А с това — каквото и да бе то — нямаше представа как да се пребори. Щом дори не можеше да назове чувството, което го раздираше отвътре, как би могъл да го преодолее?

Една красива жена бе зверски заклана. Безспорна трагедия. Но връзката му с Джилиън бе толкова мимолетна, че не бе сигурен дали е възможно след смъртта ѝ да изпитва толкова мъчително отчаяние.

Все пак не можеше просто да отърси ръце и да забрави. Това, което го задържаше тук, не бе лекцията на Лоусън за дълга и почтеността. Имаше желязно чувство за отговорност, но не непременно към далаския полицейски участък. Доводът на детектива, че трябва да остане заради Мелина, бе убедителен, но дори това не бе достатъчно, за да го накара да стои тук, вместо да опакова багажа си и да опътува обратно за Хюстън.

Нещо друго не му позволяваше да пропусне развоя на събитията. Нещо едва доловимо, което все още не можеше да опише.

Допи безалкохолното, отново сложи кутията на масичката и се облегна на възглавниците. Съзнателно остави на заден план чувствата, които биха му попречили да разсъждава трезво, и реши да подходи логично към проблема, също както когато срещне затруднение в совалката. Трябваше да разгледа поотделно всеки елемент от тази главоблъсканица. По пътя на елиминирането накрая щеше да стигне до причината, а впоследствие — и до решението.

Всъщност гневът му бе оправдан до известна степен. Освен очевидните причини да не се радва, че е въввлечен в разследването на убийството, имаше една не толкова явна. Струваше му се, че изживява нещо, което е предопределено да се случи. Досега се бе надявал да го избегне.

През целия си живот бе очаквал да го сполети нещо подобно. Произхождаше от етническо малцинство и както всички такива младежи, трябваше да полага повече усилия и да проявява повече твърдост, за да докаже себе си. Винаги бе наблюдаван по-зорко — в очакване да допусне грешка. Затова бе отраснал със страха от своето Падение — с главна буква. Сега, когато Падението бе настъпило, вече не изпитваше ужас от него.

Освен това предупрежденията на Бърчмън бяха улучили право в целта. НАСА не би дала благословията си на един от своите герои, който досега е имал безупречна репутация, а изведнъж е призован за разпит в полицията във връзка с жестоко убийство на млада жена, с която е прекарал последните няколко часа преди смъртта ѝ. Независимо от същността на разпита, каквато и да е връзка със случая би навредила на имиджа му.

Но, по дяволите, нима имаше вина? Какво бе сторил? Не носеше отговорност за реакцията на някакъв психично болен чудак, който го бе видял с Джилиън Лойд.

„Спахте ли с нея?“

Да. Беше спал с нея. Бяха се любили. И какво от това?

Откъде ли Мелина бе разбрала, че лъже? Дали изражението му бе издало вина, докато отговаряше на дръзкия въпрос на Лоусън с категорично „не“? Може би бе разбрала истината чрез телепатия? Или Джилиън ѝ бе казала?

А може би... Мелина просто бе предположила и случайно се бе оказала права. А дали Джилиън не се бе разменила със сестра си именно с цел да се хвали със завоеванието? Може би е колекционирала мъже, така както някои жени колекционират марки, и отдавна бе мечтала да добави към списъка на трофеите си и астронавт.

Не. Не. Разгневи се на себе си, че му бе хрумнала подобна мисъл. Имаше жени, които трупаха бройки, също както някои мъже. Самият той бе ценен трофей за тях. Но Джилиън не бе от този тип не биваше да мисли така за нея.

Истината бе, че привличането помежду им бе взаимно и не се бе появило, докато дояждаха вечерята си и бяха замаяни от бърбъна. Беше възникнало в мига, когато погледите им се бяха срещнали за първи път. След първото докосване на ръцете им и първата усмивка, цялата вечер бе прелюдия към онова, което...

По дяволите, не биваше да мисли за него! Опитваше се да забрави.

За да се разсее, извади клетъчния си телефон. Позвъни в офиса и жилището си, прослуша съобщенията и през следващите петнайсет минути поговори само с хората, които настояваха да им се обади спешно.

На въпроса кога ще се върне отговори уклончиво, че престоят му се удължава. Скоро щяха да узнаят причината. Беше само въпрос на време името му да се появи в пресата във връзка с убийството на жена в Далас. Нима медиите биха пропуснали сензацията? В деня след получаването на престижна награда бе разпитван от полицията относно убийство. А междувременно...

Господи! Мислите му отново и отново се връщаха към вечерта. Може би бе по-добре да не ги потиска. Избягваше ги през целия ден, от мига, в който се бе събудил и бе разбрал, че си е тръгнала, досега. Искаше да се отърси от тях.

„Да върви по дяволите!“, беше си помислил, докато сънено се измъкваше от леглото. Той имаше задължения, уговорки за срещи. Бяха се посмели. Сексът с нея бе страхотен. Жалко, че не бе останала цялата нощ, но Чийф щеше да го преживее.

Въпреки всички опити да прояви мъжкарско самодоволство, беше й позвънил два пъти преди ранната си делова среща и се бе ядосал, когато бе попаднал на телефонния ѝ секретар. После, докато довършваше закуската си, се бе появил Лоусън и го бе накарал да забрави за всичко останало.

Сега имаше време да помисли. Защо не? Може би така щеше да се избави от натрапчивото чувство. Или дори да стигне до друго доказателство, съществена подробност, която по-рано му бе убягнала, а можеше да се окаже важна за разследването на Лоусън.

„Значи мислиш за това от благородни подбуди?“, иронично се запита той. Нищо подобно. Просто искаше да стигне до някои отговори. Точка.

Отпусна гръб на възглавниците, затвори очи и сякаш отново я видя, застанала пред него, докато той седеше на пода до масичката.

— Какви са намеренията ти сега? — бе попитал, надявайки се да съвпадат с неговите.

Съчетавайки съблазнителност и изтънчен чар, тя бе посегнала към тила си и бе разкопчала теленото копче над ципа, бавно бе плъзнала роклята надолу по раменете си и я бе оставила да се спусне до талията, а после по ханша ѝ и да се свлече на пода.

Във въображението си чу гласа си да прошепва:

— По дяволите!

— Да приема ли това като вот „за“?

В отговор той обгърна талията ѝ и я притегли към себе си. Целуна я точно над бикините и леко всмука кожата ѝ между зъбите и езика си. Тя бавно застана на колене и устните му се плъзнаха нагоре по тялото ѝ. Когато стигнаха до черния ѝ сутиен без презрамки, Чийф протегна ръка към гърба ѝ и освободи закопчалката. След миг обхвана с устни зърното ѝ и усети ласкавия допир на ръцете ѝ до косите си.

Нямаше спомен как се бяха озовали на дивана. Помнеше само, че се търкаляха върху възглавниците, притиснати един към друг. Той ненаситно плъзгаше ръце по тялото ѝ и всмукваше зърната на гърдите ѝ всеки път, когато се доближеха до устните му, а тя шепнеше:

— Един от нас има твърде много дрехи.

Посегна към копчетата на официалната му риза. Притисна го надолу към възглавниците и коленичи на пода между краката му. Внимателно разкопча ризата. Със смях отблъсна ръцете му, когато нетърпеливо посегна да ѝ помогне. Но щом треперещите му пръсти докоснаха гърдите ѝ и погалиха зърната им, очите ѝ се премрежиха.

Най-сетне ризата бе разкопчана. Тя разтвори предниците, наведе се и целуна гърдите му. Устните ѝ докоснаха кожата му леко като дъха ѝ. Няколко пъти усети влажния допир на езика и приятния гъдел на зъбите ѝ, когато плавно се спуснаха надолу до пъпа му.

Сега отново затаи дъх, както вечерта, когато бе разкопчала колана и бе разтворила ципа на панталоните му. Беше плъзнала ръка под бельото и с дяволита усмивка бе прошепнала:

— Нищо чудно, че те наричат „вожд“.

Беше издал тих, задъхан стон и бе погалил копринено — меките ѝ коси, когато бе почувствал ласката на нежните ѝ устни — и сякаш се бе разтопил.

Телефонен звън го изтръгна от еротичните спомени.

За миг закри лице, след това изруга и извади клетъчния си телефон, но дори когато натисна бутона, звукът не изчезна. Едва сега осъзна, че идва от телефона в стаята. Протегна се над дивана към апарата на полицата и вдигна слушалката.

— Ало?

— Полковник Харт?

— Кой е?

— Декстър Лонгтрий.

— Какво искаш?

Държеше се грубо, но му бе все едно. Сутринта бе казал на стария вожд всичко, което имаше да му казва. Беше разсеял всички надежди, че ще сътрудничи на организацията. Поне така смяташе. Оттогава му се бяха случили много неща, не особено приятни. Трагични. Нямахше вина за лошото си настроение.

— Всичко наред ли е?

— Защо да не бъде?

— Когато се разделихме, имахте проблем с полицията.

— Не беше проблем, просто...

— Ако си спомняте, предказах, че скоро ще се нуждаете от помощта ми.

Чийф гневно подсмръкна.

— За какво говориш, Лонгтрий, видение ли си имал? Да не би да си шаман?

След кратка пауза старият вожд попита:

— Нима толкова мразите религията на предните си, полковник Харт?

— Мразя хора, които не приемат отрицателен отговор и не си гледат работата.

— Моята работа е свързана с вас — спокойно заяви Лонгтрий. — Всичко, което правите, и всичко, което ви се случва, ме засяга и е важно за мен.

Чийф ставаше все по-нервен.

— Проблемът е твой. Вчера ви казах и тази сутрин повторих, че няма да се включа в организацията, защото интересите ми са несъвместими с вашите.

— И че се нуждаем от вас повече, отколкото вие от нас.

— Значи все пак си слушал.

— Да, полковник Харт. Изразихте се достатъчно ясно. — Последва дълга пауза и Чийф тъкмо се канеше да се сбогува и да затвори, когато Лонгтрий добави: — Надявах се, че може би сте променили решението си от сутринта до сега, че неприятно стечение на обстоятелствата ви е накарало да размислите.

Внезапно по гърба на Чийф пропълзяха хладни тръпки. Струваше му се, че след вчерашната среща с Лонгтрий и Абът животът му е поел по спиралата към падението.

— Слушай, копеле, ако...

— Явно не сте взели друго решение. Ще ви дам още време. Помислете внимателно. Довиждане, полковник Харт.

— Почакай! — изкрещя Чийф в слушалката, но Лонгтрий бе затворил.

Чийф стовари слушалката с трясък и неспокойно закрачи из стаята, опитвайки се да проумее какво става. Нима бе възможно да има връзка между Лонгтрий и вярното му куче Абът и случилото се с Джилиън? Нима биха пожертвали живота на една невинна жена, за да предизвикат скандал, от който да го „избавят“? Така безспорно биха го накарали да се почувства задължен.

Силно изруга, както никога в живота си.

Ако опасенията му не бяха безпочвени, ако съществуваше дори нищожна вероятност за връзка между Лонгтрий и убийството, трябваше незабавно да уведоми Лоусън. Но какво да му каже? Защо подозираше, че му е поставен капан?

Преди да реши как да постъпи, телефонът отново иззвъня. Явно старецът с плитките не се отказваше лесно. Чийф сграбчи слушалката.

— Още заплахи ли, Лонгтрий?

— Кой е Лонгтрий и с какво ви заплашва?

Беше Лоусън.

— Няма значение — промърмори Чийф.

— Кой...

— Старецът, с когото разговарях на закуска. Става въпрос... за бизнес — смутено каза той. — Сложно е. Няма връзка с нищо друго. Какво искате?

— Харт?

Явно детективът не се интересуваше от Лонгтрий.

— Да?

— Открихме го.

— Кого?

— Чудака, когото описахте.

За секунда-две успя да превключи. Седна на ръба на дивана, за да осмисли новата информация. Лоусън продължи:

— Казва се Дейл Гордън. Работи в клиника „Уотърс“. Дадох описанието ви на персонала и веднага го идентифицираха.

— Разпитахте ли го? Какво твърди?

— Не беше там. Рано сутринта е оставил съобщение, че е болен и няма да отиде на работа. В момента съм на път към дома му.

— Дано е там. Успех!

— Бих искал да дойдете с мен.

— Аз ли? Защо?

— За да не разпитам съвършено невинен човек, искам да бъда сигурен, че той е нещастникът, разговарял с вас и Джилиън.

— Нали за това има процедура за разпознаване?

— Без вашата помощ не можем да го арестуваме. Странната птица, която описахте, не е видяна на местопрестъплението. Засега не е заподозрян. Официално.

— С други думи искате да дойда, за да спася кожата ви — официално, — ако сте сгрешили.

— Знаех, че ще ме разберете. Тъкмо свиваме към хотела. Готов ли сте?

— Добър ден. Клиника „Уотърс“ — каза приятният глас.

— Здравейте. Казвам се Мелина Лойд. Трябва да говоря с детектив Лоусън от далаския полицейски участък. Предполагам, че е там. Бихте ли ме свързали? — След дълго мълчание добави: — Опитах да позвъня на клетъчния му телефон, но не отговаря. Важно е да разговарям с него.

С явна неохота администраторката отвърна:

— Беше тук с още един полицаи.

— Беше?

— Излязоха преди около петнайсет минути.

— Арестуваха ли мистър Гордън?

— Как казахте, че е името ви?

— Мелина Лойд.

— Наистина не зная нищо по въпроса, мис Лойд.

— Сестра ми стана жертва на престъпление, което детективът разследва. Арестуваха ли мистър Гордън или не?

Днес бе узнала едно: скръбта приемаше различна форма при всеки. Джем бе неутешим, през повечето време сякаш се луташе в емоционална мъгла, а от време на време имаше бурни изблици — като необяснимото нападение срещу Кристофър Харт. Приемаше утеха от приятели, докато тя едва издържаше да бъде заобиколена от хора,

готови да изпълнят всяко нейно желание. За да избяга, се бе оттеглила в спалнята с извинението, че има нужда да поспи.

Бе полежала известно време, но нямаше полза. Очите ѝ бяха възпалени от плач и когато опиташе да ги затвори, усещаше парене. И дума не можеше да става за сън. Освен това клетвата ѝ за отмъщение я задължаваше да действа, вместо да стои безучастно.

Но какво можеше да стори? Нямаше желание да се връща при гостите във всекидневната и кухнята, където се струпваха все повече съдове с храна и замразени салати. Нервно обиколи стаята няколко пъти. Неизвестността за напредъка на Лоусън бе непоносима. Знаеше, че детективът не би одобрил намесата ѝ, но не бе очаквала администраторката от клиника „Уотърс“ да увърта.

— Е?

— Не арестуваха Дейл... мистър Гордън. Не беше тук. Тази сутрин се обади, че е болен. Мисля, че детективът тръгна към дома му. — Сниши глас и попита: — Какво е сторил?

Тя не обърна внимание на въпроса и поиска домашния адрес на Дейл Гордън.

— Трябва да го има в регистъра на персонала.

— Съжалявам. Не мога да дам подобна информация.

— Моля ви. — Но чу сигнал „свободно“. — По дяволите! — Седна на ръба на леглото и наведе глава толкова ниско, че брадичката ѝ почти докосна гърдите ѝ. Господи, колко бе изтощена! Мускулите между плещите ѝ горяха от напрежение и умора.

Може би трябваше да се вслуша в приятелските съвети и да вземе таблетка приспивателно. Две. Три. Колкото подействат. Пълната забрава би била блаженство.

Но това бе страхлива постъпка. „Като лъжата“, помисли си тя с огорчение. Поне бе изпитала известна утеха от засраменото изражение на Кристофър Харт, когато бе разбрал, че измамата му е разкрита.

Но сега не желаше да поема по този поток на мисли. Върна се на въпроса за приспивателните. Каква полза би имало да потъне в забрава? Това не би я избавило от скръбта по сестра ѝ, а само би я отложило. А и все още не бе заслужила почивка. Трябваше да свърши доста неща, преди да си позволи бягство. Но какво би могла да стори?

Внезапно ѝ хрумна идея. Коленичи прел нощното шкафче, отвори второто чекмедже, откри това, което търсеше, и разтвори

голямата книга в скута си.

— Гордън?

Лоусън почука за втори път на входната врата. След като отново не получи отговор, помоли придружаващия го полицаи да позвъни по телефона на Гордън.

Кийтинг бе назначен в отдела наскоро и се стараяше да се представи добре, особено пред ветеран като Лоусън.

— Опитах. Два пъти. Никакъв отговор.

— Колата е тук — отбеляза Лоусън. — Какво каза тя?

Посочи към възрастната жена, която живееше в по-голямата сграда, долепена до гаража. Стоеше на задната си тераса, подпирайки се с бастун, и наблюдаваше с любопитство и подозрителност, а в краката ѝ силно лаеше помиарско кутре.

— Това е хазайката му — докладва Кийтинг. — Не го е виждала днес. Казва, че обикновено през деня е на работа и се прибира най-рано в шест. Стоял си у дома само през уикенда. Доста необичайно било да си бъде вкъщи в делничен ден.

— Сам ли живее?

— Да, и няма приятели. Никога не го е виждала да води някого. Бил кротък, плащал си наема навреме, оплаквал се само когато кучето изцапа прага му.

— Ако бях на негово място, отдавна да съм застрелял проклетото псе.

Чийф, който слушаше разговора от няколко крачки разстояние, бе съгласен с Лоусън. Обичаше животните и не одобряваше жестокото отношение към тях, но пискливият лай на кутрето пронизваше тъпанчетата му като игли.

Явно взел решение, Лоусън каза:

— Ще вляза. Убеди онази жена да се прибере. — Кийтинг изтича до старицата и въпреки възраженията ѝ, я побутна към вратата на къщата ѝ. Взе кученцето и буквално го хвърли вътре след нея. — Харт, скрий се. Може би ни очаква.

Чийф се сниши зад цивилната кола, с която бяха дошли. Сякаш гледаше филм, когато двамата детективи застанаха от двете страни на вратата с насочени револвери. Лоусън отново извика името на Гордън

и след като не получи отговор, с един ритник отвори талашитената врата.

Двамата се втурнаха вътре. Чийф напрегна слух в очакване на канонада от изстрели, но не чу друго, освен гласовете им. Последваха няколко мига тишина, нарушавана само от приглушения лай на кутретото от съседната къща.

Най-сетне Лоусън се появи на прага.

— Харт?

Даде знак на Чийф да се приближи. Чийф забеляза, че детективът е прибрал револвера си в кобура.

— Самоубил се е — каза Лоусън. — Не е приятна гледка, но ще ви помоля да го разпознаете. По всичко тук личи, че с бил болен нещастник. — Обърна се към къщата и извика на партньора си: — не докосвай нищо. — Отново застана с лице към Чийф. — Нали нямате проблеми със стомаха?

— Щом оцелях в тренажора, без да повърна!

— Е, тогава това ще ви се стори лесно. — Лоусън добави под носа си: — Днес се нагледах на кръв.

В малкия апартамент бе задушно и вонеше като в кланица. Скоро Чийф разбра защо. Както го бе предупредил Лоусън, имаше доста кръв.

Дейл Гордън лежеше по гръб на пода пред нещо, което приличаше на олтар. Тялото му образуваше кръст, с разперени ръце с дланите нагоре и плътно събрани крака. Бе прерязал вените си. Окървавеният нож бе близо до трупа, заедно с очилата, които, изглежда, му бе хрумвало да свали, преди да заеме поза като Исус на кръста. Беше гол.

Лоусън погледна Чийф.

— Той ли беше?

Чийф решително кимна. Чу в далечината сирена на приближаваща се линейка.

— Лоусън? — Кийтинг се показва иззад завесата на банята. Беше сложил ръкавици и държеше чифт шорти в ръка. — Може би това е долницето на пижамата, която открихте в спалнята на Лойд?

Лоусън въздъхна с погнуса:

— Сувенирът му.

Кийтинг приближи шортите към Лоусън и Чийф и двамата видяха засъхналите петна по тъканта.

Стомахът на Чийф се сви. Той изруга и енергично разтри слепоочията си, за да заличи от съзнанието си отблъскващата гледка.

Лоусън попита Кийтинг дали е открил друго.

— Все още търся.

След като опакова долнището като веществено доказателство, той се върна да претърси останалата част от жилището.

За да се разсее, Чийф попита:

— Това ли е ножът, с който е убита Джилиън?

— Ще бъде проверено дали по него има нейна кръв. Веднага щом получа доклада от аутопсията, ще узнаем дали раните са нанесени с този тип острие. Обзалагам се, че и двете неща ще се потвърдят. Той е нашият човек.

Един поглед бе достатъчен на Чийф да разбере, че детективът премълчава нещо.

— Какво друго има?

— Този наистина е бил психар — намръщено отбеляза Лоусън. — Преди да ви повикам, открихме цяла папка със сведения за Джилиън Лойд и нейни снимки. Там вътре.

Посочи към сандъка, който Гордън бе използвал за олтар.

— Снимки?

— Направени без нейно знание. Докато е била в залата за прегледи в клиниката.

— Господи!

— И още нещо — мрачно каза Лоусън. — Бил е религиозен маниак. Вижте всичко това. Тук има повече свещи, отколкото в църква. Икони. Окървавен камшик. Сто на сто кръвта е негова. Колекция от апокалиптични книги. Доста страховити неща. Струва ми се, че е страдал от вътрешни противоречия. Религиозен фанатик, а е изпитвал сексуално влечение към Джилиън Лойд. Не е могъл да го понесе.

— Особено след като я видя с мен.

— Да, предполагам — замислено каза Лоусън. — Видял я е в клиниката и е бил пленен от нея. Бил е обсебен от сексуални фантазии за тази жена, а снощи я е видял с вас. Побеснял от ревност, е решил проблема, че не може да я има за себе си, като я е убил.

Жален стон накара и двамата да се обърнат. Зад тях стоеше Мелина Лойд. По изражението ѝ Чийф позна, че е чула поне част от думите на Лоусън.

Детективът раздражено я попита какво прави тук. Чийф обхвана раменете ѝ и се опита да я отведе навън. Тя се възпротиви.

— Той ли я е убил? Защо? Защо?

— Не биваше да идвате — строго каза Лоусън.

— Елате. Да излезем.

Чийф хвана ръката ѝ.

— Не! — Опита да стигне до тялото, но той препречи пътя ѝ. — Искам да видя лицето му!

— Как ни открихте? — попита Лоусън.

— Беше нужна малко детективска работа. Потърсих адреса му в телефонния указател. Пуснете ме! — извика тя, когато Чийф отново застана пред нея. Заудря с юмруци по гърдите му. — Искам да го видя. Искам да видя убиеца ѝ. Да се уверя, че е мъртъв.

— Няма съмнение. — Чийф отмести ръцете ѝ. — Мелина, моля те, престани.

Не ѝ отстъпи, докато не забележа признак на разколебаване. Когато най-сетне успя да я изведе навън, я притисна в прегръдката си. Тя зариде без сълзи на гърдите му. Погали раменете ѝ, за да я утеши и предпази от надигания се гняв.

Воят на сирената затихна, когато линейката спря на алеята, където кутрето на хазяйката подскачаше като пухкава механична играчка и надаваше оглушителен лай. Старицата изглеждаше уплашена и объркана и се блъсна в санитарите, които бутаха количка към пристройката.

— Какво се е случило с мистър Гордън? — извика тя след тях.

На сенчестия тротоар се тълпяха съседни. Повечето бяха пенсионери. Истинската драма, която се разиграваше на улицата им, бе по-интересна от следобедното шоу по телевизията. Атмосферата бе напрегната.

Чийф докосна косите на Мелина.

— Нямаш нужда от това. Не трябваше да идваш.

Тя се отскубна от ръцете му.

— Защо? Той уби сестра ми.

— Така изглежда.

— Тогава имам право да бъда тук. — Очите ѝ гневно светнаха срещу него. — Но не и ти. С лъжата си за вечерта с Джилиън съвсем ясно показва, че не желаеш да имаш нищо общо с нея и с цялата тази история. Тогава защо си дошъл?

Обясни ѝ, че е пристигнал по молба на Лоусън.

— Беше доста настойчив. Готвеше се да разпитва Гордън и поиска да го идентифицирам.

— Позна ли го?

— Да. Без съмнение. Той е човекът, когото срещнахме.

— Вече си изпълнил дълга си. Защо все още се мотаеш тук?

Язвителната ѝ забележка го изненада и разгневи. Стараеше се да помогне. Би могъл да прекара този топъл есенен ден по хиляди по-приятни начини, вместо да гледа мъртвец, проснат сред засъхнала локва кръв.

Със самоубийството на Гордън и събраните доказателства случаят щеше да бъде приключен. Беше сторил всичко, което бе по силите му. Лоусън вече не се нуждаеше от него. Всъщност, като се замисли, защо не си тръгваше?

— Проклет да бъда, ако зная защо се мотая тук! — отвърна той със същия злобен тон. — Но преди да си отида, искам да ти кажа нещо.

— И какво е то?

— Че наистина съжалявам за случилото се с Джилиън. Повече, отколкото предполагаш. Неприятно ми е, че неволно получих роля в тази трагедия. — Доближи лицето си до нейното и добави: — Но се радвам, че снощи ме придружи Джилиън, а не ти.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ламиза Каунти бе най-малката област в Ню Мексико, но изглеждаше огромна, защото бе най-рядко населена.

Шериф Макс Ричи харесваше района си.

На някои пейзажът, който наблюдаваше през стъклото на колата си, би се сторил пустинен. Но не и на него. Тук се чувстваше уютно като в майчина утроба. Бе роден и отраснал в Ламиза Каунти. Бе прекарал тук целия си живот, с изключение на двете години в колеж в Лае Крусес — период, от който нямаше приятни спомени — и службата във военновъздушните сили. Беше се пенсиониран рано, без висш военен чин, и се бе върнал в Ламиза Каунти, където се бе оженил за местно момиче. Имаше три деца — син и две дъщери. Навярно щеше да умре и да бъде погребан тук.

Преди да стане шериф, кариерата му бе посредствена като военната служба. Беше започнал работа като продавач в железарски магазин, но след като два пъти му бяха отказали повишение в помощник-управител, бе напуснал и опита да се занимава с търговия на коли и пикапи втора употреба. Продажбите също не бяха неговата стихия. През тази година бяха започнали финансовите несгоди на семейството му, от които се бе избавил напълно едва преди седем години, когато бе назначен за заместник-шериф.

Беше прекарал на тази длъжност едва три години, когато го бяха насърчили да се кандидатира за началник. Опонентът му не представляваше заплаха и победата на Ричи бе буквално гарантирана. През тази година броят на гласоподавателите бе рекордно нисък. Все пак Ричи бе изненадан, когато гласовете в негова полза надделяха. Оттогава два пъти бе единствен кандидат за поста, което приемаше като одобрение за начина, по който върши работата си.

Харесваше му да бъде шериф. Всичко — от елегантната кафява униформа до удобния офис, който делеше с двамата си заместници, лишени от амбиции. Обичаше да обикаля с патрулната кола и хората да го поздравяват с уважение. Доволен бе, че има право да носи

огнестрелно оръжие. Още в младежките си години се бе научил да използва всякакъв вид револвери и развиваше уменията си на стрелец при честите си екскурзии в пустинята за стрелба по бутилки и консервени кутии, които съпругата му мислеше, че събира за вторични суровини.

Но никога досега не се бе налагало да използва оръжие, докато изпълнява служебните си задължения. Вече седем години. В Ламиза Каунти рядко ставаха престъпления. Преди година бе извършено изнасилване. Местен тийнейджър нападнал стопаджийка на магистралата. Хлапакът бе изчезнал, преди жертвата да подаде оплакване. Тя не бе помогнала много за идентифицирането му и злосторникът не бе заловен.

В резервата бе станало убийство. Мъж хванал жена си в леглото на друг и убил и двамата. Независимите полицейски сили в резервата бяха свършили по-голямата част от полицейската работа, въпреки че нямаше мистерия за разследване. Беше явно двойно убийство. Престъпление от страст. Ролята на Ричи в случая бе само чиновническа. Имаше принцип да оставя индианците сами да решават проблемите си. Поддържаше добри отношения с тях, а те оценяваха политиката му на ненамеса и мечтаеха всяка правителствена организация да постъпва като него.

Миналата есен няколко момчета бяха проникнали е взлом в конкурентната гимназия и бяха остригали препарираната бизонска глава — талисман. Плешивият бизон изглеждаше доста смешно. Момчетата бяха отстранени от училище за няколко дни и родителите им бяха задължени да купят нова бизонска глава.

От време на време Ричи заключваше по някои пияница в ареста, докато се наспи и изтрезнее, или потушаваше семейни свади. В тази област почти нямаше други нарушения на реда.

Затова се бе развълнувал сутринта, когато му бе позвънил някой си сержант Лоусън.

— Даласки полицейски участък — бе казал той с дрезгав глас на настоящ или бивш пушач.

— С какво мога да ви помогна?

— Разследвам убийство. Жертвата е бяла жена, трийсет и пет годишна.

Докато слушаше фактите по случая, Ричи отпиваше кафе.

— Надписи по стените? Страховито!

— Така беше. Открихме извършителя. Твърде късно, както се оказа. — Лоусън описа странното самоубийство. — Доста зловеща развързка — завърши детективът.

— Безспорно. Но като че ли случаят ви е приключен.

— Просто се опитвам да доизясня нещата. Онзи приятел, казва се Гордън, е бил класически случай на самотник. Чудак, но с интелигентност над средното ниво. Добър в професията си. Работил е като лабораторен техник в клиника за стерилитет.

— Интересно.

— Разбирал се с колегите си, но бил доста затворен. Не е имал нито приятели, нито врагове, нали разбирате? И освен страстта си към жертвата, като че ли е нямал други интереси. Не е посещавал клуб по боулинг. Нито компютърни игри. Нито религиозни сбирки. Най-странно с последното.

— Защо?

— Защото е бил дълбоко религиозен. Чували ли сте за брат Гейбриъл?

Шериф Ричи се засмя:

— Разбира се.

— Е, аз не бях чувал. Искам да кажа, името ми бе познато, но никога не бях гледал телевизионното му шоу и не бях слушал проповедите му, преди да претърся жилището на Гордън, когато открих трупа му.

— Какво общо има убиецът с брат Гейбриъл?

— Това искам да разберете, шериф Ричи.

Заради обаждането на детектива сега Ричи бавно се придвижваше по тесния планински път, който водеше до комплекса на върха. От колегиална учтивост се бе съгласил да изпълни молбата на Лоусън да поговори с брат Гейбриъл и да попита защо Дейл Гордън му се е обаждал десет пъти само през този месец.

— Защо не позвъните сам? — бе попитал Ричи.

— Бих могъл, но най-вероятно няма да постигна нищо. По телефона хората не са словоохотливи. Нищо не биха ми казали. А вас ви познават. Може би ще изкопчите повече информация. Освен това става дума само за доизясняване на подробности.

Ричи бе достатъчно съобразителен, за да предвиди, че не може да отиде при местната знаменитост без предизвестие. Брат Гейбриъл притежаваше цялата планина, на която бе разположен разрастващият се комплекс. Последното, което би искал шериф Ричи, бе да обиди известния евангелист, въпреки че брат Гейбриъл изрично бе заявил, че не желае да бъде наричан така. По вина на други телевизионни проповедници думата бе добила отрицателен смисъл. Освен това той бе различен от всички и не обичаше да бъде включван, в каквито и да е класификации.

Шериф Ричи се бе обадил предварително. Очакваха го. Когато спря пред портала на Храма, пазачът се приближи към прозореца на колата му и каза:

— Мир и любов, шерифе.

— Мир и любов — отвърна той и се почувства малко неловко.

Пазачът подозрително го изгледа, провери задната седалка, върна се в кабината си и отвори електронните порти. Оставаха още осемстотин метра (по-точно — осемстотин и шейсет) до сърцето на комплекса.

Освен централната сграда, имаше още няколко, сред които и общежитието на хората, които живееха и работеха там. Една от постройките приличаше на училище с добре оборудвано игрище. Сградата със сателитна антена на покрива естествено бе телевизионното студио, от което брат Гейбриъл излъчваше многобройните си предавания.

Зданието без прозорци бе командният пункт на сложната охранителна система, която бе необходима за сигурността на известна личност като брат Гейбриъл. Говореше се, че подбира бодигардовете си от армии и разузнавателни служби в целия свят, отсявайки най-добрите войници и наемници, тренирани за охрана на държавни глави и готови да дадат живота си за тяхната безопасност.

Брат Гейбриъл имаше безброй последователи. Естествено, като човек с власт и влияние върху духовния живот на много мъже и жени, провокираше и доста критика. Не изглеждаше фанатик и идеите му звучаха разумно.

Твърдеше, че живее в нещо, което наричаше „плътски свят“, в който изгубените души са податливи почти на всичко — понякога заради тръпката, друг път, за да привлекат внимание или поради

причини, стаени задълго в тревожното им съзнание. Затова системата за сигурност на комплекса бе специално проектирана и непроницаема.

Ричи бе идвал тук само веднъж. Беше малко притеснен. Знаеше, че всяко негово движение се следи чрез стратегически разположени видеокамери. Усети как множество очи впериха погледи в него от охранителната сграда, когато слезе от служебната си кола и се изкачи по гранитните стъпала към внушителния вход на централното здание.

Почувства се като грешник, пристъпващ към райските порти. Не бе напълно сигурен, че ще го пуснат. Сърцето му се разтуптя от вълнение и тревога, когато натисна бутона вдясно от широките остъклени врати.

Видя портиера, седнал зад командно табло в мраморното фоайе.

— Шериф Ричи?

Гласът прозвуча от тонколона точно над главата на Ричи.

— Да, сър?

— Бихте ли свалили шапката си, ако обичате?

— О, разбира се.

Свали широкополата капела от главата си и застана неподвижно, в напрегнато очакване.

— Влезте — каза пазачът.

Заклучващият механизъм се освободи с металическо щракване. Той отвори масивната врата и влезе в оазис от пастелен мрамор. Звучеше тиха музика. Пазачът бе с униформа и въоръжен, но се усмихна приветливо.

— Очакват ви горе. Качете се с асансьора на третия етаж.

— Благодаря.

На тавана на асансьора също имаше камери. Ричи се опита да прикрие смущението си. Не смееше да пристъпи от крак на крак или да се покашля.

След като плавно и безшумно асансьорът се придвижи нагоре, вратите се отвориха и той излезе. Посрещна го човек, в когото позна дясната ръка на брат Гейбриъл. Беше висок, с правилна стойка, изтънчен говор и елегантен костюм с бял карамфил на ревера на тъмното сако.

— Здравейте, шериф Ричи. Радвам се да ви видя отново. Доста време мина.

— Добър ден, мистър Хенкок.

Учтиво стисна изящната му ръка.

— Брат Гейбриъл ви очаква.

Без повече размяна на любезности Ричи бе съпроводен до огромна зала, която му напомни за „Голямата стая“ в Карлсбат Кевърнс, до която човек трябваше да измине километри през дълбока тъмна пещера, но щом стигне, разбираше, че си заслужава усилието.

Всичко бе в позлата. Корнизите. Мебелите. Дръжките на вратите. Пантите. Всичко, което можеше да бъде изработено от злато. Осветлението бе слабо, навярно защото иначе блясъкът би бил ослепителен.

Стените бяха облицовани с тъмносиня коприна. Целият таван бе изрисуван. Като в европейските църкви, които бе виждал на картички. Не искаше да проявява прекалено любопитство, но крадешком погледна нагоре и видя множество пухкави розови облаци и ангели с криле.

Килимът бе по-голям от баскетболно игрище, а бюрото — по-широко от железопътен вагон. Мъжът, който седеше зад него, изглеждаше внушително.

Брат Гейбриъл се усмихна и му даде знак да се приближи.

— Шериф Ричи, както винаги, радвам се да ви видя, ще пийнете ли нещо?

— Не, не, благодаря — запелтечи той, докато сядаше на стола, който му бе посочен. Приличаше на трон, с висока облегалка със златни орнаменти и дърворезба. Но не бе особено удобен.

— Е? — Брат Гейбриъл събра дългите си тънки пръсти и сложи ръце на плота. — Защо поискахте тази среща?

Никога в живота си Макс Ричи не бе изпитвал хомосексуално влечение. Всъщност дори не гледаше с добро око на хората с подобни наклонности. Но трябваше да бъде сляп, за да не забележи поразителната красота на брат Гейбриъл. Широко чело, пронизателни зелени очи, тънък правилен нос и чувствени устни, които не му придаваха сладникав чар, защото бяха съчетани с волева брадичка и ъгловата челюст. Лицето му бе обградено от гъсти светлоруси коси. Беше невероятно красив. Ако архангел Гавраил слезеше на Земята, навярно би изглеждал точно така. Може би дори не толкова съвършено. И не така елегантно облечен.

Шериф Ричи се опомни, леко се покашля и опита да заеме удобна поза на стола.

— Всъщност никак не ми е приятно, че ви безпокоя. Сигурен съм, че не е нищо сериозно.

Брат Гейбриъл го погледна леко изпитателно.

— Между служителите на закона съществува връзка — обясни Ричи. — Нещо като братство. Когато някой помоли за услуга, опитваме се да си помагаме.

— „Блажени са миротворците — цитира брат Гейбриъл. — Те ще могат да се нарекат Божи чада.“

Ричи се усмихна.

— Е, виждал съм мнозина, които съвсем не се държат като Божи чада.

Брат Гейбриъл отвърна на усмивката му и показа два реда ослепителнобели зъби.

— Възхищавам се на пазителите на закона. С какво мога да бъда полезен?

— Тази сутрин ми се обадиха от Тексас. Далас. Детектив от отдел „Убийства“ на име Лоусън.

Преразказа историята така, както я бе чул от Лоусън. Брат Гейбриъл реагира едва когато свърши.

— Ужасно! Ще се моля за душите и на жертвата, и на болния човек, който я е убил. Мистър Хенкок, ако обичате, добавете ги в списъка за днешните молитви.

Ричи извърна глава и се изненада, когато видя Хенкок, седнал на един диван в отдалечения край на залата. Беше толкова мълчалив, че едва сега забеляза присъствието му.

— Разбира се, брат Гейбриъл.

Проповедникът отново погледна Ричи:

— Все още съм в неведение какво общо имам с това.

Шерифът нервно се раздвижи — не само заради неудобния стол, а и за да избегне пронизателния поглед на зелените очи на брат Гейбриъл.

— От разпечатката на телефонните разговори става ясно, че онзи Дейл Гордън неведнъж се е обаждал в Храма. По-точно — десет пъти. Лоусън иска да знае дали можете да хвърлите светлина по въпроса.

— Но случаят е приключен, нали?

— Каза, че просто иска да доизясни нещата.

— Да доизясни?

— Така каза.

— Аз също не обичам да оставям неизяснени въпроси.

— Сигурен съм, че е само техническа подробност.

Брат Гейбриъл кимна в знак на съгласие.

— Мистър Хенкок, ще проверите ли в телефонния ни регистър?

— Разбира се.

Хенкок пристъпи към дървен шкаф, голям колкото сглобяема барака. Зад широките врати имаше три компютърни монитора и друга техника. Хенкок седна пред вграденото писалище и набра нещо на единия компютър.

— За късмет на колегата ви от Далас, регистрираме всички обаждания — обясни брат Гейбриъл.

— Дано не представлява голямо неудобство за вас.

— Не се безпокойте. Преди малко не пожелахте нищо за пиене. Може би докато чакаме мистър Хенкок да извлече сведенията, ще успея да ви придумам.

Поуспокоен, че бе изпълнил служебния си дълг без неприятни последици, Ричи отвърна, че би пийнал нещо разхладително.

— Ако не ви затруднявам.

— Няма проблем. — Брат Гейбриъл натисна бутон на телефона и женски глас отговори. — Изпратете количка е разхладителни, ако обичате.

Навярно количката бе приготвена предварително или винаги държаха по една заредена, защото веднага щом брат Гейбриъл изрече молбата си, Ричи чу вратата зад него да се отваря.

— А, Мери, докарай я тук.

Когато Ричи извърна глава, облеци очи. Мери бе около осемнайсетгодишно момиче. Имаше дребно, миловидно лице, заобиколено от буйни и лъскави тъмни къдрици. Беше облечена с униформата на училището в Храма. Цветът подчертаваше светлата ѝ кожа, руменината на бузите ѝ и тъмните ѝ очи. Свенливо хвърли поглед към шерифа, но докато побутваше количката към масивното бюро, със страхопочитание следеше брат Гейбриъл.

— Какво предпочитате, шерифе? — попита той.

— А, все едно.

Момичето отвори кутия и наля газираното питие в чаша с лед. Поднесе я на шерифа върху малка ленена салфетка. Ричи се опита да престане да се взира в нея, когато ги пое, и смутено благодари.

Брат Гейбриъл потупа бедрото си. Момичето покорно заобиколи бюрото и застана до масивния му стол. Той обвини ръка около талията ѝ и я притегли към себе си. Разпери другата си ръка и докосна корема ѝ, издут от напреднала бременност.

— Мери е едно от най-ценните ни съкровища, шериф Ричи — похвали се проповедникът. — Откога си при мен, Мери?

— От десетгодишна — плахо отвърна тя.

— Прекръстих я на Мери, защото ми напомня за ренесансовите картини на Мадоната. Красива е, нали?

Ричи глуповато кимна. Питието остана недокоснато в ръката му.

— Справя се изключително добре — каза брат Гейбриъл и започна да я гали. — Стана за пример на другите деца, добра ученичка, радост за преподавателите си. Всъщност отлично усвоява всичко, на което я учат. Всичко. — Закачливо дръпна една от немирните ѝ къдрици и тя се засмя. След това се наведе и целуна заобления ѝ корем. С усмивка добави: — Както виждате, шерифе, доста сме привързани един към друг.

Искрено озадачен, шериф Ричи отвърна с пресипнал глас:

— Очевидно.

— Надявам се Мери да остане дълго с мен тук, в Храма. О, мистър Хенкок, благодаря ви.

Помощникът сложи компютърната разпечатка на бюрото. Докато я преглеждаше, брат Гейбриъл продължи да гали издутия корем на Мери — от едрите ѝ гърди до ниско над бедрата ѝ — по начин, който издаваше интимна близост. Момичето гледаше наведената му глава с безкрайно доверие и обожание.

Сърцето на Макс Ричи щеше да изскочи. Стените на чашата бяха запотени от топлата му ръка. Беше потресен и същевременно удивен; ужасен, но и очарован. Не можеше да откъсне очи.

— О, да, мистър Гордън — промърмори брат Гейбриъл след няколко мига. — Най-сетне си спомних. Много тъжна история наистина. — Хвана ръката на момичето, сложи я на гърдите си и нежно я потупа. На смаяния си гост каза: — Шериф Ричи, сигурен

съм, че когато разкажете на Лоусън трогателната история на мистър Гордън, и той ще се убеди, че Дейл Гордън е бил извратен и луд.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Два дни след убийството на Джилиън Лойд и самоубийството на Дейл Гордън Лоусън приключваше случая. Последното му служебно задължение бе да уведоми Мелина Лойд за подробностите. Отвори кутия „Доктор Пепър“, отпи голяма глътка и позвъни от телефона върху разхвърляното си бюро.

След размяната на кратки поздрави каза:

— Лабораторните проби потвърдиха предположенията ни. По ножа на Гордън има кръв на сестра ви. Неговите отпечатъци са единствените по дръжката. Съвпаднаха със снетите от перваза на прозореца и чашата в кухнята. Спермата по долнището на пижамата е негова. По тялото няма следи.

Концентрацията на масло за вана върху кожата ѝ показваше, че скоро се е къпала, навярно преди да си легне. Дори ако Харт лъжеше, че не са имали сексуален контакт, доказателството бе заличено. Във всеки случай нямаше следи от сексуално насилие. Гордън не беше я изнасилил. Лоусън прие това като проява на капка благоразумие от страна на негодника.

Мелина каза:

— Не поставям под съмнение веществените доказателства, детектив Лоусън. Убедена съм, както и вие, че виновникът е Дейл Гордън. Това, което ми се струва съмнително, е мотивът. Защо я е убил?

— Боя се, че е отнесъл отговора със себе си. Направих логическо предположение: Гордън е бил душевно болен. Индивид с психични отклонения, който за съжаление се е изплъзнал на системата. Няма полицейско досие. Никога не е нарушавал закона. Не се е карал със съседите и колегите си. Упражнявал е добра професия. Впрочем в научно отношение с имал забележителни постижения. Получил е магистърска степен по биология от университета в Арлингтън. Но е бил социален аутсайдер. Според хората, които разпитахме за миналото му — преподаватели и бивши съседи, отраснал е без модел за мъжко

поведение. Не знаем какво е станало с баща му. Майка му е била странна особа, религиозна фанатичка, която го е подлагала на емоционален, а имам основание да предположа — и на физически тормоз. Каквото и да е правила, създава е сексуално репресиран нещастник. Откакто починала — преди две години, — живеел сам в онзи запуснат апартамент. Не стана ясно какво е провокирало маниакалната му страст към Джилиън. Може би някога се е отнесла учтиво с него и той погрешно е изтълкувал това като израз на влечение. Кой знае? Явно е живял с какви ли не илюзии, иначе защо би заел поза като разпятие, преди да умре? Както и да е, когато е видял сестра ви с Харт, изведнъж е превъртял.

— И затова е проявил такава жестокост.

— Има двацет и две прободни рани. Докладът от аутопсията е пълен с научна терминология, но прочетох съществената информация. Раните съвпадат с големината и формата на острието, фаталната е била в гърлото. Прерязал е сънната ѝ артерия, откъдето е изтекла повечето кръв. След това я е пробол право в сърцето. Осемнайсет рани са нанесени след смъртта. Всъщност не е страдала дълго.

— Трябваше да бъда аз — тихо каза тя.

— Не бива да живеете с това убеждение, Мелина.

Лоусън премести слушалката на другото си ухо и отпи „Доктор Пепър“. Възможно бе чувството за вина да не я напусне до края на живота ѝ. Не бе честно. Въпреки че размяната бе доста глупава постъпка от страна на две пълнолетни жени.

— Как се е сдобил с нейни снимки?

Детективът не ѝ ги бе показал, но ѝ бе казал за тях.

— Направил ги е през малка шпионка, пробита в стената между лабораторията му и залата за прегледи в клиниката. Лекарите бяха потресени, когато научиха.

— Естествено.

— Да.

Настъпи дълго мълчание, сякаш помежду им премина товарен влак.

Детективът леко се покашля.

— Просто предположих, че бихте искали да узнаете всичко това, преди да обявя случая за приключен — каза той.

— Не мисля, че...

Винаги на близките на жертвата им се струваше, че твърде рано се слага край на разследването. Дори когато случаят е съвършено ясен като този, не приемаха, че са загубили обичния човек само защото някой е пожелал смъртта му. Че някакъв смахнат тип е отнел живота му в пристъп на ревност, алчност или внезапна лудост. Не ги винеше, че считат това за обезценяване на скъп за тях живот. Все пак днес изпита раздразнение, когато чу познатия рефрен. Беше капнал от умора, а на бюрото му вече имаше три други случая, които изискваха внимание.

Но харесваше Мелина Лойд. Уважаваше я. Беше проявила забележителна смелост и Лоусън се възхищаваше от решителността ѝ. Затова я подкани да сподели какво се върти в съзнанието ѝ:

— С какво не сте съгласна?

— Струва ми се необичайно социален аутсайдер като Дейл Гордън да извърши толкова дръзко престъпление. Как е събрал кураж? Има ли нещо в миналото му, което да издава склонност към насилие?

— Не, но засякох няколко телефонни обаждания до телевизионен проповедник.

— Кой?

— Брат Гейбриъл.

— Русият, с белите зъби?

— Точно той. Гордън е бил негов почитател. Или по-скоро — последовател. Седалището на брат Гейбриъл е в Ню Мексико. Наричат го Храма. Гордън често е звънял там, но през последния месец обажданията са били най-много. Помолих местния шериф да провери това.

— И?

— Разговарял е лично с проповедника, който си спомнил за Дейл Гордън. Този човек получава хиляди обаждания, но се досетил за кого говори шерифът. Звънял е по всяко време — през деня, посреднощ, рано сутрин. Плащал е доста големи сметки за телефон.

— За какво се е обаждал?

— За молитви. Най-често за греховната си страст.

— Сексуална страст?

— Ще ви спестя подробностите, които брат Гейбриъл е казал на шерифа. Никак не са приятни. Гордън е позвънил в Храма в нощта преди убийството на Джилиън. Казал на проповедника, че ще извърши

нещо лошо. По-рано под „нещо лошо“ имал предвид мастурбации, последвана от самобичуване.

— Мили боже!

— Както казах, майка му има голяма вина за това, в което се е превърнал. Смятал е сексуалното желание и фантазиите си за жени, в случая — Джилиън, за греховни. Навярно е изпитвал гняв към сестра ви, защото го е възбуждала. Обвинявал я е за своето падение. Пораждала е у него нечисти помисли, което е било в противоречие с религиозния му фанатизъм.

— И от мастурбация е преминал към убийство?

— Сложно е. Бил е едновременно ядосан на Джилиън и обсебен от нея. Когато я е видял с Харт, напълно е обезумял. Брат Гейбриъл изразил съжаление, когато чул за самоубийството на Гордън, но признал, че не е изненадан. В онази нощ му дал съвет, но не бил сигурен, че с възприел посланието. Споделил, че тогава Гордън говорел доста по-разпалено от обикновено и той помолил един от помощниците си да му позвъни два часа по-късно. Гордън твърдял, че е добре, че се чувства много по-спокоен от преди и че разговорът с брат Гейбриъл му е дал нова надежда.

— Но скоро след това се е самоубил.

— Да.

— Радвам се, че го е сторил — равнодушно каза тя. — Иначе аз щях да му видя сметката.

Лоусън никога не бе одобрявал саморазправата, но не би упрекнал Мелина Лойд за чувствата, които изпитва.

Върна доклада от аутопсията в папката и си представи как я запечатва.

— Мисля, че ви уведомих за всичко.

— Благодаря, че ме държахте в течение.

— Разбрах, че тялото е било кремирано.

— Вчера. Веднага щом съдебният лекар позволи да го взема. Предварително бях подписала необходимите документи. Утре следобед ще има възпоменателна служба.

Съобщи му часа и мястото.

Лоусън избягваше да присъства на погребенията на жертви, чиито убийства е разследвал, освен когато случаят с неразрешен и трябва да прецени кой от опечалените би могъл да бъде заподозрян.

— Ужасно съжалявам за всичко това, Мелина. Поднасям личните си съболезнования и тези на отдела.

— Благодаря.

Затвориха, но детективът почти със съжаление добави папката към купчината други, които трябваше да бъдат отнесени в хранилището. Приключването на случая означаваше, че ще загуби връзка с Мелина Лойд. Искаше му се да се запознае с нея при други обстоятелства.

Естествено тя не би обърнала внимание на недодялан грубиян като него. Не бе от нейната класа. По-скоро би проявила интерес към мъж като Кристофър Харт. Очевидно бе привлякъл Джилиън.

Харт можеше да управлява космическа совалка, но определено не умееше да лъже. Може би бе успял да заблуди годеника ѝ, но Лоусън дори за миг не бе повярвал, че Джилиън е напуснала хотелския апартамент на астронавта, без първо да изпробва леглото. Мъж като Харт не би „разговарял“ с една жена до два-три часа сутринта. Особено ако изглежда като Джилиън Лойд. И Мелина.

Лоусън посегна към следващия неразрешен случай и промърмори:

— Късметлия.

Брат Гейбриъл си почиваше в своето разкошно легло, със скръстени пред гърдите ръце и затворени очи.

Ако ги отвореше, погледът му би се спрял на фреските по тавана над леглото, подобни на тези в залата. И двете картини отразяваха виденията му за отвъдния живот. В представите му раят бе изпълнен с доста повече наслади, отколкото според традиционната религия. Ако не бяха слънчевите лъчи, които проникваха през множество облаци, картината би приличала на маслено изображение на римска оргия.

Жените, нарисувани в откровено еротични пози, имаха красиви лица и фигури. Бяха голи или с ефирно оскъдно облекло. Мъжете бяха доста по-малко и не така съвършени физически. Приличаха по-скоро на евнуси, отколкото на гладиатори.

В изображението на Христос в центъра се долавяше забележителна прилика с брат Гейбриъл, тоест Алвин Медфорд Конуси.

Беше роден в Арканзас четирийсет и шест години по-рано, най-малкият син на собственик на склад за отпадъци и съпругата му, които вече имаха седем други деца, които трябваше да хранят и обличат. Малкият Алвин не бе обграден с много внимание и често бе свободен да се скита по улиците на градчето, да върши пакости или да търси други развлечения.

При една от тези безцелни разходки бе открил църквата.

Изящната малка протестантска църква се намираше в покрайнините на града, където главната улица се съединяваше с щатската магистрала. Белият дървен параклис бе отделен от гробището с ниска дъсчена ограда. На върха на високата камбанария имаше малък кръст. Най-забележителната част от църквата бяха тесните високи прозорци със стъклописи, по три на всяка стена на светилището. Дванайсетте реда твърди скамейки бяха разделени в средата от пътека, застлана с овехтял червен килим, която водеше до олтара.

Амвонът се издигаше зад дървен парапет и оттам всяка неделя пасторът, облечен с дълга мантия, се обръщаше към миряните. Докато уморено си вееха с хартиени ветрила, предоставени от погребалния дом, проповедникът им даваше указания как да живеят. Да плащат редовно данъците си. Да възпитават строго децата си. Да проявяват милосърдие към онези, които имат по-тежка участ от тях. Да не ругаят, да не пият, да не играят комар и да не танцуват. Да свидетелстват за Божите проявления. Да не пожелават жената на ближния си, вола или осела му.

Ако в градчето имаше поне един вол, то Алвин не го бе виждал. Всъщност дори не бе сигурен какво означава вол, но тази част от посланието бе несъществена. Докато останалото от проповедта за греховните желания бе изключително важно. То промени целия живот на Алвин Конуей.

Но това, което първо привлече вниманието на единайсетгодишното момче, бяха пъстрите прозорци на църквата. В онзи юлски ден, когато слънцето навън прежуряше, а Алвин търсеше начин да убие времето до вечеря, случайно мина покрай нея. Беше я виждал и по-рано, но не й бе обръщал особено внимание. В онзи задушен ден от скука реши да надзърне по-отблизо.

Зарови мръсните си ходила в прахта по пътеката, обрасла с бурени, вяло почеса плюската от коприва, която се бе появила

предишния ден, и се загледа в църквата от другата страна на шосето, размишлявайки какво ще стане, ако хвърли камък по някой от онези красиви лъскави прозорци.

Каква паника би настанала! Навярно щеше да бъде нахокан, а можеше и да отнесе пердах от баща си. Майка му отново щеше да занарежда, че нищо няма да излезе от него и сигурно ще попадне в затвора, преди да навърши пълнолетие — като най-големия си брат.

Но си струваше да го направи, независимо от последиците. Поне щеше да отвлече вниманието на родителите си от вечните им кавги заради немотията и за сестра му, чийто приятел я бе изоставил бременна. Ако полицаите домъкнеха Алвин у дома, родителите му щяха да бъдат принудени да вземат мерки да се промени.

Все още умуваше дали да го извърши, когато от църквата зазвуча музика на орган. Смело пресече шосето, почти не усещайки как по ходилата му полепна разтопен асфалт. Изкачи стъпалата пред църквата и откряна вратата. По-хладният въздух отвътре лъхна загрятото му поруменяло лице.

Пред органа седеше красива дама, съсредоточена върху мелодията, която свиреше. Алвин видя мъж, който влезе през страничната врата, пристъпи по пътеката и раздаде на всички някакви книжки. По-късно Алвин научи, че в тях са отпечатани нотите и текстовете на химните.

— Този следобед свирите прекрасно, мис Джоунс — каза мъжът.

— Благодаря, отче.

Пасторът забеляза Алвин да наднича през вратата, но не го изгони. Заговори му приятелски, даде му знак да влезе, нарече го „синко“, потупа го по рамото и го покани отново да дойде на службата в неделя.

— Ще те чакам.

От този ден нататък Алвин редовно посещаваше църквата. Обичаше да гледа как дамата акомпанира на органа групата певци, наречени хор. Едновременно движеше ръцете и краката си. Той не можеше да си представи как го постига.

Солистката бе съпруга на пастора. Беше пълничка дама с луничаво лице, която понякога пееше сама, толкова силно и високо, че двойната ѝ брадичка трепереше, а когато замълчеше, всички мъже казваха: „Амин!“

Но обикновено пееха всички присъстващи. Алвин не знаеше химните, но ставаше заедно с тях и движеше устни, преструвайки се, че пее. Някои дори не се нуждаеха от книжките. Знаеха всички текстове наизуст. Когато някой минеше с подноса за дарения, слагаха на него пари. Това най-много изненада Алвин в църквата, защото в неговото семейство парите се печелеха с много усилия.

Близките му се шегуваха, че е станал техният малък богомолец. През цялото лято Алвин не пропусна нито една неделя и продължи да слуша проповедите и когато хартиените ветрила с лика на Исус — онзи, който живее в рая със Създателя и Светия дух и чието име не бива да се споменава напразно — бяха заменени от няколко калорифера, за да поддържат въздуха в църквата топъл.

Но истинският източник на топлина бяха проповедите на пастора. Стопляха сърцата на всички, които ги слушаха, независимо от сезона или температурата. Мелодичният му глас привличаше и задържаше вниманието им. Докато говореше, хората сякаш не усещаха колко твърди са скамейките и как стомасите им започват да къркортят, когато наближи време за обяд. Поглъщаха всяка негова дума. Въпреки че понякога ги упрекваше за греховете и порочните им страсти, обичаха го и отново идваха следващата неделя.

В един неделен ден, скоро след като Алвин бе кръстен и приет в семейството на вярващите, пасторът изнесе онази критична проповед за греховните желания. Алвин научи, че да имаш греховни желания означава да ламтиш за нещо, което не можеш да притежаваш. Стигна до извода, че не бива да мечтае за бейзболна ръкавица, колело или ловната пушка, с която брат му наскоро се бе сдобил по мистериозен начин.

Но докато слушаше, разбра, че греховните желания могат да бъдат свързани и с много други неща, дори жени. Проповедникът е голямо въодушевление разказа за цар Давид, който гледал някаква жена, докато се къпела. Макар и да не разбра всички подробности, Алвин схвана смисъла: „Не бива да чукаш женска, която не ти принадлежи.“

Братята му говореха за някои неща доста по-ясно, отколкото проповедникът.

Следващата седмица, в последния ден на май, Алвин Медфорд Конуси навърши дванайсет години. Първи юни бе последният учебен

ден. За да отпразнува началото на лятната ваканция, той реши да отиде на риболов. Когато стигна до любимото си кътче край потока, за свое разочарование видя кола, паркирана под голям сенчест бряст. Някой се бе настанил на любимото му място.

Но позна колата, с която Преподобният обикаляше къщите на болните и нуждаещите се. Ако трябваше да дели с някого своето кътче, поне това бе пасторът, на когото се възхищаваше заради властта, която имаше над хората.

Но точно когато Алвин се капеше да извика за поздрав, чу звуци, които знаеше, че нямат нищо общо с риболова.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Алвин тихо се приближи и видя двойката да се „натискат“ върху едно одеяло на тревата. Алвин отлично знаеше какво е това. Една вечер, когато бе седемгодишен, бе чул братята си да си шепнат и бе разбрал, че са намислили нещо. След вечеря се бяха измъкнали от къщата и той ги бе проследил до дома на момиче, известно с лекото си поведение, където бе наблюдавал през прозореца как всеки от тях по реда си го прави е нея.

Единият от братята му го видя да наднича, завлече го вътре и го фрасна по главата за това, че ги шпионира. Но другите се закикотиха и подигравателно го попитаха какво си мисли, че е видял, а Алвин се засмя и отвърна, че му се е сторило интересно. Те избухнаха в още посилен смях и направиха демонстрация с момичето. Оттогава той знаеше всичко за „чукането“.

Но никога не му бе хрумвало, че Преподобният го прави за удоволствие. При това на открито, посред бял ден. Мислеше, че с жена му се любят на тъмно, под завивките, след като кажат молитвите си. А видя пастора да се държи почти като братята му. Отначало му се стори смешно, когато зърна белия задник на проповедника да се повдига и снишава. Но забеляза колко стройни са краката, увити около неговите. Определено не бе възможно пълна дама като съпругата на пастора да има толкова красиви крака. Освен това по ръцете, които обгръщаха врата на Преподобния, не се виждаха лунички.

Жената, която лежеше под тялото на пастора, не бе съпругата му. Беше мис Джоунс, органистката.

Откритието така разстрои Алвин, че се отказа от риболова. Не отиде и на следващия ден. Потърси уединение в една разнебитена кола, изоставена и забравена в отдалечения край на автоморгата на баща му. Долната част на шасито бе ръждясала и през нея бе поникнала трева. Овехтялата вълнена тапицерия бодеше и пареше, но Алвин прекара в старата кола половината ден и целия следващ, чувствайки гняв и разочарование.

Пасторът бе долен измамник. Беше го видял да прави онова, срещу което разпалено крещеше. Пасторът не бе по-добър от неговите братя — хулигани, които пиеха, пушеха, ругаеха, играеха комар, танцуваха и развратничеха, без да ги е грижа, че ще отидат в ада.

Алвин сериозно се замисли дали в неделя сутринта да не застане пред всички в църквата и да не разкрие истината за техния пастор и мис Джоунс и това, което ги бе видял да правят край потока.

Но първоначалното чувство на разочарование постепенно бе изместено от по-силно — възхищение.

Пасторът караше всички да вярват, че върви по път, който води право към Всевишния. Проповядваше за огън и катран за грешниците, но не изглеждаше твърде обезпокоен за ада, докато се „натискаше“ с мис Джоунс до потока посред бял ден. Пасторът извличаше полза и от двата свята. Той притежаваше билета за рая. Ключа към щастието.

Несъзнателно този пропаднал духовник даде цел в живота на Алвин Медфорд Конуей.

Дълбоко в себе си той отдавна знаеше, че е създаден за величие. По-рано нямаше представа как да го постигне. А сега откри посока. Спомни си за всички онези хора, които ходеха на църква неделя след неделя, за да бъдат укорявани за греховете и слабата си вяра. Спомни си как не откъсваха очи от човека, който говореше от амвона, и как въодушевлението му ги караше да седят като вцепенени на твърдите пейки, а после го прегръщаха на стъпалата отпред и споделяха колко важна роля е изиграл в живота им. Доверяваха му се с целите си души.

Пасторът се усмихваше, хващаше ръцете им и приемаше даренията и доверието им като нещо, което му се полага по право. Пасторът бе открил верния път. Алилуя и амин.

През август следващата година мис Джоунс внезапно напусна града. Скришом се говореше, че е „загазила“ и отишла да живее при роднини в Оклахома. Пасторът и пълничката му съпруга, бременна с четвъртото им дете, бяха преместени в друга църква, в друг град. Миряните бяха съкрушени. При последната неделна служба плакаха и го обсипаха с дарове.

Заместникът му бе по-възрастен и грозен. Проповедите му бяха сухи и отегчителни и Алвин се съмняваше, че би успял да прилъже някого. Съпругата на новия свещеник бе хилава жена със съсухрено

лице и държане, което би накарало човек да мисли, че страда от хроничен запек.

Алвин престана да ходи на църква, но започна да репетира проповеди пред огледалото и край потока. Поработи върху правоговора и гласа си, докато се научи да се изразява като мъжете по телевизията. Отрепетира и жестовете. Съчини вълнуващи проповеди и запамети ключовите фрази.

Когато бе четиринайсетгодишен, получи възможност за изява. Негова съученичка го покани на литургия в своята църква. Когато слушателите бяха призовани да споделят какво е за тях вярата, той стана и произнесе реч, с която разплака всички.

Същата вечер, докато се прибираше с момичето, Алвин заяви, че Светият дух му се е явил и казал да спрат край пътя и да се помолят. Съученичката му сви в една горичка, пропълзяха до леглото в пикапа на баща ѝ, който бе поискала да ползва вечерта, и започнаха спонтанната си молитва.

Не след дълго Светият дух прошепна на Алвин да „освети олтара на тялото ѝ“, което означаваше да зарови лице между бедрата ѝ. После тя, на свой ред, „освети“ неговото тяло. Тръгна си, повярвала, че бог наистина върши чудеса. А Алвин — убеден, че е на път да постигне нещо велико.

Трийсет и две години по-късно, докато лежеше в легло със златни табли, той се усмихна на себе си при спомена за хилавото хлапе е мръсни боси ходила, изцапани с лепкав асфалт, което се биеше с братята и сестрите си за последното парче от пърженото пиле.

Сега ястията му се приготвяха от професионални готвачи и имаше личен дегустатор, който се грижеше пикантната храна да не се отрази на фигурата му. Частен шивач изработваше елегантни костюми, които подчертаваха съвършената му физика.

Обичаше тялото си, изваяните мускули, които излъчваха сила. Имаше широки гърди, обрасли с косъмчета, наподобяващи златни нишки. Вяло прокара пръсти по тях, любувайки се на мъжествеността, която му придаваха.

Енергично протегна дългите си мускулести крайници, стегна ги и ги отпусна. Вдигна ръце към тавана и ги разгледа. Бяха достатъчно силни, за да огънат стомана, но и достатъчно нежни, за да полюлеят новородено.

„Безспорно“, помисли си той и бавно се усмихна, когато плъзна ръка надолу към слабините си. Тестисите му бяха твърди, както вечерта, когато бе замъкнал изпълненото с вяра момиче в леглото във фургона на пикапа. Погали пениса си и почувства как се изпълва с кръв и се втвърдява.

Жената до него помръдна и се събуди. Надигна се и му се усмихна. Беше майка на едно дете. Зърната на гърдите ѝ бяха едри и кафеникави. Предпочиташе по-малки и розови, като на девица, но понякога човек трябваше да прави жертви.

Тя застана на колене и понечи да го възседне, но той я спря.

— Този път — само с уста. Много бавно.

Затвори очи и отново се унесе в спомените си за Алвин. На кой ли ген в наследствеността на Конуси дължеше красотата си? Почти не помнеше как са изглеждали роднините му, но не мислеше, че сред тях е имало някой с впечатляваща външност.

Бе напуснал дома си скоро след като бе завършил училище и никога не бе поглеждал назад. Дори не бе предупредил никого, че заминава. Известно време се питаше какво ли са си помислили, когато на сутринта са открили, че е изчезнал, и дали изобщо са забелязали отсъствието му. Вероятно едва след ден-два. Навярно бяха решили, че се е удавил или че се е случило нещо подобно. Едно гърло по-малко.

Може би родителите му вече бяха покойници, но със сигурност някои от братята и сестрите му все още бяха живи. Дали го бяха познали по телевизията? Не. Иначе досега биха дошли да му искат пари.

Определено бе най-красивото дете в семейството, но си спомняше, че често бе търпял подигравки заради необичайно светлите си коси. Тогава ги мразеше, но сега бе доволен, че не бяха потъмнели, когато бе пораснал. Светлозлатистият им цвят се бе превърнал в негова запазена марка. Подтикваше към сравнения с архангел Михаил или вестителя Гавраил, чието име бе приел.

Но това бе станало доста по-късно, след като бе завършил колеж и семинария. Беше се записал просто за да научи основните неща, но постепенно бе осъзнал, че учението му харесва повече, отколкото бе очаквал. Прекарваше също толкова време в изучаване на философията на неверниците, колкото в трупане на теологически познания, не

биваше да добива едностранчива представа. Ако искаше да спечели, трябваше да опознае силните страни на противниците си.

Веднага след дипломирането си стана пастор в църква. Но скоро се убеди, че пропилява таланта си сред шепата вярващи. Свикна да слуша изповеди, да кръщава деца, да посещава болни и да чете погребални слова. Струваше му се забавно така лесно да манипулира хората, да получава покани за вечеря в неделя и множество дарове. Доста повече му харесваше предизвикателството да просвещава дъщерите им. Но бе роден за нещо по-значимо. Не му бе достатъчно да властва над простолудието в малко градче.

Премести се в по-голям град, с по-голяма църква. Единствената разлика бе в ястията, сервирани на неделните вечери, и в размера на даровете. Дъщерите бяха еднакви навсякъде. Естествено на всичките им харесваше да бъдат прелъстявани. Единствената трудност бе да ги накара да запазят тайната за падението на своя пастор. Една жена почти го бе принудила да падне на колене и да се откаже от проповедничеството. Обичаха да играят ролята на прелюбодейки. Колкото повече се вживяваха, толкова по-забавно ставаше.

Третата църква, в която започна да проповядва, бе достатъчно богата, за да излъчва неделните сутрешни литургии по местен телевизионен канал. Скоро станаха най-гледаното предаване в този час и славата му се разнесе из целия щат. Постигна толкова голям успех, че скоро напусна църквата и се посвети на целодневни телевизионни проповеди. Но защо да се ограничава в рамките на щата? Можеше да се прочуе в цялата страна, в цял свят.

„Останалото, приятели, е история.“

Изпита желание силно да се засмее, но бе трудно, когато бе така замаян.

Днес брат Гейбриъл притежаваше храм за милиони долари. Алвин Медфорд Конуси имаше множество почитатели в света, които се надяваха на благословията му. Контролираше съзнанието на безброй последователи и навярно оказваше повече влияние върху мисленето на хората, отколкото който и да е държавен глава.

Преди година бе участвал в религиозна конференция в Белгия заедно с папата. Старецът бе приветстван доста по-кратко при представянето си, отколкото брат Гейбриъл. Папата и всички други религиозни водачи принадлежаха на миналото.

Брат Гейбриъл бе бъдещето, надеждата на новото хилядолетие. Властта му изглеждаше неограничена. Но по-важно бе, че имаше гениален план да разшири влиянието си още повече.

— Брат Гейбриъл?

Отвори очи, когато чу гласа на мистър Хенкок от скрития интерком.

— Да?

— Извинете, че ви безпокоя, но току-що позвъни човекът, когото очаквахте да се обади. Да ви свържа ли?

— Нека почака пет минути.

— Разбира се.

— Да довърша ли, брат Гейбриъл?

Усмихна се на жената и отново побутна главата ѝ надолу.

— Разбира се.

— Ще събирате ли?

— Тази вечер не.

Разхищението бе проява на егоизъм, но дори от най-пълноценните мъже не можеше да се очаква да работят непрекъснато.

След като благослови жената и леко я целуна по бузата, той я изпрати обратно в общежитието, където живееше с детето си. Взе душ, излезе от спалнята си, загърнат е бял хавлиен халат, и седна на бюрото. Точно пет минути след като бе уведомен за обаждането натисна примигващия бутон на телефона.

— Говори брат Гейбриъл.

Въпреки че разговорът се чуваше в цялото помещение, не се боеше, че някой ще го подслуша. Залата бе шумоизолирана и се претърсваше за подслушвателни устройства по три пъти на ден. Компютрите и телефонът имаха защитни системи, които се подновяваха в съответствие с най-новите технологии... и постоянно се следеше за предателство от страна на някого в комплекса.

След кратката размяна на любезности му бе докладвано:

— Брат Гейбриъл, имам добра и по-добра новина.

Мистър Хенкок сложи пред него чаша бренди. Той кимна и благодари за услугата.

— Слушам.

— Случаят с Дейл Гордън е официално приключен. Според далаския полицейски участък убийството на Джилиън Лойд е

разкрито.

— Това се казва добра новина.

— Дейл Гордън изпълни мисията си.

— Стараеше се. Беше предан докрай. Но лесно може да бъде заменен. Вече работя по въпроса. Все пак жалко, че загубихме Джилиън Лойд. Изглеждаше идеална кандидатка.

— Това ме подсеща за по-добрата новина. — Брат Гейбриъл му позволи да направи драматична пауза. — Явно сте забравили един факт от досието на Джилиън Лойд. Тя има сестра — близначка.

— Близначка?

Въпреки спокойната поза, която бе заел, сърцето на брат Гейбриъл започна да бие учестено. Наистина бе забравил. Когато бе прочел информацията, му се бе сторила несъществена. Но сега!

— Приликата е невероятна. Казва се Мелина.

— Мелина. — Името ѝ му хареса. Звучеше почти като библейско. — Трябва да се възползваме. Какви пречки ще срещнем?

— Мисля, че са няколко.

— Омъжена ли е?

— Не. В момента няма сериозна връзка. Близначките бяха много близки и сега е съкрушена от смъртта на Джилиън. Отчаяно се нуждае от обич и нежни грижи.

Брат Гейбриъл се засмя:

— Идеална възможност за вас.

— Точно това ми хрумна. Има само една спънка.

На хиляди километри разстояние, брат Гейбриъл смръщи вежди. Повдигна чашата към устните си и дълбоко вдъхна от аромата, преди да отпие.

— Каква?

— Кристофър Харт.

Брат Гейбриъл още повече се намръщи:

— Какви проблеми създава?

— Мисля, че я привлича.

Гласът му затрепери от гняв, когато каза:

— Този мъж провали една от най-добрите ни кандидатки. Не желая да загубим и друга заради него.

— Може би греша. Надявам се да е така. Но долових някакви вибрации. Мисля, че бихте искали да знаете за тази пречка. Може би е

единствената.

Брат Гейбриъл отпи глътка бренди и я задържа в устата си, преди да преглътне. Тихо прошепна:

— Тогава трябва да се направи нещо.

— Ще се погрижа.

— Отлично. Оправяте се добре и ще бъдете възнаграден, мистър Хенингс.

— Благодаря, брат Гейбриъл.

— Мир и любов.

След като затвори, брат Гейбриъл помоли мистър Хенкок да му донесе досието на Джилиън Лойд.

— Всичко е на дискета, брат Гейбриъл.

— Заредете файла, ако обичате.

Той пристъпи към компютрите и вяло отпи бренди, докато мистър Хенкок извика кодирания файл. Когато снимката ѝ се появи на екрана, мистър Хенкок изрази съжаление за загубата.

— Мислите ли, че сестра ѝ ще се окаже също толкова подходяща?

— Чухте какво каза мистър Хенингс, той би трябвало да прецени.

Брат Гейбриъл пожела да остане насаме с нея и отпрати мистър Хенкок. Седна пред монитора и прочете информацията, извлечена от файловете на клиника „Уотърс“. След като опресни спомените си за биографията на Джилиън, насладата да знае, че тя има сестра — близначка, го изпълни с топлина, както скъпото бренди.

Докосна екрана и си представи допира на кожата ѝ до пръстите си.

— Мелина — нежно прошепна той, сякаш говореше на любима.

— Ще ми свършиш добра работа.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Не очаквах да дойдат толкова хора.

Всички пейки в параклиса бяха заети и само в дъното имаше място за правостоящи. Джем Хенингс извърна глава към тълпящите се опечалени.

— Не зная защо си изненадана, Мелина. Джилиън имаше много приятели. Не е възможно да си познавала всеки от тях.

— Просто исках да кажа, че би се радвала да види всички тук.

— Никога не съм виждал толкова много цветя.

— Красиви са, нали? След службата ще ги изпратя на един старчески дом. В къщата няма достатъчно място, а би било жалко да бъдат похабени.

— Изненадан съм от религиозната същност на службата — каза той, докато преглеждаше отпечатаната програма.

Тя го изгледа с удивление.

— Бил си стоден за Джилиън, а не знаеш, че имаше искрена вяра?

— Не ходеше на църква.

— Но вярата бе важна за нея. Мислех, че си разбрал. Тя...

Любопитен да узнае какво я е накарало внезапно да замълчи, Джем се обърна и проследи погледа ѝ.

— Какво прави той тук? — попита с нескрито презрение.

— Предполагам, че е дошъл да отдаде последна почит.

Кристофър Харт бе сред другите правостоящи зад скамейките. Беше изумена, когато го зърна тук, главно заради острите реплики, които бяха разменили пред дома на Дейл Гордън. Беше се държала грубо и той бе отвърнал със същото не бе очаквала да го види отново.

Очите им се срещнаха за миг, след което тя се обърна напред.

— Ако присъствието му те разстройва, Мелина, ще го помоля да напусне.

Беше ужасена от мисълта Джем да предизвика скандал по време на възпоменателната служба за сестра ѝ. Заплашително прошепна:

— Само посмей!

— Просто се опитвам да те предпазя.

— Престани! Нямам нужда от закрила. — Не от астронавта, а от болката. Джилиън би искала да се грижа за теб.

Тя съжали за суровото си държане и хвана ръката му:

— Благодаря ти, Джем. Проявяваш голямо разбиране и съчувствие и съм ти много признателна.

Той обгърна раменете ѝ и леко я притисна.

— Ако промениш решението си за космическия герой, с радост ще го изведе.

Разговорът им продължи, но тя не престана да размишлява защо Кристофър Харт е тук, не само в параклиса, а защо все още е в Далас. Със сигурност Лоусън го бе освободил от всякаква отговорност. Би трябвало вече да си бъде в Хюстън и спомените за вечерта е Джилиън да бъдат изместени на заден план от професионалните му задължения и от натоварената социална програма.

Фактът, че е останал в Далас дори миг по-дълго, отколкото е необходимо, бе изненадващ. Може би чувството за вина го бе подтикнало да отдаде последна почит към жената, с която се бе любил в нощта, преди да бъде убита.

Не можеше да се отрече, че поне се държи с подобаващо уважение. Не правеше нищо, с което да привлече внимание. Всъщност като че ли се опитваше да изглежда възможно най-незабележим. Поради голямата му популярност опитът бе напразен, но събуди у нея възхищение.

Свещеникът я попита дали е готова за началото на службата. Стараеше се да бъде сдържана, но бе трудно да не заплаче, докато звучаха библейските текстове и химните.

Един от колегите на Джилиън, който бе помолен да произнесе слово за нея, заговори красноречиво:

— Все още ни е трудно да повярваме и още по-трудно — да проумеем как е възможно жизнен и лъчезарен човек като Джилиън Лойд да бъде откъснат от нас по толкова жесток начин. Мисля, че Джилиън би искала тази трагедия да ни напомня всеки ден колко ценен и прекрасен е животът. Това е заветът, който би желала да ни остави.

— Добре казано. Прав е, Мелина — прошепна Джем и стисна ръката ѝ.

След благословиите тя застана отвън под навъсеното небе, ръкува се и размени прегръдки с безброй хора и изслуша няколко разказа за забавни случки с Джилиън, които дошлите споделиха с нея. Накрая и последните гости забързаха към паркинга, надявайки се да изпреварят дъжда.

— Мис Лойд? — Последна към нея се приближи около петдесет и пет годишна жена. Изглеждаше набита, но дребничка, с внушителна осанка и приветливо лице. — Казвам се Линда Крофт. Работя в клиника „Уотърс“. Сестра ви бе прекрасен човек. Разговаряли сме само няколко пъти и се надявам да не ви се струва нагло, че дойдох на службата.

— Напротив, мис Крофт. Благодаря ви.

— Не мога да повярвам, че е мъртва. Видяхме се преди няколко дни.

— Всъщност в деня, преди да бъде убита е била в клиниката, нали?

— Значи сте знаели, че е наша пациентка?

— Знаех, че се надява да зачене по изкуствен път. Не издавате поверителна информация. Със сестра ми нямахме тайни.

— Приликата ви с нея е поразителна — отбеляза жената. — Когато ви видях в параклиса, затаих дъх. Помислих, че новината за убийството ѝ е била ужасна грешка.

— Де да беше така!

Линда Крофт докосна ръката ѝ:

— Искрено ви съчувствам. Преживявате тежка загуба.

— Непоносима. — С крайчеца на окото си забеляза Джем. Нетърпеливо чакаше на паркинга и ѝ махаше към колата. Беше започнало да ръми. Той отвори чадър. Яркочервен. Отсега нататък винаги когато видеше този цвят, щеше да си спомня за думите, изписани с кръв. — Благодаря ви отново, че дойдохте, мис Крофт.

— Мислех, че една трагедия в „Уотърс“ ни е достатъчна. След случилото се е бебето на семейство Андерсън. Господи, дано не ви задържам. — За да обясни внезапната смяна на темата, Линда Крофт кимна към висок силует, който се отдалечаваше. — Боя се, че заради

мен човекът не успя да поговори с вас. Чакал е да свърша. Не биваше да бърборя толкова.

Кристофър Харт вървеше по тротоара. Не вземаше мерки да се предпази от лекия дъжд. Всъщност сякаш не го забелязваше. Отдалечаваше се, без да обръща внимание на нищо. Равнодушно подмина Джем и спря едва когато стигна до лъскава двуместна кола, спортен модел. Отвори вратата с дистанционното управление на ключодържателя си и седна на ниската седалка. Двигателят забръмча и потегли.

— ... отвличането преди няколко месеца, мис Лойд?

— Моля?

Отново погледна жената. Кристофър Харт бе чакал реда си да поговори с нея? Какво имаше да ѝ казва?

— За новороденото, което бе отвлечено от болницата? — След като ѝ бе посочила Кристофър Харт, Линда Крофт отново бе заговорила на предишната тема. — Семейство Андерсън също бяха наши пациенти. Отново не разкривам нищо поверително. Във вестниците писаха за тази история. С години бяха опитвали да създадат дете и накрая решиха да прибегнат до изкуствено оплождане. Прекрасните ни лекари постигнаха успех при втория опит. Никога не съм виждала по-щастлива двойка. Ден след раждането си синът им бе отвлечен.

— Сега си спомням. Открито ли бе детето?

— Доколкото зная, не. — С тревожно изражение Линда Крофт каза: — Не биваше да заговарям за това. Изживявате достатъчно скръб. Бог да ви благослови, мис Лойд.

— Коя беше тази жена? — попита Джем, докато ѝ помагаше да се качи в колата. — Помислих, че ще те задържи цяла вечност.

— Казва се Линда Крофт.

— Твоя приятелка ли е?

— Не, не я познавах. Работи в клиника „Уотърс“. Каза, че изпитвала голямо уважение към Джилиън и решила да изрази съболезнования.

Джем разсеяно кимна:

— Видя ли го?

— Кого, Чийф?

Прониза я с поглед:

— Значи вече го наричаш Чийф?

Тя уморено раздвижи глава, опитвайки се да намали напрежението в раменете си.

— Всички го наричат с този прякор, Джем. Дори в медиите. Не говорих с него.

— Опитваше се да се добере до теб.

— Но се отказа и си отиде. Може би така е по-добре. Няма какво повече да си кажем. Със скоростта, с която потегли от паркинга, навярно вече е на половината път до Хюстън.

Всъщност бе разочарована, че не успя да поговори с него, преди да тръгне. Искаше да се извини за... за всичко, като започне с размяната и стигне до сприхавото си държане при последната им среща.

Но това бе само една от причините да желае да прекара известно време с него. Не би признала какви са другите дори пред себе си. Затова каза на Джем:

— Определено е по-добре, че си тръгна, без да разговаряме.

По пътя само ритмичното потракване на чистачките по стъклото нарушаваше тишината. Най-сетне той каза:

— Лоусън ми се обади. Предполагам — и на теб. — Изчака, докато тя кимна, и попита: — Каза ли ти, че случаят е приключен?

— Стори ми се доволен.

— Само той? А ти не си ли доволна?

Не искаше да говори за това сега. Всъщност нямаше желание за никакви разговори. Но Джем я погледна така, сякаш очакваше обяснение. Тя въздъхна и отвърна:

— Мисля, че не мога да разсъждавам така обективно за убийството на сестра си, както един детектив — ветеран. За него това е просто поредният случай, свързан с куп документация, с която би искал да приключи час по-скоро, за да се почерпи с колеги, да погледа футболен мач или да се люби с жена си.

— Лоусън е женен? Останах с впечатлението, че е ерген.

— Разбираш какво имам предвид — раздразнено каза тя. — Запази професионална дистанция, за която почти му завидях.

— Защо?

— Иска ми се да можех трезво да преценя случая. Да се освободя от всички емоции и да анализирам убийството като Лоусън.

— С каква цел, Мелина?

„За да разсея съмненията си. За да се убедя, че се е случило точно това, което твърди Лоусън. За да повярвам, че Дейл Гордън не е имал друг мотив. За да бъде сигурна, че не е пропусната някоя важна подробност.“

Но не сподели тревожните си мисли с Джем.

— Мисля, че няма смисъл. Случаят е приключен.

— Лично аз се радвам, че убиецът на Джилиън се е самоубил.

— Такава бе и моята реакция в първия момент.

— Прерязвайки вените си, спести на данъкоплатците разходите по съдебен процес и издръжка в затвора, а на нас — емоционалния стрес. Съжалявам единствено, че ме лиши от възможността аз да му сторя това, което му се полага.

При вчерашния си разговор с Лоусън самата тя бе изразила подобна мисъл. Но сега ѝ се искаше да бе поговорила с Дейл Гордън и да го бе попитала защо го е сторил. Защо? Дали само от безумна сексуална страст? Постъпка на психичноболен човек?

Дейл Гордън бе мъртъв, а не бе дал обяснение за действията си. Тази мисъл не преставаше да я измъчва. Мотивите на Гордън все още ѝ се струваха неясни. Затова обобщението на Лоусън не я бе убедило, че убийството е разкрито. Изглеждаше твърде просто, твърде очевидно, а според нея имаше недоизяснени въпроси. Нямаше да се почувства спокойна, докато не получи отговорите.

Сякаш прочел мислите ѝ, Джем каза:

— Като че ли не се радваш, че всичко свърши, Мелина.

— Радвам се — вяло се усмихна тя. — Просто съм много уморена.

— Сещам се за едно лекарство.

— Аз също — за приспивателно.

— По-късно — непременно. Но първо топло ястие. Нещо, което ще ти приготвя, а не остатъци от всичката храна, която бе донесена в къщата. След солидната вечеря препоръчвам дълга гореща вана. После ще разтрия тила и раменете ти. Сигурно Джилиън ти е казвала за уменията ми на масажист. Накрая ще вземеш приспивателно.

— Ще се почувстваш ли засегнат, ако пропусна всичко останало и премина направо към приспивателната таблетка?

— Да, защото духът на Джилиън ще ме преследва вечно, ако не се погрижа за теб.

— Джем...

— Не приемам отказ.

Чийф не знаеше какво го бе накарало да отиде на възпоменателната служба и не бе сигурен дали е постъпил правилно. Разбира се, постъпката му бе почтена. Дори възнамеряваше лично да поднесе съболезнованията си на Мелина. Но като се имаше предвид последният им разговор, може би бе по-добре, че промени решението си и тръгна, преди да му се удаде възможност да разговаря с нея.

Сега се питаше защо все още стои в този град. Беше помогнал на Лоусън за разследването, дори му бе посочил нишката, водеща до Дейл Гордън. Беше присъствал на възпоменателната служба. Мелина го бе видяла там. Беше изпълнил моралния и обществения си дълг. Това би трябвало да бъде краят. „Би трябвало“, решително си каза той, докато влизаше в бара.

— Бърбън е вода.

Барманът наля питието му.

— Извинете, вие не сте ли...

— Не съм. Често ми казват, че приличам.

Беше случаен бар в случайно избран квартал. Посещаваха го професионални спортисти, новобогаташи и хора от висшето общество на града. Барманът бе свикнал със знаменитостите и уважаваше правото им да бъдат оставени на спокойствие, когато помолят за това. Кимна на Чийф с разбиране.

— Следващото е за сметка на заведението.

— Благодаря. Но това ми е достатъчно.

Все пак Чийф прие второто питие. Искаше му се упойващото въздействие на алкохола да бе по-силно. С радост би се прибрал в „Меншън“ с такси и би взел колата си по-късно, ако можеше да достигне до ниво на опиянение, при което би му било все едно какво мисли Мелина Лойд за него.

Но бърбънът само го накара да се почувства още по-зле.

Укорителните думи на Мелина пред апартамента на Гордън бяха попаднали право в целта. Наистина бе поискал да се разграничи от разследването на убийството. Бе излъгал за нощта с Джилиън. Мелина бе напълно права — беше се опитал да не се обвързва твърде сериозно. Не само в този случай, а във всяко отношение. Особено с хората. Навярно психолозите биха умували цял ден, докато стигнат до обяснение защо по принцип избягва да се сближава с когото и да било.

Не би могло да се каже, че води уединен живот. Всъщност обичаше да е сред хора. Беше общителен, не затреперваше, когато се наложи да говори пред публика, и не се боеше от камерите.

Но имаше граница, отвъд която не допускаше никого до себе си. Обществената фигура бе едно, а истинската му същност — съвсем друго. Издигаше преграда винаги когато някой се опита да проникне зад защитната обвивка на Чийф и докосне повърхността на Кристофър.

От професионална гледна точка стремежът му към необвързаност бе предимство. Беше управлявал реактивни бойни самолети с хладен, бистър ум, без да се замисля за разрушенията, които биха могли да причинят. Когато командваше екипаж на совалка, бе необходима известна дистанцираност, за да може да взема трезви решения, когато се касае за успех или провал — и дори за живот или смърт.

Но в личния му живот този отказ от сближаване му създаваше доста проблеми. Затова не бе имал дълга и сериозна интимна връзка и не се бе женил. За да бъде бракът пълноценен, бе необходима емоционална обвързаност, каквато той не желаше. Беше напълно откровен с Лонгтрий и Абът, когато им бе казал, че предпочита да остане независим. Всяко нарушение на този принцип би му струвало твърде скъпо.

Смяташе това за особеност на характера си. Някои биха я нарекли недостатък. Все пак не можеше да се отърси от мъчителното чувство, породено от случилото се с Джилиън явно защото я бяха видели с него. Какво мислеше Мелина — че сърцето му е от камък? Съчувствието му бе искрено. Дори бе изпитал негодувание заради облекчението на Алън Бърчмън, след като Лоусън го бе уверил, че клиентът му е вън от подозрение.

„Отървахте се, мистър Харт — закачливо бе казал адвокатът. — Свободен сте да продължите спокойно по пътя си. Вечерта с Джилиън

би могла да ви струва скъпо, но благодарение на мистър Гордън, можете да мислите за нея като за незначително премеждие.“

Беше потресен от думите на Бърчмън. Ставаше въпрос за смъртта на двама души. Една невинна жена и един нещастник. Две трагедии. Радваше се, че няма да бъде обект на полицейско разследване и да понесе последиците от това, но не можеше да чувства блажено спокойствие като адвокатата си.

Освен това нито адвокатът, нито който и да е друг знаеше, че нощта с Джилиън вече му бе струвала скъпо. Дълго нямаше да я забрави. Беше прекарала последните няколко часа от живота си с него. Това придаваше на преживяването особена значимост.

Макар и кратка — „признай си, Чийф, никой не може да прочете мислите ти, така че, за бога, бъди откровен със себе си“, — връзката им се бе задълбочила не само защото се бяха любили. И по-рано бе имал страхотни сексуални изживявания, но никога не бе молил жената да остане, когато понечи да си тръгне.

Спомни си как се бе събудил, когато бе опитала да се измъкне.

— Не исках да те будя. — Беше заспал, отпуснал глава върху ръката ѝ и долепил буза до гърдата ѝ. — Трябва да тръгвам — прошепна тя, прокара пръсти през косите му и се опита да повдигне главата му.

Сънено възрази и потърка лице в рамото ѝ. Тя тихо се засмя:

— Чийф, наистина трябва да тръгвам.

Напълно разсънен, той рязко се надигна:

— Защо?

— Късно е.

— По-скоро — рано. Зависи как го приемаш. — Загледа се в гърдите ѝ, нежни и отпуснати. Леко всмука зърното и усети реакцията ѝ. Тя задъхано изрече името му и Чийф се притисна към невероятно красивото ѝ тяло. — Не искам да си отиваш. Остани.

— Не би ли предпочел да се отървеш от мен преди утрото?

Чийф леко се раздвижи, за да я накара да почувства възбудата му. Очите ѝ добиха светлосивия цвят, който през последните няколко часа му бе станал любим. Отново отпусна глава и промълви:

— Остани.

Устните му се плъзнаха по твърдото ѝ зърно. Погали го с език.

Тя издаде тих, сподавен стон.

— Не играеш честно, Чийф.

— Права си, голям мошеник съм. — Тялото ѝ инстинктивно се изви към неговото и още по-възбуден, Чийф добави с пресипнал глас: — Както и ти.

— Защото искам да спечелиш.

Усмихна ѝ се, плъзна длани по ръцете ѝ, протегнати високо над главата. Бедрата ѝ се разтвориха. Пръстите им се преплетоха и телата им се сляха.

— Хм. Не мисля, че скоро ще си тръгна.

Той трескаво се раздвижи:

— Ще стигнеш ли докрай?

Тя повдигна ханш в отговор на бавните му тласъци:

— Без съмнение.

— Сър?

Чийф внезапно се опомни. За кой ли път барманът се опитваше да привлече вниманието му?

— Още едно?

— Имате ли кафе?

— Прясно смляно.

— Чудесно.

След малко получи чаша кафе. Имаше ужасен вкус, но бе пил и по-блудкаво. Загледа се в мътната течност и сякаш отново зърна усмивката на Джилиън, чу гласа ѝ, долови вкуса и усети допира ѝ. Помнеше всичко.

„Не съм съмнен“, мрачно си помисли Чийф. Имаше нещо, което му убягваше. Нещо важно, но неуловимо, което не преставаше да го измъчва. Какво ли бе то? Какво се бе загнездило в подсъзнанието му и не му даваше покой?

Беше се появило по време на разпита на Лоусън. Някой бе казал нещо, което бе събудило у него потресаваща мисъл и почти веднага се бе изпарило, но преди това бе хвърлило сянка в съзнанието му, която все още не изчезваше.

Коя бе репликата и от кого бе изречена? От Лоусън? От Хенингс? От Мелина?

Именно това смътно чувство го бе накарало да остане в Далас и да отиде на възпоменателната служба. То бе причината да не може да загърби този епизод от живота си. Заради него преживяното се бе

превърнало в значимо събитие, вместо да остане в паметта му като незначително премеждие. Застрашаваше принципа му за необвързаност и му се струваше изключително важно, а не можеше да си спомни от какво е породено!

В бара имаше повече хора, отколкото когато бе влязъл. Шумът бе по-силен. Чийф не усещаше нищо около себе си. Мислено се пренесе в онази претъпкана стая в полицейския участък. Проследи движенията и думите на всеки от участниците в разговора, сякаш гледаше пиеса. С почти безпогрешната си памет възпроизведе сцената в съзнанието си. После още веднъж.

При третото проследяване най-сетне долови онзи подтекст, който бе имал толкова силно въздействие.

Когато споменът изплува, Чийф едва не падна от табуретката. Проследи с премрежен поглед очертанията на различните по големина и цвят бутилки, подредени зад бара. Не чу смеха на жената, седнала до него. Завладян от това, което досега бе останало скрито дълбоко в паметта му, загуби представа за глъчката около себе си. Закри лице и мрачно промърмори:

— Копеле!

— Чийф? Хей, приятел, всичко наред ли е?

Чийф бавно повдигна глава и изглежда младия мъж с недоумение, а след това му се усмихна с тъга, ядосан на себе си.

— Днес бях на погребение. На жена.

— Съжалявам, приятел.

Чийф безмълвно благодари.

— Да уредим сметката.

Изпита облекчение, че най-сетне бе проумял защо се чувства така дълбоко свързан с тази трагедия. Но проклет да бъде, ако знае какво би могъл да стори.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Стените на стаята имаха бледорезедав цвят, като на картофено пюре, престояло в хладилника няколко дни. Нямаше прозорци. Виниловите плочки на пода бяха издраскани, а шумоизолиращите плоскости на тавана — изпоцапани и провиснали на места.

Но компютърът бе нов. Само клавиатурата изглеждаше изтъркана от употреба. Люси Майрик бе отказала да се раздели с нея, когато останалите елементи бяха сменени с ново поколение компютърна техника. Беше използвала тази клавиатура толкова дълго, че буквите и символите бяха почти заличени. Ако човек не знаеше разположението на клавишите, би срещнал затруднение. Но за нея това нямаше значение. Би предпочела да даде назаем четката си за зъби, отколкото клавиатурата.

Люси Майрик не се вместише в стереотипния образ на агент от ФБР. Яркорижите ѝ коси, чиято форма зависеше от влажността на въздуха, бяха като проклетие, което предопределяше съдбата ѝ. Струваше ѝ се, че калориите я отбягват, защото по колкото и хиляди да поглъща всеки ден, не можеше да наддаде на тегло. Бе „кльоцава върлина“, както я наричаше баба ѝ. Заради високия си ръст — над метър и седемдесет и пет — и ореола от огнени коси бе безмилостно сравнявана със запалена клечка.

Но Люси не бе допуснала необичайната външност да ѝ попречи да преследва мечтите си. Приемаше закачките с чувство за хумор и твърдо понасяше разочарованията. С непоколебимата си решителност и проникателен ум бе извоювала мястото си във ФБР. Беше завършила академията и бе получила разрешително да носи револвер, но любимото ѝ оръжие бе компютърът.

Дори не ѝ бе хрумвало да работи извън щаба. С този външен вид нито полицаите, нито престъпниците биха я взели насериозно. Не можеше да става дума и за работа под прикритие. Веднага би се открила, в каквато и да е обстановка. Всъщност това не я привличаше. Предпочиташе да използва ума си. Благодарение на

компютърните си умения и интереса си към криминологията бе назначена в следователския отдел.

Работата ѝ бе свързана главно с проучвания. Преглеждаше полицейски досиета от всички участъци в страната, сравняваше престъпления и търсеше паралели, сходни начини на действие, съвпадения, които на пръв поглед изглеждаха случайни, и връзки между привидно несвързани неща. Задължението ѝ бе да издирва серийни престъпници или групировки, които иначе биха избегнали изправянето пред съд. Люси предпочиташе да нарича това тактика на „търсене и унищожаване“.

Наближаваше краят на работния ѝ ден. Прозя се, протегна се и хвърли поглед към часовника на стената. Можеше да избира дали да си тръгне навреме и да се сблъска с вашингтонските улични задръствания в пиковия час, или да поработи извънредно и да си тръгне, когато движението е по-спокойно. И в двата случая би се прибрала по едно и също време. Но не искаше да пристигне твърде късно и да пропусне любимото си телевизионно предаване, което започваше в осем часа. Днешната игра бе любимата ѝ от цялата седмица. Тази вечер...

Изведнъж се наведе напред и се съсредоточи върху информацията, която се изписа на екрана. Прегледа я три пъти и при всяко препрочитане сърцето ѝ се разтуптяваше по-силно. Тъбайъс я бе помолил за това проучване. Искаше да се справи със задачата... просто защото ѝ бе възложена от Тъбайъс, към когото изпитваше силно влечение.

Десет минути по-късно Люси Майрик изтича нагоре по стълбите, вместо да почака асансьора. Би могла да се обади по телефона в офиса на Тъбайъс и да го предупреди да не тръгва, преди да поговорят, но идеята да се втурне при него запъхтяна, със зачервени страни и леко повдигнати малки гърди, ѝ се стори по-примамлива.

Точно така постъпи. Той тъкмо откачваше шлифера си от закачалката.

— Слава богу, че ви заварих тук — задъхано каза тя.

Когато Тъбайъс се обърна към нея, сърцето ѝ подскочи.

— Какво има, мис Майрик?

„Мис Майрик“, не просто „Майрик“, както я наричаха другите ѝ колеги. И никога „Люси“. Не бе сигурна дали официалното обръщение е добър или лош знак. Може би дори не знаеше кръщелното ѝ име. Или

избягваше прекалената фамилиарност. Второто обяснение бе по-приемливо.

Ханк Тъбайъс бе не само най-красивия чернокож, когото бе виждала, а най-привлекателния мъж, когото познаваше. Беше играл във футболния отбор на колежа. Като защитник. Тайно се говореше, че е бил достатъчно добър, за да стане професионалист. Струваше й се напълно възможно. Имаше подходящо телосложение.

Вместо това, бе избрал кариера на следовател. Беше интелигентен, обличаше се невероятно елегантно и най-важното — бе необвързан. Любовният му живот бе загадка, но всички предполагаха, че Ханк Тъбайъс няма време за сериозна връзка, защото е твърде отдаден на работата си. Люси би приела това обяснение.

— Да облека ли шлифера си или да го оставя?

Беше донесла разпечатката. Той се интересуваше колко важна е информацията и колко време ще се забави, след като я прегледа.

— Оставете го.

— Боях се, че ще кажете това. — Отново закачи шлифера и седна зад бюрото си. — За какво са тези сведения?

— За клиници за стерилитет. — Люси се приближи. — Помолихте ме да потърся някаква връзка между деца, заченати в тях, и отвличания.

— Открихте ли нещо?

— Само отвличания? А какво ще кажете за други тежки престъпления?

— Например?

— Убийство.

Тъбайъс взе разпечатката.

— В Далас — каза Люси, когато той започна да преглежда страниците. — Джилиън Лойд, трийсет и пет годишна. Открита е с множество прободни рани в леглото си преди три дни. Според далаския полицейски участък вината за убийството е на Дейл Гордън, който е работил във...

— Нека позная.

— Да. По-точно — в клиника „Уотърс“, където Джилиън Лойд е била пациентка.

Тъбайъс вдигна поглед.

— Защо е посещавала клиниката?

— Няма информация по въпроса, но е логично да се предположи...

— Никога не разчитайте на предположения.

— Добре, сър. — Страните ѝ поруменяха и луничките сякаш се сляха. — Ще проверя причината за посещенията на Джилиън Лойд в клиниката.

— Била ли е омъжена?

— Не.

Тъбайъс стана от бюрото си и се приближи към шкафа. Люси проследи със замечтан поглед извивката на ханша му, докато му съобщаваше накратко какво още с открила, а той търсеше папка със сведения за друг случай.

Най-сетне я намери и я извади.

— Отвлечането на бебето на семейство Андерсън. Също в Далас. — Препрочете материалите, за да си припомни фактите. — Помните ли? Отново клиника „Уотърс“. Двойката се е сдобила с дете чрез изкуствено оплождане. Родило се нормално момченце. Два дни по-късно било отвлечено от болницата.

— Точно както в Канзас Сити миналата година. Но случаят в Далас е по-скорошен, нали?

— От февруари тази година.

— Но доколкото си спомням — каза Люси, — клиниката в Канзас Сити не беше от веригата „Уотърс“.

— Да, но бе почти същата. Предлагаше пакет от услуги на бездетни двойки.

— Или неомъжени жени, желаещи да заченат.

На самата нея ѝ бе хрумвала подобна мисъл. Досега не бе срещнала подходящия мъж или поне някого, с когото да намери нещо общо. Ако поиска да има дете, идеята да зачене без партньор не ѝ бе напълно чужда.

Тъбайъс затвори папката с енергичен жест.

— Съобщете в далаския щаб, че пристигам тази вечер. Настоявам да разговарям с детектива от отдел „Убийства“, който е разследвал случая с Лойд.

— Казва се Лоусън.

— Лоусън. Очаквам пълното му съдействие, когато разпитвам Дейл Гордън.

— Съжалявам, мистър Тъбайъс, не бях стигнала до тази част. Явно бе разочарован, когато чу за самоубийството на Гордън.

— По дяволите!

— Посегнал е на живота си няколко часа след убийството. В апартамента му са открити веществени доказателства. Кръв на жертвата по ножа, за който по-късно било доказано, че е използваното оръжие. Негови отпечатащи на местопрестъплението. Негова сперма по долнището на пижамата ѝ.

— Колко удобно! — тихо каза той и дълбоко се замисли. Люси се възползва от възможността да посъзерцава лицето му, чийто израз издаваше съсредоточаване. — Твърде убедително, нали? Напомня ли ви за нещо, мис Майрик?

За щастие тя се досети какво има предвид.

— За случая в Оуклънд, Калифорния, мисля, че в края на 1998-а. През октомври или ноември. Катлийн Ашър, неомъжена, между трийсет и трийсет и пет годишна, убита два дни след като заченала чрез изкуствено оплождане. Убиецът бил открит няколко часа по-късно с куршум в слепоочието, изстрелян от самия него.

— Много добре. Мислите ли, че може да се говори за серийни престъпления?

— Бих искала да продължа с проучванията. Да поровя по-дълбоко. Може би съм отминала други подобни случаи, без да им обърна внимание. Вече знаем каква връзка търсим, така че мога да се върна още по-назад и да прегледам материалите по-обстойно.

— Добре. Зарежете всичко останало и се съсредоточете върху това. Дръжте ме в течение. Ако попаднете на нещо, което би могло да има, макар и незначителна връзка с тези други случаи, уведомете ме.

— Ако открия нещо, веднага ще узнаете, дори ако връзката изглежда незначителна.

Не усещайки изпълнения ѝ с обожание поглед, той отново бегло прегледа информацията, която бе извлякла за убийството в Далас.

— Възпоменателната служба е била днес. Най-близкият ѝ роднина е сестра ѝ, Мелина Лойд. Не е зле да поговоря с тази жена.

— Да потърся ли телефонния ѝ номер?

— Да, но не мога да разговарям с нея сега. Уговори среща за утре сутринта. Убеди я, че е важно, но не ѝ казвай причината.

— Разбира се. — Люси се опита да прикрие разочарованието си и каза: — Значи тръгвате? Не може ли някой от щаба в Далас да се срещне с нея?

— Сигурно може, но би се наложило да осведомя агентите там за твърде много неща. Ще спестя време, ако отида сам. Освен това държа да разговарям лично с нея, за да добия представа какъв човек е била Джилиън Лойд.

— Горката жена! — каза Люси и поклати глава. — Надявам се да бъде в състояние да го понесе. Вече е изживяла един шок през тази седмица.

— Питам се как ли ще приеме новината, че е възможно убийството на сестра ѝ да е част от заговор.

Тъбайъс вече бе до телефона и се канеше да уреди пътуването си до Далас.

— Какъв заговор?

Докато слушаше сигнала, той мрачно отвърна:

— Нашата задача е да го разкрием.

— Мелина? — Джем почука на вратата на банята и повтори името ѝ. — Добре ли си?

Тя преглътна сподавените си ридания и се постара да отговори със спокоен и ведър тон:

— Всичко е наред.

— Да ти донеса ли нещо? Още една чаша вино?

— Нищо, благодаря.

Ако разбере, че е плакала, навярно би настоял да я утеши, а в момента най-силното ѝ желание бе да остане сама.

— Повикай ме, ако се нуждаеш от нещо — каза Джем през вратата.

Положи усилие да потисне риданията си, докато се увери, че се е отдалечил, и отново се предаде на мъката си. От петнайсет минути сълзите бликаха неудържимо от очите ѝ, стичаха се по страните ѝ и капеха в пълната вана. Затрепери и по повърхността на водата пробягаха вълни.

Чувството за загуба бе завладяло цялото ѝ съзнание, тяло и душа. Усещаше го ясно с всяко от сетивата си. И все пак смъртта на сестра ѝ

й се струваше нереална. Невъзможно й бе да я приеме дори след възпоменателната служба следобед.

Но случилото се бе реалност. Беше зърнала безжизненото й тяло с очите си.

Когато се опита да надникне в бъдещето, видя само дни, изпълнени с безутешна скръб. Потръпна при мисълта, че трябва да ги изживее. Обзе я непоносим страх. Испита желание да прекара година-две в сън и да се събуди, когато най-мъчителният период е вече зад гърба й.

Най-сетне престана да плаче. Тихите й ридания едва раздвижваха водата във ваната. Изтощена, тя отпусна глава на ръба и затвори очи.

Телефонен звън я изтръгна от леката дрямка. Хрумна й да не вдига, но реши, че е по-добре да отговори сега, отколкото по-късно да се опитва да се свърже с човека, който я търси. Стисна безжичния телефон, който бе взела в банята.

— Ало?

В същото време Джем вдигна в някоя от стаите:

— Ало?

— Търся мис Мелина Лойд.

— Да. Затвори, ако обичаш, Джем. — Изчака няколко мига и каза в слушалката: — Аз съм Мелина Лойд.

— Извинете за безпокойството, мис Лойд. Разбрах, че днес се е състояла възпоменателна служба за сестра ви Джилиън.

— Кой се обажда?

— Казвам се Люси Майрик. Работя за ФБР.

Всичко в нея се сви на топка. Сълзите й внезапно пресъхнаха. Затаи дъх и водната повърхност около нея стана огледално гладка. Чу тихото пукане на мехурите от ароматната пяна. Испита желание да се загърне с тях като с наметало. Сякаш изведнъж водата изстина, а допреди няколко мига се бе наслаждавала на успокояващата й топлина.

Но това, което я накара да почувства хладни тръпки, не бе шок. Необяснимо защо, бе очаквала подобно обаждане. Имаше нещо, което й подсказваше, че обяснението за убийството не е толкова просто. Дори след като Лоусън й бе съобщил, че случаят е приключен, тя инстинктивно знаеше, че това не е цялата истина, че сведенията на

детектива са непълни, че е открил само очевидното и около убийството на сестра ѝ има нещо неразгадано. С мъка преглътна:

— С какво мога да ви помогна, мис... Извинете.

— Майрик. Обаждам се от името на специален агент Ханк Тъбайъс. Би искал да разговаря с вас утре сутринта, възможно най-рано.

— Относно какво?

— В колко часа е удобно?

— Сигурно е във връзка с убийството на сестра ми.

— Защо смятате така?

— Защото съм съвестен данъкоплатец и никога не съм нарушавала обществения ред. Поне досега — троснато отвърна тя. — Моля ви, не увъртайте, мис Майрик. Убийството на сестра ми е единственото престъпление, с което съм била свързана през тази седмица. Защо иначе биха ме търсили от ФБР?

— Съжалявам, че ви разстроих. Искрено. Да, мистър Тъбайъс иска да говори с вас във връзка с убийството на сестра ви.

— Разследването бе поверено на детектив Лоусън от далаския полицейски участък. Той разполага с повече информация от мен, особено за техническите аспекти.

— Всъщност въпросът, по който мистър Тъбайъс желае да разговаря с вас, е по-скоро личен.

— По-личен от убийство с кухненски нож?

Майрик не обърна внимание на саркастичната ѝ реплика и продължи спокойно:

— Сестра ви е била пациентка на клиника „Уотърс“, нали?

— И това е интересно на ФБР? Откога?

— В колко часа ще ви бъде удобно утре, мис Лойд?

Беше готова отново да избухне, но се овладя. Люси Майрик просто вършеше работата си. Дори и да знаеше подробности за срещата, за която бе помолил Тъбайъс, не би ги разкрила.

— В девет. Тук, в дома ми. — Продиктува ѝ адреса.

— Очаквайте го. С него ще бъде и агент Патърсън от щаба в Далас.

— Откъде ще пристигне мистър Тъбайъс?

— От Вашингтон.

— Столицата?

— Да. Мистър Тъбайъс ще ви посети утре сутринта в девет часа, мис Лойд. Лека нощ.

Тя замислено натисна бутона за изключване и допря телефона до челото си. Агент от ФБР щеше да измине целия път от Вашингтон? За да я разпитва за клиника „Уотърс“? Какво, за бога...

— Мелина? — Джем почука на вратата на банята.

— Излизам след секунда.

„Край на отпускащата вана“, помисли си тя, когато излезе от водата и подсуши тялото си. От всички предложения на Джем примамливо ѝ се бе сторило единствено за горещата вана. Би предпочела да прекара вечерта сама, но той се бе вживял в ролята на бавачка.

Беше изпълнил обещанието си да ѝ налее чаша вино и да пусне нежна музика, докато сам приготви вечерята. Виното и музиката, в съчетание с хипнотизиращия ромон на дъжда навън, я бяха унесли. Макар и да не чувстваше глад, пюрето, което Джем сервира, ѝ се стори вкусно. След като се нахраниха, понечи да разтреби, но той настоя да я отмени, докато си почива във ваната.

Най-спокойната част от вечерта бе прекъсната от разтърсващото обаждане на Люси Майрик.

Когато излезе от банята, загърнатата с удобен памучен халат, Джем я чакаше в съседната спалня. За да прикрие напрежението си, тя се усмихна:

— Оказа се прав. Точно от това имах нужда.

— Кой беше?

— Моля? — попита тя с престорена невинност. — Защо си угасил лампите?

Беше изключил осветлението и бе запалил свещи из цялата стая. Тя натисна ключа на нощната лампа.

— Кой се обади по телефона?

— О, не я познавам. Клиентка на Джилиън. Била извън града и научила новината едва когато се върнала днес следобед.

Не бе взела съзнателно решение да го излъже за телефонното обаждане. Нямаше смисъл да умува. Зарече се да не казва на никого, дори на Джем, за интереса на ФБР към убийството на Джилиън, преди самата тя да разбере причината.

— Жалко, че не успях да грабна слушалката по-рано, за да не те смуцават, докато си във ваната.

— И без това кожата ми започна да се изприщва. Беше време да изляза.

— А сега следва грандиозният финал.

— Престарал си се — отбеляза тя, когато хвърли поглед към свещите и застланото легло.

— Забелязах — нехайно каза Джем, — че някои от цветята са увехнали. Пренесох ги в кухнята. Щях да ги изнеса навън, но все още вали.

— Благодаря. Ще ги изхвърля сутринта. „След разговора си е Тъбайъс, специален агент от ФБР.“

Джем седна на ръба на леглото и потупа свободното място до себе си. Тя се поколеба.

— Не се чувствай длъжен да изпълняваш всичките си обещания, Джем. Вече е късно.

— Не толкова.

— Но навярно си изтощен, колкото мен.

— Няма да споря с теб, Мелина. Обещах ти отпускащ масаж на тила и гърба и ще удържа на думата си.

За да избегне спор, който би я изпълнил е неприятни чувства и би изцедил сетните ѝ сили, седна на леглото и се обърна с гръб към него.

— Пет минути. После тръгваш, а аз най-сетне си лягам.

— След пет минути ще молиш за още. Положението ѝ се струваше малко неловко. Държанието му я смуцаваше. Макар и запазвайки платоническо настроение, леко спусна горната част на халата по раменете ѝ, за да достига по-лесно до тила ѝ. Когато ръцете му докоснаха кожата ѝ, усети, че са намазани с масло.

— Виждам, че все още си с медальона.

Бе настоял да го приеме. „Джилзиън би искала да го носиш“, беше я уверил.

Отначало бе отказала, но после бе отстъпила — и не съжаляваше. Бижутото щеше да ѝ напомня за клетвата ѝ за отмъщение. Ако някога решителността ѝ отслабне, би било достатъчно да потърка червените рубини, за да си представи думите, изписани с кръв по стената на спалнята. При мисълта за тях сега мускулите ѝ се стегнаха.

— Нуждаеш се от това. Мускулите ти са ужасно напрегнати.

Извърна глава, когато почувства устните му твърде близо до ухото си.

— Нищо чудно — след всичко, което преживях.

— Права си, беше истински кошмар за теб. — След кратка пауза добави: — Но Джилиън е мъртва, Мелина. Трябва да свикнем да живеем с този факт. Отпусни се.

Палците му се впиха дълбоко във вдлъбнатината на ключицата ѝ. Усещането бе приятно и тя му го каза. Джем се засмя:

— Казах ти, че съм добър.

— Не си ме излъгал.

— Джилиън обичаше разтривките ми.

— Сега разбирам защо.

— Често бяха прелюдия.

Намекът ѝ се стори твърде неуместен. Но вместо да го упрекне, шеговито подхвърли:

— Не беше нужно да споделяш с мен малката ви тайна.

Засмяха се в един глас. Той продължи с масажиратни движения към раменете ѝ.

— Знаеш ли кое е смешното в тази история?

— Кое?

— Че с Джилиън успяхте да ме заблудите вечерта, преди да бъде убита. Навярно смяташ, че като неин годеник би трябвало да мога да ви различавам.

— Дори за миг не си се усъмнил, че онази, която те посрещна с кърпа на главата, съм аз?

— Не ми хрумна. Дори когато те целунах.

— Но те спрях, преди целувката да стане дълбока. Не ти позволих.

— Беше достатъчно дълбока... — Ръцете му престанаха да се движат и се отпуснаха върху раменете ѝ. — ... за да ме възбуди.

Тя скочи от леглото. Рязко се обърна с лице към него и плътно се загърна с халата.

— Как можа да го кажеш?

Джем се засмя.

— Просто се пошегувах. — Умолително протегна ръка към нея. — Мелина, моля те. Нали не взе думите ми насериозно?

— Мисля, че е крайно време да си тръгнеш.

— Стига, Мелина. Беше шега.

— Никак не беше смешна.

Той наведе глава.

— Права си. — Когато отново я погледна, опита се да си придаде детинска невинност, но изражението му ѝ се стори дръзко ѝ обидно. — Извинявай.

— Извинението ти е прието. А сега — нека си кажем лека нощ, за да мога най-сетне да си легна.

Обърна се и излезе от спалнята. Бързите ѝ, отчетливи движения му подсказаха, че трябва да я последва. Взе сакото си от облегалката на дивана, където го бе оставил по-рано, и я настигна. Тя отвори входната врата, зачака го да излезе и каза сухо:

— Отново благодаря за вечерята.

— Защо имам чувството, че завършваме този тъжен ден, настроени враждебно един към друг?

— Наистина беше тъжен ден, Джем. Много тъжен. Искам да прекарам остатъка от него насаме с мъката си. Откакто онези полицаи позвъниха на вратата ми, не съм останала сама дори за миг. Трябва да изживея скръбта си.

Той кимна.

— Има моменти, в които е по-добре човек да бъде сам.

— Благодаря за разбирането.

Докато минаваше покрай нея, той спря:

— Сутринта ще се отбия да видя как си.

— Утре сутринта ще ходя на фитнес.

— Сигурна ли си, че ще бъдеш в състояние?

— Физическото усилие ще ми се отрази добре.

— Тогава ще се видим по-късно през деня.

— Преди това се обади.

Все по-трудно понасяше присъствието му. Искаше само да си тръгне. Веднага.

Наведе се и я целуна по бузата. Това я накара ужасено да се отдръпне.

— Лека нощ.

Джем излезе навън в дъжда и се затича към колата си. Тя затвори вратата, залости я, облегна се на нея и няколко пъти дълбоко си пое

дъх. Не бе достатъчно. Бързо се върна в банята и трескаво изми следите от допира му и маслото, което бе използвал. Търка раменете си, докато по кожата ѝ не остана никаква следа.

— Върви по дяволите с прословутите си разтривки! — промърмори тя, докато посипваше раменете си с пудра за тяло.

Изведнъж застана неподвижно. Или ѝ се причуваше, или наистина бе доловила шум от друга част на къщата. Напрегна слух. Когато отново чу зловещия, стържещ звук, го проследи до спалнята, откъдето бе установила, че идва. Оказа се просто триене на клон, разлюлян от силния вятър навън, в стъклото на прозореца.

Благодарение на ФБР сега всичко я плашеше. Нима в това имаше нещо чудно? През последните няколко дни бе видяла повече кръв, отколкото през целия си досегашен живот: първо тази на сестра си на местопрестъплението, а после — на Дейл Гордън в злокобното му мизерно жилище.

Обиколи спалнята и угаси всички свещи, които бе запалил Джем. Напомняха ѝ за онова ужасяващо място със зловещия олтар, износената завеса, която отделяше банята, и за душевно болния му обитател.

Лоусън бе казал, че са открити снимки. Гордън бе снимал Джилиън, когато е била най-уязвима, в клиника „Уотърс“. Почувства гадене при тази мисъл. Кожата ѝ настърхна и тя потърка ръце през халата.

Така желаният сън, който упорито ѝ убягваше, нямаше да дойде и тази нощ, ако не се успокои, а единственият начин бе да потъне в забрава. Нямаше намерение да взема приспивателно, както бе казала на Джем. Не искаше да замъглява разсъдъка си, главно защото Тъбайъс щеше да пристигне в девет часа сутринта. Трябваше да бъде с напълно ясно съзнание за срещата. Целта му бе да зададе въпроси и да получи отговори. Едва ли подозираше, че самата тя също си задава доста въпроси.

„Вино“, помисли си. Може би щеше да я отпусне достатъчно, за да заспи, а на сутринта нямаше да се чувства замаяна. С Джем не бяха изпили цялата бутилка с вечерята.

Без да запали лампите, се отправи към кухнята да вземе виното от хладилника. Когато затвори вратата с хълбок и посегна със

свободната си ръка за чаша, задната врата на къщата ѝ внезапно се отвори.

Първото, което видя, бе кръв.

Още кръв.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Затвори хладилника и когато светлината угасна, силно удари бутилката в плота. Калифорнийското шардоне се разплиска и към нея полетяха счупени стъкла.

Размаха назъбеното гърло срещу окървавения силует, подпрян на касата.

— Изчезвай или ще повикам полицията.

Той, залитайки, прекрачи прага. От два дълбоки разреза на скулата и над окото му бликаха струи кръв. Окото бе подуто и загубило цвета си.

— Не бих препоръчал Лоусън, ченгето — чудо.

— Чийф! — Остави счупената бутилка и забравила за стъклата по пода, се втурна към него. Първо затвори вратата, за да не влиза дъжд, след което го поведе към един стол до масата в кухнята. — Какво ти се е случило? Катастрофира ли?

— Не включвай лампите — каза Чийф, когато тя посегна към ключа за осветлението.

— Защо?

— Защото не мога да бъда сигурен дали не са ме проследили дотук и...

— Шофирал си?

Той едва стоеше на краката си.

— Не. Няколко свидетели ми помогнаха да се кача в такси. Помолих шофьора да спре зад ъгъла и повървах пеша.

— Свидетели ли каза? На какво?

— Ще ти разкажа. Никакво осветление. Ако ме следят, навярно са набелязали и теб, а на светло бихме станали по-лесна мишена.

— Мишена? За кого? Кой те следи? За какво говориш, за бога?

По време на този несвързан разговор тя търсеше кърпа за съдове. За миг бе забравила къде стоят, но най-сетне улучи чекмеджето и извади няколко. Парче стъкло се бе забило в петата на босия ѝ крак, но

дори не погледна раната. Притисна с едната кърпа кървящата скула на Чийф.

Той потръпна от болка.

— Онова копеле отвори раната, която ми нанесе Хенингс.

— Кое копеле? Започни отначало и ми разкажи всичко. Кой ти стори това?

— Бях нападнат пред един клуб на Грийнвил Авеню.

— Нападнат? С цел грабеж? Обади ли се в полицията?

— Не.

— Защо?

— Имаш ли нещо болкоуспокояващо?

— Хм...

— Каквото и да е?

— Почакай тук.

Накуцвайки с крака, в който се бе забило стъклото, тя забързано излезе от кухнята.

Претършува тясното шкафче с медикаменти в банята, събори няколко опаковки и стари рецепти в мивката и най-сетне откри това, което търсеше.

Когато се обърна с флакона в ръка, Чийф стоеше до отворената врата на банята, подпирайки се с едната си окървавена ръка на касата и придържайки кърпата над бузата си с другата.

Извади една таблетка.

— На билкова основа. От миналата година.

— Какво е? — Когато му каза, той кимна и взе таблетката с два пръста. — Пил съм го и друг път. Зъболекарите също го използват.

— Това е малка доза, но не зная дали не е загубило свойствата и витамините си. — Напълни чаша с чешмяна вода и му я подаде.

Той преглътна таблетката и й върна чашата.

— Благодаря.

— Свали якето си и седни тук. — Затвори капака на тоалетната чиния. Чийф съблече коженото яке и посочи към силната светлина. — Това е вътрешно помещение — обясни тя. — Когато свети, не се вижда отвън. Трябва да огледам лицето ти.

Той седна и наведе глава назад. Разрезът не бе голям, но доста дълбок.

— Нуждаеш се от шев.

— Имаш ли лепенка?

— Мисля, че да.

— Ще свърши работа. Сложи малко спирт.

— Сигурен ли си? Може да остане белег. Наистина мисля, че трябва...

— Просто... — Посочи към отвореното шкафче. — Ще заздравее.

Намери флакон с дезинфекцираща течност. Напои раната с нея и той изруга.

— В школата за астронавти ли ви учат на такива изрази? — попита тя.

— Курсът е задължителен.

— Навярно си го завършил с отличие.

— На всеки изпит.

След като почисти раната, тя му подаде марля, напоена с дезинфектант.

— За разреза над окото. Не изглежда толкова зле, но трябва да бъде почистен.

Реши, че една лепенка няма да бъде достатъчна за разцепената му буза и се залови да направи по-солидна превръзка.

— Имаш ли оръжие за самоотбрана, Мелина?

Въпросът му я стресна, докато отрязваше лейкопласт.

Металната ролка се изплъзна от ръцете ѝ и парчето бяла лента остана залепено на пръста ѝ. Ролката издрънча на пода.

— Оръжие? Искаш да кажеш — пистолет?

— Имаш ли?

— Защо?

— Имаш ли?

— Не.

— Довърши. Трябва да поговорим.

Тя бързо намаза двете рани с антибиотичен мехлем и сложи върху процепа на бузата му марля, здраво закрепена от двете страни с лейкопласт.

— Сигурно скоро ще се напои с кръв, ще я сменя.

Не ѝ хрумна да попита дали ще остане, докато се наложи превръзката му да бъде сменена, колко дълго възнамерява да стои или защо след нападението е решил да дойде именно при нея. Струваше ѝ

се очевидно, че двамата са въввлечени заедно в това — каквото и да е то — и че ще разговарят дълго. Испита едновременно облекчение и смущение.

Почувства се по-спокойна, когато разбра, че има съюзник — разумен и хладнокръвен, който дори ранен, не бе изпаднал в паника, а разсъждаваше трезво и споделяше гнева ѝ, а навярно отчасти — и чувството ѝ за вина за убийството.

Но бе и объркана, защото Чийф Харт имаше неустойимо въздействие върху нея. Докато бе толкова близо до него, физическата ѝ реакция я накара да се почувства още по-неловко. Пръстите ѝ затрепераха и едва при третия опит успя да закрепи допълнителна лепенка върху превръзката.

Краката ѝ се подкосиха, докато стоеше между бедрата му, навеждаше се към лицето му и леко го докосваше.

Когато най-сетне прикрепи здраво ивицата лейкопласт, бързо отмести ръце и се отдръпна. Едва се сдържа да не изтрие влажните си длани в халата, да не притисне предниците или да не направи друг нервен жест, който би издал глуповатото ѝ момичешко вълнение.

— Провери дали е здрава — каза тя.

Чийф стана, погледна превръзката в огледалото и предпазливо я докосна.

— Благодаря.

— А за окото ти?

— Може би малко лед.

— Веднага се връщам.

Отново се отправи към кухнята и пристъпи на пръсти между поедрите стъкла, надявайки се да избегне ситните, които не се виждаха в тъмнината. Предположението му, че двамата са нечия мишена, я изпълваше с ужас. Остави лампата угасена. Бързо напълни торбичка с бучки лед от хладилника и я уви в една от няколкото чисти кърпи за съдове.

Докато минаваше през спалнята, той каза:

— Тук съм.

Беше се настанил на фотьойл в най-тъмния ъгъл на стаята, вдигнал единия си крак на близкия диван и стъпил е другия на пода. Якето бе праметнато върху коленете му. Изглеждаше напълно изтощен.

— Сигурно се чувстваш ужасно.

Вяло ѝ се усмихна, когато пое торбичката с лед и я допря до околото си.

— Трябва да свикна с това.

Тя взе якето, изтръска го от дъждовните капки и го закачи на вратата. Когато отново се обърна към него, попита:

— Искаш ли кърпа за косата си?

— Ще изсъхне.

— Имаш ли други наранявания? Контузии или счупени ребра? Цицина на главата? Мозъчно сътресение? Вътрешен кръвоизлив?

Той поклати глава:

— Само това, което се вижда.

— Не е ли най-добре да отидеш в спешно отделение, за да се увериш?

— Оставяш кървави следи по мокета.

Тя погледна надолу и видя петната, останали след нея, докато е вървяла към кухнята и обратно.

— Настъпих стъкло.

— Наказанието ти за това, че ме заплаши със счупена бутилка.

— Не знаех, че си ти. Обикновено гостите ми звънят на входната врата, а не нахълтват през задната.

— Как е кракът ти?

— Стъклото все още е в петата ми.

— Извади го.

— Първо искам да чуя...

Той не слушаше. Бе затворил очи. Може би болкоуспокояващата таблетка се бе оказала по-силна, отколкото предполагаша. Или просто бе изтощен.

Мелина седна на капака на тоалетната в банята и повдигна крака си, за да погледне петата. Стъклото бе едро и се виждаше. Лесно успя да го извади с пинцети. Дезинфектира раната със същия разтвор, който бе използвала за Чийф, и почувства непоносимо парене. Сложи парче лейкопласт.

Все още накуцвайки, се върна в спалнята. Той леко похъркваше. Тихо седна на ръба на леглото, почти на същото място, където бяха седели с Джем Хенингс преди по-малко от час. За това кратко време се бяха случили доста неща.

Но от всички изненади, които бе изживяла, откакто бе пожелала на Джем лека нощ — внезапната поява на Кристофър Харт, нападението и раните му, въпроса дали има пистолет, — най-невероятно ѝ се струваше това, че той може да спи спокойно при тези изнервящи обстоятелства.

Десет минути не помръдна. Поседа мълчаливо и го погледа. Сякаш програмиран да спи точно шестстотин секунди, той изведнъж отвори очи. Усмихна ѝ се и прошепна:

— Хей.

— Да.

Протегна ръка към нея и каза провлачено:

— Какво правиш там?

— Аз... — Разбрала грешката му, смутено се усмихна и тихо му напомни: — Аз съм Мелина.

Той отпусна ръката си и с гневно изражение се раздвижи на фотьойла. Изправи гръб, прокара пръсти през косите си и раздражено каза:

— Зная това.

— За секунда ми се стори, че си забравил.

Чийф не отговори на репликата ѝ, а попита:

— Задрямал ли бях?

— Не, леко се беше унесъл.

— Извинявай.

— Трябва да се опиташ да поспиш поне осем часа. Освен ако се съмняваш, че имаш мозъчно сътресение. Тогава е по-добре да останеш буден.

— Казах ти, че нямам сътресение.

— Добре. — След кратко мълчание го попита: — Как разбра къде живея?

— Лоусън ми даде адреса. Изпратих цветя.

— О! Все още не съм прочела картичките. Благодаря.

— Моля.

Той се загледа във върха на ботуша си. Крачолите на джинсите му бяха влажни, но ботушите бяха запазили краката му сухи. Изглежда, не обърна внимание на капките кръв, с които бе изцапана кожата.

Най-сетне я погледна.

— Откъде разбра?

— Кое?

— За мен и Джилиън.

— Че сте спали заедно?

Рязко кимна.

— Сподели с мен, когато се прибра в онази нощ.

Чийф отново втренчи поглед в ботуша си.

— Не излъгах Лоусън, когато казах, че не зная в колко часа си е тръгнала. Не се сбогува. — Хвърли поглед към нея и отново се съсредоточи върху ботуша. — Измъкнала се е, докато съм спял.

— Решила е, че е най-добре да те остави на мира. Сторило ѝ се е по-неуместно да остане до сутринта. — Той я изгледа, сякаш очакваше по-пълно обяснение. — Някои мъже се чувстват неловко на следващата сутрин. Хрумвало ѝ е, че би предпочел да се събудиш сам.

— Грешала е.

— Е... — Замълча за няколко мига. — Не е знаела как да постъпи. Не беше наясно с протокола при убежките за една нощ. — Сините му очи я пронизаха. — Истина е — увери го тя. — В това отношение бяхме различни.

— И Джилиън каза така.

— Нима?

— Докато се преструваше на теб, се описа като импулсивна натура. Каза, че Мелина Лойд осъществява намеренията си, без да умува.

Тя се усмихна с тъга:

— Това е характерно за мен, но не бе в стила на Джилиън. Беше доста по-благоразумна. Трябва да се чувстваш поласкан, Чийф. Нарушила е принципите си, като е преспала с теб. Означавал си много за нея.

— Тогава защо...

Гневно прекъсна въпроса си.

— Обясних ти защо си е тръгнала, без да се сбогува.

— Да, да — промърмори той. — Каза, че се е прибрала между два и три часа?

— Извини се за закъснението, но я дочаках.

— За да чуеш как е минала вечерта?

— Да.

— Е, и? — попита Чийф.

Тя настръхна:

— Какво искаш, оценка? От слаб до отличен? По десетобалната система? Или просто в каква категория си поставен? Не ти ли се струва детински наивно?

— А размяната на близначки не е ли? — попита той, леко повишавайки тон.

Мелина размаха ръце пред лицето си и стана.

— Увлякохме се.

Забравила за наранения си крак, заби пети в пода и направи гримаса на досада.

— Боли ли те кракът?

— Защо дойде тук, Чийф? Какво се случи тази вечер, та те накара да връхлетиш през задната ми врата?

— Бях в един клуб на...

— Грийнвил. Вече ми каза.

— Докато вървах към колата си, срещу мен изскочиха двама типа.

— И те пребиха.

— Точно това се канеха да сторят. Опитаха се да ме натикат в микробус, като сипеха закани, че ще ме убият. Мисля, че щяха да ги изпълнят, ако на паркинга не се бе появила друга кола. Когато я видяха, скочиха в микробуса и офейкаха. Хората от колата забелязаха, че съм ранен и предложиха да помогнат, да се обадят на 911 или в полицията. Казах им, че става въпрос за семейна вражда и е най-добре проблемът да бъде разрешен лично. Помолих само да повикат такси... Знаеш останалото.

— Можеш ли да опишеш нападателите?

— Бяха със скиорски маски.

— С маски? Господи! Видя ли номера на микробуса?

Той поклати глава:

— Беше твърде тъмно. Не видях дори от кой щат е. Цветът бе тъмен, не мога да кажа точно какъв.

— И не се опитаха да те ограбят? — попита тя, когато погледна към скъпия му часовник.

— Не бяха крадци, Мелина. Недвусмислено заявиха, че възнамеряват да ме убият — и успяха да ме убедят. Не говорех празни

приказки. Не съм страхливец... — Спомни си, че тя го бе нарекла именно така, и добави: — Въпреки твоето мнение. Във всеки случай онези типове ме накараха да повярвам в Провидението. Щяха да изпълнят заканите си.

Чийф не бе от хората, които преувеличават. Не беше нужно да драматизира, за да събуди интерес. Привличаше внимание дори когато стоеше неподвижен. Не се налагаше да измисля истории за огнедишащи дракони, за да се представи като принца от приказките.

— Защо мислиш, че са избрали точно теб?

— Не бях случайна жертва, Мелина — каза той с нарастващо раздражение. — Причакали са ме. Мен, а не, когото и да е.

— Изрекоха ли името ти?

— Не слушаш ли?

— Добре, добре, познали са те. Тогава положението е доста сериозно. Защо веднага не уведоми полицията?

Той прехапа крайчеца на устната си за миг и отново заговори с леко вълнение:

— Помисли. Преди два дни Джилиън бе убита в леглото си. Била е набелязана. Думите, написани на стената, съдържат недвусмислен намек за мен и факта, че спяхме заедно. Явно това е вбесило някого.

— Дейл Гордън.

Той гневно подсмръкна.

— Тази вечер не бях нападнат от призрак. Може би вярваш в съвпаденията, но не и аз. Проявявам поне известен скептицизъм. Вярвам в причините и следствията. Когато чуеш звънеца, запитваш се защо звъни. По време на обучението непрекъснато ми втълпяваха да следя за предупредителни сигнали и незабавно да ги проверявам. Естествено понякога човек тълкува сигналите погрешно. Понякога тревогата се оказва фалшива. Но трябва да се провери. Предупредителните сигнали са създадени с цел и тази цел е да ни подготвят за опасности. Мисля, че едно убийство, едно самоубийство и един опит за убийство са знак, че в тази история има нещо ужасно, което не е напълно разгадано.

— Мислиш, че между убийството на Джилиън и нападението срещу теб тази вечер има връзка?

— Да. Освен това и ти смяташ така. — Погледна я съсредоточено и очите му отразиха светлината, която влизаше през отворената врата

на банята, като синкави огледала. — Ако не съм добил напълно погрешна представа за теб, ти смяташ, че обобщението на Лоусън за случилото се е твърде просто. Не си съвсем съгласна, че е станало точно така, както твърди той. Не си убедена, че Дейл Гордън е действал сам, нали?

Погледите им се срещнаха в полумрака, бе така напрегната, че едва успя да си поеме дъх. Най-сетне промълви:

— Искаш ли чай?

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Чай?

— Понякога пия, за да се отпусна.

— А опитвала ли си бърбън?

— В комбинация с болкоуспокояващо?

— Още по-добре.

— Ще видя дали имам.

Излезе от стаята. Докато бе сам, Чийф разгледа обстановката. Спалнята бе уютна, обзаведена с женски вкус, но нямаше нищо натруфено. Бе подредена, но не прекалено строго. На нощното шкафче бе поставена снимка на близначките в рамка. Той стана от фотьойла, взе я и погледна двете усмихнати лица.

— Можеш ли да ни различиш?

Мелина се върна с две високи чаши.

— Не. Благодаря.

Поколеба се, преди да му подаде едната.

— Не искаш ли?

Чийф взе чашата.

— Не, не мога да ви различа. И благодаря за питието.

— Моля.

— Значи прие предложението ми.

— Това ми отне по-малко време, отколкото да приготвя чай. —

Кимна към снимката. — Аз съм отдясно.

Чийф отново погледна двете лица, поклати глава и промърмори:

— По дяволите!

Закрепи рамката върху нощното шкафче и отново се настани на фотьойла. Мелина седна на ръба на леглото и облегна глава на таблата, но остана загледана в снимката.

— Все още не съм изживяла скръбта си.

— Не си имала време.

— Така е, предполагам.

— Ще те връхлети изведнъж. Неочаквано. Сякаш върху теб се стоварва тон тухли. Ще осъзнаеш, че си е отишла завинаги. Тогава ще скърбиш.

— Говориш така, сякаш си го преживял. Загубил ли си някой близък?

— Майка си. Преди седем години. Беше мъчително.

— Когато родителите ни починаха — почти един след друг, — с Джилиън взаимно си помагахме да превъзмогнем мъката.

— Само двете ли бяхте? Няма ли други братя и сестри?

— Само двете. Сега останах сама. — Замислено прокара пръст по ръба на чашата. Когато срещна погледа му, попита: — А баща ти?

— Жив е. — Нямаше какво да добави по въпроса и навярно усетила това, Мелина престана да любопитства. След продължително мълчание, което бе знак, че темата за скръбта е изчерпана, той отбеляза: — Странно положение, Мелина.

— Защо? Съгласна съм с теб, но защо смяташ, че е странно?

— Обикновено когато имам късмета да бъда в спалнята с красива жена и силно питие, не разговаряме за смърт и неразгадани мистерии.

Тя се усмихна, но насила.

— И за мен вече нищо не е нормално. След убийството на сестра ми всичко се промени.

— Тогава ще ме разбереш, когато ти кажа, че откакто се запознах с Джилиън, след като двете сте се разменили, животът ми се превърна в кошмар.

Изправи се като ужилена. Голият ѝ крак се подаде и Чийф престана да се пита дали е облечена с нещо под халата. Гневно остави чашата си на нощното шкафче и застана срещу него.

— Знаеш ли какво ми хрумна току-що? Че всичко това нямаше да се случи, ако не беше ти?

— Права си. — Спокойният му тон я изненада. Беше очаквала да започне спор. След тази реакция не можа да каже нищо. — Успокои ли се? Готова ли си да ме изслушаш?

Мелина ядосано се отпусна на леглото и скръсти ръце пред гърдите си. Чийф учтиво попита дали да ѝ налее още питие. Тя поклати глава.

— Добре — започна той. — Да изложим всичко, което знаем, да преценим нещата от всички гледни точки и да опитаме да стигнем до

изводи. Съгласна ли си?

— Защо правиш това? — попита го. — Онзи ден в участъка ясно показва, че не желаяш да се замесваш, че си безучастен наблюдател и че колкото по-скоро се отървеш, толкова по-добре.

— Отначало наистина мислех така. Не исках да бъда въвлечен в бъркотия, за която нямам никаква вина. Права си, беше егоистично от моя страна. Сега се чувствам различно.

— Защо е тази внезапна промяна? Заради заплахата за живота ти? Или съвестта ти е заговорила?

— Съвестта ми заговори — каза Чийф и се усмихна. Тя не му отвърна. — Добре, натяквай ми го, Мелина. Заслужавам го, след като се държах като идиот.

— Увърташ.

След кратко колебание той каза тихо:

— Не желая да споделям каква е причината да дойда тук.

— Има ли нещо общо с Джилиън?

— Отчасти. Всъщност свързана е главно с нея.

Не обясни по-подробно, но за щастие тя се задоволи със съкратената версия.

— Друго?

— Мисля, че онзи, който е поръчал убийството на Джилиън, се опита да убие и мен тази вечер. — Успя да привлече вниманието ѝ. Тя наостри слух. Враждебността, която струеше от нея, не бе така силна, както преди малко. — Поне ме накараха да повярвам, че се канят да ме убият. Може би е тактика за сплашване.

— Значи признаваш, че си изплашен?

— По-скоро ядосан. Може би просто индианската ми кръв е закипяла, но няма да допусна негодниците, които се нахвърлиха върху мен в тъмнината, опитаха се да ме отвлекат и ме заплашиха със смърт, да се измъкнат безнаказано.

Тя се замисли за няколко мига и безпомощно тръсна ръце:

— Но убиецът на Джилиън е мъртъв, Чийф.

— Нима вярваш, че Дейл Гордън е действал сам?

— Струва ми се правдоподобно.

— Тогава защо беше пред дома му снощи?

Мелина изненадано зяпна.

— Минах оттам — продължи Чийф. — Около сградата все още имаше полицейска лента, но се отбих с надеждата да се убедя, че онзи болен тип е единственият виновен за смъртта на Джилиън. Видях те в колата ти. Така се бе загледала в ужасяващата бърлога, че дори не ме забеляза. Разбрах, че не съм единственият, който смята, че Лоусън е пропуснал нещо. Убийството не е било просто действие на смахнат нещастник.

— И аз отидох с тази надежда — призна тя. — Да проумея, че всичко е свършило. Да открия нещо, което би ме убедило в това.

— И?...

— Стигнах до същото заключение като теб, Чийф. Има още нещо. Не мисля, че онзи жалък негодник е действал сам. Предполагам, че е бил манипулиран.

— Мислиш, че някой е знаел за маниакалната му страст към Джилиън и се е възползвал от нея, за да го накара да я убие?

— Нещо подобно. — Отчаяно заудря с юмруци по матрака. — Но кой? Защо? Джилиън нямаше врагове.

Той пресуши чашата си. Нито питието, нито болкоуспокояващата таблетка облекчиха пулсиращата болка около окото му. Почувства, че клепащът продължава да се подува, въпреки че го притискаше с торбичка лед. Понеже не помагаше, я остави.

— Мисля си и за двамата индианци, които поискаха да разговарят с мен. — Разказа ѝ за срещите си с Декстър Лонгтрий и Джордж Абът. Мелина го изслуша без коментар. — Абът е послушно куче, но Лонгтрий е вожд, със страховита външност. Член е на междуплеменния съвет, очевидно има голямо влияние и е доста заможен. Убеждаваха ме да се включа в сдружение, което основават. — Описа ѝ целите на Организацията за защита на население на Америка. — Искат да стана техен официален говорител.

— Звучи страхотно.

— Напротив.

— Защо?

— Никога не съм участвал в начинания, свързани със съдбата на индианците. И никога не съм бил ничия марионетка.

— Мислиш ли, че целят да те превърнат именно в това?

Недоверието ѝ го ядоса.

— Да! Опитаха се да ме притиснат и принудят да дам отговор веднага. Казах им да се разкарат. Учтиво и завоалирано. После Лонгтрий ми се обади, броени минути след разпита на Лоусън, и намекна за „неприятни обстоятелства“ и „проблеми с полицията“, които предполагал, че може би са ме накарали да променя решението си.

Това ѝ бе достатъчно, за да разбере какво го безпокои. Замислено смръщи вежди и присви устни.

— Мислиш, че е възможно нападателите да са били изпратени от Лонгтрий?

— Мина ми през ум.

— Индианци ли бяха?

— Не зная. Казах ти, че носеха маски.

— Но няма логика, Чийф. Не биха искали смъртта ти. Нужен си им, за да бъдеш техен представител.

— Вече споменах, че може би просто са искали да ме сплашат. — Погледна я право в очите. — Но нямам обяснение за първия им ход.

— Първия им ход? — За миг очите ѝ издадоха недоумение, след което тихо попита: — Убийството на Джилиън?

Чийф се приближи към леглото и седна срещу нея.

— Възможно ли е да са я използвали?

— Искаш да кажеш, да са я придумали да преспи с теб?

— Нещо подобно.

Тя отвърна с насмешка:

— Откачил си. Първо, никой не би могъл да я накара да преспи с когото и да било.

— Не твърдя...

— Второ, идеята да се разменим за онази вечер не беше нейна. Аз настоях. Обясних това на Лоусън, но ти не присъства на разговора. Аз предложих на Джилиън да се срещне с теб. Отначало не искаше и да чуе. Но по-късно ѝ се обадох и я убедих.

— Защо накрая е склонила?

— Мисля, че е проявила желание да се запознае с теб. Или...

— Или какво?

— Нищо. — Тя извърна глава. — Не зная защо Джилиън промени решението си.

— Хайде де! — гневно каза той. — Нали твърдеше, че не сте имали тайни една от друга?

— Но и не предавахме доверието си.

— Сега това няма значение. Джилиън е мъртва.

Изведнъж я обзе ярост:

— Благодаря, не беше нужно да ми го напомняш. Всъщност искам да си тръгнеш. Веднага.

Изпита съжаление, когато видя в очите ѝ сълзи, но я притискаше колкото, за да защити себе си, толкова и заради самата нея. Не по своя вина двамата се бяха замесили в нещо мистериозно и опасно. Трябваше да разбере какво е. Да се пребори с него, дори ако е неизбежно за миг да причини още болка на тази жена, която вече страдеше достатъчно заради смъртта на сестра си.

Обхвана раменете ѝ.

— Мелина, възможно ли е Лонгтрий или някой друг да се е свързал с Джилиън между срещата ви на обяд и обаждането ти, когато се е съгласила да ме придружи?

— Да се е свързал с нея?

— Може би са я заплашили.

— Щеше да ми каже. Да се обади в полицията.

— Или са я примамили с пари?

— Намеците ти стават все по-обидни.

Чийф не отстъпи:

— Може би са накарали гражданската ѝ съвест да заговори, убедили са я, че ще направи услуга на едно етническо малцинство.

— Не. Джилиън се занимаваше с благотворителност. Подпомагаше различни каузи. Но не е проявявала пристрастие към индианците.

— Преди да преспи с мен.

— Копеле!

Опита се да се отскубне, но Чийф не я пусна.

— Мелина, защо Джилиън промени решението си?

— Не зная!

— Знаеш — настоя той. — Защо склони да се срещне с мен онази вечер?

— Вече ти казах.

— Излъга. Защо сестра ти промени решението си?

— Заради ИО!

След вика ѝ настъпи тишина, нарушавано само от учестеното им дишане.

— Какво е това, по дяволите?

— Изкуствено оплождане. Джилиън се подложи на процедурата същия ден. Пусни раменете ми, ако обичаш.

Веднага я освободи. Плътна ръка по устните и брадичката си.

— Да, разбрах. Когато бяхме в полицейския участък.

— Това е доста далеч от версията ти за заговор на Лонгтрий, нали?

— Защо с Хенингс са посещавали клиника за стерилитет?

— Не и Джем. Решението да има дете бе изцяло на Джилиън. Опита да зачене от анонимен донор.

— Искала е дете, но не непременно от Хенингс?

— Така ми каза на обяд същия ден.

Чийф стана и закри, надявайки се движението да му помогне да подреди мислите си.

— Все още не разбирам какво общо има това с мен.

Тя прехапа долната си устна, сякаш се чудеше дали е разумно да продължава разговора на тази тема.

— Какво, Мелина?

— Предполагам... Но това е само предположение. Разбрано?

— Да.

Дълбоко си пое дъх:

— Двойките, които прибегват към изкуствено оплождане... — Чийф кимна и я подкани да продължи. — Експертите им препоръчват да имат сексуален контакт в същия ден.

Той я погледна, очаквайки обяснение. След като не го получи, сам направи извод.

— Разбирам. Полезно е от психологическа гледна точка. И за двамата партньори, но най-вече за мъжа.

— Точно така.

— Тогава защо Джилиън не си е останала у дома в онази нощ и не е преспала с Хенингс?

— Джем е стерилен. Вазектомия.

Смисълът на думите ѝ го накара да почувства лека слабост. Отпусна се на дивана.

Вече е по-спокоен тон тя каза:

— Джилиън не те придружи с намерението да преспи с теб. Не би използвала някого по този начин, особено без неговото знание и съгласие. Но когато се прибра в онази нощ, сподели, че помежду ви е възникнало взаимно привличане. Поне тя е останала с впечатлението, че е взаимно.

Чийф кимна.

— Може би, на подсъзнателно ниво... напомням ти, че изказвам само предположение, което би могло да се окаже напълно погрешно, но може би дълбоко в подсъзнанието си Джилиън е решила, че си подходящ донор на сперма. — След секунда-две добави: — Въпреки че ако си ползвал...

Не се осмели да я погледне в очите.

— Ползва ли?

— Разбира се.

— Ясно.

— Тя не ти ли каза?

— Не и за това.

— Имах презервативи.

— Хм.

Обърна се и за известно време и двамата останаха мълчаливи. Тишината бе смущаваща и тягостна. Често бе разговарял за презервативи с приятели, още от ученическите си години, но никога не ги бе обсъждал с жена извън леглото.

Изпита огромно облекчение, когато Мелина отново заговори.

— Джилиън не е имала никакви задни мисли при срещата си с теб, Чийф — спокойно го увери тя. — Процедурата бе силно емоционално изживяване за нея. За да се отърси от напрежението в онзи ден, реши да излезе с теб, просто за развлечение. Именно затова ми хрумна идеята и бях толкова настойчива. За да отклони мислите си от изкуственото оплождане и дългия период на размисъл, довел до решението ѝ. Запознали сте се. Помежду ви е пламнала страст. Изживели сте я.

— Това обобщава случилото се.

— Не е била част от голям заговор. Не е действала в полза на Лонгтрий или на когото и да било.

— Права си. — Чийф въздъхна, стана от дивана и уморено се отпусна на фотьойла. — Зная, че си права. Дори за миг не ми се стори, че е неискрена. Всъщност не го мислех. — Разсеяно издърпа краищата на ризата си от колана и потърка корема си. — Тогава до какъв извод стигаме?

— Гладен ли си?

— Какво? — Изведнъж осъзна, че е забелязала неволното му движение и каза: — Не, не съм гладен. Усетих болка.

Разкопча ризата и видя няколко тъмни петна по ребрата и корема си. Когато вдигна глава, срещна тревожния ѝ поглед.

— Имаш натъртвания.

— Не са тежки.

— Джилиън ми каза, че си невероятно красив.

Чийф затаи дъх:

— Нима?

— Употреби точно тези думи.

Не можа да каже нищо в отговор. Не знаеше какво.

Погледът ѝ се спря близо до токата му и това го накара да се почувства неловко. Смути се при мисълта, че Джилиън ѝ е описала преживяванията си с него. Изгаряше от любопитство да разбере какво точно ѝ е казала, колко подробен е бил разговорът им. Сигурно между сестри, дори еднолични близначки, съществува граница, отвъд която не споделят всичко за сексуалния си живот.

Въпреки че Мелина бе нарекла любопитството му детински наивно, би дал всичко, за да узнае каква оценка му е поставила Джилиън. „Страхотен“? „Некадърник“? Или убийственото определение, когато става дума за секс, „горе-долу“?

Стори му се, че цяла вечност остана загледана в колана му. Найсетне вдигна глава и го погледна право в очите. Почувства, че страните му пламват. Навярно Джилиън не бе споделила с нея и това. Просто не можеше да си представи как казва: „Задоволих го с уста.“

Унесе се в еротичен спомен за първото от многото изживявания, които бяха имали в онази нощ. Изплува в съзнанието му, завладя го и неочаквано почувства възбуда.

Но Мелина му бе задала въпрос и знаеше, че трябва да отговори адекватно.

— Лоусън?

Какво ли бе казала за детектива?

— Преди малко намекна, че е пропуснал нещо.

— Наистина смятам така — потвърди той, доволен, че бе отвлякла вниманието му. — Безспорно е опитен и добър в професията си. Мисля, че подходи към случая с добри намерения. Но е твърде зает. Претоварен с работа и ниско платен. Бързаше да приключи случая и прие доказателствата твърде лековерно.

— Доказателства, които са твърде очевидни.

— Напълно споделям мнението ти. Дейл Гордън изглеждаше необичайно организиран за човек, който току-що е преживял психически срив и е извършил хладнокръвно убийство. Сякаш бе поднесъл всички улики на тепсия, така че и кръгъл идиот да стигне до заключението, че той е убиецът.

Ледът в торбичката се бе стопил, но му донесе известно облекчение, когато отново я доближи до отекия си клепач. След миг Мелина му нанесе словесен удар:

— Е, може би ФБР ще хвърли светлина по въпроса.

Чийф неволно пусна леда:

— Обадила си се на ФБР?

— Не. Те ме потърсиха. Агентите ще пристигнат в девет часа. — Погледна часовника на шкафчето. — Можеш да останеш.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Тя ме излъга.

Щом тези думи достигнаха до слуха му от тонколоните, брат Гейбриъл се намръщи. Винаги бе мразил неочакваните телефонни обаждания посреднощ. Обикновено спеше като бебе и късните съобщения смуцаваха спокойния му сън. Освен това обикновено бяха свързани с лоши новини. Скорошното обаждане на Дейл Гордън бе типичен пример.

Гордън почти истерично му бе докладвал за прегрешението на Джилиън Лойд с астронавта. Бе последвала дълга безсънна нощ. Накрая всичко се бе уредило и полицейското разследване бе приключило по желаниия начин.

Сега пък какво?

Опитвайки се да смекчи въздействието на неизбежните лоши вести, мистър Хенкок му бе поднесъл чаша горещо какао. Отпи глътка. Беше точно такава, каквото го обичаше — димящо и с капка ментов ликьор.

— Предполагам, че говорите за Мелина Лойд.

— Да — отвърна Джем Хенингс. — Излъга ме.

— Относно какво?

— Обадиха ѝ се от ФБР.

Лекото раздражение на брат Гейбриъл прерасна в тревога и той гневно стовари чашата си с какао.

— Как разбрахте?

— Бях там и вдигнах телефона в другата стая. Тя помисли, че съм затворил, но подслушах разговора. Беше жена, която каза, че се обажда по молба на специален агент Ханк Тъбайъс.

— От щабата в Далас?

— От Вашингтон.

Новините се оказаха по-лоши, отколкото бе очаквал.

— Дяволи! — изръмжа брат Гейбриъл.

— Да. Сигурен съм, че ще посетят смето на Антихриста.

— Невъзможно — просъска брат Гейбриъл. — Не са толкова могъщи. Нито пък толкова умни.

Бяха просто нападнати. Но лъжите им биха разколебали праведните. Брат Гейбриъл не се страхуваше от правителствените агенции. Вярваше в собствените си способности и че ги превъзхожда с умението си да въздейства върху волята на другите. Все пак не биваше да подценява опасността да всеят смут в свършено действащата му система, ако си наумят нещо.

При масовото самоубийство в Джоунстън той все още бе пастор в първата си църква. Случката му се стори доста интересна. Джим Джоунс бе очернен от медиите, осъден от правителството и заклеймен от обществото. Дори пастор Алвин Медфорд Конуей включи в една от неделните си проповеди молитва за заблудените души. Но дълбоко в себе си се възхищаваше на лидера на сектата за способността му да въздейства върху съзнанието на толкова хора и да ги подтикне да извършат немислимото.

След случилото се в Джоунстън правителствените агенции държаха под око всички религиозни лидери и множеството им последователи. Инцидентът с Поклонниците на Давид в Уако, Тексас, отново ги бе хвърлил в паника. ФБР не искаше втори Дейвид Кориш да създаде лош имидж на агентите чрез репортажите на Си Ен Ен, излъчвани в цял свят. Сякаш правителствените служби имаха зъб на всеки духовен водач, който въздейства върху умовете и сърцата на хората.

Беше внедрил свои предани последователи във всяка от тези агенции. Те щяха да го уведомят, ако бъде предприето тайно разследване за неговата система. Но най-добрата тактика бе да не привлича внимание или особен интерес.

— Тъбайъс има уговорка е Мелина за девет часа утре сутринта — осведоми го Хенингс.

— И ви е излъгала за това?

— Когато я попитах кой се обажда, скалъпи някаква история. Не искаше да разбере за срещата ѝ с агент Тъбайъс.

Брат Гейбриъл леко присви очи.

— Каква предполагате, че е причината?

— За лъжата ѝ ли? Не зная.

— Дали ли сте ѝ повод да изпитва недоверие към вас?

— След предателството на Джилиън се отнасям към нея само с доброта, внимание и разбиране.

Джем Хенингс бе преместен в Далас ден след първото посещение на Джилиън в клиника „Уотърс“. Беше отишла само да се консултира за възможността да зачене чрез изкуствено оплождане със сперма от анонимен донор. Когато я бе видял там, Дейл Гордън развълнувано бе докладвал в Храма, че е открил още една идеална кандидатка за Програмата.

Хенингс бе изпратен в Далас незабавно, за да се заеме с новата си задача. Беше се промъкнал в живота ѝ, като първо се бе сприятелил с един от партньорите ѝ в агенцията за недвижими имоти. После бе уредил запознанството си с нея. Хенингс се справяше със задълженията си доста добре и вече имаше опит. Не след дълго бе започнал интимна връзка с Джилиън.

Никога не бе повдигал въпрос за деца, но когато сама бе заговорила на тази тема и го бе попитала какво мисли за идеята неомъжени жени да зачеват чрез изкуствено оплождане, Хенингс я бе насърчил, без да проявява твърде очевиден ентузиазъм.

Естествено бе невъзможно той да бъде баща на детето ѝ. Задължително условие за заемането на тази длъжност в системата бе Хенингс да се подложи на вазектомия. Брат Гейбриъл все още не бе измислил начин да избегне сексуалните контакти между своите воини и поверените им кандидатки за Програмата, но когато го откриеше, щеше да въведе и това като правило.

Джилиън Лойд бе третата кандидатка, надзиравана от Хенингс. Другите две бяха родили деца. Това бе изключителен успех. Възлагаха големи надежди на Джилиън. Но тя бе предала Програмата, като се бе оставила да бъде прелъстена от астронавта. Поне се предполагаше, че се е случило, а в Програмата нямаше място за жена, за която съществуват подобни съмнения.

Загубата ѝ бе голямо разочарование за него. Но надеждата му се бе възродила в лицето на нейната сестра — близначка — Мелина.

Хенингс все още говореше.

— Тъбайъс иска да разпита Мелина за клиника „Уотърс“.

Без да повиши тон, но с непоколебима решителност, брат Гейбриъл заяви:

— Тази среща не трябва да се състои. Сигурен съм, че разбирате защо.

— Да.

— Мога ли да разчитам на вас?

— Ще се справя.

— Това не е вашата специалност. Бих могъл да изпратя...

— Ще се справя — упорито повтори Хенингс. Добави с по-спокоен тон: — Ще намеря подходящ начин.

Брат Гейбриъл се усмихна и с наслада отпи още една глътка какао. Нищо не създаваше по-силна мотивация от малко конкуренция. Хенингс би се старал двойно повече, за да докаже, че не е нужно да бъде изпратен друг воин, който да разчисти бъркотията, настанала по негова вина.

— А какво става с другия ни проблем в Далас?

След кратко колебание Хенингс отвърна:

— За съжаление все още не е разрешен.

Брат Гейбриъл хвърли поглед към мистър Хенкок, който изразително повдигна вежди.

— Мисля, че трябваше да се погрижите за това тази вечер.

— Така е, сър — каза Хенингс. — Беше направен опит. Нанесени са известни поражения.

— Нямах предвид „известни поражения“.

— Аз — също. Споделям желанието ви пречката да бъде отстранена.

В гласа на Хенингс се долови нотка на ревност. Явно, когато се касаеше за Кристофър Харт, Хенингс не действаше само по заповед, а и бе подтикнат от собствената си ревност заради нощта, която Джилиън бе прекарала с известния астронавт.

Другият реши да се възползва от това.

— Потръпвам, когато си ги представя заедно. Виждал съм нейни снимки. Такава кожа! Толкова чувствено лице! Не мога да понеса мисълта, че я е докосвал. Че е прониквал в тялото ѝ. Вие бяхте единственият, който имаше право на тази наслада.

— Да, сър — каза Хенингс с треперещ глас.

— Навярно ерген със славата на полковник Харт е бил с много жени. Знаел е как да ѝ достави удоволствие.

— Предполагам.

Брат Гейбриъл се усмихна, любувайки се на блестящата си способност да манипулира хората. Беше твърде лесно.

— Във всеки случай — продължи той — няма да бъда спокоен, докато зная, че виновникът за провала на нашата Джилиън все още не е наказан.

— Скоро ще бъде, брат Гейбриъл.

— Сатаната го използва. Разбирате това, нали?

— Да.

— Възвърни вярата ми в теб, Джем.

Джем Хенингс помоли за благословия и я получи. Докато изключваше телефона, брат Гейбриъл се обърна към мистър Хенкок, който веднага долови мрачното настроение на своя началник.

— Ужасно разочарование.

Брат Гейбриъл допи какаото си и ядосано блъсна чашата.

— Искам положението в Далас да бъде овладяно.

— Убеден съм, че ще бъде.

— Какво стана със замяната на Гордън?

— В клиниката има петима кандидати за длъжността. Двамата са наши.

— Погрижете се единият от тях да бъде назначен. Това е преуспяваща клиника. Държа да имаме свой човек там.

— Разбира се.

Разсеяно заигра с кристалното преспание на бюрото си и мислите му отново се върнаха към Мелина Лойд. Кристофър Харт го бе лишил от ценна придобивка. Не бе готов да загуби още една, а Хенингс твърдеше, че вече е доловил „вибрации“ между тях.

Брат Гейбриъл бе започнал да се тревожи, че Джем Хенингс не се справя със задачата да предразположи Мелина. Може би бе по-проницателна от сестра си. Ако бе така, Хенингс не трябваше да допусне нито една грешка.

— Да ви донеса ли още нещо, брат Гейбриъл?

Мистър Хенкок винаги усещаше, когато го налегнат грижи.

— Какво препоръчвате, мистър Хенкок?

— Лесли — заяви Хенкок без колебание. Очевидно вече бе помислил по въпроса. — Приятно момиче. Блондинка. Дойде при нас миналата година от Айова.

— А, да.

Представи си високото, набито селско момиче с лунички по носа.
— Наскоро засякохме писмо, което е написала на родителите си
— каза му мистър Хенкок. — За жалост Лесли тъгува за дома си.

Нервите на брат Гейбриъл не издържаха.

— Тук живее като принцеса в палат. Как може да мисли за дома си в Айова?

Най-много от всичко мразеше неблагодарността.

— В писмото си твърди, че се чувства самотна, пренебрегната и лишена от обич.

Брат Гейбриъл стана от бюрото и гневно закрочи към спалнята:

— Доведете Лесли, мистър Хенкок! Тази нощ и аз се чувствам малко самотен, пренебрегнат и лишен от обич.

— Мелина?

Тя промърмори нещо, заровила лице във възглавницата.

Чийф разтърси рамото ѝ.

— Хайде. Размърдай се. Пристигнаха.

Претърколи се и примигна:

— Какво? Кой пристигна?

— Агентите от ФБР.

Отметна завивките, скочи от леглото и се втурна към прозореца. Повдигна щората и погледна навън. До бордюра бе паркирана тъмносиня кола. Слязоха двама мъже с костюми, единият, от които бе чернокож. Спряха се и се огледаха, сякаш за да преценят атмосферата в квартала, след което продължиха по пътеката.

Тя се завъртя и погледна часовника на нощното шкафче. Беше го навила за осем и половина. Сега бе едва осем и двацет и пет.

— Подрали са.

— Чух колата им. Това ме събуди.

Чийф бе приел предложението ѝ да остане до сутринта. Беше спал в стаята за гости, но очевидно бе прекарал неспокойна нощ. Нараненият му клепач се бе подул още повече и окото изглеждаше почти затворено, а в средата на превръзката, над бузата му, се виждаше тъмно петно от кръв. Беше нахлузил джинсите си, но бе бос и гол до кръста.

— Бързо се облечи. — Хвърли към нея тениска и чифт панталони, които бе взел напосоки от гардероба. — Мисля, че е по-

добре да не разберат, че съм тук.

Макар и да ѝ бе неприятно, че е ровил в гардероба и ѝ дава нареждания, осъзна, че е прав. Не можеше да посрещне агентите от ФБР по нощница. Достатъчно смущаващо бе, че щяха да я видят без грим и преди първата чаша кафе.

Очевидно Чийф също не разсъждаваше напълно адекватно. Беше приковал поглед в коленете ѝ като хипнотизиран.

— Чийф? — Той вдигна глава и я изгледа озадачено. — Трябва да се облека — каза тя и посочи към дрехите, които небрежно ѝ бе подхвърлил.

— О, разбира се. Ще бъда в стаята за гости. — Бързо се обърна и излезе в коридора.

— Чийф?

Плахо надникна вътре:

— Какво има?

— Защо не желаш да разберат, че си тук?

Той посочи лицето си.

— Ще поискат обяснение за това. Все още нямам такова. Побързай.

Отново изскочи навън. Тя трескаво свали късата си нощница, облече се за рекордно кратко време и докато обуваше чифт маратонки, на вратата се позвъни. Когато мина покрай стаята за гости, забеляза, че вратата е леко открехната. Прокара пръсти през косите си, докато прекосяваше всекидневната, и посегна към секретната брава точно когато прозвуча второ позвъняване.

— Извинете — задъхано каза тя и отвори вратата.

— Мис Лойд?

Федералният агент погледна към картинката на птиче на тениската ѝ. Тя смутено я приглади.

— Пристигате с половин час по-рано.

— Извинете. Движението не се оказа толкова натоварено, колкото очаквахме. Аз съм специален агент Ханк Тъбайъс. Това е агент Патърсън.

Едновременно показаха картите си за самоличност. Отдръпна се да им стори път.

— Заповядайте.

Тъбайъс седна на мястото, което бе посочила. Явно бе забелязал неугледния ѝ вид.

— Събудихме ли ви?

— Да. Заспах едва в три часа. След убийството на сестра ми почти не мога да спя.

— Разбирам ви — мрачно каза Патърсън. — Моите съболезнования.

— Благодаря.

— Няма ли някой приятел или роднина, отседнал при вас?

Сети се за Чийф, който се криеше в стаята за гости. Не беше нито приятел, нито роднина, така че отговорът ѝ не бе съвсем лъжа:

— Няколко приятелки предложиха да останат при мен, но предпочетох да съм сама.

— Навярно изборът ви е разумен. — Усмивката на Тъбайъс ѝ се стори някак неискрена. — Скръбта е нещо, което човек изживява сам.

— Искате ли кафе? Мисля, че мога да ви почерпя.

— Струва ми се добра идея. Мистър Патърсън?

— С удоволствие. Благодаря.

— Ще се върна след минута. Тогава ще поговорим по същество. Нямам търпение да чуя какво имате да ми кажете.

— Ние също — увери я Тъбайъс.

Остави ги сами в хола и влезе в кухнята. Сякаш оттам бе преминал ураган. По пода все още имаше счупени стъкла, разлято вино и следи от кръв — нейна и на Чийф. Окървавените кърпи бяха струпани на масата.

Опасно бе да се стъпва по пода дори с обувки. Стъклата изхрущяха под гумените подметки на маратонките ѝ. Взе от килера метла и лопата и тъкмо започваше да разчиства пътека, когато Тъбайъс и Патърсън влязоха при нея.

— Какво се е случило тук? — попита Тъбайъс.

Не можеше да му каже истината, без да намеси Чийф.

— А... снощи имах малко произшествие.

Тъбайъс, който очевидно имаше навик да настоява за подробна информация, не откъсна поглед от нея.

— Лампата примигна от бурята — импровизира тя. — Внезапната тъмнина ме изплаши. Изпуснах бутилка вино. Стъпих на

счупено стъкло. — Сви рамене с насмешка към себе си. — Снощи бях твърде уморена и не можах да почистя.

Тъбайъс се загледа в петната от кръв по пода и кърпите.

— Порязали сте се?

— Едно стъкло се заби в петата ми.

— Отидохте ли в болницата?

— В болницата? Не, не беше толкова сериозно. Всъщност парчето бе съвсем малко.

— И причини толкова силно кървене?

Тя отмести поглед към Патърсън, а след това отново към Тъбайъс. Смутено се засмя и отвърна:

— Нали знаете, понякога от съвсем малък разрез изтича доста кръв. Стори ми се, че никога няма да спре.

— Трябва да бъдете по-внимателна, Мелина.

— Прав сте. Определено трябва да внимавам повече. — Бързо се обърна към кафеника и го извади от нишата между шкафовете, където стоеше. — Закусихте ли по време на полета от Вашингтон, агент Патърсън?

— Сок, кафе и кифла, ако това може да се нарече закуска.

Тя извърна глава към тях и чаровно им се усмихна.

Никой от двамата не очакваше това, което последва.

Цветята във вазата на плота отдавна бяха увехнали. Вечерта Джем ги бе пренесъл там, вместо да ги изхвърли. Бяха сухи и потъмнели, а водата бе мътна и имаше неприятен мирис на тиня.

Тя посегна към вазата, завъртя се и я запрати към главата на Тъбайъс заедно с цветята и съболезнователната картичка, прикрепена с тънка розова панделка. Улучи слепоочието му и кожата се разцепи при удара.

— По дяволите! — изрева той. Стенейки от болка, политна към масата и събори панера е плодове на пода. Портокалите и ябълките се търкулнаха между стъклата и увехналите цветя по напоения със застояла вода мокет.

Докато Тъбайъс се опитваше да се изправи, Патърсън се втурна към нея. Отдръпна се от пътя му и опита да прескочи Тъбайъс, за да стигне до вратата, но той протегна ръка и хвана глезена ѝ. Загуби равновесие, ключицата ѝ силно се удари в касата на вратата и тя извика.

Внезапно се появи Чийф, побутна я встрани, докато влизаше в кухнята, и грабна един стик за голф. Двамата мъже бяха изумени, когато го видяха, и той се възползва от момента на изненада. Замахна с все сила и заби стика в ребрата на Патърсън. Той се преви надве. Чийф му нанесе нов удар в тила. Патърсън изръмжа и падна по корем.

Но гърбът му послужи като трамплин на Тъбайъс, който се хвърли към Чийф.

— Мелина, бягай!

Преди да доизрече предупреждението си, Тъбайъс го сграбчи и блъсна с лице към стената. Той изпусна стика и очакваше да бъде повален в безсъзнание, но като по чудо лакътят му се озова срещу адамовата ябълка на Тъбайъс. Противникът му залитна назад, а след това се опита да го удари с глава, което накара Чийф да се претърколи през прага. Преди да успее да се върне, Тъбайъс рязко затвори, завъртя се и посегна към нея с една ръка, а с другата извади револвер от кобура, скрит под сакото му.

Беше бърз, но не достатъчно, за да изпревари реакцията на Мелина. Тя бе взела стика за голф. Преди той да измъкне ръката си изпод сакото, младата жена го стовари върху китката му достатъчно силно, за да счупи някоя кост.

Чийф отново влезе с трясък. С хватка от „карате“ удари Тъбайъс в тила. Изтръпналата му от болка ръка изпусна пистолета, той облеци очи, коленете му се превиха и мъжът се строполи на пода като чувал с цимент.

Патърсън все още лежеше неподвижно.

Чийф опря ръце на коленете си и сведе глава. Дишането му бе тежко и учестено. Покашля се и изтри разкървавения си нос.

— Надявам се да имаш основателна причина.

— Не бяха от ФБР.

— Доколко си сигурна в това?

— Той ме нарече Мелина.

— Нарекъл те е Мелина?

— Не е ли малко необичайно за сухар от ФБР?

— Може би, но това не е основателна причина да нападнеш федерален агент, Мелина.

— Има и друго. Снощи ми казаха, че агент Патърсън е от щаба в Далас. Когато попитах за полета му от Вашингтон тази сутрин...

— Чух.

— Защо агент от ФБР би изрекъл подобна лъжа?

— Мамка му! — извика той, с което сякаш изрази всичките си чувства, породени от случилото се, особено от болката в носа, който продължаваше да кърви. — Предавам се. Защо?

— Не зная.

Сега, след като схватката бе свършила, инстинктът ѝ за самосъхранение отстъпи място на здравия разум. Може би имаше твърде развнтено въображение. Като се имаха предвид събитията от седмицата, може би бе реагирала пресилено, защото непрекъснато се озърташе за подставени лица и не можеше да разпознае добрите хора. Ако бе така, не само тя бе загазила, а бе въвлякла и Чийф.

— Може би греша — каза плахо.

Той се замисли, коленичи до Тъбайъс и извади от джоба му малък черен портфейл. Разтвори го, погледна картата и я обърна към Мелина.

— Мисля, че е истинска.

Снимката изглеждаше оригинална. Тя закри устни и прошепна:

— По дяволите!

Чийф се изправи и погледите им се срещнаха за няколко мига. Най-сетне той каза:

— Не вярвам.

— Аз също — задъхано промълви тя. Чийф кимна по посока към спалните.

— Вземи ключовете си.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Мили!...

Недоизреченото възклицание бе на федерален агент Патърсън, който влезе след специален агент Тъбайъс в кухнята на Мелина Лойд.

Двамата мълчаливо огледаха стаята, преценявайки щетите. Накрая Патърсън се обърна към по-опитния си колега от щаба във Вашингтон и попита за мнението му:

— Някаква идея?

Тъбайъс побутна увехналите венчелистчета на едно цвете с върха на обувката си.

— Освен очевидното, че тук е имало схватка, нямам и най-смътна представа.

Мелина не бе отворила, когато бяха позвънили, и Тъбайъс бе открил, че входната врата е отключена. Открехна я и извика името ѝ. Но в пустото жилище цареше пълна тишина.

Дали преднамерено му бе скроила този номер? Това би могло да означава, че има какво да крие. Нежеланието на хората да бъдат разпитвани обикновено бе знак, че са замесени в нещо незаконно. Или ако не бе имала друг избор, освен да остави къщата отключена и пуста, можеше да има много обяснения. Никое от тях не бе приятно. Или — тази вероятност го изпълни с ужас — ако я бе сполетяла същата участ като сестра ѝ, нямаше смисъл да очаква отговор.

Безшумно, общувайки с жестове, с Патърсън влязоха. Разделиха се и Тъбайъс се насочи към тази част от къщата, в която се намираха холът, трапезарията и кухнята. Патърсън тръгна по коридора. Скоро се убедиха, че къщата е празна. Тъбайъс прибра револвера си, застана на прага на кухнята и се опита да си обясни какво точно се е случило, докато чакаше Патърсън.

Сега вдигна глава и посочи с брадичка към другото крило.

— Какво е положението там?

— Две спални. И в двете е спано. В банята има окървавена кърпа. Превръзки. Петна от засъхнала кръв по мокета и калъфката на

възглавницата в стаята, която, изглежда, е за гости. Торбичка, пълна с вода.

— Вода?

— Може би е разтопен лед.

— Възможно. Ако някой е бил ударен по главата с онази ваза.

Патърсън кимна.

— Обяснимо. Вратата на гардероба е отворена, но нищо не е разместено, както и в чекмеджетата на бюрото. Кутията с бижута е непокътната. Няма признаци за обир. Нито пък следи от борба, освен тук.

Докато мислено отсяваше фактите от устния доклад на Патърсън, Тъбайъс несъзнателно приглади скъпата си копринена вратовръзка. Беше сребриста на цвят и съвършено се съчетаваше с ризата му и тънките райета на тъмносиния костюм. Нямаше друго хоби, освен ежедневните тренировки във фитнес зала. Не ползваше дълги отпуски и не предприемаше пътувания до екзотични места. Не притежаваше яхта, ски или стикове за голф. Придвижваше се със служебна кола и нямаше друга. Живееше сам в малък апартамент, в който използваше втората спалня за допълнителен гардероб. Дрехите бяха единственото, за което си позволяваше да харчи пари, и винаги се обличаше по последна мода.

— Значи целият екшън се е разиграл тук — замислено каза той.

— Освен ако съм пропуснал нещо.

— Ще погледна — каза Тъбайъс.

— Няма да се почувствам обиден.

Но вместо да тръгне към спалните, Тъбайъс пъргаво се придвижи в другия край на кухнята, като пристъпваше по края, за да не заличи нещо, което по-късно би могло да се окаже важно доказателство. Все още не знаеше за какво престъпление. Хвана бравата на задната врата с носна кърпа и я отвори.

— Гаражът е празен. Къде ли е колата й? — запита се той.

— Да се обадя ли в полицейския участък?

— Да, ако обичате.

— Какво да докладвам?

— Проклет да бъда, ако зная. Никакви следи от взлом. Няма труп.

— Отвлечане?

— Възможно — вяло се съгласи Тъбайъс.

Патърсън позвъни в полицията.

По-старшият агент излезе от кухнята, мина през непокътнатата всекидневна и продължи по коридора. Първо влезе в стаята за гости и огледа леглото, в което наскоро бе спал някой. Както бе забелязал Патърсън, върху калъфката на възглавницата имаше петно от кръв. И още нещо. Тъбайъс се наведе, за да определи какво е, но го остави недокоснато, за да бъде описано от местната полиция и добавено към веществените доказателства.

Премести се в главната спалня и застана до леглото на жената. Нощницата изглеждаше небрежно свалена, а не разкъсана при ожесточена борба. Само на едната възглавница имаше вдлъбнатина. Беше спала сама.

Видя снимката върху нощното шкафче и все още я гледаше, когато влезе Патърсън.

— Тръгват. — Забеляза какво е привлякло вниманието на Тъбайъс и каза: — Видях я по-рано. Удивително, нали?

Тъбайъс бе научил, че сестрите Лойд са близначки. Лоусън му бе казал това при срещата им рано сутринта.

— При всякакви обстоятелства биха могли да се разменят — беше го уверил детективът. — Не бих ги разпознал. Ако Джилиън не бе мъртва.

По молба на Тъбайъс детективът от отдел „Убийства“ им бе предоставил допълнителна информация.

— И двете са имали успех в кариерите си. И двете са били неомъжени. Но Джилиън е била сгодена.

— Какво можете да ни кажете за годеника?

— Негодник — лаконично отговори Лоусън. — Между нас да си остане.

— Бихте ли дали по-точно описание?

— Негодник от класа.

Ако всичко, което научиха от Лоусън за Джем Хенингс, бе вярно, определението бе подходящо. Тъбайъс каза:

— Сигурно сте проверили алибито му.

— Беше потвърдено. Освен това не открихме мотив. Изглеждаше истински разстроен.

— А Мелина? — продължи да разпитва Тъбайъс.

— Какво за нея?

— Имала ли е мотив?

Детективът решително поклати глава.

— Не. Дори застрахователна полица. Близначките са се споразумели да направят любимата си благотворителна организация свой наследник. След покриването на разходите по погребението и изплащането на дължимите сметки, всичко, което е притежавала Джилиън, става тяхна собственост.

— И Мелина няма нищо против?

— Не я попитах, но мисля, че не беше нужно. Преди няколко години са дарили цялото наследство от родителите си на същата организация. Сумата не е била голяма, но прилична. Никоя от двете не е получила и цент от нея.

В края на разговора Лоусън каза:

— Ако мнението ми има някакво значение, Мелина Лойд е напълно чиста.

— Нали тя е последният човек, видял Джилиън жива? — попита Патърсън.

— Да — отвърна детективът. — Освен убиеца. Който не е тя. Ако търсите някакъв заговор, бих заложил главата си, че не е замесена.

Тъбайъс бе добил ясна представа за Мелина Лойд и покойната ѝ близначка. Явно бяха споделяли едни и същи ценности. Освен това, както личеше от тази снимка, физическата прилика помежду им бе изумителна.

— Лоусън не е преувеличил — отбеляза той, докато изваждаше клетъчния си телефон.

— На Лоусън ли ще се обадите?

— Той вече не се занимава със случая, но от учтивост... — Набра. — Докато разговарям с него, позвънете на регистрационната служба и поискайте номера на колата ѝ. Ще опитаме да я засечем. Може би е паркирана пред някой супермаркет в квартала, докдето е отскочила да купи препарат, за да почисти мокета.

— Нима наистина мислите така? — попита Патърсън. — Че една битова злополука я е накарала да забрави за уговорката си с нас?

Тъбайъс се замисли за убийствата и отвличанията, които го бяха подтикнали да търси заговор. Няколко жени бяха зверски заклани от непознати без явен мотив и убийците им бяха посегнали на собствения

си живот, преди да бъдат разпитани. Няколко бебета бяха изчезнали безследно. Общото във всички случаи бе връзката с клиники за стерилитет, в които ежедневно се прилагаха алтернативни методи на зачатие. Стигна до страховити изводи.

Мрачно отговори на въпроса на Патърсън:

— Не, не мисля.

Обзет от ярост, Джем Хенингс нервно заудря с химикалката си по бележника на бюрото. Борсата бе отворила, търговията бе в разгара си, а какво правеше той? Вместо да се погрижи за приходите си, губеше време за възстановяване на щети.

През последните няколко дни лошите вести го връхлитаха една след друга като огромни океански вълни. Откакто бяха открили тялото на Джилиън, се чувстваше така, сякаш не можеше да си поеме дъх. Дишаше все по-трудно и му се струваше, че дробовете му всеки момент ще се пръснат.

— Защо, какво се обърка? — попита той по клетъчния си телефон.

— Той беше там.

— Кой?

— Астронавтът.

Джем внезапно престана да барабани с химикалката.

— Кристофър Харт е бил при Мелина? В къщата й?

Предишната вечер Харт се бе изплъзнал на малоумниците, които бяха изпратени, за да го отстранят завинаги. Трябваше да изглежда като нападение на противници на космическата програма заради голямата част от бюджета, която се отделя за нея, вместо средствата да бъдат използвани за опазване на природата. Джем бе съчинил писмо, което трябваше да открият, прикрепено към тялото на Харт, когато бъде намерено във водите на Тринити с куршум в главата.

Но Харт бе извадил късмет. Бяха се появили случайни свидетели и „природозащитниците“ със скиорски маски бяха избягали. По-късно се бяха върнали на мястото без маски и с друга кола, но Харт бе изчезнал.

Джем бе изпратил хора да го търсят из цял Далас — от паркинга пред бара, където бе оставил колата си, до хотел „Меншън“, както и

във всяка точка по пътя. След като бе съобщил лошите новини на брат Гейбриъл, бе прекарал безсънна нощ.

Междувременно Харт се увърташе около Мелина.

Гневът изгаряше Джем отвътре. Вечерта Мелина го бе изгонила от дома си, като се преструваше на уморена и твърдеше, че желае да остане сама. „Очевидно Кристофър Харт не е бил нежелана компания“, помисли си той с огорчение. Това бе достатъчна причина да го мрази.

Но ненавистта на Джем бе породена не само от ревност. По вина на Харт бе разочаровал брат Гейбриъл. Заради него рискуваше да загуби доверието и уважението му. Това бе основателен мотив да го убие.

Забрави за стоковата борса и потенциалната печалба за себе си и клиентите си, дори не погледна съобщенията, които съвестната секретарка бе струпала пред него, не обърна внимание на примигващата икона на компютърния екран, която показваше, че някой се опитва да се свърже с него по електронната поща, и изръмжа в слушалката:

— Започни отначало и ми разкажи какво точно стана.

Оказа се по-лошо, отколкото бе очаквал.

— Мелина ви е разкрила?

— Или това, или не изпитва уважение към ФБР.

Наемният убиец бе издирен от самия брат Гейбриъл, който го бе кръстил и включил в елитната армия под името Джошуа — като старозаветния воин. Джем не знаеше истинското му име. Както и никой друг. Бе живял под толкова различни самоличности, че самият той едва ли помнеше коя е автентичната.

Джошуа се бе отличил в Хаити, където бе изпълнил мокра поръчка за Дювалие. Не се боеше да пуска кръв. Всъщност това бе неговата стихия. Другата му страст бе брат Гейбриъл, когото боготвореше. Брат Гейбриъл бе спечелил безрезервната любов и вяност на Джошуа, като бе измъкнал брат му, също наемник, от затвор в Малайзия. Джошуа бе готов да мине през огън за брат Гейбриъл.

Джем разбираше предаността му и се възхищаваше от бойните му умения. Радваше се, че са в един отбор. Но сега бе готов да го удуши.

Джошуа се оплака, че има цицина на слепоочието — като доказателство за неуважението на Мелина към ФБР.

— Мисля, че и китката ми е счупена! Не зная какво я накара да се държи така.

— Снощи трябваше да получите картите за самоличност.

— Бяха най-сполучливите, които могат да се купят — увери го Джошуа. — Дори истинският Тъбайъс трудно би доказал, че са фалшификати.

— Тогава сигурно ви е издало нещо, което сте казали. — Джем накара Джошуа да разкаже подробно за срещата и да предаде разговора дума по дума. — Това е, идиот такъв! — процеди той през зъби, когато Джошуа стигна до частта за полета на Патърсън от Вашингтон. — Той трябваше да е от щаба в Далас.

— Не ми казахте това.

— Разбира се, че ти казах.

— Напротив! — упорито отрече Джошуа.

— Е, така е разбрала, че не сте тези, за които се представяте.

Джошуа описа схватката.

— Веднага щом се свързахме, офейкахме.

— И нямаше следа от Мелина и Харт?

— Бяха изчезнали. Колата ѝ я нямаше.

Джошуа не бе успял да очисти Харт. Бе допуснал Мелина да изчезне. Може би се бе повлиял от духовната нищета около себе си и бе загубил способностите си. Какво друго обяснение можеше да има за пълния провал на последните му две задачи?

Винаги съществуваше риск, когато човек разчита на хора, податливи на манипулация. Онези, които толкова лесно можеха да бъдат вербувани, не блестяха с особен ум. Например Дейл Гордън. Той бе гениален учен. Изцяло отдаден на Програмата. Но след като бе изпълнил мисията си, бе станал неудобен. За съжаление не бе достатъчно умен, за да се сети да унищожи всички снимки и сведения за Джилиън в апартамента си. Така бе въвлякъл клиниката в разследването.

Джем Хенингс не би допуснал подобна грешка. Все още изпитваше негодувание, че брат Гейбриъл е поръчал убийството на Джилиън, без дори да се консултира с него. Беше истински шокиран, когато пристигна в къщата и видя тялото ѝ. Думите на стената бяха

първото, което го бе навело на мисълта, че се е оказала неподходяща за Програмата, но едва при разпита на Лоусън, когато бе чул Кристофър Харт да описва Дейл Гордън, бе осъзнал какво се е случило и защо.

Брат Гейбриъл никога не би допуснал грешка. Той бе съвършен. Единственият виновник бе Гордън, който не бе обмислил всичко и не бе постъпил по-разумно. „Гордън, проклет идиот!“, помисли си Джем сега. Явно бе надценил способностите на още един некадърник.

— Ти ме разочарова, Джошуа — каза с укорителен тон. — Два пъти.

— Защо не поискахте просто да застреляме онзи тип? Да отвлечем момичето, когато отвори вратата? Щеше да бъде по-лесно. За какво беше целият този театър? — ехидно попита Джошуа.

Джем не обърна внимание на критичната забележка за тактиката му.

— Нямам друг избор, освен да докладвам на брат Гейбриъл за провалите ви.

Това име събуждаше страхопочитание. Брат Гейбриъл бе богоизбран, единственият човек на Земята, на когото Бог бе поверил бъдещето на света, и дори най-силните мъже би трябвало да се боят от неговото неодобрение. Да разочароваш брат Гейбриъл бе все едно да вдигнеш ръка срещу Бога.

— Не сме се провалили — възрази Джошуа. Гласът му не издаде уплахата, която Джем очакваше да долови. — Имаме и друг план. Забравихте ли?

Джем изведнъж си спомни. Бе толкова разстроен заради провала им, че едва не забрави за резервния вариант. Най-сетне се опомни и успя да си поеме дъх.

— Сигурни ли сте, че ще успеете?

— Да. Не могат да изчезнат. Какво да правим с двамата?

Това бе уместен въпрос. Какво бе разбрала Мелина и за какво се досещаше? Освен него, кой би могъл да знае, че сутринта ще бъде посетена от федерални агенти? Ако го попита за това, какво би обяснил? А ако се обади на полицията или ФБР?

Беше му нужно време да помисли, да прецени вероятностите и да реши как да постъпи.

— Когато ги откриете, не предприемайте нищо, преди да ме уведомите! — нареди той на Джошуа.

Заповедта не бе приета без възражение от наемника и партньора му — хора на действието, които вече имаха зъб на Кристофър Харт. Добре. Джем би могъл да се възползва от гнева им.

— Кристофър Харт е враг на Програмата. Той провали Джилиън Лойд. Може би вече е провалил и Мелина.

— Трябва да бъде ликвидиран.

— В това се състои задачата ни. — Гласът на Джем затрепери от вълнение. Надяваше се думите му да бъдат приети като духовно послание за неизбежността на възмездието за Харт, докато дълбоко в себе си искаше момчетата да изстрелят всичките си куршуми в тялото на негодника и кръвта му да изтече в каубойските му ботуши. — Стойте възможно най-близо до тях, но без да ви виждат. Вече знаят как изглеждате. Видят ли ви — загубени сте.

Джошуа явно се почувства засегнат.

— Не съм идиот.

— Всички доказателства сочат обратното — промърмори Джем.
— Дръж ме в течение.

В мига, когато затвори, се появи секретарката и размаха пред лицето му нова бележка.

— Не може ли да почака?

— Не мисля — глезено отвърна тя. След това се обърна и с пъргава походка се оттегли.

— Мистър Хенингс?

Джем се завъртя на стола си. В офиса му бяха влезли двама мъже. Единият бе висок, чернокож, с безупречно облекло. Изглеждаше доста интелигентен. Така привлече вниманието на Джем, че забеляза другия само с периферното си зрение. Като че ли присъствието му нямаше особено значение.

Джем усети, че стомахът му се свива, но успя да се изправи и се усмихна приветливо, макар и плахо.

— Аз съм Джем Хенингс. С какво мога да ви помогна?

Непознатият разтвори малък черен портфейл:

— Специален агент Тъбайъс, ФБР.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Плащаш на някого да пазарува за теб? — провлачено отбеляза Чийф, когато тя изключи клетъчния си телефон.

— Какво нередно има в това?

— Нищо. Всъщност впечатлен съм, Мелина. — Срещна смразяващия ѝ поглед и се престори на уплашен. — Нали няма да ме халосаш с ваза по главата?

Не му обърна внимание и стана. Пътеката между двете двойни легла бе толкова тясна, че трябваше да се извърти встрани, за да ѝ стори път.

— Днес се радвам, че има кого да помоля да напазарува. Казах ѝ какво ми е нужно. Ще изпрати покупките дотук е такси.

— Това не е обичайният ти адрес. Не поиска ли обяснение?

— Навярно мисли, че имам тайна връзка. Сред клиентите ѝ има богати и известни личности. Биха престанали да я търсят, ако разпитваше и издаваше тайните им. Дискретността е важно нещо.

— Както в твоята професия. Джилиън обясни, че не издаваш тайните на клиентите си един на друг.

— Би навредило на бизнеса ми.

— Все още не си обяснила защо ти трябва нови дрехи.

— Ако някой ни издирва, ще провери за покупки с кредитна карта, но навярно няма да се сети за „Неймънс“. Това е най-добрият начин, който ми хрумна да се сдобия с няколко тоалета за смяна. Каза ми да взема ключовете си. Грабнах ги и тръгнах. Бог знае кога ще мога да се върна у дома, а това изглежда малко подозрително. — Посочи тениската си с картинка на птиче.

Огледа полутъмната, невзрачна стая. След като бяха изтеглили от банкомат достатъчно пари, за да преживеят няколко дни, бяха отседнали в крайпътен мотел, на паркинга, пред който имаше безброй огромни камиони. Стаята бе стандартна.

Най-сетне отново го погледна.

— Чийф, слушай, може би ще се наложи да поживея тук известно време, но не е нужно и ти да оставаш.

— Как е ключицата ти? — попита той и я накара да осъзнае, че неволно бе започнала да разтрива мястото.

Отпусна ръка.

— Ще мине. Не биваше да ти казвам, че зная, че си спал с Джилиън. Ако не бях те нарекла страхливец и лъжец, щеше да си тръгнеш след онази среща с Лоусън — свободен и спокоен.

— Мислиш ли, че е счупена?

— Ключицата ми ли? Не.

— А пукнатата?

— Не — отвърна тя и раздражено поклати глава. — Може би ще посинее, но нищо по-сериозно. — Закърши ръце и каза: — Съжалявам, че те въвлякох в тази бъркотия.

Той смирено въздъхна.

— Държиш да говорим за това, нали? Добре, нека поговорим. Не си ме въвлякла, Мелина. Бях замесен от самото начало. Може би не съм го осъзнавал, но бях замесен. Джилиън бе убита заради часовете, прекарани с мен. Сега изглежда, че аз съм следващата жертва. Искам да узная причината и за двете неща.

— НАСА ще те защити. Нападателят от снощи не биха се осмелили да опитат отново, ако имаш подкрепата на НАСА. — Настоячиво го помоли да се обади на ФБР.

— И какво да им кажа?

— Че тази сутрин си помислил, че съм нападната от крадци.

— Крадци! — извика той и тихо се засмя.

— Скочил си да ме защитиш. Когато си разбрал грешката си, си бил ужасен. Избягала съм, преди да успееш да ме спреш.

— Нима мислиш, че ще повярват? — попита той е гневен тон. — Не, няма да се хванат. Освен това отказвам да се крия зад НАСА. — Посочи към раните по лицето си. — Това е лична битка.

— Как се чувстваш сега?

— Не те интересува.

Носът му най-сетне бе престанал да кърви. Веднага щом бяха пристигнали в мотела, се бе измил и тя бе сменила превръзката на бузата му. Притискаше торбичка лед към клепача си и отокът почти бе спаднал. Но все още изглеждаше като боксьор след няколко рунда.

— Съжалявам, Чийф.

— Е, този път поне не им останах длъжник. — Въпреки че се шегуваше и я убеждаваше, че е бил замесен от самото начало, все още се чувстваше виновна.

— А колата ти?

— Нека стои там за примамка. Не мога да я взема.

— Ще търсят и моята. Какво можем да направим по въпроса?

— Мисля — каза той и потърка слепоочието си.

— Хубава двойка престъпници сме. — Седна срещу него и се засмя насила. — Никога не би ми хрумнало, че ще водя подобен разговор.

Той се усмихна.

— На мен също.

— Не зная какво е да бягаш от закона.

— Постепенно ще се научим.

— Предполагам.

Чийф извади клетъчния телефон от джоба на сакото си и позвъни в „Меншън“. Обясни на портиера, че неочаквано се е наложило да напусне хотела и помоли нещата му да бъдат опаковани и изпратени е такси до новото му местонахождение. Продиктува адреса на мотела, но не и името.

— По най-бързия начин, ако обичате. — След като затвори, добави: — Вече ми липсват.

Тя почти не слушаше. Опря своя телефон до брадичката си.

— Не вярвам.

— В кое?

— Че Тъбайъс и Патърсън са федерални агенти. Зная, зная, че картите им изглеждаха истински. Но измамниците знаят как да се сдобият със сполучливи фалшификати.

— Има само един начин да разбереш. Обади се на ФБР.

— На ФБР. — Изрекоха думите едновременно. — С Джилиън често говорехме в един глас — каза тя, докато набираше номера на „далечни справки“.

Погледите им се срещнаха. При всяко споменаване на името ѝ усмивките им застиваха. И сега не бе изключение.

— Мога да забравя за момент — прошепна Чийф. — Но винаги споменът се връща със страшна сила.

— При мен също.

Посъветвах я да натисне клавиш, ако желае обаждането ѝ да бъде пренасочено автоматично. Направи го и тихо каза на Чийф:

— Джилиън е прекарала страхотно.

Понечи да поиска подробности, но телефонната връзка бе осъществена.

— Да. Опитвам се да се свържа със специален агент Ханк Тъбайъс. Бихте ли ми дали номер?

— Ще ви свържа директно с офиса му.

Закри микрофона с ръка.

— Господи! Истински е.

— Значи сме загазили.

Отчетливо заговори любезен глас. Тя поиска да разговаря с Тъбайъс, но бе уведомена, че в момента е невъзможно.

— Някой друг би ли могъл да ви помогне?

— Мис... — Напрегна ума си и като по чудо успя да си спомни името: — Майрик.

— Почакайте, ако обичате.

Хвърли поглед към Чийф и виновно поклати глава.

— Поемам цялата отговорност. Грешката беше моя, Чийф. Ще ги убедя да проявят разбиране...

Прекъсна я познат глас:

— Люси е на телефона.

— Снощи се видях с Мелина — отговори Джем Хенингс на въпроса на Тъбайъс. — Защо? Какво има? Не ми казвайте, че и с нея се е случило нещо.

— Не желаем да правим прибързани изводи — спокойно отвърна Тъбайъс. — Имахме уговорка за среща тази сутрин, но тя не я спази. Просто се опитвам да я открия.

— Имали сте уговорка с Мелина? Защо? Какво е направила?

Тъбайъс избегна отговора, като му зададе друг въпрос:

— Имате ли представа къде може да е отишла сутринта? Проверихме в офиса ѝ. Не се е обаждала.

— На фитнес. Каза, че ще ходи днес.

— В коя зала?

— Съжалявам, не зная в кой фитнес клуб членува.

След като даде указания на Патърсън да провери това, Тъбайъс отново се обърна към Джем Хенингс.

— В колко часа се разделихте снощи?

Хенингс смутено гледаше ту него, ту Патърсън, който говореше по клетъчния си телефон.

— Да видим. Около десет — десет и половина. Вечеряхме в дома ѝ. Почина си известно време. Беше изтощена след всичко, което преживя през седмицата. Знаете за случилото се с годеницата ми, нали? Сестрата на Мелина?

— Днес имахме дълъг разговор с детектив Лоусън.

— О! Значи знаете. Убийството на Джилиън ли разследвате?

— Искяхме само да зададем няколко въпроса на мис Лойд.

— За какво?

— Не сте ли се чували с нея от снощи?

— Не. Казах ѝ, че ще намина по някое време през деня, но не сме имали специална уговорка.

— Сама ли остана, когато си тръгнахте?

— Така пожела, въпреки възраженията ми. Бе взела гореща вана и се канеше да си ляга. Всъщност изрита ме именно защото настояваше да бъде сама. Лично аз мислех, че е по-добре някой да постои при нея поне през следващите няколко дни. Но е много независима. Не искаше и да чуе.

Изражението на Тъбайъс не издаде нищо. Патърсън приключи разговора си и докладва, че една от помощничките на Мелина се е съгласила да се обади във фитнес залата, която посещава.

— Не е в стила ѝ да не спазва уговорки — продължи Хенингс. — Тя е професионалистка. Бизнесът ѝ е свързан със срещи. Но мисля, че след всичко, което я сполетя през тази седмица, като че ли не е на себе си.

— В какъв смисъл?

— Струва ми се някак разсеяна. Ще бъде потресена, когато си спомни за уговорката с вас. Опитайте да позвъните на клетъчния ѝ телефон — предложи Хенингс, прекалявайки със старанието си да помогне. — Имам номера.

— Аз също.

Тъбайъс се бе обаждал няколко пъти, но винаги попадаше на телефонния ѝ секретар.

— Може би не отговаря — каза Хенингс. — Джилиън често се ядосваше заради това. Мелина изключва мобифона си, за да не безпокои клиентите.

— Изглежда, добре я познавате, почти колкото годеницата си.

— Бяха толкова близки, че бе почти невъзможно ако човек познава едната, да не опознае и другата. Влюбих се в Джилиън, но вече смятах Мелина за своя сестра и затова искам да помогна с каквото мога — сериозно каза Хенингс. — Защо я търсите? В беда ли е?

Тъбайъс извади от джоба си визитка и я подаде на брокера.

— Бихте могли да помогнете, като ми се обадите незабавно, ако получите вест от нея.

— Само това ли?

— Засега.

— Бих искал да зная какво става.

— Просто желаем да разговаряме с нея.

— Нали ще ме държите в течение? — тревожно попита Хенингс.

— Обещавам.

Докато вървяха към асансьора, Патърсън отбеляза:

— Лоусън не преувеличава. Негодник от класа.

— Който ужасно неумело се преструва на услужлив.

— Мислите ли, че излъга, че снощи си е тръгнал от дома й? Той ли е бил там сутринта?

— Не зная, но не той е спал в стаята за гости.

— Как разбрахте?

— Косите му са светли и чупливи.

— Моля?

Клетъчният телефон на Тъбайъс иззвъня.

— Да?

— Невероятна новина!

— Какво има, мис Майрик?

— Току-що говорих с Мелина Лойд.

— Чернокож, метър и осемдесет и пет, шикозно облечен. Това бяха думите й. Привлекателен, според нея. Прилича на Дензъл Уошингтън. — Мелина повтори пред Чийф описанието на Ханк Тъбайъс, което бе чула от Люси Майрик. — Не познава Патърсън, защото той е от щаба в Далас.

— А когато попита онзи Патърсън за полета от Вашингтон, те излъга.

— Е, може би все пак няма да бъда изпратена във федерален затвор.

— Права си — съгласи се Чийф. — Защото нашият Тъбайъс не беше толкова висок и нямаше и най-малка прилика с Дензъл Уошингтън.

— Старомоден костюм, евтини обувки. Не бих нарекла това шикозно облекло.

— Всяка жена с личен закупчик би забелязала това.

— Моля те, престани.

— Твоята помощница си знае работата. — Бе приковал поглед в стегнатия ѝ ханш. — Стои ти чудесно.

Новите ѝ дрехи бяха доставени преди половин час. Беше настояла да бъдат неофициални и жената от „Неймънс“ ѝ бе изпратила два удобни панталона, една пола и подходящи пуловери, тънка вълнена жилетка, три комплекта бельо, два чифта обувки и нощница. В по-малка торба имаше козметични и тоалетни принадлежности. Бе открила в нея шеговита бележка от продавачката, на която пишеше: „Забавлявай се!“ Набързо бе взела душ и бе облякла единия нов панталон и пуловера от коприна и кашмир.

Не обърна внимание на комплиментите на Чийф и му каза, че мис Майрик е обещала незабавно да се свърже с агент Тъбайъс.

— Увери ме, че ще позвъни, затова оставих мобифона си включен.

— Какво ще му кажеш?

— Нямам представа. Каквото ми хрумне в момента.

— Кой знаеше за уговорката ти с него?

— Никой.

— Явно някой е знаел.

— Люси Майрик се обади снощи, докато бях във ваната. С Джем вдигнахме...

Впериха погледи един в друг.

— Хенингс е бил там, когато са се обадили?

— После попита кой ме търси.

— Каза ли му?

— Излъгах.

Чийф я изгледа многозначително, но не успя да каже нищо, защото мобифонът ѝ запиука.

Провери номера, но не бе познат. Поне не беше на Джем. Наистина не знаеше какво би му казала, ако се обади. Изчака да позвъни четири пъти.

— Ало?

— Мис Лойд. Обажда се специален агент Ханк Тъбайъс.

— Извинете, че не спазих уговорката.

— Пристигнах точно в девет.

— Твърде късно, както се оказа.

— Добре ли сте?

— Не особено.

— Какво ви се случи тази сутрин? Бях в дома ви. Видях хаоса и кръвта. Пострадахте ли?

— Не.

— А полковник Харт? Ранен ли е?

Изведнъж втренчи поглед в Чийф, който внимателно следеше нейната част от разговора. Дългото ѝ мълчание го накара въпросително да повдигне вежди. Тя леко тръсна глава.

След като не получи отговор на смущаващия си въпрос, Тъбайъс каза:

— Много бих искал да поговоря с вас. Кажете ми къде се намирате.

— Все още не. Не и преди да разбере защо се интересувате от убийството на Джилиън.

— Защото е била пациентка на клиника „Уотърс“.

— Тази клиника има много пациентки. Никоя, освен сестра ми не е била заклана през тази седмица. С какво го е заслужила, мистър Тъбайъс?

— Точно това се опитвам да открия.

— Навярно имате предположения.

— Все още не.

— Нещо ви е накарало да отделите внимание на убийството на Джилиън?

След кратко колебание той каза:

— Поредица други престъпления.

— Смятате, че Дейл Гордън е бил сериен убиец?

— Не. Проверихме — спокойно отвърна Тъбайъс. — Свързан е единствено с убийството на сестра ви.

— Тогава общата нишка е, че всички жертви са пациентки на клиника „Уотърс“? Там ли се крие отговорът ви?

— Може би. Но не всички са свързани точно с „Уотърс“ — обясни той. — Едната е била пациентка на частен лекар. Друга е посещавала клиника със стабилна репутация като на веригата „Уотърс“. Поразителната прилика между случая с близначката ви и още един в Оуклънд, Калифорния, е, че и двете жени са били изкуствено оплодени дни преди убийството и извършителите са отнели собствения си живот, преди да бъдат призовани за разпит.

— Господи! — промълви тя и гласът ѝ затрепери. — За колко такива престъпления говорим?

Тъбайъс се въздържа от отговор. И двамата помълчаха няколко мига, в които проницателните сини очи на Чийф нетърпеливо се взираха в нея.

Най-сетне агентът каза:

— Това е цялата информация, която мога да ви дам засега, мис Лойд. Съгласете се да се срещнете с мен и агент Патърсън. Нека...

— Опитах веднъж. Не се получи.

— Кой дойде в къщата ви сутринта?

— Не зная кои бяха. А вие? Разпитахте ли ги?

— Да сме ги разпитали?

— Когато пристигнахте в жилището ми.

— Къщата беше празна, мис Лойд.

— Изчезнали са? — извика тя.

Чийф рязко се надигна. „Изчезнали?“, произнесе той, без да издаде звук.

Тъбайъс попита дали измамниците са били в дома ѝ, когато е излязла.

— В безсъзнание. На пода в кухнята.

След няколко секунди размисъл я попита как изглеждат. Бегло описа двамата, като тихо се консултира с Чийф за ръста и теглото. Той кимна, за да потвърди преценката ѝ.

— Отначало ме заблудиха.

— А после?

— Разкрих ги. Поне бях предпазлива и успях да се защита и да избягам оттам.

— Кухнята беше в безпорядък, а по мокета в спалнята имаше следи от кръв.

Обясни, че е порязала петата си предишната вечер.

— С крака върху възглавницата ли спахте? — попита той.

— Моля?

— По възглавницата в стаята за гости имаше кръв. И един прав черен косъм. Предполагам, че и двете са на полковник Харт.

Нито потвърди, нито отхвърли предположението му.

— Прочетох доклада на Лоусън, мис Лойд. Зная, че Харт е прекарал вечерта преди убийството с Джилиън. Познавах ли се преди тази среща?

— Получили сте доклада на Лоусън? Мислех, че разследването е официално приключено.

— Официално го възобнових.

— Разбирам.

— Защо? Това безпокои ли ви?

— Ще поддържам връзка.

Изключи и хвърли мобифона върху леглото, сякаш бе опарил ръката ѝ.

— Какво има?

Чийф изглеждаше напрегнат.

— Подновяват разследването. — Може би гласът ѝ прозвуча по-тревожно, отколкото би искала. — Слава богу, че тялото ѝ беше кремирано. Иначе навярно щяха да го эксхумират. Впрочем той знае, че си с мен.

— На кого ще се обаждаш сега?

Отново бе грабнала телефона си и трескаво набираше номер.

— На фирма за коли под наем.

— Коли под наем?

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Засякох я — докладва Джем на мистър Хенкок. — В момента хората ми са по петите й. Ако обичате, кажете на брат Гейбриъл, че положението е овладяно.

Джем бе малко ядосан, че не го бяха свързали лично с брат Гейбриъл и трябваше да използва мистър Хенкок като посредник.

— Ще го уведомя веднага щом свърши срещата му, въпреки че няма да бъде изненадан да научи, че нещата са под контрол. Има пълно доверие във вас, мистър Хенингс.

— Това е добрата новина.

Джем се надяваше довереникът на брат Гейбриъл да усети тъжната нотка в гласа му. Мистър Хенкок я долови.

— Има и лоша?

— Да, мисля, че е нещо, което брат Гейбриъл трябва да знае и внимателно да обмисли, преди да продължи.

— Говорете.

— Кристофър Харт все още е с нея. — Замълча за миг, преди да добави: — Отседнали са в една стая в евтин крайпътен мотел. Сигурен съм, че брат Гейбриъл ще направи същото заключение, до което стигнах и аз: че Мелина не е подходяща за Програмата.

Мистър Хенкок изрази искрено съжаление и го увери, че информацията ще бъде предадена.

— Не че оспорвам преценката на брат Гейбриъл — каза Джем, въпреки че правеше точно това, — но се питам дали този консервативен подход е правилният.

По-рано се бе обадил, за да докладва за втория провал на Джошуа. Беше принуден да съобщи и неприятната новина, че астронавтът е прекарал нощта в къщата на Мелина и се е сбил с Джошуа, за да я защити. Тогава бе получил инструкции да ги следи неотлъчно, но Джошуа да не предприема други действия, докато не му бъде наредено. Поради интереса на ФБР, брат Гейбриъл сега бе на мнение, че трябва да бъдат изключително предпазливи.

Джем разбираше желанието на брат Гейбриъл да не буди подозрение. Но дълбоко в себе си нямаше търпение да види Харт наказан за това, че бе преспал е годеницата му. Надяваше се и Мелина да си получи заслуженото, защото го бе отблъснала вечерта.

Мистър Хенкок прие предложението му е типичен уклончив отговор:

— Веднага щом брат Гейбриъл вземе решение кой е най-добрият начин да се справим с проблема, ще бъдете информиран, мистър Хенингс.

— Ще чакам.

Когато затвори, Джем чувстваше, че е възстановил позициите си. Не бе постигнал пълна победа, но препоръката му не бе категорично отхвърлена. Харт щеше да бъде отстранен, макар и може би не толкова скоро, колкото се надяваше. Вече бе посял семената на съмнението за Мелина. Плановете за участието ѝ в Програмата щяха да бъдат забравени.

Физически тя бе идеална кандидатка. Но моралните ѝ качества бяха друг въпрос. Той знаеше, че винаги е била сексуално по-активна, отколкото Джилиън. Беше загатвала за множеството си интимни връзки, дори с някои от известните си клиенти. Ако все още не бе спала с Харт, неизбежно щеше да се случи.

Мисълта, че са заедно, вбесяваше Джем, особено след като Мелина му бе дала да разбере, че не я привлича, както Джилиън. Може би го бе изритала, защото очакваше Харт. Добре. Джем Хенингс щеше да оцелее, дори да се издигне, и без нея.

Дългът му повеляваше да уведоми брат Гейбриъл, че е недостойна.

Наказанието на брат Гейбриъл за морално падение бе бързо и неизбежно. Естествено. Зад него стояха мъдростта и ръката на Всевишния. И Харт, и Мелина най-сетне щяха да получат това, което им се полага.

Междувременно не можеха да избягат.

Чийф завъртя очи зад слънчевите си очила.

— Откъде си сигурна, че ще излезе?

— Не съм. Но клиниката е затворена от един часа до два и половина. Предполагам, че тогава е обедната почивка на персонала.

С Мелина седяха на желязна пейка под огромно дърво с яркочервена есенна корона. Между зелените площи и лехите е цветя имаше бетонни пътеки, които образуваха геометрични фигури в съвършено квадратния парк. Паркът се намираше в средата на медицинския комплекс. Бе заобиколен от четирите страни от еднакви триетажни сгради. Клиника „Уотърс“ заемаше втория етаж на едната от тях.

Вещите му бяха доставени в мотела от сприхав таксиметров шофьор, който подхвърли нетактична реплика по повод драстичната смяна на стандарта на хотелско обслужване.

— Парите ви ли свършиха? — После забеляза раните и синините по лицето му и попита: — Или са ви ограбили?

— Имам достатъчно, за да ти платя.

— Двайсет и два долара.

— Трийсет и пет — и никога не си ме виждал.

— За четирийсет бих забравил и родната си майка.

Взе горещ душ, преоблече се и се почувства по-добре, но от време на време пулсиращата болка над бузата му напомняше за състоянието му. Въпреки възраженията на Мелина, смяташе, че раната се е затворила достатъчно и не е необходима нова превръзка. Но не бе приятна гледка. И болката наистина бе мъчителна. Подутото му око бе чувствително към светлината дори през тъмни стъкла.

Неприятните усещания бяха основателна причина за мрачното му настроение. Но не можеше да си обясни държането на Мелина. След разговора с Тъбайъс сякаш не я свърташе на едно място. Непрекъснато мислеше как да заличат следите си. Бяха платили в брой за стаята в мотела. Бяха го напуснали с намерението да не се връщат, а колата ѝ бе останала на паркинга.

— Ако очакваш да ни преследват, с това няма да стигнем далеч — предупреди я Чийф, докато натоварваше багажа им на задната седалка на новопридобитото превозно средство.

Фирмата, на която се бе обадила по-рано, се оказа нискобюджетна. Нито една от колите не бе от последното десетилетие, но механическата им исправност и надеждност бяха гарантирани.

— Собственикът беше в един клас с мен и Джилиън в гимназията. Оттогава поддържахме приятелски отношения и ми дължи услуга.

— Какво си сторила за него?

— Помниш ли мис „Плейбой“ за миналата година?

— Съвсем ясно.

— Придружавах я, заедно с антуража ѝ, когато пристигнаха в Далас. Издействах му списание с автограф.

— Не е било много трудно. Сигурно е раздала хиляди.

— Не и там, където я помоли да се подпише, при това е послание: „Ти си тук“.

— Аха.

Когато познатият ѝ докара колата, тя понечи да плати за няколко дни напред. Той отказа.

— Не се безпокой, Мелина. Друг път ще уредим сметката. — Увери я, че никой няма да разбере за срещата им.

Когато излязоха от мотела, Чийф взе ключовете.

— По-добре остави на мен да карам тази таратайка.

— Непрекъснато се движа из града. Познавам го.

— Но аз съм по-добър и по-бърз шофьор. Ще ми казваш накъде да карам.

Седна зад волана и с това сложи край на спора.

Въпреки че ако някой решеше да я издирва по регистрационния номер, щеше да открие лексуса, паркиран между два камиона зад мотела, по пътя често надничаше през задното стъкло. Сега подозрително оглеждаше всеки, който мине през парка.

Паниката ѝ бе заразителна.

— В случай че в близко бъдеще се наложи да давам показания — каза той, — нещо незаконно ли вършим?

— Не съм сигурна. Избягването на среща с ФБР престъпление ли е?

— Ако целта ти е да избегнеш разпит.

— Тогава е престъпление?

— Възпрепятстване на правосъдието.

— Това ли правим?

— Носиш същия модел бикини.

Тя рязко извърна глава:

— Какво?

Чийф изгаряше от любопитство да види очите зад тъмните стъкла. Точно както с Джилиън. Спомни си как искаше тя да свали

слънчевите си очила, за да види цвета на очите ѝ. Знаеше как изглеждат очите на Мелина, но изпита желание да разгадае израза им.

— Забелязах ги, когато влязох в банята да взема душ. Беше ги изпрала и простряла на шината за завесата. Джилиън носеше същите.

— Ползваше услугите на същата продавачка.

— Така и предположих.

Темата бе изчерпана. Поне така му се стори. Но след миг тя попита:

— Какво, за бога, те накара да заговориш за бельото ми, когато спасяваме живота си?

— Споменах го просто за да убия времето, докато чакаме.

— Бельото ми е темата, която ти хрумна за убиване на времето?

— Случайно се сетих. Никога по-рано не ми се бе налагало да свалям дамско бельо от шината в банята.

— Не си живял с жена?

— Никога.

— Мислех, че си имал трайна връзка.

Той поклати глава.

— А ти живяла ли си някога с мъж?

— Не.

— Тогава докато сме съквартиранти, обещавам, че ще свикна да спускам капака за седане в тоалетната.

Тя се засмя:

— Благодаря. Ще ти бъда признателна.

Смехът ѝ, движенията на главата ѝ, извивката на шията ѝ, усмивката... Докато я гледаше, сърцето му се разтуптя и едва се сдържа да не я докосне. Радваше се, че изглежда като Джилиън, защото харесваше всичко във външността ѝ. Лицето, фигурата, оттенъка на кожата, усмивката, всичко го бе привлякло още в мига, когато я бе видял, и бе изпитал желание да я схруска.

Но харесваше и Мелина и затова бе смутен от поразителната ѝ прилика с Джилиън. Меко казано, бе объркващо и странно да бъде пленен от две жени с напълно еднаква външност. Това терзаеше съзнанието му.

Непрекъснато трябваше да си напомня, че жената, с която разговаря, не е Джилиън. Сега седеше до Мелина, а не до Джилиън,

която се бе сгушила до него в леглото, топла и доволна, и бе прошепнала със съблазнителен сънен глас:

— Чийф?

— Мм?

— За нищо на света не бих пропуснала това.

Беше я притиснал и целунал по рамото, не подозирайки, че тези думи са последните, които чува от нея. После бе заспал. На сутринта се бе събудил сам, но твърдо решен отново да чуе този глас и да види това лице на възглавницата си. Много пъти! Колкото е възможно често!

Сега гледаше същото лице. Но не бе на Джилиън, а на Мелина. Струваше му се все по-трудно да мисли за тях като за две различни жени.

— Ето я — каза Мелина.

Група хора с медицински облекла излязоха от сградата през въртящите се врати.

— Онази жена с посивелите коси, нали? Помня, че я видях да разговаря с теб на възпоменателната служба.

Докато я наблюдаваха, Линда Крофт се отдели от останалите и се отпрати към крилото на квадрата, което представляваше многоетажен паркинг. Мелина скочи от пейката:

— Да вървим.

Покритите паркинги бяха страховити места и холивудските режисьори правеха репутацията им още по-зловеща, като често ги избираха за декор на всякакви ужасяващи сцени. Освен Линда Крофт, на оранжевото ниво нямаше никой. Тъкмо отваряше вратата на колата си, когато Чийф и Мелина се приближиха. Не бе изненадан, че жената се изплаши.

— Мис Крофт, аз съм Мелина Лойд. Помните ли ме?

Тя повдигна едната си закръглена ръка към гърдите, сякаш за да успокои разтуптяното си сърце.

— Разбира се, мис Лойд.

Мелина свали слънчевите си очила.

— Извинете, че ви изплашихме.

— Слава богу, че сте вие, а не някой психопат. — Отмести поглед към него.

— Това е Кристофър Харт — представи го Мелина. — Полковник Харт, Линда Крофт.

— Видях ви на възпоменателната служба и ви познах от телевизията — каза тя. — За мен е удоволствие, полковник Харт.

— За мен също.

— Какво е станало с лицето ви? Ако нямате нищо против, че питам?

— Снощи бях нападнат.

— Ужасно! Откраднаха ли ви нещо?

— Само част от гордостта ми. — Линда Крофт отвърна на усмивката му. — Бързате ли?

— Обикновено по обяд се прибирам у дома, за да гледам любимото си предаване и да нахраня котките си.

— Няма да ви задържим дълго — увери я Мелина. — Искам само да ви попитам за нещо, което ми казахте на службата за Джилиън. — Жената озадачено вдигна глава. Мелина продължи: — Споменахте колко е тъжно, че двама пациенти на клиниката ви са станали жертви на престъпления. Джилиън беше убита. Детето на едно семейство е било отвлечено.

— Андерсън.

— С полковник Харт намираме това съвпадение за интересно.

Линда Крофт изглежда тревожно и двамата:

— В какъв смисъл интересно?

Бе започнала да става предпазлива. Доникъде нямаше да стигнат, ако Мелина не бе забелязала това. Явно го усети, защото веднага смени тактиката:

— Сигурно семейство Андерсън са били съкрушени. Бих искала да се свържа с тях, за да поднеса съболезнованията си за случилото се. Едва сега напълно разбирам каква мъка са изживели, когато бебето им е било отнето. Съчувствам им за загубата.

— О, добре...

— Чудех се дали не бихте могли да ми кажете как да установя контакт.

— Искате адреса им?

— Или телефонния номер. Бих го потърсила сама, но не си спомням първото име на мистър Андерсън.

Чийф обгърна раменете на Мелина и я притегли към себе си.

— Мисля, че неволно поставихме мис Крофт в неудобно положение.

Мелина разбра какво цели и каза:

— Господи, дори не ми хрумна! За нещо нередно ли ви помолих?

— Боя се, че да — отвърна жената с явно съжаление, че не би могла да помогне. — Не бива да обсъждаме пациентите си или да даваме информация за тях. Това се смята за намеса в личния им живот, което е нарушение на професионалната етика. Услугите, които предлагаме, са от толкова лично естество, че съм сигурна — разбирате необходимостта от дискретност.

— Разбира се. — Чийф усети как Мелина въздъхна тежко, сякаш бе преживяла огромно разочарование. — Предположих, че щом отвличането на детето на семейство Андерсън е привлякло вниманието на медиите, нищо не е останало в тайна.

— Напротив, мистър и мисис Андерсън упорито настояха адресът и кръщелните им имена да не бъдат съобщавани.

— При тези обстоятелства разбирам защо. Аз също не исках новината за убийството на Джилиън да бъде така широко оповестявана. — Усмихна се с тъга. — Толкова малко хора подозират двойната ми загуба — на Джилиън и детето, което би могла да има. Заедно с нея умря и надеждата ми да имам племенник или племенница. Помислих си, че ако поговоря с някого, който е преживял подобно страдание...

Даде си вид на дълбоко развълнувана и замълча, за да си поеме дъх.

— Извинете за безпокойството, мис Крофт. Простете, че ви накарах да се почувствате неловко. Беше много мило от ваша страна, че дойдохте на службата за Джилиън Няма да ви задържаме повече. Съжалявам, че ще пропуснете предаването по телевизията. Благодаря.

— Довиждане, мис Крофт — каза Чийф и леко докосна ръката ѝ. — Радвам се, че се запознахме.

Понечиха да си тръгнат, но Линда Крофт неочаквано каза:

— Често им изпращам картички.

Двамата бавно се обърнаха.

Преди да продължи, Линда Крофт нервно навлажни устни:

— Малки послания. Нали се досещате? „Мисля за вас.“ „Кураж.“ „Доброто предстои.“ Подобни неща. Семейство Андерсън любезно

отговарят, така че зная, че все още са на същия адрес. Записан е в бележника ми у дома. Можете да ме последвате.

Къщата ѝ се намиреше в тази част на Далас, която наричаха „Зона М“, защото имената на всички улици започваха с „М“. Беше стар квартал, но през последните години обликът му постепенно се променяше. След като възрастните собственици починаха или продаяха жилищата си, в тях се настаняваха несемейни кариеристи или млади двойки, които ремонтираха старите жилища. Къщата на Линда Крофт бе сгушена между две наскоро обновени сгради и приличаше на старица, отчаяно бранеща достойнството си.

— Къщата на Снежанка — разсеяно отбеляза Мелина, когато спряха до бордюра. Линда Крофт им махна от малката тераса и отключи сводестата входна врата, разположена между два двукрилни прозореца. — Ти върви. Справяш се по-добре от мен.

— По-трудно би отказала на мъж — каза той.

— Използвай чара си. Не всеки мъж може да бъде толкова убедителен.

Той слезе и изтича по пътеката. Линда Крофт вече бе вътре и викаше на котките си, че „мама“ се е прибрала.

— Влезте, полковник Харт.

Прекрачи прага и се озова направо във всекидневната. Беше пълна със семейни снимки и игленици и се долавяше неприятен мирис от сандъчетата с пясък. Докато чакаше, котките, които бяха поне пет-шест, го наобиколиха и затъркаха опашки в краката му. Линда Крофт се върна от дъното на коридора и му подаде лист с адреса, написан с лилаво мастило.

— Това е нарушение на правилника, но виждам колко страда мис Лойд заради смъртта на сестра си. Според мен хората са по-важни от правилата. Може би разговорът с други, които са преживели подобна мъка, ще ѝ помогне.

— Мелина ще ви бъде признателна. Аз — също. Благодаря.

Тя стисна ръката му и я задържа миг повече, отколкото изискваше учтивостта.

— Напомняте ми за покойния ми съпруг.

— Бил е късметлия.

Страните ѝ поруменяха от вълнение.

— Беше много красив. Имаше малко индианска кръв. Капка-две чероки — добави тя с усмивка. — Не съм и сънувала, че някога в дома ми ще влезе толкова известна личност.

— За мен е чест.

Сбогува се с нея. Докато се отдалечаваше по пътеката, Линда Крофт извика след него:

— Погрижете се за раната, за да не остане белег.

Качи се в колата, подаде бележката на Мелина и мълчаливо се загледа през стъклото в очукания капак.

— Какво има? — попита тя.

— Чувствам се ужасно.

— Искаш ли още аспирин?

— Не физически. Мъчно ми е, че манипулирахме тази жена.

— Разбирам какво искаш да кажеш — въздъхна Мелина. — Сякаш току-що подведохме феята кръстница на Пепеляшка.

— О, благодаря. Успокой ме.

Потегли. Клубът, пред който бе оставил колата си, се намираще само на няколко пресечки. Спортният модел, който притежаваше, бе автомобил, наетата таратайка — също, но това бе единствената прилика. Копнееше за бързата си, маневрена кола и се изкуши да мине покрай клуба само за да види дали все още стои там непокътната. Дори ако някой ги причакваше, не би ги познал в тази кола, но реши да не рискува. Устоя на изкушението, обърна в следващата пресечка и се отправиха обратно към магистралата.

— Приеми нещата от друга гледна точка — посъветва го Мелина, явно във връзка с угризенията му, че бяха манипулирали Линда Крофт. — Може би по този начин ще предотвратим убийството на още една жена или отвличането на още едно дете.

— Това ли е мотивът ти да се заемеш с тази детективска работа? Да предотвратиш престъпление?

— Не е ли достатъчен?

— Много благородно. — Погледна към нея. — Но сигурна ли си, че не таиш и известна жажда за мъст?

С пресипнал глас, издаващ непоколебима решителност, тя отвърна:

— И това. Определено.

— Какъв е този боклук?

Тъбайъс направи гримаса на отвращение. Беше влизал в бордеи, далеч по-мръсни и мизерни от жилището на Дейл Гордън, но малко от тях изглеждаха толкова зловещо.

— Апокалиптично четиво — обясни детектив Лоусън, докато Тъбайъс прелистваше евтината брошура. Бе пълна с графични илюстрации на свършека на света. Обезглавявания. Изкормвания. Бебета, набодени на мечове. — Гордън е бил много религиозен. Вече ви казах за обажданията до онзи чешит — брат Гейбриъл.

След като бяха напуснали брокерската фирма на Хенингс, Тъбайъс и Патърсън се бяха срещнали с детектива в къщата на Мелина Лойд и му бяха разказали за двамата мними агенти. Потресен, Лоусън бе признал, че макар и да е очевидно, че Дейл Гордън е убиецът на Джилиън Лойд, случаят не е така ясен, както му се е струвало. Бе предложил федералните агенти да огледат апартамента на Гордън — с надеждата, че ще открият сред вехториите му нещо, което би им дало насока за по-нататъшното разследване. Бяха оставили другите детективи да събират доказателства и тримата заедно бяха пристигнали в дома на Гордън.

При споменаването за телевизионния проповедник Тъбайъс мислено си изгради представа.

— Някои представители на традиционните религии заклеймяват организацията на брат Гейбриъл като секта.

— Възможно е — потвърди Лоусън. — Или може би официалните църкви просто му завиждат за големия брой последователи. В Европа. Азия. Африка. Той е не само тук, а навсякъде.

— Проучили сте това.

Тъбайъс бе впечатлен от старанието на Лоусън. Приличаше на стар разбойник, но явно бе доста по-умен, отколкото издаваше външността му.

— Бях заинтригуван от увлечението на Гордън по брат Гейбриъл — обясни детективът. — Телефонните съветници от Храма в Ню Мексико ми казаха, че Гордън се обаждал толкова често, че започнал да става досаден, макар и да се изразиха по-тактично. Тези хора проповядват мир и любов и не биха казали лоша дума за свой

възпитаник. Особено мъртъв. Все пак споменаха, че е бил обсебен от мисълта за Армагедон.

— Не съм експерт по сектите, но разполагаме със специалисти в тази област — замислено каза Тъбайъс. — Редовно чета докладите им. Дейл Гордън се вмести в профила на член на секта. Социален аутсайдер с ниско самочувствие. Брат Гейбриъл е бил за него едновременно баща и спасител, човек, който го е обичал и разбирал.

— Когато е бил приет, се е почувствал част от голямото семейство на вярващите.

— Което изведнъж е дало на Гордън собствена идентичност, нещо, което му е липсвало. Предаността към брат Гейбриъл е станала смисъл на живота му и той се е отрекъл от всичко останало.

— Не от всичко — извика Патърсън от другия край на полутъмната стая.

По-младият федерален агент се приближи и донесе куп снимки.

— Бяха скрити под няколко незаковани дъски под леглото. Навярно хората ви са ги пропуснали — каза той на Лоусън.

Детективът гневно подсмръкна. Имаше почти толкова години опит, колкото бе възрастта на Патърсън. Обикновено местните полицаи бяха враждебно настроени към агентите от ФБР, които поемаха техни случаи, особено вече приключени. Надявайки се да предотврати конфликт, Тъбайъс използва дипломатия:

— Лесно е да се пропусне нещо в подобна суматоха. Какво открихте?

Посегна към снимките. Патърсън го впечатли, като сам дипломатично ги раздели между него и Лоусън.

— Жени. Голи жени.

Докато ги разглеждаше, гневът на Тъбайъс към мъртвия убиец нарасна.

— Не е обикновена порнография, нали?

Очевидно жените бяха снимани без тяхно знание. Някои от тях бяха с къси халати, като за медицински преглед, а други — съвсем голи. Всичките бяха млади и изглеждаха здрави.

— Направил ги е в клиниката. — Лоусън им каза за шпионката, която бяха открили. — Навярно са били други пациентки. Намерихме две подобни снимки на Джилиън Лойд. Ето там, върху олтара.

— Дяволски олтар — каза Патърсън. — Дано Бог не е бил милостиво настроен, когато е умрял този изверг.

Тъбайъс се намръщи на забележката на по-младия агент, но не го упрекна.

— Това означава ли, че Джилиън Лойд не е била единствената жена, към която е изпитвал влечение?

Лоусън повдигна мускулестите си рамене.

— Какво е работел Гордън в клиниката? — попита Патърсън.

— Обядвали ли сте? — Това бе начинът на Лоусън да ги предупреди, че ще чуят нещо неприятно. — Бил е андролог. Не бях чувал думата и се наложи да проверя какво означава. Това са лабораторни специалисти в банки за сперма и клиники за стерилитет. Извършват всички процедури. Съхраняване, замразяване, концентриране. Цялата подготовка за изкуствено оплождане, интраутерално или ин витро. — Въздъхна и замълча, за да им даде възможност да направят изводи. — Като знам що за човек е, ми се гади при мисълта, че е работил със... Нали разбирате защо?

— Напълно. — Тъбайъс се замисли за миг и попита: — Досещате ли се какво би трябвало да предприемем?

— Да посетим онази клиника.

Погледна Патърсън.

— Да се срещнем лично с председателя на класа.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато крачеше нервно из стаята, Джордж Абът чоплеше нокътя си, вече изгризан до дъно.

— Не разбирам защо.

Декстър Лонгтрий измерваше със стъпки широчината на празния офис, като плътно опираше тока на единия си ботуш в пръстите на другия и пресмяташе метрите.

— Е, извинявай, Декстър — каза Абът и смутено се засмя. — Може би не съм духовно извисен колкото теб. Не вярвам в сънища и видения. Оставям тези глупости на старците от племето.

Лонгтрий вдигна глава и строго го изгледа.

— Не исках да те обидя.

— Не се чувствам обиден.

Лонгтрий продължи да пристъпва, докато измина разстоянието до отсрещната стена. Извади от джоба на ризата си лист и молив и записа широчината на помещението. Цифрата бе приблизителна, но щеше да послужи при съставянето на проекта за обзавеждане на първия щаб на Организацията за защита на коренното население.

— Намеквам само — продължи Абът, — че трябва да бъдем по-настойчиви.

— Няма нужда да го притискаме.

— Все още мисли за нас. Ако чакаме твърде дълго, напълно ще забрави за организацията ни. Трябва да предприемем някакъв ход, да продължим да го убеждаваме.

— Вече казахме всичко, което трябваше да чуе.

— Известните личности като Харт вечно са заобиколени от хора, молещи за какво ли не. „Напишете книга.“ „Произнесете реч.“ „Посетете училището ни.“ „Бихте ли ми дали автограф?“ Не може да угоди на всички и готовият му отговор на всяка молба е „не“. — Абът удари по дланта си с опакото на другата ръка. — Казвам ти, Декстър, само ако сме упорити с него, ще постигнем нещо.

Лонгтрий преброи контактите и отбеляза цифрата върху листа.

— Харт не иска да бъде ухажван.

— Напротив, всеки иска това — възрази Абът и нападна друг нокът. — Нека отидем в Хюстън. Да заминем утре. Или най-късно вдругиден. Ще се наложи да пътуваме с кола. В бюджета няма предвидени пари за самолетни билети. Може би ще трябва да преспим по една нощ в мотел на отиване и на връщане. Ще го поканим на обяд. В някой хубав ресторант. С бели покривки, бяло вино, изискана обстановка. Ще го убедим, че не сме диваци. Така ще го заинтригуваме. — Хвърли поглед към Лонгтрий. — Предполагам, че няма да се съгласиш да се подстрижеш.

Лонгтрий изслуша плана на Джордж с едва сдържана насмешка.

— Всичко това би било загуба на време, Джордж. Кристофър Харт сам ще дойде при нас.

Абът изведнъж отмести ръка от устата си.

— Ще дойде при нас? Сам? За един и същи човек ли говорим? — извика той с писклив глас. — Харт искаше час по-скоро да се отърве от нас.

Лонгтрий знаеше какви мисли се въртят в главата на Абът. Джордж подозираше, че в слуховете за Декстър Лонгтрий има известна доза истина. През повечето време Лонгтрий бе влиятелен човек. Силен, властен, решителен и внушаващ страхопочитание.

Но имаше моменти, в които се държеше странно. Сякаш сваляше перата и стрелите си на вожд и се превръщаше в слабоумен старец. Това караше околните да потъркват слепоочията си и да поклащат глава със съжаление.

— Заради трагедията е — обясняваха по-възрастните. — Все още не я е превъзмогнал напълно.

Въпреки че нещастieto се бе случило, когато Абът бе ученик, той бе чувал историята за лудостта на Лонгтрий. След дълъг и мъчителен период на възстановяване вождът отново бе стъпил на крака, но понякога изпадаше в особено състояние. Абът несъмнено смяташе, че в момента изживява подобен пристъп.

Добре. Нека мисли каквото иска.

— Джордж, каквото и да говорим, няма да убедим Кристофър Харт да ни сътрудничи. Сам ще вземе решение, когато е готов. Ще изпита вътрешна потребност.

Но Абът не слушаше. Вече обмисляше друга идея.

— Бихме могли да вдигнем залога. Да увеличим възнаграждението.

— Предложението ни беше разумно и честно.

— Може би трябва да му обещаем премия при подписване на договора, както постъпват с професионалните спортисти. Не зная откъде ще вземем пари. Депозитът за този офис почти ще опразни банковата ни сметка. Може би трябва да отложим наемането.

— Проблемът при Харт не е свързан с пари.

— Прав си, проблемът е, че не иска да бъде индианец. — Абът изплю парченце нокът. — Въпреки че има индиански черти, дълбоко в себе си той се чувства бял. Искан ми се да пратя проклетото копеле по дяволите!

Лонгтрий се усмихна едва забележимо.

— Добра идея, Джордж. Много убедително. Сигурен съм, че така ще го привлечеш на наша страна.

Абът ядосано ритна кутия от безалкохолно, оставена от предишния наемател. Тя издрънча по голия под.

— Прав си. Трябва да запазим добрия тон. Кое то ме връща към първоначалното ми становище. Необходима е настойчивост. Да въздействаме върху съвестта му.

— Кристофър Харт е човек с будна съвест.

Абът отново не обърна внимание на думите му.

— А какво ще кажеш да му дадем стимул, който няма да ни струва нищо точно сега? Безплатно жилище. Или кола. Това е! Кола. Може би ще придумама Фред Ийгъл да дари една от фирмата си.

— Нима би искал човек, когото сме подкупили, да бъде наш говорител? — Един от проблемите, с които организацията възнамеряваше да се заеме, бе корупцията в резерватите при сключване на договори за строителство или хазарт. — Освен това Харт е неподкупен.

Абът отчаяно тръсна ръце.

— Тогава какво предлагаш?

— Да отидем веднага в агенцията и да внесем депозита за това помещение, преди да го наеме някой друг.

— Без да сме получили потвърждение от Харт? Искан да продължим без него?

— Той ще приеме, Джордж.

— Откъде знаеш?

— Зная.

— Имал си видение?

Лонгтрий си даде вид, че не долавя насмешката му и тръгна към изхода.

— Убеден съм. Въпреки че самият полковник Харт все още не знае. Скоро ще реши.

Джем Хенингс слезе от колата си и дори не поздрави служителя от паркинга. Униформеният портиер отвори вратата и му стори път да влезе. Джем нехайно кимна за благодарност, но след миг се спря.

— Кой сте вие? Нов ли сте?

— За първи ден съм на работа. Хари Клемет.

— Джем Хенингс. Седемнайсети етаж, апартамент „Д“.

— Приятно ми е, мистър Хенингс. Ако мога да ви помогна с нещо, обадете се.

„Вече започва да се подмазва, за да получи щедър бакшиш за Коледа“, помисли си Джем, докато минаваше през фойето. Почти бе стигнал до асансьорите, когато Хари извика след него:

— Късметлия сте, мистър Хенингс.

Точно днес не бе имал голям късмет. Всъщност денят не бе никак приятен. Сега мислеше за проблемите си и не бе в настроение да бърби с персонала. Но не знаеше кога ще му потрябва услуга. Обърна се. Портиерът глуповато му се усмихна.

— Защо да съм късметлия?

— Запознах се е годеницата ви.

Ухиленият Хари бе казал, че е на работа за първи ден. Джем бавно пристъпи обратно към него.

— Как е възможно да си се запознал с нея? Кога се срещнахте, Хари?

Явно доловил нещо странно, новият портиер смотолев:

— Д-днес следобед. Когато дойде да вземе някои ваши вещи.

Когато се отдалечиха от високата сграда, в която живееше Джем, Чийф реши, че е време да се погрижат за нещо.

— За какво? — попита тя.

— Да намерим прилична стая. Писна ми от долнопробни мотели, Мелина.

— Бяхме само в един.

— И това е твърде много.

— Беше чист.

— Не смятам чистотата за лукс.

Нае стая в хотел, който отново му се стори скромен, но далеч превъзхождаше крайпътния мотел.

— Не използва кредитна карта, нали? — попита тя, когато Чийф се върна.

— Платих в брой. Администраторът попита за номера на колата.

— Запомни ли го?

— Не, продиктувах измислен, но той не провери. Намигна ми и ни пожела приятно прекарване. Мисли, че сме дошли за кратко следобедно удоволствие. За едно бързо.

Очевидно. Защото бяха настанени в апартамент с двойно легло. Никой от двамата не каза нищо по този повод. Не знаеха как ще се развият нещата вечерта. Може би нямаше да останат да пренощуват. Ако се наложи да преспят тук, в хола имаше диван. Тя щеше да спи там, защото не би издържала да прекара нощта в една и съща стая с Чийф поради множество причини, мисълта за повечето от които я смущаваше. При създалите се обстоятелства бе неуместно дори да мисли за интимност. По ирония на съдбата, благодарение на същите обстоятелства сега бяха заедно.

Коя жена би му устояла? С неподправения си чар бе успял да предположи дори възрастната Линда Крофт. Всяка жена, останала задълго в едно помещение с него, особено насаме в тясна стая, би се предала на романтични блянове, дори и да знае, че е невъзможно да ги изживее.

Естествено не можеше да става дума за интимна близост между нея и Чийф. Поне засега. В това положение. И като се имаше предвид кои са.

— Ще се поосвежа.

Влезе в банята. Когато се върна след няколко минути, Чийф седеше на ръба на леглото и гледаше телевизия. Даде ѝ знак да се приближи и усили звука.

— Това ли е нашият човек?

Седна до него.

— Да.

Образът на брат Гейбриъл изпълни телевизионния екран. Осветлението подсилваше въздействието на външността му. Бе облечен със светъл костюм, небесносиня риза и подходяща вратовръзка и сякаш излъчваше плътска и душевна чистота. Маслинозелените му очи сияеха.

— Красавец е, нали?

— Предполагам. Ако си падаш по руси мъже английски тип.

Тя го изглежда намръщено и насочи вниманието си към думите на брат Гейбриъл:

— Чувстваш се изоставен и самотен дори сред хора, които твърдят, че те обичат. Разбирам чувството за самота. Родителите ти никога не са били доволни от теб. Началникът ти поставя неизпълними изисквания. Децата ти не те уважават. Хора, които наричат себе си приятели, те мамят и предават. Може би дори брачният ти партньор те прави за смях и те кара да се чувстваш жалък. Слушай ме — продължи той почти шепнешком. — Слушаш ли, чадо мое? Ако се вслушаш в гласа ми, ще чуеш гласа на онзи, който истински се интересува от теб. Слушай това, което ти казвам, защото от него зависи бъдещето ти във вечността.

Направи драматична пауза, след която отново заговори силно и отчетливо:

— За мен ти не си жалък. Аз те обичам. Искам да те защитя от презрението на другите. От родителите ти, началника, учителя, приятеля, съпругата, съпруга, чиито клетви за обич са фалшиви, фалшиви — подчерта. — Искам да те взема при себе си, да те приема в семейството си. Да, то е огромно. Вече има милиони членове. Но съм запазил място за теб. Само за теб. Твоето специално място ще остане незаето, ако не го приемеш. Зная какво си мислиш. Как е възможно брат Гейбриъл да ме познава? Чуй ме сега. Тези съмнения се подклаждат от дявола. Не им се предавай. Отхвърли ги. Дъще, сине, възлюбени — изрече тихо, — познавам те. И те искам до себе си в новия световен ред.

— „Нов световен ред“? Какво означава това? — попита Чийф.

— Шшт. — Махна му с ръка да замълчи.

Изслушаха заключителното изречение на водещия, докато брат Гейбриъл отправяше прочувствена молитва за благословия. Върху снимка на Храма на фона на ярък залез се изписаха пощенски и електронен адрес. Последва реклама на негови книги.

— Сигурно в тях се крият отговорите на всички житейски въпроси.

— Да. Откъде ли ги е получил?

— Успява да въздейства на хора като Дейл Гордън.

— Не само на тях, Мелина. В космическата програма има няколко души, които твърдят, че той е променил целия им живот.

— Сигурно се шегуваш!

— Една от колежките ми е записала дъщеря си в училището му.

— Как е възможно интелигентни хора да вярват, че един човек е способен да разреши всички проблеми на света?

— Лесно — отвърна Чийф и сви рамене. — Казва им това, което искат да чуят. Използва най-дълбоките им страхове, чувството, че са отхвърлени и неразбрани. Убеждава ги, че е единственият, който вижда достойнствата им. Че ги цени така, както никой друг. Ако го последват, ще станат част от семейството на богоизбраните.

— Невероятно. Страховито.

— Не е толкова невероятно, но определено е страховито. Много хора са вярвали, че Хитлер е носител на вярната идея. Той е типичен пример колко силно влияние може да има един човек върху съзнанието на мнозина. Помисли за по-неизвестните лидери на секти, които са се издигнали благодарение на същата тактика.

Потръпна, но не защото Чийф бе нагласил климатика на най-ниската температура:

— Този човек не се смята за пророк или свещеник. Самият той е божеството в своята догма. Притежава тайната на живота и ако го последваш, ще вървиш по верния път. — Гневно подсмръкна, преди да довърши: — Някъде по пътя съвсем е забравил за Бога.

— Вярваща ли си, Мелина?

Пресипналият му глас я изненада. Сериозно отвърна:

— Да. Ти не си ли?

— Вярвам в науката.

След като поразмишлява върху думите му няколко мига, тя го попита дали винаги е искал да стане астронавт.

— От детството си ли мечтаеше за това?

— Винаги съм се интересуval от Космоса. Искан да науча повече за планетите и Луната, за съзвездията. Когато пораснах достатъчно, нощем се измъквах от къщи и отивах с колелото си в покрайнините на града, където небето беше тъмно. С часове наблюдавах звездите е надеждата да зърна метеор, метеорологически апарат или спътник. Първите астронавти бяха моите герои. Така че — да, бих могъл да кажа, че подсъзнателно винаги съм мечтал да стана един от тях. Но мислех, че е непостижимо.

— Защо?

— Докато завърших гимназия, живеех в резерват.

— Е, и?

— Възможностите там са ограничени.

— Тогава защо не направиш нещо, за да промениш положението?

Строго я изгледа.

— Какво например?

— Стани говорител на онази организация. — Чийф се намръщи.

— Какви скрупули имаш? Не харесваш Лонгбуш?

— Лонгтрий.

— Съмняваш се в почтеността му?

— Донякъде. — Разтърси рамене, сякаш за да се освободи от бремето на въпросите й. — Не зная.

— Може би трябва да разбереш.

— Не е само заради него.

— Какво друго има? Парите ли не са достатъчно?

— Не. Увериха ме, че ще имам време да се занимавам и с други неща, стига да не противоречат на политиката им.

— Струва ми се, че няма какво да губиш.

— Защо разговаряме за това? — раздражено попита той. — Вече реших. Отказах им.

— Но не изглеждаш доволен от решението си.

— Какво те кара да мислиш така?

— Започна да нервничиш. Защо изведнъж стана толкова заядлив, Чийф? Щом си взел решение и си доволен от него, защо се дразниш, че заговорих на тази тема? — Изгледа го предизвикателно. Той извърна глава. — Боиш се, че ще те разочароват? — След миг попита е по-тих

глас: — Или се страхуваш, че самият ти няма да оправдаеш очакванията им?

Чийф повдигна вежди и леко подсвирна:

— Охо! Пускаш отровни стрели, Мелина.

— Ха-ха. Индианска шега. — Задържа поглед върху лицето му.

— Така е, нали?

— Кое?

— Поставяш си високи цели и не допускаш провал. Чийф — закачливо продължи тя, — трябва да си позволиш няколко малки провала, за да развиеш способност да си прощаваш, когато направиш грешка.

Приблужи лицето си към нейното и погледите им се срещнаха.

— А ти?

— Какво?

— Успя ли да си простиш?

Тя затаи дъх:

— За размяната ли?

— Успя ли?

След кратко мълчание отвърна:

— Опитвам се. Но е трудно и засега чувството за вина надделява.

— Възхищавам се от искреността ти.

— Благодаря.

— Заслужаваш и аз да бъда откровен е теб.

— Ще те изслушам.

Бавно изправи гръб.

— Когато бях там, горе, при последната мисия, се помолих. — Тя остана неподвижна и мълчаливо го изчака да продължи. Чийф смутено сви рамене. — Не беше точно молитва. Не като неговите. — Кимна към телевизора. — Не като онези, които можеш да чуеш в църква. Другите от екипажа спяха. А аз просто гледах навън. Всичко е толкова необятно, толкова... — Помълча, докато намери подходяща дума, за да опише безкрайността на вселената. — Толкова е красиво, Мелина! Накара ме да се почувствам малък и незначителен. И същевременно — бях част от нещо... много по-голямо, внушаващо повече страхопочитание дори от самия Космос. Може би Бог. Изведнъж просто ми хрумна мислено да отправя кратка молитва. Благодарих, че

всичко това съществува и че съм избран — единствено аз — да го видя и усетя така. — След миг отново я погледна. — Това е.

— Разбирам.

Примигна, за да разсее сълзите, които напиреха в очите ѝ, и преглътна буцата в гърлото си. Не желаше да го смути, след като бе разкрил душата си пред нея. Искаше да му каже колко поласкана се чувства, че е решил да ѝ се довери за толкова лично преживяване, но не можеше. Искаше да докосне гладкото му лице и да го убеди, че не бива да се срамува заради духовното си пробуждане — но не можеше да стори и това. Ако го докоснеше, би поела голям риск. Затова само промълви:

— Можеш да вярваш и в науката, и във висша сила. Това не са взаимноизключващи се неща.

— Да. Мисля, че си права.

Чийф тихо се покашля, премести се в другия край на леглото и без да свали ботушите си, се отпусна върху покривката, облегал на таблата. Позвъни по клетъчния си телефон в офиса и жилището си в Хюстън, но не отговори на никое от записаните съобщения.

После се обади в „Меншън“ и попита дали някой го е търсил. Изслуша това, което имаха да му предадат. Тя усети погледа му и извърна глава към него.

Чийф изключи телефона.

— Тъбайъс.

— Опитал е да се свърже с теб?

— Сигурно Лоусън му е казал къде съм отседнал. Оставил е съобщение да му се обадя възможно най-скоро. Казал, че е спешно.

— Ще се обадиш ли?

Той отрицателно поклати глава:

— Ако го направя, официално ще бъда въввлечен в разследване на ФБР. Рано или късно слухът ще стигне до медиите. Предпочитам да остана замесен неофициално. Но не е зле да запазим номера, който е оставил. За всеки случай.

Продиктува ѝ го и тя каза:

— Това е мобифонът му.

— Помниш номера?

— Имам добра памет. Кое то ме подсеща, че в програмата на Джем за автоматично избиране бяха запазени няколко номера. За

някои бе отбелязано чии са, а за други — не. Записах ги, в случай че паметта ми изневери. После ще ги проверим. Може би някой от тях ще ни помогне да разберем защо е изпратил онези негодници по петите ми.

— Значи смяташ, че Хенингс е подслушал разговора ти, когато си уговаряла срещата си с Тъбайъс?

— Няма кой друг да е. Трябва да е бил Джем.

— Или телефонът ти се подслушва.

Обзе я тревога:

— От кого? Защо?

— Не твърдя, че е така. Просто се опитвам да бъда безпристрастен. Изтъквам и друга вероятност.

Тя се замисли за миг, но решително поклати глава:

— Джем е замесен. Зная. Усещам го.

— Женска интуиция?

— Може би е това, но имам доста натрапчиво чувство. От сутринта, когато бе открито тялото, той се държи странно. Помниш ли, че в офиса на Лоусън твърдеше, че от самото начало е бил против изкуственото оплождане? Джилиън каза точно обратното. Че Джем я е насърчавал да има дете. Значи е лъгал или нея, или нас.

Загледа се пред себе си и Чийф я подкани да сподели всичките си мисли.

— И друго ли има?

Погледна го в очите:

— Лъже и за годежа. Джилиън щеше да ми каже, ако бяха решили да се женят, напълно съм убедена. Джем скалпи някакво обяснение, че са си обещали да го пазят в тайна, но зная, че е лъжа.

— Щом лъже, че са били сгодени, за какво ли още е излъгал?

— Точно това ме безпокои.

— Възможно ли е по някакъв начин да е свързан е убийството й?

— Неприятно ми е да го мисля, но ми хрумна — призна тя.

Изражението на Чийф я накара да се почувства доволна, че не е негов враг. Надяваше се никога да не си навлече гнева му. Изведнъж скулите му изпъкнаха под обтегнатата кожа и раните се откरोиха върху лицето му.

— Боли ли те?

— Добре съм.

— Сигурен ли си?

— Да. — Погледът му издаде, че оценява загрижеността ѝ. —
Може би си сбъркала призиванието си.

— Медицинска сестра?

— Детектив. Да изтъкна ли качествата ти пред Тъбайъс?

— Както желаш. — Легна от другата страна на леглото и
намести възглавницата под главата си. — Господи, колко съм уморена!

— Тършуването е доста изтощителна работа.

Докато бе в апартамента на Джем, едва бе издържала на
напрежението. Очакваше всеки момент да се появи или; той, или
полицията. Беше проникнала там, поемайки риска да бъде арестувана,
но това се оказа напразна загуба на: време, усилия и нерви.

— Жалко, че не открих никаква улика. Ако Джем Хенингс има
тъмна страна, умее да я прикрива. В апартамента му нямаше нищо,
което да издаде връзка с наемници или каквито и да са онези типове,
които нахълтаха в дома ми тази сутрин.

— Какво четете?

— „Форбс“, „Мъни“, „Роб Рипорт“ — списания, които всеки
брокер получава. Нито календар, нито бележник или списък с адреси и
телефонни номера. Никакви квитанции или бележки. Всъщност
нямаше нито една хартийка дори в кошчето за смет. Беше съвършено
чисто.

— Нищо общо с представата ми за ергенска бърлога.

— Веднъж двамата с Джилиън ме поканиха на вечеря. Джем
пригответи ястието. Забелязах, че жилището е идеално чисто. Кухнята бе
като аптека. Помислих, че се е постарал специално, защото е очаквал
гости. — Замълча и тъжно поклати глава. — Винаги съм го смятала за
надменен сухар, а сега, когато научавам все повече за него, не мога да
си представя с какво е привличал Джилиън.

— Беше ли влюбена в него?

Замисли се, преди да отговори. Внимателно подбра думите си:

— Мисля, че се заблуждаваше.

— Защо?

— Честно казано, Чийф, малко се смущавам да обсъждам
интимния живот на Джилиън с теб.

— Нямам ли право? Тя прекара нощта с мен. Случилото се
между нас не ми се струва нередно. Не искам да мисля за него като за

изневяра.

— Гузна съвест?

— Заради Хенингс ли? Не. Ако Джилиън го бе обичала истински, щях да се чувствам виновен. Но не мисля, че е била влюбена в него. Така че, не — категорично заяви той.

— Наближаваше четирийсетте, което за една жена е като предупредителен сигнал. Мисля, че Джилиън се е бояла, че Джем е последният ѝ шанс за пълноценна връзка.

— Това не е основателна причина да се обвържеш с някого.

— Всъщност — доста глупава причина.

— Споделяше ли с нея скрупулите си по отношение на Хенингс?
— попита той.

— Често. Дори в онзи ден на обяд.

— Искан ми се да разбере какви са били мислите ѝ в онази нощ — тихо каза той. — Дали, когато се е прибрала, е имала угризения.

Тя извърна глава към него. Сините му очи я пронизаха с поглед.

— Не мога да ти разкрия тайните ѝ, Чийф.

— Няма да издадеш тайна. Аз бях с нея.

— Тогава...

— Но искам да чуя какво е мислила. По-рано спомена, че е прекарала страхотно. Каза ли ти как влязохме заедно под душа?

— Не. Всъщност искаше да вземе душ веднага щом се прибере у дома.

— Не сме се къпали заедно.

Погледна го гневно и изненадано:

— О, разбирам! Било е капан. Искан си да разбереш какво зная всъщност.

— Извинявай.

— Върви по дяволите!

Понечи да стане, но той сграбчи ръката ѝ и я спря:

— Моля те, Мелина. Каж ми какво сподели тя. Моля те.

Искаше да разбере какви са били чувствата на Джилиън в онази нощ. Очевидно изпитваше нужда да узнае. Може би това имаше нещо общо с мотива му да остане замесен, когато във всеки момент би могъл да я изостави сама да търси истината за убийството. Реши, че заслужава да знае поне отчасти какво е мислила Джилиън.

Но не можеше да го гледа в очите, докато говори за това. Издърпа ръката си, отново отпусна глава на възглавницата и прикова поглед в тавана.

— Каза ми, че не е била прелъстена, че сама е пожелала близостта с теб. Така ли си го спомняш? — Усети, че Чийф кимна. — Бояла се е, че това ще повлияе на мнението ти за нея. Че ще те отблъсне.

Почувства как той енергично поклати глава, преди да изрече с дрезгав глас:

— Напротив.

— Е, това е.

Очакваше да чуе още. Когато нежеланието ѝ да продължи стана очевидно, подкани я:

— Какво друго, Мелина?

— Чийф.

— Моля те.

Пое си дълбоко дъх и бавно издиша:

— Може би... вие, мъжете...

— Продължавай. Може би ние, мъжете...

— Се хвалите.

— За какво?

Тя тихо се засмя:

— За всичко.

— Най-вече?

— Досещаш се. — Обърна се към него за миг и отново се загледа в тавана. — Колко пъти...

— Аха. — След миг шеговито подхвърли: — Джилиън ти е казала колко пъти?

— Не точно.

— Няколко.

— Така и предположих.

— Тогава как е възможно да е била влюбена в Хенингс? — Тя рязко извърна глава към него. — Искам да кажа, че човек би могъл да сгреси веднъж, Мелина. Да стори нещо импулсивно, без да мисли — и веднага да съжали. Да си помисли: „Господи, какво направих?“ — и да се упреква. С Джилиън не беше така. Каза ли ти колко...

— Чийф, моля те, престани.

— ... колко силно беше привличането помежду ни? Как не можех да ѝ се наситя...

Очите му засияха, докато се взираха в нея от другата страна на огромното легло, което изведнъж ѝ се стори тясно.

Смутена, тя се надигна, обърна се с гръб към него и стъпи на пода. Погледна часовника си.

— Сигурно вече се е прибрал от работа. Трябва да тръгваме. — Стана и започна да събира вещите си. — Опакой багажа си. Не знаем как ще се развият нещата. Може би няма да се върнем.

Докато прибираха принадлежностите си, настъпи неловко мълчание, изпълнено с чувства, породени от смущаващите теми, на които бяха разговаряли, и нещата, които всеки от тях бе премълчал.

Когато приключи, тя се огледа, за да се увери, че не е забравила нещо и се отправи към вратата, но и двете ѝ ръце бяха заети.

— Аз ще отворя. — Чийф се приближи зад нея и хвана бравата, но не я завъртя. — Мелина? — Дъхът му погали косите ѝ и тя усети топлината на тялото му до гърба си. — Ти си познавала Джилиън по-добре от всеки друг.

Леко кимна.

— Би ли преспала с мен, ако обичаше Хенингс?

Измина дълго време, докато намери сили да отвърне:

— Не. В онази нощ тя напълно бе забравила за Джем. Както и за изкуственото оплождане и желанието си да има дете. Мислеше единствено за теб.

Незабележимо се наведе и тя почувства не само топлината, а и допира на тялото му.

— Трябваше да чуя това.

— Недей, Чийф — прошепна задъхано.

— Какво?

— Не забравяй, че аз съм Мелина, а не Джилиън.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тони и Кейдънс Андерсън живееха в луксозен квартал в северната част на Далас. Тревните площи бяха грижливо поддържани. Във всеки гараж имаше поне две коли, едната, от които бе минибус или джип. Явно собствениците на жилищата можеха да си позволят да запишат децата си в частни училища, да прекарват отпуските си в каране на ски във Вейл и да членуват в местния кънтри-клуб.

— Хубав квартал — отбеляза Чийф.

— Хм.

Мелина като че ли не бе забелязала. Навярно мислеше как ще бъдат приети от семейство Андерсън, които не желаеха да привличат внимание. Бяха изчакали до вечерта, когато бе по-вероятно да заварят и двамата съпрузи у дома им.

Къщата им се намираше в края на къса, задънена улица. Имаше съвременна архитектура. Една алея ги отведе до входната врата, която бе изцяло остъклена, и видяха как Тони Андерсън се приближи, за да отключи. В къщата залая куче, но не заплашително.

— Мистър Андерсън? — попита Мелина.

— Същият.

Беше среден на ръст и изглеждаше симпатичен. Слънчевият му загар издаваше, че прекарва доста време на открито, а стегнатата, атлетична фигура — че предпочита тениса пред голфа. Учтиво ги поздрави, но подозрително изгледа и двамата.

— Казвам се Мелина Лойд. Това е Кристофър Харт.

Андерсън погледна Чийф и на лицето му се изписа изненада, когато го позна, и любопитство — заради раните.

— Астронавтът?

— Тони?

Кейдънс Андерсън бе подходяща по външност за клакьорка на „Далас Каубойс“. Имаше свършена фигура и черти, буйни руси коси и големи тъмни очи. Беше облечена в стари джинси е цепки на коленете и плетена блуза, плътно прилепнала към тънката ѝ талия. Но

макар и красиво, лицето ѝ издаваше тъга, а големите ѝ очи имаха измъчен израз. Приблужи се към съпруга си и застана до него, сякаш търсеше опора и закрила.

— Веднага ми се сторихте познат — каза Тони Андерсън.

— Приятно ми е.

Тони изглеждаше доволен да стисне ръката му, но и озадачен.

— Това е съпругата ми, Кейдънс. Кейдънс, Кристофър Харт. И мис... Извинете.

— Лойд. Мелина Лойд. Бихте ли ни отделили няколко минути? Съжаляваме, че се появихме без предупреждение. Боях се, че ако се обадим предварително, няма да се съгласите да поговорим.

— Да поговорим за какво?

Нотката на раздразнение в гласа на Тони Андерсън издаде, че вече се досеща с какво е свързано посещението им. Обгърна раменете на Кейдънс.

Мелина отвърна:

— За отвличането на сина ви.

Кейдънс сведе глава. В държането на Тони не остана и следа от приветливост. Изведнъж стана враждебен:

— Журналистка ли сте, мис Лойд?

— Не, жертва. Всъщност — сестра ми. Беше убита преди няколко дни.

— Прочетох за това във вестника. — Кейдънс вдигна поглед към Мелина. — Била е ваша близначка.

— Да. Мисля, че отвличането на сина ви и убийството ѝ са свързани. — Кейдънс я изгледа с удивление. — Джилиън също беше пациентка на клиника „Уотърс“.

— А, затова ли смятате, че са свързани? — заядливо попита Тони. — Не мисля.

Чийф пристъпи напред:

— Може ли да влезем? — Славата имаше и предимства. Чийф рядко се възползваше от популярността си, но в случая се налагаше. — Моля ви. Много е важно за Мелина. Може би и за вас.

— Няма да ви задържим дълго — добави Мелина.

Тони погледна Кейдънс и тя леко кимна. Поканиха ги в една стая до кухнята. Изглежда, току-що бяха вечеряли. Съдовете все още не бяха вдигнати от масата. Навярно бе всекидневната. Имаше телевизор

с голям екран и етажерки, отрупани с книги, а пред камината спеше голямо ловджийско куче със златиста козина. То лениво хвърли поглед към Мелина и Чийф и отново задряма. Когато седнаха, Тони бе така любезен да изключи звука на телевизора.

Настани се на дивана до съпругата си и притисна ръката ѝ между дланите си. Кейдънс се сгуши до него. Явно бяха много привързани един към друг.

Въпреки болката, изписана на лицата им, Чийф им завидя. Харесаха му тази уютна стая, кучето и очевидната физическа и емоционална близост между съпрузите Андерсън. Тони хармонично отвърщаше на всяко движение на Кейдънс, сякаш телата им реагираха в синхрон. Разбираха се само с поглед. Едно докосване бе достатъчно да предаде послание. Връзката им би накарала всекиго да изпита завист.

Но цената на такава близост бе висока, напомни си Чийф. За да постигнат пълно единение, двама души трябваше да бъдат напълно откровени един с друг.

Тони заговори:

— Рядко се съгласяваме да обсъждаме отвлечането на Антъни с непознати. Само ако разполагат с информация, която би могла да ни помогне.

— За съжаление аз търся повече информация, отколкото мога да ви дам — призна Мелина.

— Не зная с какво можем да ви бъдем полезни.

— Сестра ми Джилиън бе изкуствено оплодена по-малко от двайсет и четири часа преди убийството. С полковник Харт смятаме, че има връзка между убийството ѝ и клиниката.

Тони се обърна към него.

— Как се намесихте и вие?

— Добър въпрос. Прекарах по-голямата част от онази нощ с Джилиън. Излязла е от стаята ми в малките часове и е била убита преди разсъмване.

Тони не дръзна да изрече следващия въпрос, който явно хрумна и на двамата, но Кейдънс го зададе:

— Вие ли бяхте донорът, полковник Харт?

— Наричайте ме Чийф. Не, не бях аз.

— Сестра ми използва анонимен донор — обясни Мелина. — Извинете за недискретността, но трябва да попитам. С ваша сперма ли бе заченат Антъни?

— Въпросът ви не ме смущава — отвърна Тони. — Отдавна престанах да се срамувам. В деня, когато една двойка влезе в клиника за стерилитет, трябва напълно да забрави за гордостта и сваяна си. Техниките за оплождане, изследванията, на които са подложени пациентите, и откровеността, с която трябва да отговарят на въпроси за интимния си живот и личните си навици, ги карат да престанат да изпитват неудобство. Отговорът е — не. Стерилен съм. Предполагат, че е заради лекарство, което ми е било предписано като дете. Както и да е, вероятността жена ми да зачене от мен е нищожна. Нямах никакви скрупули относно използването на сперма от анонимен донор. Всъщност, след като всички други възможности бяха изчерпани, сам го предложих. Избрахме донор с най-близки физически белези и интереси до моите, въпреки че на този етап нито аз държах на това, нито Кейдънс. Искахме само здраво бебе. Освен една биологическа подробност, Антъни бе мое дете. Мой син.

Чийф и Мелина си дадоха вид, че не забелязват как гласът му затрепери от вълнение. По-трудно бе да устоят на сълзите на Кейдънс.

— Много съжалявам, че ви причиних това — прочувствено каза Мелина. — Ако не бе толкова важно, не бих го сторила.

— Не се безпокойте — каза Кейдънс. — След като ни отнеха Антъни, и ние потърсихме отговори. Разбирам нуждата ви да узнаете какво точно се е случило с близката ви. — Разказа им това, което вече знаеха. Че на втория ден след раждането си — съвършено здраво бебе, почти четири килограма — е било отвлечено от болницата. — Бяхме в самостоятелна стая — обясни тя. — Тони бе отишъл да донесе нещо за обяд. Антъни спеше в креватчето до леглото ми. Наближаваше време за хранене и отидох до тоалетната, преди да се събуди. Забавих се не повече от три минути. Когато се върнах, креватчето бе празно.

Едва изрече последните думи. Сякаш всеки миг щеше да загуби самообладание. Чийф забеляза, че и Мелина полага неимоверно усилие да съдържи чувствата си. Преглъщаше напиралците сълзи и притискаше устните си, за да не затреперят.

Тони продължи разказа:

— Охранителните камери са заснели жена в бяла престилка да влиза и да изнася нещо, което прилича на вързоп с чаршафи за пране. Предполагаме, че Антъни е бил увит в тях. Избягвала е да се обръща с лице към камерите, като че ли е знаела къде се намират. Все пак по външността ѝ бе установено, че не е от персонала. От ФБР провериха всички снимки на заподозрени в подобни престъпления. Направиха компютърен анализ за определяне на раса, приблизителна възраст и така нататък. Но никакъв резултат. Не отговаря на описанието на никоя друга, заподозряна в отвличане.

— Освен това, щом е толкова хитра и нагла, нищо чудно да е била дегизирана — добави Кейдънс.

— Местната полиция и федералните проследиха пътя на всяка от колите, които са били оставени на паркингите на болницата в този ден, но не откриха нищо подозрително. Предполагат, че някой я е чакал наблизо и я е откарал заедно с Антъни. Сигурно се е държала толкова естествено, че никой не е обърнал внимание. Във всеки случай няма свидетел, който да е забелязал нещо необичайно в медицинския комплекс.

— И никой не поиска откуп? — попита Мелина.

— Който и да го е отвлякъл, е искал бебе, а не пари.

Чийф се приближи към тях и тактично попита:

— Какво те кара да мислиш така, Кейдънс?

— Зная, че е жив. Зная го.

— Организираха търсене на... тялото му — с мъка изрече Тони. — Предположиха, че някой ми е имал зъб, или отговорността за инцидента е на организация, обявила се против изкуственото оплождане. Не бе открита никаква следа от него. Нито одеяло от болницата, нито пелена, нито гривна за идентификация — нищо. С Кейдънс мислим, че е даден на хора, желаещи да се сдобият с дете. Някой е взел нашето бебе.

Гласът му отново затрепери и този път Кейдънс го утеши. Издърпа ръката си от неговите, обгърна раменете му и нежно зашепна.

Чийф забеляза, че Мелина е престанала да потиска чувствата си и по страните ѝ се стичат сълзи. В този миг изглеждаше безкрайно уязвима. Тихо ридаше, обзета от мъка заради семейство Андерсън, а може би и заради себе си.

През краткото време, откакто я познаваше, бе проявила необикновена смелост, решителност, самообладание и дързост. Възхищаваше ѝ се за тази сила. Както и за способността ѝ да изпита такова състрадание, че искрено да заплаче.

За миг всички останаха мълчаливи. Кучето се надигна и отиде при семейната двойка. Сякаш свикнало с подобни емоционални изблици, заскимтя и опря едрата си глава на бедрото на Тони. Тони го почеса зад ушите. После кучето отново легна пред камината, опря глава на предните си лапи и впери жален поглед в стопаните си.

Чийф бе смутен от тъжната гледка и отмести поглед към проблясващия телевизионен екран. Бяха започнали новините, водещата, от които бе за пожар в жилище с трима пострадали.

Най-сетне Мелина изтри сълзите си и наруши неловкото мълчание.

— Убиецът на сестра ми се е казвал Дейл Гордън. Работел е в клиника „Уотърс“.

— Прочетох това — каза Кейдънс. — Но не помня никого от клиниката с такова име.

— Висок и хилав — описа го Чийф и си спомни вида му, когато с Джилиън го бяха срещнали в закусвалнята. — С руси оредели коси и очила с голям диоптър. Малко смахнат.

— О! — Викът на Кейдънс привлече погледите на всички. Лицето ѝ доби по-тревожен израз, отколкото когато ги бе видяла на прага. — Той! Спомням си го. Винаги когато имах час в клиниката, се опитваше да ме заговори. — Обърна се към съпруга си: — Помниш ли, скъпи? Онзи, който донесе мечето в болницата.

Тони изведнъж се сети:

— Онзи човек?

Чийф и Мелина се спогледаха.

— Гордън е донесъл подарък за бебето? Влизал е в стаята ви?

— Да. Беше много мил. Снима ме е Антъни. Още в началото, когато станах пациентка на клиниката, започна да проявява явен интерес към... — Лицето на Кейдънс Андерсън пребледня. Пое си дъх и довърши: — ... явен интерес към мен.

— Както и към Джилиън — каза Чийф, усетил, че в момента Мелина не е в състояние да говори. Бе притиснала ръце към гърдите си, сякаш чувстваше студ. Разказа на семейство Андерсън как с

Джалигън се бяха разминали е Гордън и за странното му държане. — Когато я видя с мен, изглеждаше разстроен. Явно е решил, че заслужава да умре заради нещо, което е приел като изневеря. Изпитвал е някакво чувство за собственост над нея.

— Аз имах същото впечатление — каза Кейдънс. — Но преливаше от радост, когато изкуственото оплождане се оказа успешно и заченах.

— Беше много развълнуван и когато видя Антъни — каза Тони. — Сякаш щеше да заплаче. Бяхме смутени.

— Изпитах съжаление към него — продължи Кейдънс. — Помислих, че е просто самотник, който проявява личен интерес към ощастливените двойки, защото няма свое семейство.

Тони подскочи:

— Мислите ли, че той има нещо общо е отвличането на Антъни?

— Възможно е, нали? — отвърна Мелина.

— Но се е самоубил. — Още по-разтревожена, Кейдънс хвана ръката на съпруга си. — Дори и да е знаел къде е Антъни, отнесъл е информацията със себе си.

— Може би не е така — мрачно каза Чийф. — Ключът към цялата истина се крие в клиниката.

— За какво говориш?

— Откъде знаеш?

Мелина озадачено го погледна.

— Тони — каза Чийф, — включи звука на телевизора, ако обичаш. Трябва да чуем това.

Андерсън взе дистанционното управление и чува края на журналистическото встъпление:

— ... тялото ѝ е било открито от нейни приятелки, след като не спазила уговорка за игра на бридж.

Жена с насълзени очи заговори несвързано по микрофона:

— Никога не е пропускала игра. Когато не се появи тази вечер, разбрахме, че се е случило нещо. Дойдохме и я открихме.

Журналистката отново се обърна с лице към камерата и съобщи, че не е установен мотив.

— Според детективите от отдел „Убийства“ жертвата е била ударена с тъп предмет, вероятно обикновен чук, открит до тялото ѝ.

Камерата бе отдалечена от лицето на репортерката и показва местопрестъплението. На заден план се виждаше как бутат количката с тялото към чакащата линейка.

— Полицията все още издирва и разпитва съседите, но никой не твърди, че е видял...

Изведнъж Мелина затаи дъх, когато разбра какво е привлякло вниманието на Чийф — фасадата, която напомняше за къщата на Снежанка. Домът на Линда Крофт, с двата големи прозореца и сводестата врата.

Обърна се към него е израз на ужас и изумление. В очите ѝ проблеснаха сълзи на гняв:

— Онези копелета!

Чийф стана и хвана ръката ѝ. Притегли я към себе си и каза на семейство Андерсън:

— Не ни познавате. Може би ни смятате за двама параноици. Но ви уверявам, че не сме такива. Жертвата на това убийство... — каза и посочи към екрана. — Днес я посетихме. Работеше в клиника „Уотърс“. Тя наруши професионалната етика и ни даде адреса ви. Някой не иска да се свържем и да споделим информацията, която имаме.

Кейдънс притисна пръсти към бледите си устни.

— Което означава, че смъртта на Дейл Гордън не е краят.

Чийф вдигна глава.

— Мозъкът, който стои зад всичко това, не е онзи извратен нещастник. Съветвам ви да заминете някъде още тази вечер. Вземете кучето си и тръгвайте.

— А полицията? — попита Кейдънс. — Да им се обадим ли? Да уведомим ли ФБР?

— Добра идея, но го направете от друго място. Агент Тъбайъс е...

— От Вашингтон? Познаваме го — каза Тони. — Разговаряхме веднъж.

— Значи знаете как изглежда?

— Да. Приятен човек.

— Добре.

Разказа им накратко за случилото се в къщата на Мелина сутринта.

— Тони? — Кейдънс уплашено се притисна към рамото на съпруга си.

Той вече бе взел решение. Прекоси стаята, написа нещо в бележника на бюрото си, откъсна листа и го подаде на Чийф.

— Номерът на мобифона ми. Само Кейдънс го знае. Където и да се намираме, ще бъде с нас. Дръжте ни в течение. — Стисна ръката на Чийф, но гледаше Мелина, когато каза: — Ако откриете нещо за сина ни, каквото и да е и колкото и да е лошо, искаме да знаем.

— Имате думата ми.

Когато се качиха в колата и потеглиха, Чийф каза:

— Слава богу, че ни се довериха и заминаха. Харесват ми.

— На мен също. И Линда Крофт ми харесваше. Защо не я предупредихме за опасността? — Закри лицето си и зариде: — Господи, Чийф! Ние сме виновни за убийството ѝ.

— Не носим отговорност, Мелина. Нито ти, нито аз. — Протегна ръка и притисна коляното ѝ. — Съжалявам за случилото се не помалко от теб, но нямаме вина за смъртта ѝ, както и за тази на Джилиън. Някой друг е отишъл в къщата ѝ и я е ударил с онзи чук.

— Нашите мними федерални агенти?

— Най-вероятно.

Представи си колко безпомощна и изплашена е била Линда Крофт срещу двамата мъже и избухна в плач.

— Беше толкова мила и чувствителна! Всичко това е невероятно жестоко — отчаяно зариде тя. — Жертвите на тези престъпления са невинни жени и деца. Сестра ми. Заклана, докато е спяла и е била най-беззащитна. Момченцето на семейство Андерсън, откраднато като... като ябълка от пазара. Кой би го сторил? Кое чудовище е способно съзнателно да причини такова страдание? — Сви ръце в юмруци и заудря по бедрата си.

— Мелина...

— Горките хора! Толкова млади, красиви и здрави, а толкова нещастни! Сякаш са наказани за някакво ужасно прегрешение. А единственият им грях е, че са искали бебе — промълви тя през сълзи.

— Мелина, престани!

— Не мога, не мога — изхлипа тя.

— Напротив, можеш.

Дали заради спокойния му тон, или защото притискаше коляното ѝ почти до болка, постепенно се опомни. Истерията и гневът ѝ се уталожиха и след като няколко пъти дълбоко си пое дъх, го погледна и кимна, за да му покаже, че е възвърнала самообладанието си.

— По-добре ли си сега? — попита той.

— Извинявай.

— Няма за какво — отвърна Чийф и едва забележимо ѝ се усмихна. — Ако това ти носи някаква утеха, на мен също ми се иска да крещя.

Но бе запазил спокойствие, а тя бе избухнала. Сега разбра защо Чийф се справя с управлението на совалка. Човек като нея не би могъл да ръководи екипаж от астронавти. Разказът на Кейдънс Андерсън бе събудил чувствата ѝ. Новината за убийството на Линда Крофт ги бе разпалила. Никога не бе изживявала толкова разтърсваща комбинация от гняв, отчаяние и безпомощност. Искаше само да разбере към какво или кого да насочи този неудържим гняв.

Потърка страните си, опитвайки се да разсее напрежението, останало след този необичаен изблик. Приглади косите си. Най-сетне, напълно спокойна, каза:

— Чийф, искам да разбера истината за случилото се с Джилиън и отвличането на бебето на семейство Андерсън. Искам да узная кой стои зад всичко това.

— Клиниката.

— С каква цел? Задачата им е да помагат на бездетни жени и да създават бебета. Освен това Тъбайъс ми каза, че не всички клиники, свързани с такива престъпления, са от веригата „Уотърс“. Изглежда, общото са пациентките, а не институциите.

— Общото е изкуственото оплождане.

— Както с Джилиън.

— Както с Джилиън.

Когато изрекоха името ѝ, помежду им сякаш се спусна завеса. Тя се запита дали заради спомена за Джилиън Чийф отмести ръка от коляното ѝ. Но сега не можеше да мисли за това. Имаше далеч по-важни грижи.

Включи мобифона си и набра номер. Успя да се свърже при второто позвъняване.

— Тъбайъс.

— Мелина Лойд.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Заповедта за обиск бе получена в клиника „Уотърс“ малко преди края на работното време. Всички от персонала бяха помолени да останат. Един по един бяха разпитани от полицията, Тъбайъс и Патърсън. Изглеждаха съвестни професионалисти и почтени граждани, включително четиримата лекари и андрологът, назначен на мястото на Дейл Гордън.

Главният клон от веригата клиники се намиреше в Атланта. Представители на управителния съвет щяха да пристигнат в Далас вечерта. Обискът на сградата би се отразил зле на репутацията на всяка компания. А когато дейността ѝ бе свързана със създаване на човешки живот, залогът бе далеч по-висок.

Тъбайъс ръководеше огледа, когато се обади Мелина. Настоя да разбере къде се намира.

— Детектив Лоусън с вас ли е? — попита тя.

— Защо?

— Там ли е?

— Да.

— Кажете му да поеме разследването на убийството на Маккомъс Стрийт.

— Какво убийство?

— Той трябва да знае. Или поне някой от отдела му. Вече съобщиха по телевизията за случая. Жертвата се казва Линда Крофт. Работеше в клиника „Уотърс“. Днес разговарях с нея.

— Господи! — промълви Тъбайъс. — Задръжте. Не затваряйте. — Закри микрофона и повика Лоусън да дойде от съседната стая. — Знаете ли нещо за убийство на Маккомъс Стрийт?

— Да, чух.

— Жертвата е работела тук. Мелина Лойд е разговаряла с нея днес.

Не бяха нужни повече обяснения.

— Ще се заема е това — каза детективът и със сурово изражение излезе от стаята.

Тъбайъс продължи разговора:

— Лоусън поема случая. Къде сте, мис Лойд? Полковник Харт все още ли е с вас?

— Запишете този адрес. Продиктува улица и номер.

— Почакайте. Какво е това?

— Домашният адрес на Тони и Кейдънс Андерсън. Помните ли ги? Те ви помнят.

— Двойката, чието дете беше отвлечено. Разговарях с тях.

— Но не сте ги попитали дали са имали странни посетители в болницата.

— Странни?

— Освен роднините и близките им приятели, познайте кой друг ги е навещявал, носил е подаръци и е правил снимки на майката и детето. Дейл Гордън.

Тъбайъс поглади късо подстриганите си коси. Не си спомняше да е задавал въпрос на съкрушеното семейство за посетителите им. За непознати хора — да. „Виждали ли сте някого да се спотайва в коридора? Или близо до стаята ви? Получавали ли сте заплахи напоследък?“

Но тогава не предполагаше, че Гордън или някой друг от клиниката е замесен, а търсеше доказателства, че зад зачестилите отвлечения на новородени стои групировка, създава канал за търговия с деца.

— Семейство Андерсън напуснаха дома си — каза Мелина Лойд. — Укриват се, както и аз. Трябваше да посъветвам Линда Крофт да стори същото, щом силите на реда не са в състояние да защитят добрите от лошите.

Мълчаливо прие критичната ѝ забележка.

— Но ако изпратите някого в къщата на семейство Андерсън — продължи тя, — може би ще се натъкнете на хората, които дойдоха в дома ми тази сутрин и които най-вероятно са убили Линда Крофт. Само предложение, естествено. Не ви уча как да вършите работата си, агент Тъбайъс. Но снощи ми се обадиха от щаба ви и днес бягам, за да спася живота си. Говорих с Линда Крофт и няколко часа по-късно беше

убита с чук. Ако това продължи, Тони и Кейдънс ще бъдат следващите в списъка на жертвите.

Тъбайъс не се опита да защити гордостта си. Помоли я да повтори адреса, подаде го на един полицаи и му нареди незабавно да изпрати патрулна кола там.

— Къде сте, агент Тъбайъс? — попита Мелина Лойд.

Отговори на въпроса ѝ.

— Претърсихме сградата, но не можем да проникнем в медицинския регистър без съдебно нареждане, а за това е необходимо време. Надяваме се да го получим утре.

— Какво точно търсите?

— Обискирахме лабораторията.

— Територията на Гордън.

— Точно така.

— Какво е правил там? Освен да снима пациентките през шпионка в стената.

Тъбайъс се поколеба и с неохота отвърна:

— Подготвял е замразени проби от сперма.

— За оплождане?

— И ин витро. Помолих лекарите да отменят всички процедури, докато проведем по-задълбочено разследване.

— По-точно?

— Тази клиника от веригата „Уотърс“ предлага пълен пакет услуги. Освен че получава сперма от други банки, разполага и със своя собствена банка. Искам да разпитам всички донори.

— Няма ли да го приемат като намеса в личния им живот?

— Може би. Но искам да сравня всяка от съхраняваните проби с нови, взети и незабавно изследвани за ДНК при пълен контрол.

Последва мълчание и Тъбайъс разбра, че Мелина обмисля това, което бе чула. Най-сетне тя каза:

— За да установите дали всяка проба е от донора, посочен на етикета.

Той отговори уклончиво:

— Не мога да продължа това разследване, преди да разбера с какво си имаме работа.

— С други думи трябва да проверите всички и да разберете дали проба от донор XYZ наистина е взета от донор XYZ, а не примерно от

донор АВС.

Беше невероятно проникателна. Впечатли го със схватливостта си. В съзнанието му се въртяха неприятни мисли, свързани с Дейл Гордън, особено след като бе видял снимките, скрити в апартамента му. Откога ли лабораторният специалист бе проявявал подобен личен интерес към пациентките? Дали бе просто извратен тип, който ги е снимал голи без тяхно знание? Или имаше нещо друго?

Тъбайъс потръпна при тази мисъл. Надяваше се подозренията му да се опровергаят. Ако спермата от анонимни донори бе подменяна, последиците бяха немислими. Вероятността неподозиращи жени и семейни двойки да са жертви на подобно злодеяние бе ужасяваща.

Сякаш прочела мислите му, Мелина Лойд каза:

— Мислите, че е подменял пробите, нали?

За да избегне масова паника, Тъбайъс отвърна:

— Не зная.

— Но е възможно.

— Има подобни случаи — призна той е неохота. — Преди няколко години един гинеколог...

— Беше развъдил свое потомство в цялата страна. Използвал своя сперма, вместо на партньор или анонимен донор. Спомням си. И подозирате, че Дейл Гордън може да е вършил същото?

— Първо ще проверим неговата.

— От пижамата на сестра ми?

— Да. Ще я сравним е всяка от съхраняваните проби.

— Имал е възможност да ги подменя — замислено промълви тя. — Без никой да знае или подозира.

— Моля ви, не правете прибързани заключения, мис Лойд. Имайте предвид, че Гордън не се вмести в профила на егоманиак, който би направил нещо подобно. Всъщност напротив! Колегите му твърдят, че е бил съвестен учен. Водел е старателни записки за всичко. Не е обичал да го разсейват, докато работи. Андрологът, който с бил нает на мястото му, сподели, че никога не е виждал толкова добре поддържана лаборатория. Според всички тук е изглеждал всеотдаен към науката, гордеел се е с работата си и е чувствал, че помага на човечеството, като извършва услуга, свързана със създаване на живот.

— Така е разсъждавал и доктор Франкенщайн.

— Това е само една от версиите, по които работя — увери я Тъбайъс. — Може би няма да се потвърди. Признавам, че и по-рано съм грешил.

— Но не мисля, че в случая се лъжете. Този достоен за уважение всеотдаен учен уби сестра ми и аз ще разбера защо.

Решителното ѝ изявление го накара да потръпне.

— Мис Лойд, къде се намирате? Вие сте пряк свидетел на няколко престъпления. Ако откажете да дадете информация, която би могла да помогне за разкриването им, ще бъдете обвинена във възпрепятстване на правосъдието.

— Да, вече ми споменаха това.

— Тогава... По дяволите! — изруга той. Беше затворила.

Мелина преразказа на Чийф тази част от разговора, която не бе чул. Гласът ѝ затрепери, докато говореше за Гордън.

— Господи! Подменял е спермата със своя?

— Тъбайъс работи по няколко версии, но тази е основната.

— Това означава, че е възможно Джилиън... да е... — Мелина закри лице и простена: — Господи!

— Добре ли си?

Енергично поклати глава и му даде знак да отбие. Преди колата да спре напълно, блъсна вратата и изскочи навън. Чийф слезе, заобиколи и когато стигна до нея, тя вече изправяше гръб.

Сложи ръка на тила ѝ и опря другата си длан на челото ѝ. Опита се да го отблъсне, но той не помръдна. Последва нова поредица спазми. Когато най-сетне свърши, Чийф ѝ помогна да се облегне на капака на колата за опора.

— По-добре ли е?

Внимателно отмести кичур коса от лепкавата ѝ буза. Избягвайки погледа му, Мелина отвърна:

— Неудобно ми е.

— Толкова често ми се е случвало в симулатора. И бог знае колко пъти други са ме опръскали. Не ставай смешна.

Извади от задния си джоб носна кърпа и изтри устните ѝ.

— Благодаря. Мисля, че за първи път в живота си повръщам пред мъж.

— Нормална реакция.

Когато го погледна, в очите ѝ проблеснаха сълзи. Отразиха светлините на колите, които профучаваха покрай тях в насрещното платно на булеварда.

— Джилиън беше толкова развълнувана, толкова се надяваше опитът да е сполучлив! — каза тя. — Искаше да има дете. Нима това е грях? Дали не бе наказана за нещо?

— Мелина. — Обгърна раменете ѝ и я притегли към себе си. — Знаеш, че не е така.

— Тогава как е възможно толкова красиво изживяване да бъде превърнато в нещо толкова отвратително?

— Не можеш да бъдеш сигурна, че Джилиън...

— Прав си, не мога да бъда сигурна. — Потръпна. — Не мога да понеса дори мисълта, че Гордън е използвал собствената си сперма. Гади ми се, когато се сетя за това.

Продължи да я притиска към себе си и да гали косите и. След минута я освободи и ѝ помогна да се качи в колата.

— А сега накъде? — попита той, докато отново се включваше в движението.

— У дома. — Погледна я изненадано и тя вяло се усмихна. — Там искам да отида. До моята вана. Моето легло. Моята възглавница.

— Но се боиш.

— За съжаление не предупредих и Линда Крофт да вземе предпазни мерки.

Чийф продължи по пътя, без ясна посока.

— Сигурен съм, че Тъбайъс и Лоусън ще ти осигурят охрана.

— Не бих приела — каза тя без колебание. — Да ме държат под ключ и да не мога да мръдна никъде. Да ми казват само това, което желаят. Ще бъда с вързани ръце. Няма да мога първа да се изправя срещу...

Внезапно замълча и Чийф попита:

— Срещу какво?

— Нищо.

— Срещу онзи, който е поръчал убийството на Джилиън?

Когато срещна дръзкия ѝ поглед, думите бяха излишни. Прочете отговора в очите ѝ.

— Не си длъжен да бъдеш с мен докрай, Чийф — тихо промълви тя. — Не съм споменала името ти на Тъбайъс. Досеща се, че си с мен,

но не съм потвърдила.

— Благодаря за това.

— Ти не си замесен.

— Какво говориш? — раздразнено попита той. — Затънал съм до уши в тази история. Не бих имал нищо против аз да застана пръв лице в лице с виновниците.

— Рискът е твърде голям.

— Готов съм да го поема.

— Ще избухне голям скандал, който ще предопредели бъдещето ти и цялата ти кариера в НАСА няма да означава нищо.

— Така ми каза и адвокатът ми. Но няма да ме разубедиш, нито пък аз теб. Ако се стигне дотам, ще трябва да свикна с положението, нали?

— Да — промърмори тя. — Джем ми каза това снощи. „Джилиън е мъртва, Мелина. Просто трябва да свикнем с положението.“

— Знаеш ли, колкото повече научавам за този чешит, толкова повече го намразвам.

Тя извади от чантата си лист хартия и клетъчния си телефон.

— Да видим на кого се обажда Джем най-често.

— Докато си заета с това, ще хапна нещо.

Чийф сви до заведение „Бургер Кинг“ и се нареди на опашката от коли.

— За мен само кока-кола, ако обичаш.

— Със захар и кофеин?

— Разбира се.

Поръча чийзбургер и пържени картофи и две големи кутии газирано. Докато поеме храната през прозореца, Мелина бе успяла да позвъни на два номера от паметта на телефона на Джем. Оказаха се за проверка на електронната поща в дома и офиса му. Когато набра третата последователност от цифри, бързо изключи и притисна телефона към гърдите си.

Чийф отхапа от сандвича си:

— Какво има?

— Номерът на Джилиън. Чух съобщението на телефонния й секретар.

Изкуши се да помоли Мелина да го набере отново, за да чуе гласа ѝ, но се отказа. Щеше да изпита същата болка, която очевидно бе

обзела нея. Дълго остана загледана пред себе си, след което решително набра следващия номер от списъка. Докато чакаше да позвъни, отпи глътка студена кока-кола.

Когато някой заговори, Мелина подскочи и бързо преглътна.

— Моля? — попита тя.

Протегна ръка към Чийф и притисна телефона към ухото му, за да чуе женския глас, който повтори:

— Свързахте се с Храма. Мир и любов.

Мелина решително натисна бутона за край. Чийф каза:

— Това е мястото, където онзи проповедник...

— Брат Гейбриъл.

— Щабът му в Ню Мексико.

— Номерът беше запаметен в телефона на Джем за автоматично избиране. Значи се обажда често.

Чийф рязко завъртя ключа и запали. Включи на задна скорост и бързо излезе от мястото за паркиране. Гумите изскърцаха и се вдигна дим, когато спря за секунда до кофата за смет, за да изхвърли остатъците от сандвича си, след което рязко натисна газта и пое към платното.

— Хенингс показвал ли е, че е религиозен? — попита той, докато се придвижваха по рампата.

— Не. Дори изрази изненада от религиозния характер на службата за Джилиън.

— Може би е съвпадение, че и той, и Дейл Гордън са се интересували от учението на брат Гейбриъл.

— Не вярвам. Ако беше съвпадение, Джем щеше да спомене.

— Аз също не вярвам. Просто разсъждавам на глас.

— Фактът, че номерът е запаметен в програмата му за автоматично избиране, означава, че не просто проявява интерес, а е последовател.

— Какво знаеш за Хенингс? — попита той. — За семейството му?

— Родителите му са починали, няма братя и сестри. Само някакви далечни братовчеди, които живеят в Лондон.

— Доста удобни лъжи за човек, който се старае да прикрие миналото си. Откъде е родом?

— Казва, че от Орегон.

— Но не си сигурна?

— Вече не съм сигурна в нищо. Страховито е, нали? Да бъдеш близък с някого, а да се окаже, че всъщност не го познаваш.

— Можеше да стане твой зет.

— Никога! Рано или късно Джилиън щеше да се вразуми.

Когато приближиха изхода и той забави, за да плати сметката, стигнаха до извода, че поне до известна степен Джем е замесен във всичко. Убийството. Дейл Гордън. Нападението срещу Чийф. Неканените посетители в дома на Мелина. Линда Крофт.

— Не е просто случайно въввлечен участник — процеди Чийф през зъби. — Мисля, че това копеле е ключов играч.

— Но в какво? Каква е ролята му? — попита Мелина с недоумение. — Джем е стерилен.

— Или поне така твърди.

— Кой мъж би твърдял, че е стерилен, ако не е? И каква е връзката между всичко това и брат Гейбриъл?

Изникваха все повече въпроси. Единствената им надежда бе да сплашат Джем и да изтръгнат отговорите от него.

— Ти си страхлива пътничка, Мелина — отбеляза Чийф, когато се наложи да спре на червен светофар.

— А ти си маниак зад волана.

— Каза да побързам. Правя всичко възможно. Жалко, че не мога да взема своята кола.

— Пази боже! Радвам се, че се сдобихме с тази таратайка.

Всъщност беше доволна, че кара Чийф. Тя бе добър шофьор и се нервираще, когато попадне сред мудни новаци, но не би се осмелила да рискува, както той. Беше внимателен, но караше твърде бързо и правеше маневри, при които сърцето ѝ подскачаше. Но колкото повече минути успее да спести, толкова по-добре. Нямахше търпение да застане срещу Джем.

— Идват насам — с облекчение докладва Джем на мистър Хенкок. Предишните му няколко съобщения не бяха така обнадеждаващи.

— Сигурен ли сте?

— Поеха по най-прекия път от северен Далас. Може би отиват някъде другаде, но най-вероятно са решили да се срещнат с мен.

Съзнателно пропусна да спомене за посещението на Мелина и Харт при семейство Андерсън. Преди Джошуа и партньорът му да стигнат до дома им в предградията, съпрузите Андерсън бяха изчезнали, а отпред бе паркирана полицейска кола. Но все някога двамата щяха да се появят.

Междувременно каква полза би имало да занимава брат Гейбриъл с това? Излишно бе да го безпокои.

Не бе съобщил и за Линда Крофт. Сам бе издал нареждането. Веднага щом Джошуа му бе докладвал какво е намислила Мелина, освен да проникне в апартамента му, би инструктирал Джошуа да се погрижи медицинската сестра да замълчи завинаги. Съмняваше се, че знае нещо, което би навредило, но реши да отстрани дори най-нищожната вероятност.

Беше напрегнат ден, наситен със събития. Заради Мелина и нейния червенокож приятел Харт брат Гейбриъл вече бе получил твърде много неприятни вести. Защо още повече да усложнява положението, като му каже за Линда Крофт и семейство Андерсън? Правеше услуга на брат Гейбриъл, като му спестяваше нови грижи.

— Ще пристигнат след няколко минути. Засякох ги на кръстовището. Ще бъдат тук... Домофонът ми звъни. Задръжте, ако обичате, мистър Хенкок.

Пристъпи към вътрешния телефон до вратата и вдигна слушалката.

— Да?

— Имате гости, мистър Хенингс.

— О, кой?

— Младата дама, която днес твърдеше, че е ваша годеница. — Беше изнесъл на Хари назидателна лекция за това, че е пуснал в апартамента му жена, представила се за негова годеница, когато годеницата му бе мъртва от четири дни. Сега тонът му бе доста поплах. — С нея е един господин.

— Кажи им да се качат, ако обичаш.

— Да, мистър Хенингс.

— И, Хари, очаквам още двама души. Изпрати и тях. Не е нужно да ми съобщаваш, когато пристигнат.

— Разбира се, сър.

— Не споменавай на мис Лойд за другите посетители.

— Както кажете, сър.

Джем продължи телефонния си разговор с Хенкок:

— Качват се. Джошуа ще дойде след малко.

— Жената трябва да остане невредима, мистър Хенингс.

— Вече ми казахте.

— Брат Гейбриъл изрично подчерта това. Не иска тя да пострада.

Или поне — не сериозно.

— Разбирам — каза той, въпреки че всъщност недоумяваше. Защо брат Гейбриъл не желаше просто да се примири със загубата? Защо толкова държеше Мелина да бъде пощадена? Програмата нямаше нужда от нея. По света имаше хиляди други жени, които бяха също толкова подходящи и биха създавали далеч по-малко проблеми.

Предполагаше, че за брат Гейбриъл тя не е просто „блудница“, за каквато би я сметнал всеки обикновен мъж. Но той не бе обикновен човек. За брат Гейбриъл Мелина бе пречка за неговата вдъхновена от Бога мисия. Тя се нуждаеше от духовни напътствия, превъзпитание и дисциплина. Желанието му да я спаси и да не гледа на непокорството ѝ като на лична обида бе достойно за възхищение.

Джем не бе толкова духовно извисен. Беше му все по-трудно да прощава. Не можеше да приеме обидите ѝ като прояви на духовните ѝ недостатъци. Отношението ѝ към него бе толкова уничително, че просто не можеше да го загърби и да ѝ прости.

— Не се тревожете, мистър Хенкок — учтиво каза той. — Хората ми са професионалисти. Джошуа разбира колко деликатно е положението. Знае какво да прави.

— Да, сигурен съм в това.

Хенкок затвори пръв. Джем твърдо реши следващия път, когато докладва, да настоя, а не просто да помоли, да бъде свързан лично с брат Гейбриъл. Неприятно му бе, че трябва да предава съобщенията си чрез мистър Хенкок, който според него не бе нищо повече от издигнал се секретар.

Но докато очакваше Мелина и Харт да се качат в апартамента му, мислите за надменния мистър Хенкок бяха изместени на заден план от далеч по-неотложни грижи.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато влязоха, портиерът ги посрещна намръщено. Държането му не стана по-приятливо и след телефонния разговор с Джем.

— Каза, че можете да се качите, мис Лойд.

— Благодаря.

— Създадохте ми големи неприятности с мистър Хенингс. Защо излъгахте, че сте негова годеница?

— Значи... мистър Хенингс знае, че днес съм била в апартамента му?

— Да, госпожо.

— Страхотно! — промърмори Чийф. Докато вървяха към асансьора, неспокойно хвърли поглед назад. Тя също се обърна и видя как служителят от паркинга кара наетата, кола към общия гараж. Би предпочела да остане отпред, но бе твърде късно да помоли за това.

Последва примера на Чийф и прикри тревогата си. Когато влязоха в асансьора, той натисна бутоните за всички етажи. Озадачено го изгледа.

— Да си поиграем.

— Мислиш, че ни следят?

— Не съм сигурен. Не съм забелязал, но... — След кратко мълчание довърши: — Не мога да обясня защо, но ми се струва, че дори за миг не оставаме съвсем сами.

— И аз имам същото чувство.

— Ако някой е по петите ни, искам да му създадем възможно най-много трудности — каза той и посочи към светещите цифри на таблото.

— Вземай колкото искаш предпазни мерки. Сега, като си помисля, навярно Джем е побеснял, когато е разбрал, че съм тършувала в апартамента му. Дори не се обади да попита защо съм го направила.

— Лоша работа — отбеляза Чийф, когато асансьорът потегли нагоре.

С напрежение очакваха да спре на всеки етаж и се чувстваха изложени на опасност, когато вратите се отворят. Имаше още два асансьора, така че не се безпокояха, че ще създадат неудобство на другите обитатели на сградата. Във всеки случай на никой етаж не попаднаха на чакащи хора.

Когато спряха на петнайсетия, Чийф я побутна навън.

— Апартаментът на Джем е на седемнайсетия.

— Зная.

Без да спори, тръгна пред него. Той посочи към слабата светлина на изхода в дъното на коридора. Когато стигнаха дотам, Чийф отвори вратата за стълбището. Преди да я затвори, погледна назад. Беше чисто.

Осветлението в коридора бе слабо и дискретно. Въпреки че главното му предназначение бе да осигурява достатъчно светлина, за да се вижда накъде вървят, имаше и естетическа роля. Докато лампите на стълбището бяха поставени само с практическа цел, синкавобялата неонова светлина ги накара да се почувстват като под прожектори. Малко грим не би бил излишен.

Чийф ѝ даде знак да запази тишина. Единственият звук, който се чуваше, бе учестеното им дишане. След като изминаха най-малко шейсет секунди, Мелина го погледна въпросително. Той поклати глава и безмълвно настоя да постои неподвижна и мълчалива още малко. Докато чакаше, остана загледана в разкопчаната яка на ризата му, под която се виждаха пулсиращите жили на врата му.

Най-сетне Чийф рязко вдигна глава.

Пристъпвайки внимателно, изкачиха двата реда стъпала до седемнайсетия етаж. Когато стигнаха до вратата, спря и я погледна. „Готова ли си?“, прошепна той. Тя колебливо сви рамене, но изведнъж събра кураж и кимна утвърдително.

Чийф отвори. Коридорът бе пуст и тих. Само от един апартамент се чуваше приглушен звук на телевизор. Поколебаха се там. След миг в дъното се отвори врата и на прага застана Джем Хенингс. Погледна към асансьорите с израз на нетърпение и гняв.

Понечи да се върне в жилището си, но случайно хвърли поглед към другия край и ги забеляза.

— Какво правите на стълбите?

— Гимнастика.

Плътно един до друг, предпазливо се придвижиха до него.

— Вече се питах защо се бавите. Портиерът се обади преди пет минути. Рядко се случва асансьорът да стигне дотук толкова бавно. — Отмести поглед към Чийф. — Както се казва, веднъж на сто години.

— И аз се радвам да те видя, Хенингс. Ще ни поканиш ли да влезем или ще говорим на площадката, та съседите ти да чуят как тази сутрин заложи капан на Мелина да бъде убита?

— Убита? — повтори той с насмешка. — Явно нищо не разбирате. — С енергичен жест им даде знак да влязат.

Тя понечи да пристъпи напред, но Чийф предупредително сложи ръка на рамото ѝ:

— След теб, Хенингс.

Джем отново се захили, сякаш бе казал нещо смешно. Все пак тръгна пред тях. Чийф притвори вратата, но тя забеляза, че не завъртя секретната брава. Досети се, че иска да осигури път за бързо бягство, въпреки че при физическа схватка Джем безспорно би загубил.

— Да ви почерпя ли? — любезно попита Джем.

— Не сме дошли на гости.

— Така си и помислих — отвърна той и ехидно се усмихна на Чийф. — Цял ден сте слухтели и тършували, а? Когато се обърна към нея, усмивката му изчезна, както и фалшивата любезност. — Не си прикрила добре следите си, когато си нахълтала в апартамента ми, Мелина.

— Не ме интересувахе дали ще оставя следи или не открих това, което търсех.

— И какво беше то?

— Доказателство. Само не зная как да го тълкувам.

Джем се подпря на облегалката на дивана и вдигна ръце, сякаш за да покаже, че е готов да ѝ обясни.

— Дейл Гордън, Джем — каза тя като встъпление.

— Какво общо има той?

— Познавал си го.

— Да.

Забеляза, че не само тя, а и Чийф е изненадан от откровеността му. Не бяха очаквали да бъде толкова отзивчив. Всъщност Чийф бе изразил желание да изтръгне истината със сила, ако Джем отговаря уклончиво на въпросите им.

Прямотата му засили опасенията ѝ. Не би признал, че е познавал убиеца на годицината си, ако не бе сигурен, че е защитен и тази истина няма да достигне до полицията.

— В каква връзка го познаваше, Джем? Зная, че не сте били приятели.

— Пази боже! — Леко разтърси рамене. — Всъщност не го понасях. Отношенията ни бяха чисто професионални. С Гордън работехме за една и съща организация.

— За клиника „Уотърс“? — попита Чийф.

— Не, Чийф. — Тя пристъпи крачка напред. — За брат Гейбриъл.

— Знаеш ли, Мелина — каза Джем и нехайно скръсти ръце и крака, — винаги съм смятал, че си доста по-проницателна от Джилиън. Сприхава и недоверчива, но малко по-интелигентна.

Не се поддаде на подвеждащите му намеци.

— Какво вършиш за брат Гейбриъл?

— Все още ли не си се досетила? — Цъкна с език. — Щом напоследък се вживяваш в ролята на детектив, би трябвало вече да си разгадала мистерията. Особено след като си разговаряла с онази Крофт и семейство Андерсън. Имаш всички парчета от мозайката, остава само да я подредиш.

Беше сигурна, че и Чийф е любопитен откъде Джем знае за срещите им е Линда Крофт и семейство Андерсън, но отново не се отклони от темата.

— Своя сперма ли използваше Дейл Гордън за...

— Своя? Не, за бога! Какво отвратително хрумване!

— Тогава твоя?

Джем се засмя.

— Стерилен съм. Не помниш ли?

— Значи поне това е вярно?

— Да, Мелина, вярно е. Преди години се подложих на вазектомия. Задължително е — каза той със сериозен тон. — Трябваше да бъда стерилен, за да получа тази работа.

Чийф сграбчи Джем за реверите, също както в офиса на Лоусън:

— Писна ми от тези недомлъвки. В какво се състои работата ти, Хенингс?

— Да бъда покровител на избраните. Да ги закрилям.

— Избраните?

— Като Джилиън. Каквато скоро ще бъде и Мелина. — Извърна глава и ѝ се усмихна така, че я накара да настръхне. — Няма да продължа, докато този дивак не ме пусне.

Тя строго кимна на Чийф. Той го освободи, но очевидно едва сдържаше гнева си.

Джем остана невъзмутим. С влудяващо спокойствие изпъна ризата си и приглади яката и маншетите. Едва тогава продължи:

— Ако жената е омъжена или поддържа моногамна връзка, покровителят ѝ може да бъде съсед или колега. Някой, който би могъл да я държи под око. Както в случая с Кейдънс Андерсън. Нейна закрилница беше жената, която почистваше къщата ѝ три пъти седмично. Докато за неомъжени жени като Джилиън се изпращат мъже като мен, които стават техни партньори.

— Бил си назначен да я надзираващ?

— Още след първото ѝ посещение в клиниката.

— Значи запознанството ви е било планирано?

— Да, Мелина — отвърна той търпеливо и снизходително. — Бях изпратен при нея. Като ангел — хранител. Колебаеше се дали да зачене по изкуствен път и аз я насърчих. Уверих я, че идеята е разумна и като неин партньор стопроцентово подкрепям решението ѝ да има дете. Още от деня на изкуственото оплождане щеше да бъде обградена с внимание и нежност. Но не получих възможност за това, нали? Оказа се, че когато отидох в дома ѝ да отпразнуваме събитието, съм похабил вниманието и нежността си за теб.

— Защо Джилиън бе убита, Джем?

Вместо да отговори на въпроса ѝ, той продължи обясненията по свой начин:

— Ако Джилиън не заченеше при първия опит, трябваше да я убедя да опита отново. Ако първият опит се окажеше успешен, щях да се грижа за нея по време на бременността ѝ. Да се отнасям с нея като с принцеса. Защото всъщност тя бе избрана за кралско величие. Джилиън щеше да бъде възвисена, боготворена. Щях да се старая да получава всичко, което пожелае. Мой дълг бе да я наблюдавам и да внимавам да не направи нещо, с което би навредила на детето, както и да не се отклони от правия морален път. — Щом изрече тези думи, гневно изгледа Чийф. — Но естествено тя го стори. С теб. Ти провали участието ѝ в Програмата.

Чийф сви юмруци.

— Значи е истина? Ти си поръчал убийството на Джилиън, защото прекара нощта е мен?

Заплашително пристъпи към Джем, но тя протегна ръка да го спре.

— Не, Чийф. Искам да чуя това. Колкото и да е непоносимо, искам да го изслушам.

— Благодаря, Мелина. — Джем хвърли презрителен поглед към Чийф, след което отново се обърна към нея: — Избраните нямат право на интимна близост с други мъже, освен своите покровители.

— Които са стерилни — добави тя.

— Я виж ти! — възкликна той. — Мисля, че най-сетне получи просветление.

Докато мислено подреждаше парчетата, тя бавно кимна.

— Значи избирате млади и здрави жени. Като Джилиън и Кейдънс Андерсън.

Джем се усмихна:

— Съвършени във всяко отношение.

В очите на Чийф проблесна гняв:

— Развъждате бебета чрез генно инженерство.

— Кейдънс Андерсън е красавица, нали? — риторично попита Джем. — Притежава идеална физика и изключителен интелект. Надарена е с вроден музикален талант. Надяваме се отново да я използваме. Както и теб, Мелина. Сега, след като загубихме Джилиън. Тя стана жертва на собствената си греховна страст, затова ти беше избрана да заемеш мястото ѝ. — Продължи със загадъчно напевен тон: — Джилиън изглеждаше съвършена. Дейл Гордън веднага я забеляза. Това бе задължението му — да открива перспективни кандидатки и да прави проучвания за тях. Беше лесно, защото медицинските им картони бяха на негово разположение. Джилиън бе физически идеална. С висок интелект. Освен това не беше обвързана, което понякога се оказва проблем. С две думи, сред най-подходящите кандидатки за Програмата. Програмата се нуждаеше от нея. А сега — от теб, Мелина. — Хвана ръцете ѝ и ги притисна между топлите си влажни длани. Съблазнително ѝ се усмихна и каза: — Толкова се радвам за теб.

След миг главата му се пръсна.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Чийф блъсна Мелина с все сила и тя се строполи на пода, затаила дъх. Залегна над нея. На няколко сантиметра от тях лежеше Джем Хенингс. Над раменете му не бе останало почти нищо. Големият прозорец, през който се виждаха покривите на съседните сгради, бе разбит.

Всичко стана за части от секундата и Чийф едва успя да се опомни.

Отдръпна се от Мелина и посегна към кабела на настолната лампа. Изтръгна го от контакта на пода. Настъпи пълен мрак.

— Кой... откъде...

— Вероятно от покрива на сградата отсреща — отговори той на недоизречения въпрос на Мелина. Беше поразен от самообладанието ѝ. Всяка друга жена би изпаднала в истерия, ако внезапно срещу нея бликнат кървави струи. Или бе невероятно смела, или бе в шок. Което означаваше, че всеки момент може да обезумее.

— Добре ли си?

Безмълвно втренчи поглед в него и той отчетливо повтори въпроса и изрече името ѝ.

— Да. Да.

— Не мърдай.

— Чийф...

— Почакай тук. — Със свити колене се придвижи до кухнята и се върна с пакет хартиени кърпи. — Изтрий лицето си. Побързай. — Тя започна трескаво да търка страните си. Наплюнчи края на една кърпа и отстрани пропуснатите петна. — Свали якето. — Изпълни и това, без да възрази. За щастие пуловерът ѝ бе чист.

— А аз изцапан ли съм?

Мелина внимателно го огледа.

— Не мога... мисля, че не.

Колко ли време бе изминало? Двайсет секунди? Трийсет? Четирийсет?

— Трябва да се измъкнем оттук.

— Ние ли сме следващите?

— Не и ти. Имат нужда от теб за Програмата — саркастично отбеляза той.

— По-скоро бих умряла.

— А аз предпочитам да остана жив.

Помогна ѝ да стъпи на крака. Приклякайки, побягнаха към вратата. Когато я достигнаха, Чийф грабна слушалката на домофона.

— Как се казваше портиерът?

— А... Хенри. Хари — поправи се тя точно когато човекът вдигна.

— Помощ! Те са полудели! — изкрещя той. — Предизвикаха пожар тук, горе. Хари, чуваш ли ме? Помощ! Пожар! Пожар!

Пусна слушалката и я остави да се удари в стената. Сграбчи ръката на Мелина и изскочиха в коридора. Преди да стигнат до стълбището в другия край, пожарната аларма оглушително зазвъня. Зад тях започнаха да се отварят врати.

Доколкото познаваше човешката природа, Чийф се боеше, че хората ще се поколебаят, преди да прекъснат спокойната си вечер и да напуснат уютните си жилища, ако тревогата не бъде потвърдена. Разчиташе на отчуждението между съседи в съвременното общество. Съмняваше се, че на някого би му хрумнало, че той не живее в сградата.

Размаха ръце и извика:

— Побързайте, всички! Слизайте надолу. В апартамент „Д“ има пожар и бързо се разпространява.

Човек от долните етажи, който се бе отзовал на сигнала, извика:

— Наистина ли има пожар?

— На седемнайсетия етаж. В апартамент „Д“ — отвърна Мелина. — Кажете на всички съседи да излязат!

Докато тичаха по стълбите, се озоваха сред тълпа панически бягащи хора. Точно това се бе надявал да постигне Чийф с фалшивата тревога.

— Какво ще правим, когато стигнем долу?

— Не зная, по дяволите! Дано настане такава суматоха, че да можем незабелязано да се измъкнем навън. Каквото и да става, не пускай ръката ми.

Тя притисна пръстите му за потвърждение, въпреки че бе заета да помага на жена със сари да се придвижи с двете си деца по стъпалата.

Още преди да слязат във фоайето, Чийф чу сирени. На партера охранителите на сградата се опитваха да насочват хората към страничния аварийен изход. Вече бяха пристигнали две пожарни коли. От тях наизскачаха пожарникари с пълна екипировка и се втурнаха към входа, където Хари развълнувано бърбореше. За щастие портиерът бе зает и не ги забеляза, когато се смесиха с тълпата, която се придвижваше вкупом към задръстения изход.

— Върви с наведена глава! — изкомандва Чийф, докато минаваха през вратата. Продължиха, свели поглед към краката си. Щом се озоваха навън, притегли Мелина встрани от прииждащото множество, но съзнателно застанаха в сянка, за да не привлекат вниманието на охранителите, които съпровождаха хората до паркинга пред сградата, от която той предполагаше, че са дошли изстрелите.

Чийф застина, когато видя сред уплашените обитатели две познати лица. Двамата мъже трескаво се озъртаха, но не защото се страхуваха от пожара. Оглеждаха всеки, който излезе.

Побутна Мелина да се обърне на другата страна.

— Не поглеждай назад! Познай кой е тук. Нашите мними федерални агенти. Бих се обзаложил, че стрелците са те.

— Но защо застрелях Джем? Нали са работели за него?

— Явно се е лъгал.

Тя тревожно прехапа долната си устна:

— Какво ще правим?

— Е, бихме могли да поговорим с тези момчета.

— С удоволствие — мрачно каза Мелина.

— Или да се обадим на Тъбайъс. На Лоусън. Всеки тях би ни помогнал.

— Но ще ни принудят да спрем.

Дълбоко в себе си Чийф осъзнаваше, че е глупаво тяхна страна да не се възползват от закрилата на ФБР местната полиция. Животът им бе в опасност — поне неговият. Сега, след като Хенингс бе ликвидиран, може би следващият куршум дум-дум щеше да бъде предназначен за него. Вече бяха направили два неуспешни опита да накажат за това, че бе „осквернил“ Джилиън и я бе направил

неподходяща за Програмата. Безпокояха го и твърденията, че Мелина е набелязана да я замести.

Естествено беше възможно всичко, което бе казал Хенингс, да се окаже бълнуване на луд. Може би той и приятелчето му Гордън, извратеният маниак, бяха ревностни последователи, изопачили добронамерените послания на брат Гейбриъл, за да оправдаят собствените си злини.

Но може би истината бе друга — и това бе най-ужасяващата вероятност. Ако самият брат Гейбриъл бе създал тази програма за развъждане на деца, последиците можеха да бъдат застрашителни и да доведат до глобална катастрофа, Чийф реши, че е лудост да не се обадят на полицията.

От друга страна, не се бе добрал до всички факти. На този етап битката все още бе лична, а не би позволил някой друг да се бори вместо него. Може би тази неуместна гордост и упоритост бе наследена от предците му и едва сега се проявяваше. Може би притежаваше повече индиански гени, отколкото бе предполагал.

В крайна сметка реши да се довери на инстинктите си.

— Мисля, че не постъпваме разумно, но всичко зависи от теб, Мелина — тихо каза той и глъчката наоколо едва не заглуши думите му. — Джилиън беше твоя сестра.

— Бяхме близначки. Това е нещо много лично.

— За мен — също.

— Значи постигнахме съгласие.

— Да.

След като взеха решение, изведнъж си дадоха сметка за непосредствената опасност, която ги грозеше. Той бе предизвикал хаос с надеждата да се измъкнат незабелязано от сградата. Но стратегията му имаше няколко основни недостатъка. Първият бе, че сега трябваше да се придвижват пеша. Нямаше начин да вземат наетата кола от покрития паркинг, защото входът му бе блокиран от пожарните. Освен това скоро щеше да бъде установено, че фалшивата тревога е била прикритие за убийството на Джем Хенингс.

Сякаш прочела мислите му, Мелина каза:

— Трябва да се измъкнем.

— Бързо! Когато открият трупа на Хенингс, всеки с полицейска значка ще ни търси за разпит. Портиерът Хари не би ни забравил.

Особено теб. — Погледна равните ѝ обувки. — Можеш ли да бягаш, ако се наложи?

— Тренирам по три пъти на седмица.

— Къде е най-близката оживена улица? С много движение. Хора.

— Оук Лоун Стрийт. Натам — каза тя и леко извърна глава.

— Ще те следвам. Върви бавно. Опитай се да не привличаш внимание.

Леко опря ръце на талията ѝ. Проправиха си път сред суетящите се хора, някои от които вече изразяваха съмнения дали действително има пожар и мърмореха за повредената инсталация, която често се задействаше случайно и създаваше излишна паника.

Почти се бяха отделили от тълпата, когато Чийф се обърна да види дали ги следят. Забеляза чернокожия, който се бе представил за Тъбайъс, на не повече от двайсет метра от тях. Беше изпънал врат, въртеше глава и оглеждаше множеството мъже, жени и деца, които напускаха високата сграда.

Изведнъж спря погледа си на него. Чийф не бе подготвен и не успя навреме да извърне глава. Очите им се срещнаха.

— Бягай! — каза той на Мелина и леко я побутна. В този миг чу вик зад гърба си.

Тя не се поколеба и не губи време да задава въпроси, а веднага побягна през паркинга. Не спря и когато стигнаха ред ниски храсти. Прескочи ги като олимпийска състезателка и продължи. Улицата бе чиста. Притичаха през нея. Чийф чу изскърцване на спирачки зад тях. Обърна се за миг и видя, че преследвачите им едва не бяха блъснати от микробус.

Това им даде достатъчно време да се проврат през висок гъст плет, който обграждаше пуст паркинг. Вече бяха далеч от уличното осветление. Тук бе тъмно и настилката бе неравна. Чийф едва не се блъсна в една рекламна табела, но успя да я заобиколи и загуби не повече от секунда.

— Оттук — задъхано каза Мелина, когато стигнаха до далечния край. Минаха по тясна уличка покрай сградата на банков клон и навлязоха в друг тъмен паркинг с пуста постройка в средата. Докато я заобикаляха, той хвана ръката ѝ и я накара да спре. Притиснаха се към дървената конструкция. От гредите лъхаше мирис на плесен и гнилоч.

— Добре ли си? — едва попита той, докато се опитваше да успокои дишането си.

— Все още ли ни преследват?

— Не смея да рискувам. Колко остава?

— Две-три пресечки. Виждаш ли онези светлини? Над покривите и дърветата проблясваха неоновии реклами.

— Тръгваме.

Много от по-старите сгради в района бяха превърнати в магазини за сувенири, фризьорски салони или адвокатски кантори, които в този късен час бяха затворени. Придвижиха се, скрити в сенките на дървета, огради и храсти.

Тя извърна глава към него и попита:

— А когато стигнем?...

— Махни на първото такси, което видиш.

Не бе лесно да се намери такси в град като Далас, където броят на личните автомобили почти превишаваше броя на жителите. Чийф реши, че шансът е най-голям до някой ресторант или клуб, където се сервира алкохол и пийналите клиенти биха предпочели да се приберат с такси, отколкото да бъдат глобени от пътната полиция.

Прекосиха задръстения паркинг пред няколко заведения. Привлякоха любопитните погледи на пристигащите или тръгващи клиенти. Чийф не изпита раздражение. Беше доволен, че по тротоара минават хора и движението по улицата е натоварено.

— Опитай да се държиш естествено — каза той и хвана ръката на Мелина. Ако по лицата им не се стичаше пот, биха могли да минат за двойка, излязла на вечеря. — Там! — извика Чийф, когато забележа таксиметрова кола да спира пред входа на единия от ресторантите.

Проправиха си път между колите, пресякоха улицата и се настаниха на задната седалка веднага щом трима японски туристи слязоха от таксито.

— Накъде? — попита шофьорът.

— На юг по магистрала 45. Ще ви казвам в движение. — Чийф притегли Мелина на седалката. Излишно бе да ѝ напомня да крие лицето си.

— Там — прошепна тя. — Под буквата „P“ от надписа. Мнимият Тъбайъс и партньорът му се открояваха сред младежите, дошли да се

позабавляват. Бяха плувнали в пот, задъхани от усилие, и лицата им издаваха гняв.

— Не ни видяха — успокой я той и се отпусна до нея, останал без дъх. Най-сетне успя да попита: — Как си?

Беше вдигнала яката на пуловера и закриваше лицето си с нея. Чийф забеляза, че трепери.

— Мелина?

Обви ръка около раменете ѝ и я притегли по-близо до себе си.

— В надбягване ли сте участвали?

— Да. В шибан маратон. Гледай си работата и карай!

— Мили боже! Що сме толкова нервни?

Чийф не отговори на любопитния шофьор и прокара пръсти през влажните коси на Мелина.

— Няма страшно. Не плачи. Вече си в безопасност.

Мелина вдигна глава и за свое изумление той видя, че всъщност не плаче. Смееше се.

— Не зная какво ме прихваща! — прошепна тя. — Преди малко главата на един човек се пръсна пред очите ми. Вдигнахме фалшива тревога. Бях преследвана от наемници, изпратени да убият единия от нас — или и двама ни. Крия се от ФБР. И се смея? — Но миг след като изрече това, чертите ѝ се сгърчиха и от очите ѝ потекоха сълзи.

Чийф обхвана тила ѝ и разтри слепоочията ѝ, докато ридаеше до гърдите му.

Мразеше да бъде близо до плачеща жена. Сълзите бяха израз на мъчителни чувства — страх, разочарование, болка или гняв. Когато някоя жена заплачеше, би предпочел да се намира, където и да е другаде, но не и край нея, особено когато се чувства виновен за сълзите ѝ.

Но нямаше нищо против Мелина да поплаче. Чувстваше, че има пълно право на подобен изблик. Досега бе проявила необикновена смелост. Не би се поколебал да включи човек като нея в екипажа си. Вече бе доказала, че не изпада в паника при критична ситуация.

Сега, след като кризата бе преодоляна, му се струваше естествено да даде воля на чувствата си.

Притисна я, опря брадичка на главата ѝ и погали тила ѝ. Остави я да се наплаче и не помръдна, докато не се увери, че вече е спокойна. Докосна брадичката ѝ и я накара да вдигне глава.

— По-добре ли си?

— Първо повръщам, а после плача. Добър партньор съм, няма що!

— Не си ме чула да мърморя, нали? — Усмихна ѝ се и тя му отвърна. Свивката на ръката му докосваше тила ѝ. Беше навела глава назад и бе изпънала шия. Чийф изтри една сълза палеца си и задържа длан върху бузата ѝ. Плъзна другата си ръка към ивицата гола плът между повдигнатата ѝ блуза и колана на панталона ѝ.

Тя разтвори устни и издаде тиха въздишка.

В този миг за нищо на света не би откъснал очи от нейните. Усети как ръката ѝ, която допреди малко стискаше ризата му, се придвижи надолу към затоплената област под токата на колана му.

С пресипнал глас изрече името ѝ:

— Мелина?...

— Хей, не искам да ви безпокоя — обади се шофьорът от предната седалка, — но трябва да зная колко на юг ще се отдалечим, преди да свия по магистрала 45.

Тя първа се раздвижи. Явно смутена, изправи гръб и се отдръпна от него. Изпъна пуловера си, енергично потърка страни, за да изтрие сълзите, и приглади коси зад ушите си.

Чийф обясни на шофьора към кой изход да продължи:

— Карай на изток!

Не отмести поглед от Мелина, която безуспешно се опитваше да се държи, сякаш нищо не се е случило. Ако не бяха ги прекъснали, навярно не би устоял на изкушението да притисне устни към вдлъбнатината под шията ѝ, където висеше рубинен медальон.

Тя нервно се въртеше на седалката. Очите ѝ блуждаеха. Найсетне, изглежда, се предаде и го погледна:

— Къде отиваме?

— Нали не страдаш от аерофобия?

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Брат Гейбриъл се молеше.

Изпълняваше този ритуал по три пъти на ден — преди закуска, преди вечеря и преди да си легне. Тази вечер молитвите му бяха дълбоко прочувствени, защото през деня бе постигнал голям успех. Проповедта, която бе записал за поредното телевизионно предаване, бе особено вдъхновена.

Темата бе страданието. Но не Страданието с главно „С“, описано в книгата „Откровение“ на Новия завет, а дребните житейски несгоди. Беше споделил с последователите си начина за преодоляване на тези досадни проблеми.

— Прехвърлете ги на мен — умолително бе изрекъл той с най-искрения си тон. — Стоварете ги върху моите плещи.

По-нататък бе обяснил, че това прехвърляне е възможно само когато страдащият има абсолютна вяра в него и способността му да промени живота на всеки.

Всъщност не бе трудно да проповядва тази идея, защото самият той вярваше в нея.

Можеше да подобри живота на всички хора. Даваше на последователите си пример за съвършенство, на който трябваше да подражават. Даряваше любов на лишените от нея. Обещанията му за нов световен ред вдъхваха надежда на отчаяните. Той бе въплъщение на Божията благодат.

„Въплъщение на Божията благодат“. Хм. Интересна фраза. Трябваше да я запомни.

Децата играеха в двора под балкона му. Всяка вечер, след като се нахранеха, имаха по трийсет минути за свободни занимания. Можеха да правят каквото поискат, но не и да гледат телевизия.

Всички предавания, с изключение на неговите проповеди, бяха забранени в комплекса. Както и вестниците, радиото и книгите, освен ако са лично одобрени от него. Не искаше нищо да размътва съзнанието на онези, които вече бяха достигнали духовно ниво, което

им позволяваше да живеят в Храма и да работят под прякото му ръководство.

В ясни, топли вечери като тази децата можеха да поиграят в двора, което бе идеална възможност да го видят, докато се моли. Не трябваше да изпитват и капка съмнение в пълната му духовна отдаденост. Надяваше се да възпита у всяко от тях желание да достигне същото ниво.

Децата бяха надзиравани от майките или възпитателките си, но той настояваше да им се дава свобода да избират любимите си игри. Как иначе би разбрал какви са интересите и дарбите на всяко дете? Дали това момченце ще стане учен? Дали това момиченце е бъдеща учителка? Джоел бе роден за атлет, а Маргарет — за интелектуалка. Уилям притежаваше талант да привлича като магнит верни приятели. Сара бе артистична натура, но умееше и дипломатично да разрешава спорове. Дали наистина бе доловил у Дейвид предприемачески усет? А у Дженифър — качества на лидер?

Естествено проявяваше по-голям интерес към момчетата. Момчетата щяха да станат жени, а основната роля на жените бе очевидна. Но брат Гейбриъл бе реалист. В индустрията, политиката, търговията и всяка сфера на обществения живот навлизаха все повече жени, особено в Северна Америка и Западна Европа. Докато тази тенденция не се промени, трябваше да се съобразява с нея. Момчетата трябваше да бъдат подготвени за кариера в различни области, също както момчетата. Всъщност имаше сфери, в които може би биха постигнали по-голям успех от връстниците си от мъжки пол.

Следеше развитието на всички, наблюдаваше поведението им и търсеше слабости, които можеха да доведат до отстраняването им от Програмата. Съвсем малък брой деца не отговаряха на критериите му, което бе доказателство, че процесът на селекция, който бе организиран, води до желаните резултати.

Докато бе на колене, навел глава за молитва, използваше времето да планира бъдещето на всяко от децата. Обмисляше всички смущаващи промени, които щяха да настъпят с навлизането им в света, когато бъдат изпратени да изпълнят целта, за която са създадени. Мисълта за това, което щеше да постигне чрез тях, бе опияняваща.

— Амин.

Изправи се и взе руската възглавничка, върху която коленичеше. Някой долу забеляза, че е завършил молитвата си и радостно го поздрави. Той махна с ръка. След миг всички впериха погледи в него. Копнееха за внимание.

— Вижте ме, брат Гейбриъл.

Джоел хвърли баскетболната топка и с лекота улучи коша. Дали бе бъдеща звезда от НБА? Ако стигне дотам, щеше да се превърне в модел за подражание на безброй младежи. Да повлияе върху живота им и да ги приобщи към своята вяра. Мислено си набеляза да наеме треньор за Джоел, който да развие вродената му дарба.

Енергично изръкопляска.

— Браво! — извика той на момчето.

Лесли, селското момиче от Айова, го гледаше с искрено обожание. След като я бе повикал при себе си, отношението ѝ значително се бе променило. Докладваха му, че вече не се чувства самотна и не изпитва носталгия. Усърдно се бе заловила с уроците и задълженията си.

Намигна ѝ и страните ѝ поруменяха. Това бе напълно нормално. В леглото бе проявила естествена чувственост, характерна за жените с подобен произход. Беше му доставила невероятно удоволствие.

Но бе твърде рано да я повика отново. Останалите щяха да ревнуват.

Мери, момичето с красивите тъмни къдрици, придържаше издутия си корем с две ръце. Приличаше на сочен зрял плод. Зърната на гърдите ѝ изпъкваха под дрехите, едри като палци. Скоро от тях щеше да суче „младенецът“.

Изведнъж брат Гейбриъл почувства възбуда. Бременността на Мери бе твърде напреднала за сексуален контакт, но имаше и други начини да му достави наслада. Реши по-късно да нареди да я доведат. Махна на децата за последен път и влезе вътре. „Въплъщение на Божията благодат“. Думите отново изплуваха в съзнанието му. Биха изглеждали чудесно на голямо рекламno табло, изписани със златни букви под негова снимка е ръце, разперени в израз на всеобхватна любов.

Мистър Хенкок очакваше да му поднесе аперитив, приготвен точно по вкуса му. След като му подаде чашата и пое възглавничката, Хенкок каза:

— Имате обаждане от Далас.

Многозначително изгледа помощника си и той смирено кимна. Брат Гейбриъл отпи глътка и вдигна слушалката.

— Да, Джошуа?

— Проблемът ви е решен.

— Слушам.

Понеже разговорът бе поверителен, този път не включи силните тонколони. Избегна да задава въпроси и да изрича на глас мисли, които биха могли да се окажат компрометиращи. Имаше доверие в охранителните системи и персонала. Но винаги съществуваше вероятност да не са така надеждни, както би трябвало. Не можеше да разчита изцяло на техниката. Още по-малко — на хората. Джошуа каза:

— Мислеше, че работим за него. Дори не му хрумна, че от днес следобед изпълняваме лично ваши заповеди. Самонадеян глупак!

Брат Гейбриъл знаеше от опит, че хората са готови на всичко, за да го зарадват. Колкото по-малко ги хвалеше, толкова повече се стараеха. Например ако желаше някоя жена да покаже най-доброто от себе си в леглото, преструваше се на отегчен и разсеян. Това я караше да направи всичко възможно, за да разпали страстта му. Същото можеше да се каже и за мъжете. Ако си даваше вид, че не е особено впечатлен, започваха да се хвалят с подвизите си и не бе нужно да ги разпитва, за да чуе всичко, което иска да узнае.

Както бе очаквал, след кратко мълчание Джошуа продължи:

— Лесно му видяхме сметката. Никакъв шанс да оцелее.

Брат Гейбриъл съжаляваше, че е загубил Джем Хенингс. През последните няколко години Хенингс бе ценен инструмент. Но изведнъж се бе превърнал в пречка. Връзката му с разследването на убийството на Джилиън Лойд бе опасна. Лесно бе Дейл Гордън да мине за обикновен психопат. Но ако полицията предприемеше позадълбочено проучване за участието на Хенингс, биха стигнали до портите на Храма.

Освен това Хенингс бе дал нареждането за Линда Крофт на своя глава, без да се допита до него. Естествено би одобрил този ход. Самият той би издал същата заповед. Но как един обикновен поклонник бе дръзнал сам да вземе толкова важно решение?

Хенингс бе изпълнявал съвестно задълженията си, но не беше незаменим. Имаше достатъчно други, обучени за същата работа, които

с нетърпение очакваха да им бъде възложена задача. Не си заслужаваше да мисли повече за Джем Хенингс. След миг брат Гейбриъл напълно забрави за него.

— А по другия въпрос?

Нежеланието на Джошуа да говори бе красноречиво. Брат Гейбриъл отпи нова глътка, опитвайки се да охлади гнева си.

Най-сетне Джошуа плахо призна:

— Като че ли си имаме работа с цяла армия.

Това означаваше, че Кристофър Харт е все още жив и Мелина не е хваната. Почувства прилив на ярост.

— Защо?

— Тези хора не са никак глупави.

— За разлика от вас — изръмжа брат Гейбриъл. — Какво толкова трудно има? — Стисна кристалната чаша така силно, че едва не я счупи. — Нали не искате да ме разочаровате? — каза той, заплашително наблягайки на всяка дума. — Мъжът, когото ликвидирахте тази вечер...

— Да, сър.

— Той ме разочарова. Не бихте искали да бъдете следващите.

Джошуа не бе особено умен, но разбра намека.

— Не, сър.

— Тогава очаквам утре сутринта да получа добри новини.

Рязко затвори и пресуши чашата си на един дъх.

— Още едно питие? — попита Хенкок.

— Да. После искам да доведете Мери.

— Онази...

— Мери, Мери — нетърпеливо повтори брат Гейбриъл. — Знаете коя.

— Но, брат Гейбриъл, тя е в деветия месец.

— Зная! — изкрещя той. — Защо тази вечер всички спорят с мен?

Усети как кръвоносните съдове на главата и врата му изпъкнаха под кожата. Рядко избухваше. Още по-рядко в присъствието на мистър Хенкок. Извърна глава, за да избегне обиденото изражение на помощника си. Не искаше мистър Хенкок да го вижда, че губи самообладание. Гневът бе човешка слабост, а за брат Гейбриъл всички слабости бяха анатема.

„Всичко е заради онази жена“, помисли си той е огорчение. Джилиън Лойд бе виновна. Причината за този изблик и за всички неприятности, които го бяха сполетели през последните няколко дни, бе тя и нощта, която бе прекарала е астронавта. Сега нейната сестра — близначка му създаваше не по-малко проблеми.

— Мистър Хенкок — каза раздражено той.

— Да, сър?

— Завършихте ли проучването за Мелина Лойд?

— Все още не, сър. Искан да ви представя доклада си, когато събера всички сведения.

— Оценявам старанието ви — отвърна, подхвърляйки кокал на Хенкок, за да поправи грешката си от преди малко. — Но когато решите, че е завършен, искам незабавно да го прегледам. Настоявам да узная всичко за тази жена от деня, в който се е родила.

— Разбира се, сър. Ще се заловя за работа веднага щом повикам Мери. Сега ли желаете да вечеряте или по-късно?

— Ще позвъня, когато огладнея.

— Добре, сър.

Влезе в спалнята си и затвори вратата. Докато очакваше момичето, нервно закрачи, размишлявайки не за нея, а за Мелина. „Може би е същата развратница като Джилиън“, помисли си с презрение.

Никоя жена, колкото и подходяща да е, не си заслужаваше неприятностите, които си бе навлякъл с нея. Тя бе незначителна частица от великия му замисъл. Смешно бе да се бои, че Програмата ще загуби, ако Мелина Лойд не участва. Нито тя, нито която и да е друга на света би могла да ѝ попречи. Никоя жена не бе в състояние да спре осъществяването ѝ или дори да го забави.

Но гордостта не му позволяваше просто да я зачеркне и да забрави за нея. Неговата воля трябваше да надделее в необявената война помежду им. Ако се предаде, какво би говорило това за него? Какъв пример би дал на своите воители, които всеки ден срещаха препятствия при изпълнението на мисиите си? Щяха да загубят вяра в него, ако се разнесе мътва, че е бил победен от една обикновена жена. Държавни глави от цял свят се обръщаха към него за съвет и насърчение. Мъж с неговата власт не можеше да допусне да се разчуе, че е бил обезоръжен от жена. Отрицателните последици от подобна

капитулация биха били чудовищни. Просто не биваше да позволява това да се случи.

Мелина Лойд бе отказала да приеме заслужената съдба на сестра си и се бе съюзила с ФБР. Заради нея бе принуден да пожертва Джем Хенингс, който бе ценна придобивка за организацията му. Изпитваше влечение към същия мъж, който бе провалил Джилиън. Трябваше да бъде изправена пред него, за да понесе наказанието си за тези прегрешения.

Едва след като се укроти и разкае за греховете си, щеше да ѝ прости, да я благослови и да я направи член на семейството. Тогава щеше да приеме неговата благосклонност като дар. Разбира се. Коя жена би отказала да бъде сред избраниците му? Той щеше да властва над целия свят.

— Какво е това място?

Чийф бе платил на таксиметровия шофьор, който ги бе оставил сред дива пустош. Светлините на Далас едва проблясваха в далечината на север.

Толкова се бяха отдалечили от града, че шофьорът бе започнал да нервничи. Бързаше да се върне и гумите забоксуваха в чакълената настилка, когато рязко обърна и пое обратно натам, откъдето бяха дошли. Пътят, по който бяха свили от междущатската магистрала, се оказа задънен. Сега с Чийф стояха там, където свършваше.

Той хвана ръката ѝ и почти я повлече към ръждясала тенекиена барака.

— Остави на мен да говоря.

— Добре. И без това нямам думи.

Постройката приличаше на огромен варел, разрязан на половина и обърнат с извитата част нагоре. В средата на свода висеше неонова лампа, която осветяваше циментираната площадка отпред, широка няколко метра.

Вляво се виждаше малка писта за кацане.

Зад тях бе пълен мрак.

Насреща им изскочи немска овчарка с оголени зъби.

— Чийф!

Дръпна ръката му и го накара да спре.

Точно в този миг някой излезе през тясната врата, изрязана в ламарината. Изтри ръце в стар червен парцал и примигна от силната светлина. Явно не му се сториха опасни, защото успокои кучето и попита:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Аз съм, Кристофър Харт.

Омазнените ръце, които стискаха парцала, изведнъж застинаха. Небръснатото лице на непознатия доби учуден израз. Чийф пристъпи към осветената площадка, за да го види по-ясно.

— Мътните ме взели!

— Не знаех дали все още си тук и се занимаваш със същия бизнес.

— Бизнес ли? Нищо особено. Къде си пострадал?

Чийф не даде обяснение. Дори не излъга. Двамата останаха загледани един в друг няколко мига. После Чийф я представи:

— Мелина, това е Пакс Ройстън. Пакс, Мелина.

Човекът плахо кимна:

— Приятно ми е.

— На мен също.

Любезностите прозвучаха неуместно при тези обстоятелства. Това не бе следобедно парти, а и между двамата мъже се долавяше необяснимо напрежение.

Докато Пакс ги оглеждаше, тя не откъсна поглед от него. Беше облечен е работен гащеризон с цип отпред, изцапан със смазка. Лицето му бе сбръчкано като на дългогодишен пушач и навярно изглеждаше по-възрастен, отколкото бе в действителност.

Пакс хвърли поглед към пътя. Явно се чудеше с какъв превоз са се придвижили дотук.

— С парашути ли дойдохте?

— С такси.

— Такси? — повтори той с недоумение. — От Далас?

— Сам ли си тук?

— Само с Бандита. — Любопитно изгледа и двамата. — Ще влезете ли?

Осветлението вътре бе слабо в сравнение с неоновата лампа отвън. Бяха й нужни няколко мига, за да свикне. Върху голям варел бе поставен черно-бял телевизор, по който предаваха хокеен мач. Пакс

намали звука, но остави замъглената картина. Кучето любопитно подуши дланта ѝ, одобрително изскимтя, след което се оттегли до купата си с вода и шумно залочи.

Пакс каза:

— Плаши хората, но в интерес на истината — не става за пазач.

— За наш късмет.

Отвърна на усмивката ѝ.

— Искате ли кафе?

— Самолет — каза Чийф и сложи край на безсмислената размяна на любезности. — Трябва ми самолет.

Всички самолети в хангара бяха в различен етап на ремонт. Очевидно Пакс бе прекъснал работата си по един от тях, когато бяха пристигнали. Точно над разглобения двигател висеше електрическа крушка в метална кошница. Частите бяха разпилени върху парче овехтял мокет е оръфани краища.

— С един двигател — каза Чийф. — Нищо специално.

— Докъде ще летиш?

— Имаш ли или не? — попита той, раздражен от любопитството на Пакс.

— Да, имам един. Отвън, зад хангара.

— Става ли за летене?

— Ако си добър пилот.

Чийф му хвърли смразяващ поглед.

Пакс сви рамене:

— Става.

Странната враждебност между двамата ѝ се струваше все по-осезаема. Чийф поиска от Пакс ключовете за самолета.

— Ще го огледам. — Пакс затътри крака към остъклена кабина, която навярно служеше за офис. Чийф се обърна към нея: — Сигурно ще се намери пакетирана храна. Купи някой сандвич и газирано, каквото смяташ, че ще бъде необходимо. И непременно иди до тоалетната. Ще кацнем за презареждане, но не много скоро.

— Заминаваме за Ню Мексико, нали?

Пакс донесе ключовете и картонче с номера на опашката.

— Вдясно от задната врата. Чудесен малък самолет. Току-що ремонтиран.

— Благодаря.

Чийф тръгна към другия край на хангара между самолетите и петната машинно масло и двамата с Пакс го проследиха с поглед. Задната врата се затвори с трясък след него. Пакс попита:

— Е, ще пийнете ли кафе?

— Не, благодаря. Но ще взема нещо за из път. Пакетирана храна и газирано, ако имате.

Поведе я към два автомата.

— Газираното е студено, но не зная колко пресни са тези неща — предупреди я той и посочи към целофанените пакети, окачени на кука в единия автомат. — Не си спомням кога за последен път го презаредиха.

Тя потърси в чантата си монети.

— Не се безпокойте. — Пакс отключи двете машини. — Вземете каквото желаете.

Докато избираше, сподели с него:

— Никога не съм летяла с Чийф.

— Няма за какво да се тревожите. Той е отличен пилот. Не съм виждал човек с по-остри инстинкти.

— Били сте заедно във военновъздушните сили?

— Може да се каже.

— Преди да се заловите със собствен бизнес, и вие ли работехте за НАСА?

Пакс леко се засмя:

— Не, госпожо.

— Но се познавате отдавна?

— От години не поддържахме връзка. — Посочи към автомата. — Тези ореховки не са лоши.

— Взех достатъчно — каза тя, разочарована, че не бе обяснил причината да не поддържат връзка е Чийф. За какво ли се бяха скарали? Заради жена? Самолет? Или между двамата бе възникнало съперничество кой е по-добър пилот? Може би Пакс не бе допуснат да участва в космическата програма и завидваше на Чийф.

Пакс старателно затършува наоколо за торбичка и най-сетне намери една в кошчето за смет.

— Вчера напазарувах — обясни той, докато пяхаше сухата храна и кутиите газирано в полиетиленовия плик. — Най-вече кучешка храна. Този пес яде колкото кон.

Чуха задната врата да се отваря и токовете на ботушите на Чийф затракаха по бетонния под, докато се връщаше през огромния хангар.

— Изглежда добре — каза той на Пакс.

— Не бих те излъгал.

Чийф се обърна към нея и попита дали вече е ползвала тоалетната. Тя поклати глава.

— Върви. Трябва да се обадя на няколко души. После веднага тръгваме.

— Оттам. — Пакс посочи към една врата. — Но трябва да ви предупредя, че не е лукс.

Наистина не беше. По мивката и тоалетната чиния имаше петна от ръжда. Подът бе изцапан със смазка. По плаката на цял отбор голи жени в неприлични пози личаха безброй отпечатъци от мръсни пръсти. Още по-неприличен бе надписът на шкафчето за хартиени кърпи.

След като ползва тоалетната, тя изми лицето и ръцете си е оскъдния сапун. Когато неволно погледна към счупеното огледало над мивката, затаи дъх. По лицето и шията ѝ имаше тъмни петна. Наведе се да ги разгледа по-отблизо. Засъхнала кръв. Кръвта на Джем. По косите ѝ също бяха останали следи.

Потисна надигация се в нея ужас, въздъхна дълбоко и наведе глава под чешмата. Водата бе леденостудена, но тя изтърпя, докато потече чиста струя, без розов оттенък.

Леко подсуши косите си с хартиени кърпи и ги приглади с пръсти, доколкото успя. Реши, че няма смисъл да губи време. Всеки опит да си придаде по-приличен вид би бил напразен. Трябваше да започне отначало. Сякаш бяха изминали векове, откакто бе взела душ в крайпътния мотел сутринта. Освен това нещата ѝ бяха останали в наетата кола на паркинга пред дома на Джем.

Когато излезе, Чийф все още говореше по клетъчния си телефон. Забеляза мокрите ѝ коси и навярно се досети защо ги е измила. Тя влезе в разхвърляния офис, където Пакс седеше на въртящ се стол. Бандита се бе сгушил до него, отпуснал глава върху бедрото му. Пакс галеше кучето по главата.

— Мисля, че затова не е свиреп — каза той с умиление и кимна към немската овчарка. — Разглезил съм го. Превърнал съм го в гален домашен любимец.

— Изградили сте приятелство, което се отразява добре и на двама ви.

Пакс махна с ръка към влажните ѝ коси.

— Може би ще успея да намеря кърпа някъде тук.

— Бързо ще изсъхнат.

Огледа офиса и погледът ѝ се спря на снимка на Пакс и някаква жена под неоновата табела на казино „Златен къс“ точно зад тях.

— Това мисис Ройстън ли е?

— Приятелката ми.

— Често ли ходите във Вегас?

— Луизиана е по-близо — отвърна той, имайки предвид казината в Босиър Сити. — Винаги когато намерим свободно време, отиваме там. Аз играя на зарове. Тя предпочита ротативките. — Докато говореше, не откъсна поглед от Чийф през паравана от матово стъкло. — Вие двамата...

Досети се за какво намеква и смутено поклати глава:

— Излизаше със сестра ми.

Пакс я изгледа изненадано:

— Така ли?

— Мм.

— Помислих...

— Не.

Пакс не каза нищо. Трудно бе да устои на недоверчивия му поглед и рискувайки да се издаде, извърна глава. Въпросът му я накара да си спомни как Чийф едва не я бе целунал на задната седалка на таксито. Толкова желаш тази опасна, глупава и неуместна целувка!

Безсмисленият им разговор завърши с тези смущава реплики. Тя си даде вид, че съсредоточено разглежда картата на щата Тексас, която висеше на стената, а Пакс продължи да гали Бандита.

Четири минути по-късно Чийф приключи телефонните си разговори и се запъти към офиса, но спря на прага. Пъхна ръце в джобовете на джинсите си и извади три стодоларови банкноти, които хвърли върху бюрото на Пакс.

— Нямам повече в брой, а не искам да използвам кредитна карта.

Явно учуден, Пакс хвърли поглед към нея, но тя не се опита да измисли обяснение. Вслуша се в молбата на Чийф да остави на него да говори. Тук имаше нещо необичайно. Не знаеше какво, но се боеше да

не изрече нещо, което би нарушило крехкото равновесие, и реши, че е по-добре да замълчи.

— Знаеш, че не съм измамник — каза Чийф на механика — Ще ти доплатя, когато върна самолета.

— Имам ти доверие.

— Дано е така, защото сега ще ти кажа нещо важно. — Направи дълга пауза, за да се увери, че е привлякъл вниманието на Пакс. — Вземи кучето и приятелката си и напуснете града тази нощ. Идете в Босиър Сити. Или във Вегас. Където и да е. Само се махнете оттук.

Бе изненадана, че Чийф е чул разговора им, докато говореше по телефона. Пакс се намръщи.

— Ще ми кажеш ли какво става, по дяволите?

— Не — спокойно отвърна Чийф. — Твърдиш, че ми имаш доверие. Надявам се да си искрен. Не задавай въпроси, просто направи каквото ти казвам. Разкарай се оттук. Веднага! Има голяма вероятност след малко да се появят двама типове и тежко ти, ако си все още тук.

Пакс го изгледа изпитателно и след миг каза:

— Не съм те виждал от години. Нямах никаква вест от теб. Сега се появяваш изневиделица посред нощ, приличаш на пребит хлапак, водиш красива жена в неугледен вид — извинявай, че изтъквам това, Мелина. Нахълтваш в хангара ми, правиш се на бог и наемаш самолет, за който не можеш да платиш. Накрая ми казваш да зарежа бизнеса си и да напусна града. Нима нямам право да попитам защо?

— Нямам.

— Стига глупости! Кажи ми защо трябва да се връзвам на проклетите ти брътвежи.

Чийф дълго се поколеба, преди да отговори. Най-сетне процеди през зъби:

— Защото си ми баща и не искам да нося отговорност, ако с теб се случи нещо лошо.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Тъбайъс втренчи поглед в трупа на Джем Хенингс и изрече втора ругатня за тази вечер след онази, която бе изкрещял, когато Мелина Лойд му бе затворила телефона.

Лоусън каза:

— Ще ми се да пийна нещо.

Федералният агент мрачно се усмихна.

— Аз черпя. Веднага щом получим някои отговори.

Ако двамата трябваше да прекарат заедно повече време, навярно биха се намразили. Тъбайъс не бе виждал човек, който да се облича по-зле от Лоусън. Лоусън смяташе Тъбайъс за надуто конте. Тъбайъс бе привърженик на здравословното хранене и бе изключил от менюто си рафинираната захар и животинските мазнини. Лоусън лакомо поглъщаше сандвичи от заведения за бързо хранене — колкото по-мазни, толкова по-добре. Тъбайъс бе ценител на сценичните изкуства и имаше сезонен абонамент за балет, концерти и опера. Лоусън бе посетил само един концерт в живота си. На Уили Нелсън. На открито. Беше се прибрал у дома, изпохапан от комари.

Познаваха се едва от сутринта, но през този ден бяха преживели много и въпреки всички различия помежду си, се отнасяха един към друг с уважение.

Оставиха на съдебномедицинския екип да извърши оглед на тялото и излязоха в коридора, където Лоусън продължи разговора:

— Имам няколко отговора за вас. Портиерът даде точно описание на Мелина Лойд и Кристофър Харт. Дошли са да се видят с Хенингс не повече от петнайсет минути преди фалшивата тревога за пожар. — Надникна в бележника си. — Пристигнали са в девет и осем минути. Приблизителният час на смъртта е между девет и девет и петнайсет.

— Нима намеквате...

— Нищо не намеквам. Просто ви съобщавам фактите!

— Извинете, че ви прекъснах. Продължавайте.

— Хората, които живеят на този етаж, си спомнят как мъж и жена, отговарящи познаяте на чие описание, крещели, че в апартамент „Д“ има пожар.

— Те са предизвикали суматохата.

— Така предполагам — каза Лоусън. — Ще повикаме експерт да установи траекторията на куршумите, но убиецът или е имал крила, или е стрелял от отсрещната сграда. Изпратих полицаи да претърсят покрива и всички стаи с изглед насам за улики, но се обзалагам, че няма да открият нищо.

— Професионален снайперист?

— Явно не става дума за обикновено престъпление от страст. Само дум-дум би причинил такива поражения на черепа — каза той. Имаше предвид куршум, който избухва при удар. — Двата са били изстреляни в бърза последователност. Един съсед твърди, че е чул изстрелите. Може два. Но толкова бързо един след друг, че са прозвучали като един. Първият куршум е разбил стъклото. Открихме го. Сплескан е и дори и да намерим оръжието, в което се съмнявам, едва ли ще можем да докажем, че е изстрелян от него. Другият все още е в пихтията, която до днес е била мозъкът на Хенингс. Това е дело на опитен стрелец. Знаел е какво върши и е имал достатъчно кураж. Не се е страхувал, че ще бъде заловен.

Тъбайъс уморено разтри скулите си.

— Става все по-интересно, нали? Мислите ли, че Мелина Лойд и Кристофър Харт са видели стрелеца?

— Отново се съмнявам. Но са били тук, когато Хенингс е бил очистен. Настолната лампа е изключена — обясни детективът. — В апартамента няма друго осветление. Дори експерт с обектив за нощно виждане трудно би улучил толкова точно, по-малко от секунда след като е разбил прозореца, ако в стаята е пълен мрак. Освен това едва ли Мелина и Харт са разговаряли с Хенингс на тъмно. Значи някой е изключил лампата. Със сигурност не е бил Хенингс. И определено не той се е избърсал с хартиени кърпи.

Тъбайъс се замисли.

— Прозорецът се пръсва, Хенингс е прострелян, някой от тях изключва лампата, а после създават суматоха, за да се измъкнат безопасно.

Лоусън каза:

— Така изглежда. Няколко души си спомнят, че са ги видели да излизат навън, но след това — нищо. Изчезнали са.

— Никой от двамата не отговаря на клетъчния си телефон.

— Оставили са кола в гаража долу. В багажника има две чанти. Очевидно едната е на Харт, а другата — нейна. Вътре има нови дрехи. Все още с етикети. — Осведоми Тъбайъс, че са се свързали с продавачка от „Неймънс“, която признала, че през деня е изпълнила поръчка на Мелина Лойд. — Описах якето, което намерихме тук, до трупа на Хенингс. Тя го е изпратила. Вече не изглежда толкова ново.

— Пътуват без багаж.

— Зарязали са го. Проверяваме откъде е колата, с която са пристигнали. Не е нейната. На Харт беше прибрана от паркинга пред един нощен клуб.

Тъбайъс плъзна ръка по лицето си. При предварителния оглед в клиниката не бе открито нищо съществено за Дейл Гордън, освен че е имал необходимите умения и възможността да подменя пробите. Нямахше доказателства, че го е вършил. Тъбайъс бе възложил на Патърсън да издири донорите.

Патърсън бе приел задачата с гримаса на отвращение.

— Нали не е нужно да ги гледам, докато се празнят?

Тъбайъс въздъхна:

— Новите проби ще бъдат взети в клинична обстановка, под наблюдението на медицински лица. Вие трябва само да се свържете с донорите и да ги убедите да отидат.

— Разбрано?

— Да, сър — отвърна младият агент с нескрито облекчение.

— Открихте ли нещо в джобовете му? — попита Тъбайъс и привлече вниманието на Лоусън върху количката, с която превозваха тялото на Хенингс към асансьора.

— Нищо. Дори квитанция от паркинг. Последната покупка с кредитната му карта е бил медальонът, който подарил на Джилиън, тоест на Мелина, вечерта преди убийството.

— Хей, Лоусън!

Един от другите детективи надникна през вратата и му даде знак да се върне в апартамента.

Тъбайъс понечи да го последва, но клетъчният му телефон иззвъня.

Люси Майрик се чувстваше, сякаш бе прекарала цели си живот в стаята без прозорци. Струваше ѝ се, че грозният цвят на стените е добил розов оттенък, защото очите ѝ бяха уморени и пареха.

Имаше газове от блудкавите сандвичи, с които се подкрепяше, вместо да получи ежедневното си количество богата на целулоза храна. Бе поела толкова кофеин, че нервите ѝ трептяха под кожата, и въпреки това бе замаяна от безсъние. Трябваше да вземе душ.

— „Но не мога да съжалявам за стореното от любов, от любов“ — затананика тя.

От любов към работата си и към Тъбайъс, вече втори ден без почивка търсеше връзка между близначките Лойд, Дейл Гордън и семейство Андерсън. Преди малко Тъбайъс бе добавил към списъка още едно име. Джем Хенингс. Роден на десети февруари шейсета година, според тексаската му шофьорска книжка, издадена само преди единайсет месеца. Ръст: метър и седемдесет и пет. Тегло: шейсет и осем килограма.

Нищо необичайно.

Освен че не фигурираше в регистрите на социалноосигурителната служба под номера, който бе дал на фирмата, на която бе сътрудничил до тази вечер. И че никога лице с този номер не бе подавало данъчна декларация.

— „Има нещо гнило в Дания“ — замислено си каза Люси. Всъщност оказа се, че съмнителната нишка тръгва от щата Южна Дакота.

Прочете информацията три пъти, преди да се обади на Тъбайъс.

— Люси е.

— Във Вашингтон е един часът сутринта.

— Дължите ми огромна премия за извънреден труд и уикенд на Чизъпийк. Дори не е зле да помислите за бутилка-две хубаво вино.

— Попаднали сте на нещо?

— Южна Дакота. Преди седем години. Момиче на име Джанин Хенингс, петнайсетгодишна. Слаби оценки в училище, лоша компания, обтегнати отношения с родителите. Подлудявала всички. Училищната медицинска сестра на име Дороти Пъг я взела под крилото си. Дороти била самата доброта, сърдечност и светлина. За няколко месеца Джанин коренно се променила. Станала религиозна. Често се молела,

говорела за мир и любов и така нататък. Дошъл краят на учебната година. Дороти Пъг напуснала работа и се преместила в Ню Мексико. Джанин била разстроена и избягала от къщи, за да отиде при нея. Родителите се поболели. Джанин стигнала твърде далеч в другата крайност. Смятали дъщеря си за изчезнала. Подозирали, че Дороти Пъг е член на религиозна секта. Наели някакъв култоборец...

— Какво?

— Аз измислих този термин — гордо отвърна Люси. — Психотерапевт, който вразумява хора с промити мозъци.

— Ясно. Продължавай.

— Мистър и мисис Хенингс и терапевтът тръгнали да спасяват Джанин.

— И?

— Не стигнали до нея. Караваната, която наели за пътуването, била открита на къмпинг в Колорадо, с всички вещи вътре непокътнати. Но хората били изчезнали.

— Убийство?

— Най-вероятно. Но нямало никакви улики. Нито трупове, нито кръв, нито следи от борба. Нищо. Наблизо преспало и друго семейство, но вечерта отскочили до града за вечеря. Тръгнали рано на следващата сутрин, без да забележат, че около другата каравана няма движение. През нощта валяло и следите от гуми били заличени. Детективите не намерили абсолютно нищо, за което да се заловят. Сякаш тримата били отвлечени от извънземни. Нямало и следа от тях.

— Кой е съобщил за изчезването им?

— Помислих, че няма да попитате. Джеймсън, тоест Джем Хенингс, син и по-голям брат. Разтревожил се, когато близките му не позвънили, за да кажат къде се намират, а обещали всяка вечер да се обаждат.

— Бил ли е заподозрян?

— Има желязно алиби. Бил е на работа и в двата дни, през които родителите му са били на път, и е вечерял с приятели. Не е възможно да е пътувал до Колорадо и обратно. Но след трагедията се отрекъл от цялото си минало, преместил се и започнал да използва фалшив осигурителен номер.

— Надушвам заговор.

— Само един приятел е получавал вестии от него, след като е напуснал Южна Дакота — развълнувано продължи Люси. — Познайте откъде е изпращал писма. Туш! От Оуклънд, Калифорния.

— Катлийн Ашър.

— Досега не съм засякла връзка, но се обзалагам за онзи уикенд на Чизъпийк, че ще открия. Впрочем изчезването на мистър и мисис Хенингс и психотерапевта все още е неизяснен случай в Колорадо. След случилото се Хенингс демонстрирал колко много скърби. Разхленчил се пред местни журналисти: „Злочестият аз. Загубих родителите си. Сестричката ми избяга, за да се присъедини към религиозна общност.“ Дрън-дрън. Обърнете внимание, че не нарича религиозната организация секта.

— Излишно е да питам, нали?

— Храмът на брат Гейбриъл.

— Люси?

— Какво?

— Искам да бъдеш майка на децата ми. — Преди Люси да се опомни и да успее да каже нещо, той затвори. — Лоусън!

Детективът дотича в коридора. Досега Тъбайъс не го бе виждал толкова въодушевен.

— Ще настръхнете, когато чуете чий номер е записан в паметта на телефона на Хенингс.

Тъбайъс широко се усмихна:

— Имам далеч по-интересни новини за вас.

— Трябваше да ми кажеш.

Откакто бяха излетели, Мелина не откъсваше укорителен поглед от Чийф. Беше описал голям кръг над града между Лав Фийлд и летището Далас — Форт Уърт, като бе поел на изток и бе достигнал далеч на север от метрополитена, преди да завие на запад.

Едва след половин час се отдалечиха от светлините на предградията. Сега малките градове проблясваха под тях като лъскави украшения върху черен плащ. Ноцта бе съвършено ясна. Лунният сърп бе толкова тънък, че едва се забелязваше, а звездите изглеждаха невероятно ярки.

Докато насочваше самолета, бе лесно да си дава вид, че не забелязва съсредоточения ѝ поглед. Но не можеше да не обърне

внимание на откровения ѝ упрек.

— Какво трябваше да ти кажа?

— Не се прави на наивен, Чийф.

— Не беше от значение.

— Може би, но е интересно.

— Посочи ми една причина защо.

— Първо, баща ти е бял.

— Това не е тайна. Дори Дейл Гордън се е досетил, че съм кръстоска. Виждала ли си някога чистокръвен индианец със сини очи?

— Защо си толкова докачлив?

— А ти защо си толкова любопитна?

— Защо не го харесваш?

— Господи, няма ли да ме оставиш на мира?

— Вземи си малко чипс.

— Какво?

— Картофен чипс.

Отвори един пакет и му го подаде. Когато я погледна озадачено, тя вяло се усмихна.

— Няма повече да любопитствам.

Чийф пъхна ръка в пакета и натъпка шепа чипс в устата си. Беше изразходвал доста енергия, откакто бе успял да погълне няколко хапки чийзбургер.

Мелина хрупаше ту чипс, ту кучешки бисквити.

— Интересна комбинация — отбеляза той.

— Гладна съм.

— Добре. Но ако отново ти се доповръща, имай предвид, че този път не мога да отбия.

— Нямах ли торбички?

— Това не е полет първа класа. — Двамата се усмихнаха. Чийф посочи към устата ѝ. — Имаш троха. — Тя облиза крайчеца на устните си. — От другата страна.

Пое пращинката картофен чипс с върха на езика си и това му се стори невероятно възбуждащо.

Чийф извърна глава. Погледна към таблото. После навън. Търсеше нещо, което да отвлече вниманието му от неустоимото ѝ привличане.

— Какво друго имаме за хапване?

— Да видим. Пуканки с привкус на сметана и чесън.

— Мили боже!

— Не искаш ли?

— Предпочитам космическа храна.

— Нямаме такава. — Тя затършува по-дълбоко в пакета. — Шоколадови дражета с фъстъци, които не бих ти препоръчала. Изглеждат престояли. Царевични пръчици с аромат на печено. Повярвай ми, това беше най-доброто, което намерих.

— Вярвам ти. Спирам се на няколко от твоите кучешки бисквити.

Подаде му кутията. Когато ѝ благодари, погледите им отново се срещнаха.

— Какво ти е сторил Пакс, та го мразиш?

— Не го мразя.

— Аха. Значи съм си въобразила, че се държиш враждебно с него.

— Той ни намрази.

Мелина престана да разпитва, но изражението ѝ издаде, че е интерес очаква да продължи. Чийф заговори с неохота:

— Пакс служел във военновъздушните сили. Бил разпределен в Холоман. Майка ми работела като цивилна служителка в базата. Била симпатична. Дребничка. Предполагам, че е било ново преживяване за него да има хубава приятелка — индианка. Както и да е, оженили се няколко месеца след запознанството си и аз съм се родил преди първата им годишнина. Известно време бяхме щастливо семейство. Най-ранните ми спомени са от едно авиошоу. Беше там, в базата. Помня как баща ми се хвалеше с мен пред приятелите си. Един от тях ми даде дъвка — първата, която съм дъвкал в живота си. Беше от онези, квадратните е подсладител, които се купуват от автомат. Позволи ми сам да избира цвета. После баща ми ме заведе да разгледаме изложение на самолети и обясни колко високо лети всеки от тях, колко бързо може да се движи. Помислих си, че щом моят татко знае всички тези неща, значи е най-умният човек в целия свят. Качи ме на раменете си, за да виждам над тълпата. Отначало бях изплашен, но той сложи ръце на коленете ми, за да ме придържа. Каза ми да се хвана за косите му. Сигурно адски съм го скубал, но не се оплака. Тогава мислех, че ме обича. Както и нея.

Замълча тъкмо навреме, за да не го сметне за пълен глупак. Не обичаше да се впуска в спомени, особено за детството си. Мелина го принуждаваше да се връща към преживявания, които съзнателно бе загърбил.

За човек е неговата професия бе лесно да избягва сантименталностите. С години се бе обучавал да реагира машинално в трудни ситуации. Предполагаше, че е успял да пренесе това умение и в личния си живот. Доверяваше се на инстинктите си, без да допуска каквито и да е емоции да повлияят на трезвата му преценка.

Лесно бе да контролира ума си. Далеч по-трудно бе да се справи с чувствата. Преодоляването на емоционални проблеми не бе за страхливци.

— Има ли още безалкохолно? — раздразнено попита той.

Тя отвори кутия „Маунтин Дю“ и му я подаде.

— Какво те накара да промениш мнението си? Искам да кажа, да решиш, че Пакс не ви обича.

— Мислех, че си различна в това отношение.

— От кого?

— От другите жени. Жените обичат да говорят. Да обсъждат. Анализират. Коментират. Искат да знаят какво кара хората, особено мъжете, да постъпват по определен начин.

— Защото сте толкова интересни.

— О, благодаря, госпожо! — провлачено каза той.

— Спокойно, каубой. Имах предвид мъжете изобщо. Мисленето ви, реакциите ви. Предполагам, защото са различни от нашите. Тези различия ми се струват интригуващи.

— Значи ни харесваш?

— Много.

— Нима? — Обърна се към нея. — Кога е любимото ти време за правене на любов?

— Когато съм в настроение.

— А сега не си, а?

Смръщи вежди и го изгледа строго.

— Добре тогава — каза той. — Да поговорим за политика. Какво е мнението ти за кувейтската поза?

— Стар виц, Чийф.

— Чувала ли си го?

— „Харесва ми, но партньорът ми казва, че му запарва на лактите“ — цитира тя ключовата реплика.

— Мислех, че го знаят само военните.

— Разчул се е.

— Всъщност коя е любимата ти поза?

Изражението ѝ остана спокойно. Той помръдна вежди, за да я накара да се усмихне, но тя не отстъпи. За нищо на света не би допуснала да се изчерви или смути от закачливото му бърборене.

Чийф въздъхна с примирение:

— Какъв беше последният ти въпрос?

— Какво те накара да мислиш, че Пакс е престанал да ви обича?

— Мисля, че му омръзнахме. Беше механик на самолети. Не можеше да пилотира, защото имаше проблеми с равновесието, но подготвяше изстребители за изпитателни полети в пустинята. Често се налагаше да отсъства дълго. „Секретна операция. Военна тайна.“ Това бе обяснението му защо през повечето време е неоткриваем. Една вечер, когато случайно си беше у дома, чух майка си да плаче. Обвини го, че си има любовница. Не зная дали наистина е имал, но оттогава не спяха в една стая и предполагам, че е било вярно. Отношенията им все повече се влошаваха. Навярно за да успокои собствената си съвест, баща ми започна да подхвърля злобни намеци за цвета на очите ми. Може би си забелязала, че неговите са кафяви. „Как е възможно двама родители е тъмни очи да имат синеоко дете, особено с толкова много индианска кръв?“ Тези завоалирани обвинения в изневяра, които бяха напълно неоснователни, съсипаха майка ми. Търпението ѝ се изчерпа. Сигурен съм, че той целеше именно това. Накрая се разведоха. Когато получи своето, баща ми се завърна в Тексас, където е отраснал. Идваше в Ню Мексико да ме вижда, когато може. Но докато бях юноша, посещенията му станаха все по-редки. Опитваше се да започне този частен бизнес буквално от нулата и твърдеше, че не може да се освободи дори за няколко дни. Естествено винаги намираше време да ходи в Лае Вегас. Едно лято майка ми предложи да прекарам две седмици при него. Сигурно е трябвало да му извие ръцете, за да го убеди да ме покани, но го направи и аз отидох. Дотогава баща ми бе имал няколко връзки и живееше с поредната си приятелка. Като всяко дете на разведени, очаквах да стане чудо и родителите ми да се съберат. Намразих онази Бетси, Беки или Бети — не помня как се

казваше. В интерес на истината, държането ми бе непоносимо. Бях около тринайсетгодишен. Себичен. Нагъл. Вечно недоволен. Един следобед тя се ядоса, защото бях сложил крака на масичката, след като няколко пъти ме бе помолила да не го правя, и каза: „Зная, че майка му е индианка, но, за бога, няма не го е научила на елементарни маниери?“ Побеснях и се развихах: „Млъкни!“ Погледнах Пакс. Очаквах да ме подкрепи. „Кажй й. Кажй й да не говори така за майка ми.“ А той само сви рамене и каза: „Е, Крис, тя наистина е индианка.“ Изведнъж осъзнах, че баща ми вече не ме представя на приятелите си и не се хвали с мен, както преди години на онова шоу. Бях сред най-изявените спортисти в училището си, член на ученическия съвет, на скаутската организация, а в дома му нямаше дори една моя снимка. Сякаш не искаше нищо да му напомня, че ние с майка ми съществуваме. Казах и на двамата да вървят по дяволите, събрах багажа си и заминах още същата вечер. Прекарах часове на автогарата, докато тръгне автобус на запад. По пътя се заклях да се отрека от него, както той от мен. Дори официално смених фамилията си с моминското име на майка си. Не желяех нищо да ме свързва с него. Все още не желяя. Ако тази вечер не бях отчаян, не бих го помолил за услуга.

Мелина изслуша разказа му мълчаливо, без да го прекъсва и без банални изрази на съчувствие, които биха го ядосали. Погледна я, за да прецени реакцията й. През цялото време, докато бе говорил, не бе помръднала дори мускул. Сега плахо си пое дъх и преглътна.

— Оттогава ли не бяхте се виждали? — тихо попита тя. — От деня, в който си избягал от дома му?

Чийф кимна.

— Няколко пъти се опита да се свърже с мен след това, но отказах да разговарям с него. Две поредни години изпрати подаръци за Коледа, но после се отказа, защото му ги върнах, неразопаковани. Когато завърших гимназия, получих сто долара, които задържах, защото ми трябваха пари за колежа. Но от онзи ден не се бяхме срещали лично.

— А майка ти не се е омъжила повторно?

Той леко се засмя:

— До последния си час го обичаше. Не е за вярване, нали? Подозирам, че тайно му е изпращала вести за мен до деня на смъртта си.

- Веднага те позна.
- Има телевизор.
- Следил е кариерата ти.
- Предполагам.
- Зная това.

Прониза я с поглед.

— На бюрото му имаше статия от вестник за последната ти мисия — тихо каза тя. — Помислих си, че е много мило от страна на стар боен другар да се гордее толкова с успехите на прочутия си приятел, че да изреже статия за него. Не коментирах, защото не исках да го смутя. Естествено сега, когато зная, че Пакс е твоят баща, ми се струва по-обяснимо защо пази този сувенир.

— Не се заблуждавай, Мелина. Това е само някаква изрезка от вестник.

— Хм, може би. Но начинът, по който говореше за пилотските ти умения...

Съзнателно направи дълга пауза. Искаше да разпали любопитството му. Макар и да усети, Чийф не устоя. Обърна се към нея и тихо я подкани да продължи.

— Увери ме, че с теб ще бъда в безопасност, защото си отличен пилот. Не познавал човек е по-остри инстинкти.

— Той никога не ме е виждал да пилотирам.

— Доколкото знаеш.

— Е, това няма значение, защото...

Изведнъж замълча, наведе се напред и втренчи поглед навън.

— Какво има? — тревожно попита Мелина. — Какво видя?

Той се замисли за миг и промърмори:

— Мамка му!

— Чийф, какво става?

— Току-що се досетих как ни следят.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Двамата мними агенти от ФБР? — попита Мелина.

— Да. Казах ти, че ми се струва, че дори за миг не оставаме съвсем сами, помниш ли? Е, наистина не сме сами. Засичат ни по най-съвременния начин. Погледни там. Леко вляво. Виждаш ли?

Почти веднага забеляза светещото движещо се тяло.

— Сателит?

— Точно така. Предавател изпраща сигнали, които могат непрекъснато да бъдат следени...

— Сателит. Можеш да разбереш къде се намира обектът по всяко време. Нарича се ПГА или нещо подобно? Той се усмихна. ГПС. Глобално позиционен сателит.

— Полицията ги използва. Но вече се прилагат по-широко. Джилиън мечтаеше за такава техника. Друг брокер от кантората ѝ издирваше адреси по този начин.

— Е, нашите хора разполагат със собствен приемник — промърмори той. — Ако са ти сложили предавател, биха могли да те намерят навсякъде по света.

— Предавателите не са ли обемисти предмети, закрепени на глезена или китката?

— Технологиите се развиват бързо. Вече има и доста по-малки.

— Чийф, щях да усетя, ако някой ми бе закачил нещо.

— Хенингс?

Тя се замисли, но поклати глава.

— Не, единствения път, когато ме е докосвал, освен докато държеше ръката ми или ме потупваше по рамото за утеха, беше снощи. Поиска да разтрие тила и гърба ми.

— Правил ти е масаж?

— Преди ти да нахълташ. Няма значение — разсеяно каза тя и прехапа долната си устна. — Не би могъл да го сложи на дрехите ми. Бях само по халат. Освен това знаеш, че сутринта тръгнах без никакъв багаж. — Внезапно посегна към шията си. — Медальонът.

Не беше я виждал без това бижу. Носеше го и сутринта, когато се бяха запознали в офиса на Лоусън.

— Хенингс ли ти го подари?

— Вечерта преди убийството, когато ме взе за Джилиън. Казах за това на Лоусън на местопрестъплението, но ти не присъстваше. Беше подарък по случай изкуственото оплождане. Джем настоя да го задържа.

— Хенингс е бил... как се нарече? „Покровител“ на Джилиън.

— По-скоро шпионин — каза тя с презрение. Посегна към тила си, трескаво разкопча тънката златна верижка и разгледа рубиненото сърце.

— Отваря ли се? — попита Чийф.

— Не. Няма плочка отзад. Ако имаше, светлината нямаше да прониква през рубините.

— Не зная нищо за скъпоценните камъни.

Тя внимателно проследи рамката, която придържаше рубините, и разочаровано въздъхна.

— Нищо.

— По дяволите! — Беше изненадан. Медальонът му се струваше най-вероятното прикритие за предавател. — Провери в чантата си.

— Джем е имал много възможности да се добере до нея.

Изсипа цялото съдържание в скута си и започна да тършува. Имаше портфейл с кредитни карти, няколко монети и парите, които бе изтеглила от автомат сутринта. Провери всяка преграда и прокара пръсти по облицовката.

— Нищо. Впрочем бих могла да взема друга чанта. Не е подходящо скривалище, ако целта му е била непрекъснато да ме държи под наблюдение.

— Има ли нещо, което винаги носиш със себе си? С която и чанта да излезеш.

— Клетъчният ми телефон.

— За всеки случай ще го зарежем. Друго? Малкият й бележник с адреси не бе с подвързия и едва ли в него би могло да се скрие нещо. В кальфа на слънчевите й очила нямаше друго, освен тях. Дори провери болтовете, които прикрепяха дръжките към рамките им.

— Джем бе хитър, но не беше Джеймс Бонд.

Чийф продължи да упорства:

— Там е.

Тя извади сребърна кутийка за лекарства, която бе принадлежала на майка ѝ.

— Никога не излизам без нея. Но е отлята, без облицовка, и вътре има само два аспирина.

Извади ги, за да му докаже.

— Счупи ги. — Направи го, но се оказаха най-обикновени таблетки. — А пудриерата ти? — попита той.

Отвори я и стисна дунапреновия кръг, за да провери дали в него не е пъхнато нещо.

— И тук не е, освен ако е скрит зад огледалото.

Чийф я погледна многозначително и след кратко колебание тя удари огледалото е тока на обувката си и изсипа натрошените стъкла на пода.

— Дължиш ми нова пудриера.

— Може ли да се презарежда?

Отмести капачето на отвора за зареждане.

— И тук нищо.

— Ключодържател?

— Остана в колата ми, не помниш ли?

— Добре, добре. Шнола?

— Не използвам.

— Тампони?

— У дома.

— Червила?

Бе взела две. Разви ги, но бяха съвсем гладки. Надникна в празните капачки.

— Нищо.

— Химикалка?

— Не нося. Известна съм с това, че винаги искам назаем.

Той помисли още малко и каза:

— Освен кутийката, има ли нещо друго в чантата ти, с което не можеш да се разделиш?

— Не. Всички адреси и телефонни номера са записани в компютъра ми.

— Когато кацнем...

— Ще изхвърля всичко, дори телефона си.

Той кимна.

— Ако и тогава усетим, че ни следят, значи се борим срещу сила, много по-голяма и от двама ни.

— Например?

Не облекчи тревогата ѝ с признанието си:

— Не смея дори да си помисля.

— Мелина?

— Мм?

Тя усети тежест върху бедрото си и топлина, която бе толкова приятна, че протегна ръка да я задържи.

— Почти стигнахме, събуди се.

С неохота отвори очи. Допирът, който чувстваше, бе на дланта на Чийф. Неволно бе притиснала ръката му. Бързо отмести своята, за да я освободи. Изправи гръб и примигна.

По-рано се бяха приземили някъде в Тексас само за да презаредят и да ползват тоалетна. Вятърът бе силен и режещ. Чийф бе настоял да облече якето му, докато вървяха по занемарената писта към хангар, далеч по-зле поддържан от този на Пакс. Бяха изхвърлили клетъчния ѝ телефон и чантата с всички принадлежности в кошче за смет.

Не си спомняше почти нищо след излитането. Закри устата си с ръка, прозина се и попита:

— Кога съм задрямала?

— Преди около час.

Тя промърмори:

— Не помня откога не съм спала спокойно.

Откакто двамата полицаи от далаския участък я бяха събудили, за да ѝ съобщят, че сестра ѝ е мъртва. Преди онази сутрин бе преживяла само няколко разтърсващи момента. Животът ѝ бе поднасял изненади — и радостни, и тъжни, — но в него имаше ред. При всеки изгрев знаеше какво да очаква от деня.

Лудост бе да лети до Ню Мексико посреднощ с двуместен самолет, който скоро е бил ремонтиран. Но бе достатъчно да си спомни причината, за да открие смисъл в тази лудост. Сестра ѝ бе убита.

Кой бе поръчал убийството на Джилиън? Брат Гейбриъл? Нима зад Програмата се криеше така нареченият „божи човек“, както

твърдеше Джем? Дали наистина бе създал мрежа за генно инженерство и нищо не подозиращи жени бяха използвани като животни за разплод, човешки инкубатори?

Струваше й се твърде чудовищно и все пак не бе неосъществимо. Колко ли жени и бебетата им бяха пожертвани в името на тази „програма“? Детето на семейство Андерсън? Може би. Джем бе казал: „Бихме искали отново да я използваме.“ Имаше предвид Кейдънс Андерсън.

Потръпваше всеки път, когато си спомняше за смразяващата усмивка на Джем и признанието му, че Програмата се нуждае от нея сега, след загубата на Джилиън. Откакто бе чула това, към отмъщението за убийството на сестра й се бе прибавила и друга цел. Все още то бе главното, но сега знаеше, че трябва да спаси себе си.

Чийф я изтръгна от унеса й, когато призна:

— Аз също едва държа очите си отворени.

— Не звучи много обнадеждаващо за пътничката ти, когато трябва да приземиш самолет.

Той се усмихна широко:

— Лесна работа.

— Искаш ли якето си?

— Задръж го.

Беше доволна, че не се налага да го свали. Приятно й бе да седи, сгушена в него, да усеща допира на меката кожа и да долавя неговия аромат.

Бяха спечелили час време, когато бяха навлезли в планинската часова зона, и навън все още бе тъмно. Под тях нямаше светлини или нещо друго, по което да се ориентира.

— Чийф, каза, че почти сме стигнали. Къде?

— Там, напред.

— Град ли има?

— Писта за кацане.

— Като на Пакс?

— Не толкова удобна.

И това не прозвуча много обнадеждаващо.

— Очаква ли ни някой?

— Съобщих за полета. Ще ни посрещнат. Докато ти забавляваше Пакс, уговорих всичко по телефона.

— Не съм... Виждаш онова възвишение, нали?

— Какво възвишение? Мелина, пошегувах се — каза той, когато долови ужаса в очите ѝ. — Виждам го. Зная какво правя.

— Разбира се. Извинявай.

Все пак, когато малкият самолет почти докосна билото на планината, тя едва се сдържа да не скочи, сякаш това би помогнало да избегнат удар. Въздъхна с облекчение, щом се отклониха. След това рязко се спуснаха наляво.

— Чийф!

— Твърде стръмно е, за да го прескочим наведнъж. Просто кръжа. Мисли си за ястреб.

Опита се да си представи хищната птица, рееща се с въздушните течения, но не можа да престане да мисли за отвесната скала, която ѝ се струваше толкова близо, че би могла да протегне ръка и да я докосне.

— Ето светлините — каза Чийф.

Две редици лампи очертаваха тясна писта.

— Прав си, близо сме — съгласи се тя.

Спокойно и умело Чийф описа широка спирала в котловината между стръмните планински склонове. Постепенно намали височината и самолетът сякаш се отърка във върховете на дърветата. Плъзнаха се към пистата и след няколко секунди се приземиха. Мелина не бе преживявала по-гладко кацане, с какъвто и да е самолет.

— Добра работа — каза тя с пресипнал глас.

— Благодаря.

Влязоха в малкия хангар. Той изключи двигателя. Перката постепенно престана да се върти и настъпи тишина. Чийф я погледна. Тихо призна:

— Направих малка каскада.

— Забелязах.

— Искях да те впечатля.

— И успя.

— Поне се увери, че няма от какво да се боиш.

— Не се боях. Наистина.

— С мен си в безопасност, Мелина.

Дълго остана загледана в лицето му, след което прошепна:

— Не, Чийф. С теб съм в опасност.

— От какво?

— От...

Отговорът ѝ бе прекъснат от силно почукване по стъклото. Дватамата не бяха забелязали, че някой се е качил на крилото, за да стигне до вратата, която бе от нейната страна. Изненадана, тя бързо извърна глава и едва не подскочи от уплаха, щом зърна лицето срещу себе си. Бе осветено от фенерче и изглеждаше зловещо.

Под обтегнатата белезникава кожа изпъкваха остри скули. Очите приличаха на малки процеци, а устата — на тесен разрез между две дълбоки бръчки, които се връзваха от орловия нос до брадичката. Косите на непознатия бяха леко оредели в средата на темето, а от двете страни се спускаха сиви плитки, дълги почти до кръста му.

Погледна Чийф.

— Харт?

Тя проследи погледа на индианеца и извърна глава. Навярно доловил недоумението ѝ, Чийф каза:

— Успокой се, Мелина. Няма да ни скалпира. — Мрачно добави: — Почти съм сигурен.

Но пет минути по-късно той се убеди, че е станало преплитане на линиите, настъпила е бъркотия и силата, управляваща съдбата му, добре се забавлява за негова сметка. Никога по време на трите си мисии в Космоса не бе изпитвал толкова силно чувство за нереалност.

Придружителят им мълчеше, сякаш бе ням. Дори не се представи. След като се бе уверил, че те са двойката, която е изпратен да посрещне, сухо им бе наредил да слязат. Беше се спуснал заднишком по стъпалата, вградени в крилото на самолета, след което се бе отдалечил да угаси светлините на пистата. Не бе помогнал на Мелина и не им бе предложил да използват фенерчето му. Когато го настигнаха, вече бе седнал зад волана на пикапа и бе включил двигателя.

Местността бе неравна, отдалечена и пуста. Вятърът свиреше през множеството пролуки в купето и голямата дупка на пода, в която Мелина внимаваше да не падне, като държеше краката си свити встрани и притиснати към неговите. Седеше, заклещена между него и шофьора, и потръпваше от щипещия студ, от който коженото му яке не можеше да я предпази. Индианецът като че ли улучваше всяка вдлъбнатина по пътя. Пикапът подскачаше върху камъните и Чийф

усещаше мъчителна болка в гърба. Челюстта му бе изтръпнала от непрекъснатото стискане на зъби.

Всеки опит за разговор би бил напразно усилие. Трябваше да се надвикват с оглушителното бучене на двигателя и свистенето на вятъра, който пронизваше кабината. Пътуваха в напрегнато мълчание.

След четирийсет минути, които му се сториха часове, се изкачиха по един хълм и на слабата утринна светлина забелязаха в подножието постройка. Чийф изпита облекчение, но оптимизмът му бързо изчезна. Не бе възможно това да е крайната им цел. Къщата бе невзрачна, а пикапът, паркиран пред нея — твърде стар.

Но шофьорът натисна спирачката, за да забави и сви по кална пътека, обградена с камъни, които бяха жалък опит за благоустрояване на мястото, което далеч не би могло да се нарече красиво.

Чийф се наведе пред Мелина и извика на индианеца:

— Сигурен ли сте, че сте разбрали правилно инструкциите? Знаете ли къде трябва да ни откарате?

— Тук.

Чийф погледна Мелина, сви рамене и лаконично повтори:

— Тук.

Пикапът рязко спря на сантиметри от стъпалата към входната врата на къщата. Шофьорът зачака с включен двигател.

— Предполагам, че трябва да слезем — каза Мелина.

— Мисля, че си права. — Чийф скочи от кабината и й подаде ръка. — Благодаря — каза той на шофьора, който включи на скорост и потегли, преди вратата да се затвори.

— Мистър „Чешит“ — промърмори той и размаха ръка пред лицето си, когато след пикапа се вдигна облак прах.

— Джед рядко говори.

Едновременно се обърнаха натам, откъдето прозвуча гласът. На прага на отворената врата се открии силуетът на Декстър Лонгтрий.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Чийф побутна Мелина напред. Докато изкачваше стъпалата, тя не откъсна поглед от Лонгтрий.

— Мелина Лойд, това е вожд Декстър Лонгтрий.

— Приятно ми е, вожд Лонгтрий.

— Добре дошли, мис Лойд.

— Моля ви, наричайте ме Мелина.

— Заповядайте. — Отдръпна се да ѝ стори път и тя влезе. Чийф спря на прага, за да се ръкува с Лонгтрий.

— Благодаря ви. Когато се обадох, имахте пълното право да ме пратите по дяволите.

На строгото лице на възрастния домакин се появи усмивка:

— Е, имате време да поправите грешката си.

Подкани Чийф да влезе. Лампа със странна форма осветяваше средата на стаята, но ъглите оставаха тъмни. Мебелите, които Чийф успя да различи, бяха стари, с протрита тапицерия. Най-уютното кътче бе до камината, в която тлееше слаб огън. Мелина веднага застана там и протегна пръсти към топлината.

— Хм. Приятно е.

Обърна се с гръб към огъня и потърка ръцете си.

— В хладни утрини като тази се будя със схванати стави — каза Лонгтрий. — Огънят помага.

Мелина му се усмихна и той отвърна, което накара Чийф да изпита наивна юношеска ревност, точно както когато я бе видял да бърби приятелски с Пакс.

— Не желаем да ви създаваме притеснения — каза той и се приближи към огъня. И към Мелина.

— Не се тревожете, полковник Харт — успокои го Лонгтрий. — Писано бе да се срещнем отново. Очаквах ви.

— Очаквали сте ме? Самият аз допреди няколко часа нямах представа, че ще пътувам до Ню Мексико. Как е възможно да сте знаели?

Лонгтрий му хвърли дълъг, неразгадаем поглед и попита дали са гладни.

— Много — откровено призна Мелина.

Даде им знак да го последват. Мелина тръгна след него без колебание. Чийф ги следваше на крачка. Не желаше твърде много да се сближава с Лонгтрий. Когато бе осъзнал, че се налага да дойдат в Ню Мексико, за да разберат каквото могат за брат Гейбриъл и организацията му, при това възможно най-бързо и незабелязано, се бе запитал дали познава някого в този щат, който би могъл да им помогне.

Нямаше близки. Роднините на майка му бяха починали преди години. Не поддържаше връзка с някогашните си приятели от резервата. Когато бе завършил гимназия, без капка съжаление бе загърбил тази част от живота си.

Бивш астронавт, с когото бяха летели заедно при първата мисия, се бе установил в Албъкърк след пенсионирането си, но Чийф не искаше да се обръща към него за помощ. Все още не желаше никой от НАСА да разбере за това. Не мислеше, че бившият му колега не би оправдал доверието му, но не би рискувал, освен ако е неизбежно. Не само кариерата му бе заложена на карта. Животът на Мелина бе в опасност, както и неговият. Последното, от което се нуждаеха сега, бе интерес от страна на медиите.

С ясното съзнание, че ще се почувства задължен, се бе обадил на Лонгтрий. Накратко бе обяснил от какво се нуждае и накрая бе попитал:

— Можете ли да ми помогнете?

Лонгтрий се бе съгласил да уреди кацането им на пистата и бе обещал, че някой ще ги посрещне с кола. Чийф бе настоял да му плати за услугата, да бъде бизнес сделка без обвързващи фактори. Лонгтрий бе отказал да приеме пари за нещо, което смяташе за лична услуга. Чийф не бе отстъпил и накрая вождът бе приел да получи парична компенсация за времето и неудобството.

Но Чийф не бе толкова наивен. Осъзнаваше, че може би ще се наложи да плати доста по-висока цена, отколкото би желал. За съжаление — нямаше друг избор.

В кухнята бе по-светло и топло, отколкото във всекидневната. Мелина попита е какво би могла да помогне, но Лонгтрий извади стар стол с хромови пръчки и учтиво я покани да седне. С усмивка на

благодарност тя се настани на масата. Предложи ѝ питие и Мелина поиска чай.

— Полковник Харт?

— Наричайте ме Чийф. — Седна срещу нея. — Бих пийнал кафе, ако имате готово.

След миг получи димяща кана. Когато Лонгтрий се залови да приготви храна, Чийф огледа кухнята. Уредите бяха стари, а мазилката на стените — напукана и издраскана. От шарките на балатума бяха останали само безформени петна.

Лонгтрий бе с джинси „Ливайс“ и овехтели ботуши. Джобът на вълнената му риза бе протрит. Въпреки че се държеше строго и властно, както при предишните им срещи, това не бе страховитият вожд, с когото се бе запознал в бара на „Меншън“.

Докато разбъркваше чая си, Мелина попита къде е най-близкият резерват и Лонгтрий я осведоми, че откакто са капнали, се намира в резерват.

— Нямах представа. Мислех, че резерватите са... с по-ясно очертани граници. Извинете за невежеството.

— Жалко, че не всички заблуди за индианците са така безобидни — отвърна той с още една от редките си усмивки.

Сервира три порции тя седна при тях на масата. Мелина въздъхна след първата хапка:

— Вкусно.

Беше приготвил само бъркани яйца с бекон и препечен хляб, но ароматът на пържено месо бе събудил апетита на Чийф. Едва се съдържа да не заговори с пълна уста и добави своите комплименти към готвача.

Лонгтрий каза:

— Наложил се да се науча да готвя, когато жена ми почина.

— Скоро ли беше? — тихо попита Мелина.

— Отдавна.

— Имате ли деца?

След кратко колебание отвърна:

— Не.

Мълчаливо продължиха да се хранят. Когато свършиха, Лонгтрий отнесе съдовете до мивката, наля на Чийф още кафе, а на нея — чай, и отново седна.

— Кажете ми защо сте тук.

Чийф погледна Мелина:

— Ти разказвай.

Накратко обясни на Лонгтрий положението, изтъкна важните факти и му даде доста точна представа за всичко, което се бе случило след последния ѝ обяд с Джилиън. Сподели колко много съжالياва за размяната със сестра си и направи дълга пауза, сякаш за да му даде възможност да си състави мнение. Строгите му черти не трепнаха.

Тя завърши разказа си:

— Може би с Чийф си въобразяваме, че ни следят чрез сателит, но не вярваме да е така. Видяхме онези хора в действие, които и да са и за когото и да работят. Убедени сме, че те убиха Линда Крофт и Джем Хенингс.

— Хенингс призна, че е съдействал за някакъв план за създаване на деца чрез генно инженерство — добави Чийф. — Нарече го „Програмата“. Последниците са немислими, особено като се има предвид влиянието на брат Гейбриъл.

Докато разказваха, Лонгтрий бе останал мълчалив и неподвижен като статуя. Едва тогава проговори:

— И не се съмнявате, че зад този заговор стои той?

— Не знаем — честно отговори Мелина. — Не бих искала да обвиня някого в подобно злодеяние, ако не е истина. Но Джем призна, че с Дейл Гордън са работили за брат Гейбриъл. Пациентки на клиниката, отговарящи на определени критерии, били оплождани със сперма, която не е от избрания донор. Работата на Гордън е била да подменя пробите. Ако жената зачене, някой като Джем е трябвало да се грижи за нея по време на бременността ѝ и да внимава да не се случи нещо нежелателно.

— Като прегрешението на Джилиън с мен — мрачно добави Чийф. — Брат Гейбриъл проповядва установяване на нов световен ред. Според мен това се връзва с плана за създаване на деца по този начин и обяснява защо той държи зачеването им да бъде строго контролирано и майките да нямат контакти с други мъже.

— Сигурна съм, че ако Джилиън беше заченала и бе останала с Джем по време на бременността си, детето ѝ щеше да бъде отвлечено, също както синът на семейство Андерсън — каза Мелина на Лонгтрий. — Знаем, че Джем не искаше да разговарям с ФБР.

— Отначало мислех, че заповедта да бъдем принудени да замълчим е на Хенингс — сподели Чийф. — Но след като видях какво стана с него... Опитът ми на военен ме кара да предположа, че нарежданията идват направо от върха.

След минута размисъл Лонгтрий попита:

— Каква е целта на тези отвлечения?

— Именно това дойдохме да открием — каза Чийф. — Комплексът на брат Гейбриъл е сравнително близо. Какво знаете за него?

— Храмът се намира на около двеста километра. Това, което съм чувал за онзи човек, не е добро. — Изречението на Лонгтрий стана още по-мрачно. — Той — или по-скоро организацията му — е прогонила едно от племената от земята му. Искал планината им. Отказали да продават. Мисля, че са принудили вождя да продаде земята зад гърба на хората си.

— Как?

— Това, което зная със сигурност, е, че вождът е имал две дъщери. Красиви, възпитани млади жени. Твърдеше се, че едната се е самоубила малко преди баща ѝ да отстъпи и да продаде земята.

Мелина внезапно го прекъсна:

— Твърдеше се?

Лонгтрий многозначително сви рамене.

— Това беше официалното заключение. Някои го оспорваха. Другата дъщеря на вождя прекъснала всички връзки със семейството и приятелите си и избягала, за да стане последователка на брат Гейбриъл. Последното, което чух за нея, бе, че живеела в Храма, който е построен точно върху земята, отнета от племето ѝ. Мнозина гадаеха доколко брат Гейбриъл е отговорен за тази двойна трагедия. Но съвпаденията са твърде натрапчиви.

Чийф погледна към Мелина.

— Мисля, че това копеле е по-голям дявол, отколкото предполагаме.

Тя попита Лонгтрий дали смята, че хората са държани в комплекса против волята си.

— Съмнявам се, че са затворници там. Но въздействието върху съзнанието на човека може да бъде по-силно от окови.

— Имало ли е някога разследване за брат Гейбриъл? — попита Чийф.

— Имате предвид полицейско? — Възрастният човек поклати глава: — Не, доколкото зная. Държавната и местната полиция не го закачат. Той е почтен гражданин, който плаща данъците си и спазва закона, федералните не искат да си имат работа с поредния чудак, превърнал се в идол.

— Освен това брат Гейбриъл съветва поклонниците си да бъдат добри граждани — замислено отбеляза Мелина. — Не е настроен против правителството. Поне не явно.

Чийф забеляза, че дори докато говореше, очите ѝ бяха затворени и разтриваше слепоочията си. Изглеждаше така, сякаш няма сили да стои будна.

— Преди да проникнем в Храма, имаме нужда от малко почивка.

Тя го погледна:

— Добре съм.

— Но не и аз. Има ли къде да поспим няколко часа? — попита той Лонгтрий.

Чийф остана в кухнята, докато Лонгтрий показа на Мелина къде може да си почине. Когато домакинът се върна, той стоеше до мивката и заливаше изцапаните съдове с гореща вода.

— Не се безпокойте, полковник Харт.

— Чийф. Това е най-малкото, което мога да направя. За няколко минути разчистиха всичко от масата и накиснаха съдовете.

— Ще ги измия по-късно — каза Лонгтрий. — Искате ли още чаша кафе?

— Не, благодаря. Трябва да опитам да поспя малко.

Но не се отправи към вратата за другите стаи в къщата, а се върна на масата. Лонгтрий седна срещу него и зачака да излезе.

Чийф се смути, когато срещна погледа му.

— Къщата ви не е това, което очаквах.

— Защо?

Чийф обходи с поглед кухнята:

— Представях си...

— Нещо по-люксово.

— Мислех, че сте доста заможен човек.

— Идеята беше на Джордж Абът.

— Разбирам — каза Чийф, въпреки че не бе сигурен.

— Джордж искаше да ви направим добро впечатление. Смяташе, че ще ви предразположим по-лесно, ако не изглеждаме така изпаднали в нужда. Изтегли от спестяванията ни, за да ми купи онзи нов костюм. Излишен разход. Къде бих се появил с него? — Отново се усмихна. — Може би на погребението си.

— С какво изкарвате прехраната си?

— Завършил съм право, но клиентите ми са бедни. Имам малко добитък.

— Сам ли живеете тук?

— Съпругата ми почина преди двайсет и шест години.

Чийф сведе поглед. Съжالياваше, че бе накарал Лонгтрий да заговори на тема, която очевидно му причиняваше болка. Не очакваше да добави нещо и бе изненадан, когато продължи:

— Беше бременна с първото ни дете. Имаше напълно нормална бременност. Родилните й болки започнаха. Откарах я навреме в клиниката в резервата, но се оказа, че израждането ще бъде трудно. Клиниката бе зле оборудвана и нямаше квалифициран персонал за такъв спешен случай. От години съветът изискваше средства за обновяването и модернизирването й, но всички молби бяха отхвърлени. Състоянието на жена ми рязко се влоши. Нямаше време да бъде прехвърлена в друга болница или да повикат специалист. Безпомощно гледах как кръвта й изтича. Синът ми бе изваден, но пъпната връв се бе увила около врата му. Не можа да си поеме дъх. Погребах ги заедно.

Тиктакането на стенния часовник отекна в тишината, която настъпи след разказа му.

— Извинявайте, че ви напомних.

— Няма за какво. Известно време бях малко луд, но възвърнах здравия си разум. Най-сетне. Оттогава, дори сега, спомените за това засилват стремежа ми да подобря живота в резерватите. Мисля, че духовете използват смъртта им, за да поддържат решимостта ми.

Чийф съсредоточи поглед в Лонгтрий и видя в него идеалист. Защо не бе забелязал това по-рано? Защо не бе успял да надникне под скъпия костюм в сърцето на човека, който го носеше?

— Защо ми създадохте погрешна представа?

— Заблудата изигра своята роля, макар и не така, както очакваше Джордж. После бях доволен, че се съгласих на тази малка измама,

защото реакцията ви разкри характера, който се надявах да доловя у вас. Убедих се, че сте почтен човек.

Чийф тихо се засмя на себе си.

— Докоснахте чувствителна струна. Накарахте ме да се замисля.

Лонгтрий одобрително кимна.

— Не бих искал мнението ви за мен, добро или лошо, да повлияе на решението ви. Струва ми се, че сте изпратен при нас, за да представяте сдружението ни. Да ни помагате. Да работите за преминаването на коренните жители в два̀сет и първи век с ненакърнена гордост, достойнство и традиции. Според някои е невъзможно да постигна първото, без да пожертвам второто. Аз не мисля така. Не вярвам, че трябва да жертваме наследеното от предните си, за да вървим напред и да станем част от съвременния свят. За съжаление много от хората ни се предават на самосъжалението. Използват индианския си произход като оправдание за личните си слабости. Алкохолизъм, депресия, липса на амбиции. Но трябва да изтъкна, че причината за тези слабости е нещо съвсем реално. Все още сме обект на откровена ненавист и расови предразсъдъци. Знаехте ли, че индианците стават жертви на жестоки престъпления три пъти по-често, отколкото другите американци? Извършителите са представители на други раси. Това не е само мое мнение. Статистиката го доказва. Имаме врагове. Самосъжالياваме се. И по двата проблема трябва да се направи много.

— Но аз не съм най-подходящият човек, вожд Лонгтрий — сериозно каза Чийф.

— Снощи не бихте поискали помощ от мен, ако не се чувствахте близък е нас.

— Знаете, че съм само наполовина индианец.

— Както Куана Паркър.

Чийф се усмихна с умиление, когато си припомни разказите на майка си за прочутия герой на племето. Откакто се помнеше, знаеше историята за деветгодишната Синтия Ан Паркър, която била отвлечена от команчи през 1836-а година. Отраснала сред тях и усвоила езика и обичаите им. Омъжила се за вождата Пита Накона и родила три деца — двама сина и дъщеря. Живяла при команчите два̀сет и четири години, преди тексаски рейнджъри да я открият и да я върнат при роднините ѝ заедно с момичето. Но не успяла отново да се приспособи и починала

скоро след смъртта на дъщеря си. Легендата разказваше, че не могла да понесе мъката от раздялата със съпруга и синовете си.

Куана бил юноша, когато майка му била върната при белите. Наследил баща си като вожд и станал страховит воин. С години водил ожесточени битки е армията, от които не загубил нито една.

Но през 1875-а народът му бил обречен на глад и той се предал и преместил хората си във форт Стил, днешна Оклахома. Силно повлиян от майка си и от начина, по който се е била приспособила към живота на команчите, Куана сторил обратното. Приел нейното фамилно име и започнал да насърчава племето си да се приобщи към културата на белите. Научили се на фермерство. Англоговорещият вожд Куана Паркър създал училища и бил назначен за съдия в резерват. Считал президента Рузвелт за приятел. Някогашният безмилостен воин станал държавник. Продължил да защитава правата на народа си, но бойното му поле била трибуната на Конгреса.

— Както знаете, някои команчи изпитвали недоверие към Куана, защото бил наполовина бял — продължи Лонгтрий. — Не били съгласни да възприемат начина на живот на белите. Ако се присъедините към нас, естествено ще бъдете критикуван от някои индианци. Но коя обществена фигура няма опоненти? Лично аз бих казал, че смесената ви кръв е предимство. Както за Куана Паркър.

След миг размисъл Чийф каза:

— Ще помисля.

— Това е единственото, което искам да ми обещаете.

— И не очаквате отплата за гостоприемството си днес?

— Не бих ви имал доверие, ако такава дребна услуга можеше толкова лесно да ви накара да вземете важно решение. — Поседяха мълчаливо известно време, в което само тиктакането на часовника нарушаваше тишината. Когато Лонгтрий заговори отново, смени темата. — Джилиън, близначката — харесвахте ли я?

Възрастният индианец го прониза с поглед, сякаш очакваше пълна откровеност. Чийф призна:

— Да, много.

Лонгтрий кимна с разбиране и отново смени темата:

— Какви са плановете ви по-нататък?

— Ще отидем в Храма и ще застанем срещу брат Гейбриъл.

Лонгтрий се намръщи:

— Не мисля, че ще бъде толкова просто. Чувал съм, че има охранителни системи. С камери и всичко останало. Как възнамерявате да проникнете?

— Някаква идея?

— Местният шериф се казва Макс Ричи. Съдейства на полицейските сили в резервата. Изглежда разумен човек. Бихте могли да се обърнете към него.

— Благодаря за съвета. — Чийф стана и се протегна. — Капнал съм. Ако ме извините, трябва да поспя. Имате ли нещо против да взема душ?

— Попитайте Мелина. В банята се влиза през спалнята.

— Добре.

— Скоро ще изляза по работа и ще се върна едва следобед. Чувствайте се като у дома си.

Чийф осъзна, че прочувствените изрази на признателност биха го смутили, и каза само:

— Благодаря за всичко.

— Моля.

Докато прекрачваше прага, Лонгтрий извика след него, като за първи път го нарече Чийф, а не полковник Харт. Той се обърна.

— Да?

Старецът каза:

— Куана Паркър не се е отказал от всички обичаи на команчите. Въпреки общественото неодобрение, практикувал е полигамия.

Чийф повдигна леко рамене с недоумение.

— Явно съплеменникът ти е смятал, че е възможно човек да бъде влюбен едновременно в две жени. Хрумна ми, че може би за теб ще бъде облекчение да знаеш това.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Той почука на вратата.

— Влез.

Мелина бе наведена и подсушаваше косите си с кърпа. Беше само по сутиен и бикини и гледката на толкова гола плът накара Чийф внезапно да затаи дъх.

— Извинявай, стори ми се, че каза да вляза.

С рязко движение тя изправи гръб и отметна влажните кичури от лицето си.

— Какво чудно има? Реших, че щом си видял Джилиън...

— Все едно съм видял теб.

— Точно така. Освен това виждаш си бельото ми.

Да. Точно така. Но изглеждаше адски различно върху тялото ѝ, отколкото, окачено на шината в банята. Зяпна като ученик. Гърдите ѝ издуваха чашките на сутиена, а зърната им се открояваха под дантелата е цвят на слонова кост като тъмни сенки. Спря погледа си малко под пъпа ѝ, където за първи път я бе докоснал с устни. Не, не нея, по дяволите! Джилиън.

— Чийф, добре ли си?

Не, не беше. Сърцето му биеше неудържимо и устата му бе пресъхнала.

— Да.

— Хей, аз съм — от плът и кръв.

— Няма спор.

— Но гледаш така, сякаш си видял призрак.

Права бе. Имаше натрапчивото чувство, че нещо в живота му се повтаря. Тежък случай на „deja vu“, както се казва на френски. Като се изключи синината на ключицата ѝ, където се бе ударила в касата на вратата при схватката с мнимия Тъбайъс, тя изглеждаше точно като Джилиън. Във всяко отношение. Толкова приличаше на нея, че за няколко секунди събуди хиляди еротични спомени.

Беше плъзнал длан по съвършената извивка на ханша й. По кожата й имаше нежен мъх като по кора на праскова. Тази извивка бе особено чувствителна към допир с устни. Когато я бе докоснал там, бе издала тих стон на възбуда.

— Извинявай. — Едва се сдържа да не потърка очи като анимационен герой след фантастично видение. Но отмести поглед. Малко укорително каза: — Можеше да почука Лонгтрий. Как разбра, че съм аз?

— По стъпките ти. Забелязах го, когато вървеше през хангара на Пакс. Имаш характерна походка.

— Аха.

Навярно лицето му издаваше напрежение, защото тя продължи да го гледа смутено.

— Слушай, Чийф, ако съм те накарала да се почувстваш неловко, съжалявам. Джилиън беше срамежливата близначка.

Спомни си как бе застанала пред него и съблазнително бе свалила роклята си. Промълви с пресипнал глас:

— Не твърде срамежлива.

— Така ли?

— Мм.

— О! — Тя се замисли за миг и каза: — Ако предпочиташ, да се облека...

— Не, разбира се.

— Просто съм изтощена. Ако трябва да преспя с дрехите, с които бях облечена, откакто...

— Не е нужно да ми обясняваш, Мелина. Просто бях изненадан да те видя така. Не всеки ден мъж има късмета случайно да се озове в една стая с полугола жена.

Опита да се усмихне, но се съмняваше, че е успял да я убеди. Всъщност почти бе сигурен, че не е никак убедителен. Все пак тя не каза нищо, а прие репликата му само с широка прозявка.

Седна на ръба и отново енергично затърка косите си с вехтялата хавлия. Чийф се опита да каже нещо смислено.

— Лонгтрий предложи, преди да отидем в Храма, да се обърнем към местния шериф.

— Може би е добра идея.

— Ако местните сили на реда ни съдействат, имаме по-голям шанс да проникнем в комплекса. Бил строго охраняван.

— Как ще убедим шерифа, че не сме двама луди?

— Имам двеста километра път. В колата ще помислим какво да кажем.

— В колата? Мислех, че ще летим дотам.

— Както желаяш, но ако питаш мен...

Чийф замълча и тя го погледна изпитателно:

— Рисковано ли е?

— Тази сутрин успяхме да се промъкнем тук, защото Лонгтрий уреди кацането ни на писта на уединено място. Но ако двама души неочаквано се приземят на обществено летище, биха привлекли внимание.

— Прав си. Предпочитам да пристигнем незабелязано. Бих искала да стигнем, преди да се стъмни, ако е възможно, за да можем да се ориентираме.

— Има един проблем в плана. Нямаме кола.

— Сигурна съм, че вождът Лонгтрий ще намери превоз.

— Ще намери, ако ти го помолиш — каза Чийф почти задъхано.

— Той е забележителен човек, нали?

Очите ѝ засияха, докато изричаше тези думи, и това го ядоса. Съгласен бе, че Лонгтрий изглежда почтен, но Мелина не биваше да го превъзнася толкова. — Струва ми се свестен.

— Лицето му ми харесва.

— Лицето му?

— Видът му. Изглежда приятен.

— Изглежда като сбръчкан стар индианец.

Тя го погледна укорително и се намръщи.

— Но бръчките му придават достолепие. Чертите му са толкова горди, толкова... — Замълча и се опита да намери подходящо определение. Най-сетне довърши: — Благородни.

Чийф понечи да каже нещо цинично в отговор, но само промърмори уклончиво. За да бъде честен, каза:

— Преживял е голяма лична трагедия.

Разказа ѝ за загубата на Лонгтрий.

— Ужасно — каза тя, когато свърши. — Съпругата и бебето му.

— Да, тежко е.

Остана загледана пред себе си няколко мига и отново се обърна към него.

— Напомня ми за теб.

— Какво? — изненада се той.

— Не физически, разбира се. И двамата се държите толкова... хладнокръвно. Със стоическо самообладание.

— Предполагам, че е характерно за всички индианци. Нали сме известни като стоическа раса?

Каза това почти на шега, но Мелина отговори сериозно:

— Може би. Но мисля, че с Лонгтрий имате и други общи черти.

Преди Чийф да продължи разговора на тази тема, тя хвърли влажната кърпа на пода и придърпа завивките до брадичката си.

— Господи, не помня някога да съм била толкова уморена! — Отпусна глава на възглавницата. Мигновено затвори очи.

— Нямах нищо против да ползвам банята, нали?

— Не е моя — промърмори тя. Обърна се встрани и се сви на кълбо.

Чийф влезе в банята. Веднага щом затвори вратата, разкопча джинсите си, за да облекчи напрежението върху своята „горда и благородна черта“. Поста няколко мига така, притиснал чело и длани към дървената каса, със затворени очи, дишайки бавно и дълбоко, за да възвърне стоическото самообладание, което Мелина си бе въобразила, че притежава.

Когато след няколко минути се обърна, забеляза, че ваната е подсушена. Използваната кърпа бе старателно закачена на шината. Вътре ухаеше на сапун, паста за зъби и влажна плът. Женска плът. Нежна, гола женска плът. Плътта на Джилиън. На Мелина.

Чийф развъртя крановете и свали дрехите си. Движенията му бяха резки и гневни. Или по-скоро — нервни. Изми се със сапун и шампоан и когато излезе от ваната, стисна малко паста и изми зъбите си с пръст, както навярно бе постъпила и Мелина, защото когато бяха тръгнали от Далас, не бяха взели със себе си дори четки за зъби.

През цялото време не престана да се пита какво бе искал да каже Лонгтрий е онзи странен намек за Куана Паркър и за способността му едновременно да бъде влюбен в няколко жени.

Реши, че това са безсмислени приказки на стар индианец. Врели-некипели. Като мистичните видения и пророчества, в които Чийф

никога не бе вярвал. И в племето на майка му имаше старци с дълги посивели коси и сбръчкани лица, които го плашеха до смърт в детството му. По време на церемонии ниското им монотонно пеене го караше да изпитва страх. Като юноша се бе присмивал за глупостта им.

Не бе чул Декстър Лонгтрий да пее, но почти половината от това, което казваше, бе забулено в тайнственост или бе трудно за разгадаване. Чийф бе сигурен, че старецът говори така, за да изглежда мъдър и да докаже връзката си с духовете. Лонгтрий искаше да прилича на шаман, който има дарбата да разгадава знамения.

— Глупости! — промърмори Чийф и с неохота отново нахлузи джинсите си. Беше човек на науката. Вярваше в това, което е доказано или което сам е видял и преживял. Предполагаше, че бълнуванията на Лонгтрий са породени от халюцинации. Може би не бе с всички си. Сам бе признал, че след смъртта на съпругата и сина си е бил малко луд. Може би за всичките тези години не бе успял напълно да възвърне разсъдъка си.

Все едно. Полковник Кристофър Харт не отдаде голямо значение на откровенията на стареца, макар и с толкова гордо и благородно лице, което бе очаровало Мелина.

Излезе от банята в мрачно настроение. Дори остави вратата да се удари силно в стената. Мелина не помръдна. Беше обул джинсите си, в случай че тя има нещо против да се настани до нея.

Нима нямаше право? Бе управлявал онзи самолет, докато тя спеше, сгушена на седалката си. През последните два дни животът му бе не по-малко застрашен от нейния. Защо да се свива на изтърбушения диван, когато удобното легло бе достатъчно широко и за двамата?

Когато легна до нея, тя не промърмори укорително. Дишането ѝ остана равномерно и дълбоко. Не реагира и когато няколко пъти потупа по възглавницата си. Не даде никакъв признак, че усеща присъствието му и не го приема с безразличие.

Не знаеше дали да изпита облекчение или гняв.

— Заповядайте, господа. — Шериф Макс Ричи посочи на двамата посетители столовете срещу бюрото си. — Да ви почерпя ли с безалкохолно?

— Не, благодаря — отвърна Лоусън. — Току-що обядвахме. Задушено със зелени пиперки.

— Хареса ли ви?

— Вкусно е.

— Добре. Добре. — Шерифът зае по-удобна поза на стола си. С това сложи край на любезностите и показа, че е готов да разговарят по същество. — Не сте изминали пелия път от Далас, за да опитате местния специалитет. С какво мога да ви бъда полезен?

— Навярно си спомняте за телефонния ни разговор преди няколко дни? — попита Лоусън.

— Да. Във връзка с онова убийство.

— На Джилиън Лойд.

— Останах с впечатлението, че случаят е приключен. Знаехте самоличността на убиеца, нали? Когато се обадохте, казахте, че само доизяснявате някои подробности.

— Така беше.

Детективът повтори фактите, които Ричи вече знаеше.

— Както ви докладвах, детектив Лоусън, посетих Храма и разпитах за Дейл Гордън. Сетиха се за него, защото се е обаждал често и явно е бил душевно болен. Напълно превъртял. Мисля, че самоубийството му потвърждава това. — Озадачен, шерифът разпери ръце. — Тогава какъв е проблемът? Освен ако има нещо, свързано с това убийство, за което не сте подозирали.

— Доста неща, шериф Ричи.

Със сериозен тон и почти без да се увлича в подробности, специален агент Тъбайъс му описа положението.

Докато слушаше, Ричи бе обзет от ужас. Всяко следващо изречение се стоварваше като камък върху купчина, докато усети на плещите си планина от непосилна тежест. Още когато двамата непознати се бяха появили в участъка му без предизвестие, бе разбрал, че носят лоши новини. Детектив от отдел „Убийства“ в друг щат не би дошъл в Ламиза Каунти, придружаван от федерален агент от Вашингтон, ако не разследваха случай с национално значение.

Инстинктът бе подсказал на Макс Ричи, че в еднообразния му, подреден и балансиран живот ще настъпи разтърсваща промяна. Надяваше се да избегне пълен срыв.

— Изследваме куршума, с който е бил убит Джем Хенингс — каза Тъбайъс. — Но едва ли има някакъв шанс да открием оръжието. Почти сме сигурни, че е изстрелян от професионалист.

— Наемен убиец? — попита Ричи.

— Вероятно — уклончиво отвърна Тъбайъс.

Лоусън взе думата:

— Хенингс е бил годеник на Джилиън Лойд. Дейл Гордън е работил в клиниката, където е била изкуствено оплодена в деня преди убийството. Хенингс е имал връзки с организацията на брат Гейбриъл, които сега проучваме по-задълбочено. Потвърди се, че Дейл Гордън често се е свързвал директно с Храма. — Изразително повдигна рамене. — Сам направете изводи.

Ричи застина за миг, след което извика:

— Нима намекувате, че брат Гейбриъл има нещо общо с тези три смъртни случая?

— Не.

Ричи не повярва на спокойния отрицателен отговор на федералния агент.

— Тогава защо сте тук?

— Защото някой друг смята, че брат Гейбриъл е замесен — каза Лоусън. — Сестрата на Джилиън Лойд. Близначка. Точно копие. Казва се Мелина Лойд. Била е с Хенингс, когато го застреляли.

Ричи замислено потърка долната си устна.

— Ако онзи Хенингс се е обвързал със сестра й е нечисти намерения, определено е имала мотив — цитира той по памет реплика от любимото си детективно шоу. — Сигурно сте помислили за това.

— Да, но случаят не е такъв. Хенингс е бил застрелян през прозореца от отсрещната сграда. Не го е убила тя, но е пряк свидетел. Искаме да я разпитаме, преди да е извършила някаква лудост.

— Например?

— Да нахълта в крепостта на брат Гейбриъл. Искат същите отговори, които търсим и ние — отговори Лоусън.

— Ние — мистър Лоусън, аз и вие, шериф Ричи — можем да действаме само в рамките на закона — обясни Тъбайъс — За съжаление мис Лойд няма подобни задръжки. Оказа се доста изобретателна личност. Успя да се укрие от нас и е движена от най-силния мотив на света. Отмъщение.

— Струва ми се, че и тя е откачила. Може би е също толкова опасна, колкото Дейл Гордън.

Тъбайъс категорично отрече с енергичен жест.

— Безспорно реагира емоционално, но е напълно с всичкия си. Друга жена, която е работила в клиника „Уотърс“, е била убита вчера следобед. Няколко часа след като е разговаряла с мис Лойд — добави той след дълга пауза, за да постигне по-силно въздействие. — Виждам, че сте шокиран, шериф Ричи. Имате право. Мис Лойд знае, че е надушила нещо и не мисля, че ще спре, докато не получи отговори. Няма да се откаже, докато не узнае цялата истина за смъртта на сестра си. С детектив Лоусън сме сигурни, че ще се появи тук.

— Вероятно много скоро — добави детективът.

Ричи въздъхна дълбоко.

— Веднага ще позвъня в Храма, но ако тя или някой друг се бе опитал да проникне там, щях да разбера. Охранителните системи са непробиваеми.

— Защо е това? — реагира Лоусън.

— Попитайте Джон Ленън. Или онзи дизайнер във Флорида. Брат Гейбриъл е известен в цял свят. Знаменитостите често стават мишени на побъркани нещастници, желаещи имената им да влязат в новините.

Тъбайъс замислено смръщи вежди:

— Сигурен ли сте, че това е единствената причина Храмът да бъде толкова строго охраняван?

— Каква друга може да има?

Федералният агент се наведе напред на стола си. Ричи забеляза, че на френските маншети на ризата му има монограми с инициали.

— Шериф Ричи, влизали ли сте някога в комплекса?

— Само два пъти. Втория беше преди три дни, когато разпитах брат Гейбриъл за Дейл Гордън.

— Как ви се стори?

— Не съм сигурен, че разбирам какво имате предвид. — Тъбайъс го погледна настойчиво, а Лоусън сякаш бе готов да го разтърси с едрите си груби ръце, за да изкопчи информация. — Искам да кажа — в какъв смисъл? Впечатленията ми от мястото? Земите са безупречно поддържани, градите са...

— Общата атмосфера. Хората — прекъсна го Лоусън. — Видяхте ли някакви доказателства, че са държани там против волята си?

Ричи сухо се засмя.

— Шегувате се, нали?

Двамата втренчиха смразяващи погледи в него — като ексекютори с черни качулки.

Той плахо се усмихна и прочисти гласа си:

— Доколкото зная, за последователите на брат Гейбриъл е чест да живеят и работят там. Съревновават се за тази възможност. Трябва да я заслужат. Който изпълни някаква специална задача, получава място в Храма. Нещо подобно.

— Каква специална задача?

— Моля?

— Казахте, че последователят трябва да направи нещо за организацията...

— Добри дела. Благотворителност. Мисионерство. Нали всяка църква се занимава с това? За да печели точки?

Тъбайъс попита:

— Познавате ли някого, който е живял в Храма, но е напуснал?

— Не — честно отвърна той. — Не твърдя, че не се случва. Просто не ми е известно. — Погледна ги изпитателно. — Защо някой, който толкова се е старал да получи правото да живее там, би поискал да напусне? Не е ли все едно да избяга от рая?

Излязоха от участъка и отново се качиха в служебната кола. Тъбайъс седна зад волана. Лоусън бе впечатлен от авторитета на спътника си. Беше уредил да ги посрещнат на летището в Албъкърк, където веднага им бе предоставена кола. С нея бяха пътували до Ламиза, главния град на областта. С едно-единствено телефонно обаждане Тъбайъс постигаше всичко. Лоусън не би могъл да се сдобие дори с евтина химикалка, без да попълни формуляр.

— Какво мислите за Ричи? — попита Лоусън, докато потегляха.

— Трудно е да се прецени, но ми се струва, че не беше напълно искрен.

— И аз останах с това впечатление. Помисляше какво да ни каже и какво да премълчи.

— Може би от гордост. Не обича в района му да се навъртат аутсайдери и да търсят криминални елементи. Може би го приема като подозрение, че не върши работата си както трябва. Или...

— Или?

— Може би човекът ни каза цялата истина и ние просто си въобразяваме.

— Възможно — съгласи се Лоусън. — Търся скрити мотиви на всяка крачка. — След няколко мига отново заговори:

— От друга страна, може би Ричи е върл последовател и носи отговорност пред по-висша институция от областния съвет, държавата и федералните закони.

— Намеквате, че е възможно брат Гейбриъл да държи Ричи и другите местни пазители на реда в задния си джоб?

— Кой би могъл да каже докъде се простира влиянието му? Вече знаем, че има свои хора в Далас.

— И в Южна Дакота. Там се е замесил Хенингс.

— Мислите ли, че училищната медицинска сестра е приобщила Хенингс и сестра му към организацията и родителите им са били отстранени, за да не разкрият нещо?

— Някой носи отговорност за изчезването им.

— Подозирате брат Гейбриъл?

— Или ревностен последовател, работещ за него.

— С неговата благословия?

— Ужасяваща хипотеза, нали?

— Щом има хора, готови да убиват заради него... — Лоусън се обърна към Тъбайъс и изрече мислите си на глас: — Това означава, че когато Дейл Гордън е убил Джилиън Лойд, може да е действал по заповед от Храма.

— И това ми хрумна.

Лоусън се намръщи.

— Искам да се срещна очи в очи с онзи изрусен проповедник. Искам да разбера какво е намислил и залагам порция бифтек срещу бутилка скоч, че не е такъв светец, какъвто изглежда с красивото си лице и чаровна усмивка.

— Добра идея. Но не ям телешко.

Лоусън изсумтя.

Тъбайъс се засмя на подигравателната му гримаса и извади звънящия си телефон.

— Да, Люси, какво има? — Изслуша съобщението ѝ, благодари ѝ за новата информация и когато изключи, се обърна към Лоусън с усмивка: — Срещата очи в очи... ще се състои утре сутринта. Ще разговаряме лично с главния човек.

— Защо утре сутринта? Защо не отидем още сега...

— Нямаме сериозно основание. Не сме открили пряка връзка нито е Джилиън Лойд или Дейл Гордън, освен телефонните обаждания, за които вече е дал обяснение, нито с Джем Хенингс. Съгласил се е да ни приеме от учтивост и трябва да се отнасяме към него с уважение. Докато не получим онези проби от клиника „Уотърс“ и не докажем, че Гордън ги е подменял, всичко, с което разполагаме, са куп догадки. На този етап не знаем със сигурност, че спермата е била подменяна. Дори ако това се потвърди, нямаме нищо, което да свързва брат Гейбриъл с клиниката, освен един мъртъв последовател е доказани психични отклонения. В крайна сметка нямаме основателна причина да разпитваме изтъкнатия божи човек.

— Мамка му! — Ядосан, Лоусън прокара ръка по стърчащите си коси. — Зная, че сте прав. От гледна точка на закона, действате по правилата. Но инстинктът ми подсказва, че брат Гейбриъл е мозъкът на всичко това. — Прехапа устни за цяла минута. — А Мелина? Какво мислите?

— Че ще дойде тук, за да се изправи срещу него.

— Сигурен съм в това. — След миг извика: — По дяволите! Времето е всичко, нали?

— По-точно?

— Просто си мислех. Ако по-рано бях попаднал на тази следа в клиника „Уотърс“, щях да наредя да бъде извлечена проба от тялото на Джилиън Лойд. Била е изкуствено оплодена по-малко от двацет и четири часа преди убийството.

— Ако ДНК-тест бе показал, че спермата не е на избрания от нея донор...

— Или на Кристофър Харт.

— ... щяхте да разполагате с доказателство, че в клиниката е извършвана подмяна.

— Но вече бяхме открили убиеца — мрачно отбеляза Лоусън. — Нямах никакви външни следи от сперма. Прободните рани бяха безспорната причина за смъртта и нямах основание да спра Мелина да откара тялото за кремация.

Тъбайъс му каза, че очаква съдебно нареждане за ексхумация на останките на жената в Оуклънд, Калифорния.

— Когато бъде издадено, ще направим ДНК-тест на ембриона в тялото на Катлийн Ашър и ще сравним резултата с проба от посочения донор. Естествено това ще отнеме време. С Джилиън Лойд би станало доста по-експедитивно.

— Съжалявам — промълви Лоусън.

— Е, както казахте, тогава не сте знаели това, което знаете сега.

Беше благодарен на Тъбайъс, че не го вини. Намери начин да му се отплати.

— Донесох материалите по случая, ако желаете да ги прегледате.

— Бих искал — каза Тъбайъс. — Ще бъде дълга нощ, а нямам по-добро занимание.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Мелина?

— Мм?

— Часът е почти три.

Тя въздъхна тежко, претърколи се и намръщено изгледа Чийф е полуотворени очи:

— Защо все ме будиш?

— Защото винаги се успиваш.

— Сънувах.

— Какво сънува?

— Не помня.

— Хубав сън ли беше?

— Мисля, че да. — Бавно се протегна. — Колко е часът?

— Току-що ти казах.

— Не слушах — призна със сънена усмивка. — Каж ми отново.

Но Чийф не повтори. Не каза нищо и след няколко мига тя осъзна интимността на момента, както навярно и той. Беше се подпрял от двете страни на главата ѝ и юмруците му потъваха във възглавницата до кокалчетата. По-голямата част от тежестта му падаше върху ръцете и всеки мускул изпъкваше.

Усмивката бе изчезнала от лицето му. Сините му ириси изглеждаха по-ярки — като цвета на небето веднага след изгрев-слънце, когато от виолетов, неусетно става теменуженосин.

Импулсивно протегна ръка към лицето му. Първо прокара пръст по веждите. След това въздъхна със съчувствие, когато нежно докосна раната над бузата му. Проследи правилния му нос и накрая очерта формата на устните. Спря се на всяка черта, сякаш за да съхрани усещането в паметта си.

Добила увереност, плъзна ръка надолу и го докосна отдясно, точно под гърдите. Кожата му излъчваше топлина, която тя копнееше да почувства с цялото си тяло. Очите ѝ проследиха движенията на пръстите, когато ги прокара по няколкото открояващи се ребра и

отново нагоре — към вдлъбнатината под гърдите му. Обходи с палец едното зърно.

Чийф внезапно си пое дъх и това я насърчи да стори нещо, за което иначе не би събрала смелост. Вдигна глава и леко плъзна език по изпъкналия връх.

Той изрече тихо проклятие, отметна завивките, сниши се над нея и притисна лице между гърдите ѝ. Повдигна ги и жадно ги обсипа с целувки през чашките на сутиена. Наболата му брада подраска кожата ѝ, но това разпали чувствеността ѝ. Неволно повдигна ханш и се притисна към издутите му джинси.

Чийф плъзна устни по зърната ѝ, докато се втвърдиха под дантелата, и точно когато тя понечи да изрече задъхана молба, отмести тъканта и нежно всмука плътта ѝ. Всеки ласкав допир засилваше възбудата ѝ. Сграбчи косите му и издаде стон на наслада.

С тих, пресипнал глас я помоли да го разкопчае.

Слепешком посегна към илиците и упоритите метални копчета. Лесно освободи горното, но бе необходимо усилие, за да се справи с останалите. Почувства твърдостта му. Той промърмори сърдито и двамата се засмяха в един глас. Най-сетне разкопча джинсите му и успя да ги смъкне.

Чийф притисна ръката ѝ и я накара да усети възбудата му. Когато пръстите ѝ започнаха ритмични масажирщи движения, затвори очи и с широка усмивка на наслада промълви:

— По-бавно. — Вслуша се в молбата му и той долепи чело до нейното. — Господи, страхотно е! Кажи ми, ако ти е неприятно.

— Приятно ми е.

— Повдигни гръб.

Тя притисна рамене към матрака и се надигна, за да му позволи да плъзне ръце под нея и да разкопчае сутиена ѝ. Когато освободи закопчалката, го издърпа, вдигна глава и обходи с поглед голото ѝ тяло, а след това сближи гърдите ѝ, целуна зърната им, закачливо ги погали с език и всмука с устни.

— Чийф! — задъхано прошепна тя.

— Зная. И аз. Но не искам да бързаме.

— По-добре спри — отвърна и отмести ръката ѝ.

Пъхна палци под ластика на бикините и ги плъзна надолу до пръстите на краката ѝ. Обхвана глезените и, застана на колене между

тях и леко ги разтвори. Първата ѝ реакция бе да се съпротиви, да се закрие с ръка и свенливо да извърне глава встрани.

Но пламенният му поглед бе нежен и опияняващ. Накара я да се почувства извисена, а не унижена. Очите му бавно плъзнаха поглед по тялото ѝ и най-сетне срещнаха нейните. Останаха загледани един в друг, докато ръцете, му се придвижиха нагоре. Погали задната повърхност на краката ѝ и задържа длани върху прасците. Леко ги разтри със силните си пръсти. След това продължи към коленете ѝ и нежно притисна чувствителната област точно над тях. Бавно проследи формата на бедрата ѝ, докато достигна с върховете на пръстите си до корема ѝ, а палците му докоснаха центъра на женствеността ѝ.

Все още не откъсваше поглед от очите ѝ.

Ласкаво раздвижи палци. Плъзнаха се навътре. Откриха източника на нейната чувственост. При съвсем лекия им допир през цялото ѝ тяло преминаха искри на блаженство. Прехапа долната си устна. Дишането ѝ стана учестено и неравномерно. Клепачите ѝ затрептяха и образът му се замъгли.

— Ако не престанеш — едва успя да промълви тя, — ще стигна докрай.

— Това е целта, нали?

— Но те искам в себе си.

Проникна в тялото ѝ. Енергично придвижи длани под ханша ѝ, притегли я към себе си и навлезе дълбоко в плътта ѝ. Тя плъзна ръце под джинсите му и го притисна, жадувайки за пълна близост.

Всяка ласка бе жадна и щедра. При всеки тласък усещаше неутолимата му страст. Не се съпротиви срещу нея, а отвърна без задръжки, със своя ненаситна ярост.

Тръпнещ и задъхан, Чийф притисна лице към шията ѝ и простена:

— Любиш се... също като...

Когато настъпи връхната точка, той произнесе едно име.

— Хей, Тъбайъс, искаш ли да чуеш нещо много странно?

— Няма ли най-сетне да се прибереш у дома?

— У дома съм — отвърна Люси Майрик от три хиляди километра разстояние. — Тези сведения се появиха точно когато се канех да тръгна от офиса, затова ги разпечатах и взех със себе си.

Нахраних рибките в аквариума — тъкмо навреме, за да предотвратя проява на канибализъм. Взех гореща вана, хапнах малко здравословна храна, отворих бутилка евтино вино и едва сега се залових да прегледам материала.

По-рано, в кафенето до мотела, Тъбайъс бе изял препечен сандвич със сирене, докато за същото време Лоусън бе погълнал два люти чийзбургера с много лук. После се бяха разделили, с уговорката да се срещнат отново на закуска. Тъбайъс бе взел душ и сега лежеше, облегнат на дървената табла на леглото, с възглавница зад главата и чаша питие от бюфета в ръка. Рядко пиеше алкохол, но реши, че тази вечер може да си позволи един скоч със сода. Чувстваше се в чужда територия. Без познатия шум на автомобили, пустинната тишина навън му се струваше оглушителна. Множеството кичозни картини, представящи сцени от живота на индианците Пуебло, никак не му допадаха.

Въпреки че бе помолил за стая за непущач, на тоалетката имаше пепелник с форма на гърмяща змия, увита и готова да нападне. Очите ѝ бяха от червено стъкло и проблясваха на светлината от телевизора.

Зарадва се да чуе познатия глас на Люси с характерен североизточен акцент, вместо южняшкия носов говор.

— Какъв материал?

Люси заговори развълнувано:

— Този брат Гейбриъл наистина ме плаши! Снощи гледах предаването му по телевизора в офиса си. „Нов световен ред“, това звучи твърде хитлеристки. Бих му задала въпроса: „Кой ще установи този нов световен ред?“ Въпреки че имам натрапчиво подозрение кого има предвид. Впрочем днес направих проучване и бях изумена, когато разбрах колко е разпространено неговото така наречено учение. Не е обикновен телевизионен проповедник. Проповедите му се превеждат в ефир на около трийсет езика. Има последователи и в страни, чиято основна религия е еврейската, католическата, ислямът или будизмът. Всички религиозни водачи са обезпокоени от все по-големия брой хора, които привлича. Доктрината му не е точно християнска. Всъщност той дори не цитира Библията. Рядко споменава Исус Христос, освен като пример за смирение. Но тази липса на ясно изразена догма не пречи на популярността му, която изглежда

универсална. — Въздъхна дълбоко. — Което ми подсказа да се обърна към Интерпол.

Заинтригуван, Тъбайъс остави питието си на нощното шкафче.

— Сигурен съм, че зад това решение има някаква логика.

— Е, когато стигнахме до връзката на Джем Хенингс със...

— Ти стигна — поправи я Тъбайъс.

— Благодаря — каза тя със задоволство. — Започнах да търся подобни престъпления в цялата страна и изникнаха няколко случая е впечатляваща прилика с убийството на Джилиън Лойд и отвличането на малкия Андерсън. Едва днес ми хрумна да проверя и в чужбина. И знаеш ли какво открих?

— Целият съм в слух.

— През последните две години пет жени в Европа са убити или загинали при нещастни случаи скоро след като са заченали по изкуствен път. Всичките са били неомъжени, здрави и със забележителна външност и интелект. Освен това в същия период три деца, заченати ин витро или чрез изкуствено оплождане със сперма от анонимен донор, са били отвлечени скоро след раждането си. Двете от креватчетата си у дома, а третото — от болницата.

— Но статистически, Люси...

— Вече проверих — прекъсна го тя, преди той да успее да възрази. — Само една друга бременна жена — мисля, че в Португалия, е убита в същия интервал от време. Била е омъжена и заченала естествено и мотивът за нападението е бил грабеж. Извършителят е заловен и е признал, че я избрал случайно заради бижутата, които носела. Останалите отвличания, освен въпросните три, са били за откуп. Едното дете е било малтретирано от рецидивист. Всички тези случаи са разкрити. Децата са върнати на родителите си или по-късно са намерени телата им.

Не биваше да се съмнява, че Люси е проверила всички факти, преди да сподели информацията е него.

— А трите деца, заченати в клиники за стерилитет?

— Не е нужно да ти казвам, нали?

— Безследно изчезнали — досети се той. — Също както бебето на семейство Андерсън.

— Точно така. — Остави го да помисли цели трийсет секунди, сякаш усетила, че иска да подреди в съзнанието си новите сведения —

ще поровя по-дълбоко — каза тя. — Ще проверя дали има възпитаници на брат Гейбриъл, свързани с тези случаи.

— Добре, но първо си почини.

— Благодаря. Това ли правиш ти тази вечер?

— Може да се каже.

Тъбайъс хвърли поглед към дебелия черен папка с материалите за убийството на Джилзиън Лойд. Бе приел предложението на Лоусън да я вземе със себе си за вечерта, но все още стоеше недокосната на нощното шкафче. Беше потресен от този случай и изпитваше ужас при мисълта отново да се сблъска с информацията, която вече знаеше.

— Къде се намираш? — попита Люси.

— В сянката на Храма на брат Гейбриъл.

— Лъжеш.

— Не, кълна се. От леглото си в мотела виждам светлините на комплекса.

— Жалко, че не съм с теб! Искам да кажа, в онзи район — припряно обясни тя. — Бих искала да попитам брат Гейбриъл кога Бог е умрял и му е завещал властта си.

— Обади ми се утре, за да ми кажеш какво ново си открила.

— Разбира се. Как е там?

— Моля?

— В хотелската ти стая.

— Ще издържа една нощ, но не и по-дълго. Чаршафите са чисти, но възглавниците са твърди. — Описа ѝ страховития пепелник.

— Шегуваш се. Аз бих сънувала кошмари. Няма ли екстри? Вибриращо легло? Касети с еротични филми?

— Върху телевизора има брошура със списък на филмите, забранени за деца — призна той.

— Някое познато заглавие?

— Дочуване, Люси.

— Не съм гледала този.

Тъбайъс затвори и се засмя. Разговорът с нея значително бе подобрил настроението му.

Мелина първа стана от леглото. Без да го погледне, взе бельото си и се оттегли в банята. След няколко секунди се чу шуртене на вода.

Чийф закри очите си и промърмори няколко ругатни. От всички неща, които биха могли да му се случат, не бе подозирал, че някога ще преживее това. Нима, когато бе излязъл от хотел „Меншън“ и бе видял Джилиън Лойд за първи път, би му хрумнало, че след броени дни ще бъде замесен в разследване на нейното убийство и ще спи с близначката ѝ?

„Ще спи“? Чудесен евфемизъм, но твърде неточен. Той, полковник Кристофър Харт, астронавт и обществена фигура, раздал безброй автографи, идол на тийнейджърите, бе правил секс с едноличната близначка на Джилиън, нейно точно копие, и във всеки миг бе изпитал невероятна плътска наслада. Бе загубил самообладание, точно както с Джилиън.

Това го караше да се чувства объркан. А нима нямаше право?

Вратата на банята се отвори и Мелина излезе, напълно облечена.

С равнодушен тон попита:

— Върна ли се Лонгтрий?

— Стори ми се, че чух шум в кухнята.

Тя прекоси стаята и посегна към дръжката на вратата:

— Когато си готов...

— Обикновено не карам жената да плаче, Мелина.

Без дори да се обърне, тя откряхна вратата и каза:

— Ще те почакам.

Излезе и затвори след себе си.

— По дяволите! — процеди той през зъби.

След пет минути влезе в кухнята. Тя седеше на масата, отпиваше вода и разговаряше с Лонгтрий. Не му обърна внимание, но Лонгтрий го попита дали би желал нещо за пиене.

— Само вода.

— Вожд Лонгтрий ще бъде така любезен да ни даде назаем пикапа си — каза Мелина, все още избягвайки погледа му.

— Много щедро от негова страна.

Домакинът му подаде чаша вода.

— Досетих се, че ще ви бъде нужен. Резервоарът е пълен. Донесох ви и карта и отбелязах пътищата, по които бих ви посъветвал да тръгнете. Не е зле да избягвате централните магистрали.

Сложи на масата сгъната карта и връзка ключове.

Чийф ги взе и сухо благодари.

— Не зная кога ще можем да върнем пикапа.

— Джед ще ме закара, където поискам.

Мелина погледна стенния часовник и стана:

— Оценяваме всичко, което сторихте за нас.

Когато подаде ръка на Лонгтрий, Чийф забеляза нещо.

— Медальонът на Джилиън.

Мелина потърка рубиненото сърце на шията си.

— Току-що отново го сложих.

— Мислех, че си го изхвърлила заедно с чантата си.

— Нали го проверихме? — напомни му тя. — Освен това не желая да се разделя с него. Навярно е последното, което сестра ми е докоснала, преди да си легне в онази нощ.

Той се замисли само за секунда и протегна ръка.

— Нека го разгледаме по-внимателно, Мелина. Тук светлината е по-силна, отколкото в самолета.

Поколеба се само за миг, преди да разкопчае медальона и да му го подаде. Чийф го повдигна пред лицето си, толкова близо, че видя светлината през прозрачните камъни. В този миг забеляза тъмно петно във вдлъбнатината в горната част на сърцето, точно под златната кукичка. Беше едва различимо. Човек трябваше да се вгледа внимателно, а дори и тогава би могъл да го вземе за пролука в малкия рубин или в златната скоба.

— Имаш ли шиш за лед? — попита той Лонгтрий. След секунди побутна миниатюрната частица с шиша.

Лонгтрий и Мелина тревожно надникнаха над рамото му. Побързо, отколкото очакваха, изскочи малък чип и се приземи върху мушамата на масата. Беше с цвят на графит за молив и по-дребен от глава на карфица. Чийф го удари силно няколко пъти с острия връх на шиша.

— Явно подаръкът на Хенингс съвсем не е бил дар от любов.

Мелина настръхна:

— Това копеле! Жалко, че е мъртъв. Бих се радвала да му кажа какво жалко нищожество е.

Чийф обясни на Лонгтрий какво представлява системата за засичане чрез сателит.

— Технологииите са още по-напреднали, отколкото бях чувал. Сигурен съм, че толкова микроскопични предаватели все още не са

въведени в масова употреба. Което означава, че само престъпниците имат достъп до тях.

— Мили боже! — извика Мелина. — Значи сме ги довели право тук. Толкова съжалявам, вожд Лонгтрий! Бяхте така добър с нас, а ви се отплащаме, като ви поставяме в опасност.

— Не се безпокойте за мен.

— Права е — каза му Чийф със сериозен тон. — Тези хора са злодеи. Вчера убиха двама души. Изпълняват нечии поръчки, може би на брат Гейбриъл, и са добри в работата си.

— Вие сте успели да им се изплъзнете.

— На косъм. Дори и да сме повредили предавателя, сигналът ще ги доведе дотук. После ще се опитат да открият следите ни. Има ли място, където бихте могли да отидете за няколко дни?

Възрастният индианец се усмихна.

— Индианците са били гонени от земите си триста години. Не бих посмял да се погледна в огледалото, ако двама бандити успеят да ме принудят да напусна дома си. Мога да се грижа за себе си. — След тези думи се приближи към едно чекмедже и извади пистолет. — Вземете това.

— Може би ще се нуждаете от него повече, отколкото ние.

— Настоявам. — Подаде револвера и кутия е патрони на Чийф. — Знаеш ли как се зарежда?

Чийф понечи да отхвърли предложението му да вземе оръжието, но щом си спомни за съдбата на Хенингс, промени решението си. Помоли Лонгтрий да го зареди.

— Като предпазна мярка ще оставя първата камера празна — обясни той. — Трябва да натиснеш два пъти, за да стреляш.

— Не мога да тръгна, като зная, че ви оставяме тук без транспорт и оръжие — каза Мелина.

— Не се боя. Съдбата ми не е в ръцете на някакви главорези. — С престорена насмешка Лонгтрий протегна ръка към вратата. — Ако искате да пристигнете в Ламиза, преди да се мръкне, най-добре е да тръгнете веднага. Слънцето залязва рано зад планината.

На входната врата Чийф стисна ръката на домакин! Размениха многозначителни погледи и думите бяха излишни.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Обикновено жените не плачат, след като са се любили с мен, Мелина.

Този път не можеше да му обърне гръб и да излезе от стаята, както в къщата на Лонгтрий. Единственият начин да избяга бе да скочи от кабината на пикапа. Но при скорост сто километра в час съмняваше се, че би могла да го стори. Можеше само да си даде вид, че не му обръща внимание. Помълча толкова дълго, преди да отговори, че Чийф предположи, че е решила да използва тази възможност.

Най-сетне тя каза:

— Не биваше да се случва, Чийф.

— Но се случи. Нека поговорим.

— Защо просто не забравим?

— Защото това е като огромна брадавица на нечий нос. Искат ти се да не я забелязваш и да се преструваш, че я няма. Знаеш, че би трябвало да постъпиш именно така. Но е невъзможно. Там е и я виждаш.

— А твърдеше, че жените искали да обсъждат всичко — промърмори тя, извърна глава и се загледа навън.

— Ти заплака, Мелина. Бих искал да узная защо.

— Защото беше лоша идея.

— Не може нещо толкова прекрасно да бъде лоша идея.

Погледна го с крайчеца на окоото си и продължи да се взира в хоризонта.

— Не отричам, че беше прекрасно.

— Значи сме съгласни по този въпрос. Което още повече ме озадачава. Защо заплака?

Изминаха няколко минути. Чийф отново помисли, че няма да получи отговор, но за негово удивление, тя изрече нещо, което дори не би му хрумнало, че ще чуе:

— Джилиън ми каза, че си я целунал, след като сте се любили.

Изумен, той извърна глава към нея:

— Какво?

Сега го погледна право в очите.

— Казал си й, че запазваш най-доброто за края. Случайна реплика ли беше?

Чийф смутено се обърна напред и съсредоточи вниманието си върху пътя.

— Днес не ме целуна — продължи тя. — Не и по устните. Нито веднъж.

— Това няма голямо значение.

— Не би имало, ако беше го сторил. Но фактът, че не го направи, ми се струва показателен. Особено като се има предвид това, което си казал на Джилиън.

Беше докоснала чувствителна струна и за да се измъкне от неловкото положение, Чийф с раздражение отбеляза:

— Знаеш ли, струва ми се отвратително, че двете сте обсъждали интимните ни преживявания с такива подробности.

— А не е ли отвратително да използваш една жена като заместител на друга?

— Случилото се днес не беше това.

— Нима?

— Не. — Хвърли й гневен поглед и повиши тон: — Може би после не съм те целунал, запазвайки най-доброто за края, защото ти плачеше! Не помниш ли? Или може би защото бях зает с други части от тялото ти.

— Да, с части от тялото ми, но не мислеше за мен.

— Не бих се любил с теб, ако не го исках.

— Да, искаше — каза тя и се засмя насила. — Видях това. Почувствах го. Биологически стопроцентово ме желаше. Но беше емоционално обвързан е Джилиън.

Чийф стисна зъби. Какво би могъл да каже? Ако отвърне: „Права си“, би засегнал гордостта й. Ако я увери, че греши, твърде много би опростил нещата. А ако признае: „Не зная, по дяволите!“, би бил напълно искрен, но за жалост тя бе най-малко склонна да повярва именно в тази истина.

Дали щеше да я накара да се почувства по-добре или по-зле, ако обясни, че допреди няколко часа донякъде е бил в състояние да мисли за нея и Джилиън като за различни личности? А сега, след като се бе

любил е нея и бе усетил допира, вкуса, движенията ѝ и бе чул въздишките ѝ, вече не долавяше разлика?

Тялото и съзнанието му си бяха направили жестока шега с всички. Беше нечестно спрямо Мелина, която бе започнал да харесва и уважава, и също толкова нечестно към Джилиън, която първа го бе привлякла и бе оставила незаличима следа в паметта му. Нечестно бе и спрямо самия него, когато полагаше усилия да бъде напълно почтен и с двете жени.

— Не се старай да щадиш чувствата ми, Чийф. Зная, че днес мислеше за Джилиън. Произнесе името ѝ. — Той отново ѝ хвърли гневен поглед. — Не си осъзнал? — каза тя, явно забелязала изненадата му.

Поклати отрицателно глава.

— Истина е — тихо промълви Мелина. — Извика нейното име. Страстно.

— Господи, Мелина, съжалявам.

Усмихна му се е тъга.

— Няма смисъл да се извиняваш. Всичко, изречено по време на... в онзи момент, е жестоката истина.

Мисълта че му бе простила този гаф, го накара да се почувства още по-ужасно. За да успокои съвестта си, реши, че е време да бъде напълно откровен с нея.

Преди да размисли и може би да се разколебае, сви встрани от пътя. Пикапът се заклатушка по неравна камениста пътека и накрая спря на около трийсет метра от шосето. Чийф изключи двигателя и се обърна към нея.

— Аз те излъгах, Мелина.

Привлече цялото ѝ внимание. Тя зяпна от изумление и широко отворените ѝ очи се втренчиха в него. Той се съсредоточи върху тях така, както върху маркировката на пистата, когато приземяваше совалката. Струваше му се също толкова важно да постъпи правилно в този момент.

— Не мога да скрия нищо от теб. От мига, когато се запознахме в офиса на Лоусън, напълно ме разбираш. Опитах се да стоя настрана от цялата бъркотия. Скърбях за Джилиън, но исках да го изживея сам, а не в светлината на телевизионните прожектори, която се боях, че няма да мога да избегна, ако се разчуе, че съм свързан със случая. Освен

това, честно казано, бях ядосан, че заради една страхотна нощ от живота си мога да загубя всичко, което имам. Че онази единствена романтична среща би могла да заличи всичко, постигнато с цената на толкова усилия. Но дори след като Лоусън ми каза, че разследването е приключено и съм свободен да продължа спокойно по пътя си, нещо не престана да ме гложди. Нещо неназовимо ме накара да остана. Едва вечерта след възпоменателната служба за Джилиън осъзнах какво е. — Направи дълга пауза, за да ѝ покаже, че следва най-съществената част. — Когато Дейл Гордън е отнел живота на Джилиън, може би е убил и моето дете.

Видя как Мелина си пое дъх, но преди да проговори, той побърза да продължи:

— Помниш ли, когато нахълтах в къщата ти онази вечер, пребит и окървавен, и ти ме попита защо съм променил решението си? Защо съм се замесил?

— Защото някой се опита да те убие — отвърна тя с пресипнал глас. — Още тогава предполагаше, че нападението срещу теб е свързано с убийството на Джилиън. Поне така каза.

— Това бе само част от истината. В същия разговор ми зададе въпроса дали съм използвал презерватив, когато бях с Джилиън. Отговорих: „да“.

Тя кимна.

— Беше лъжа. Не използвах. Нито веднъж.

— О! — Сведе поглед към скута си, където бе преплела пръсти. — Днес — също.

— Ужасно безотговорно от моя страна.

— С мен няма за какво да се безпокоиш.

— Не разбираш, Мелина. Единствената причина да заговоря на тази тема е, че искам да ти обясня защо се замесих, готов да рискувам репутацията и кариерата, а както се оказа — и живота си, за да стигна до дъното на нещата. — Хвана ръката ѝ и я притисна между своите. — В онази нощ е имало значителна вероятност Джилиън да зачене, нали? Хенингс спомена за това в офиса на Лоусън, но едва по-късно се замислих колко е важно. Била е в овулация. Затова се е подложила на процедурата за изкуствено оплождане именно в онзи ден.

— Да.

— Значи е напълно възможно да е заченала от мен. Самата ти го каза, когато ме попита за презервативите.

Изведнъж дишането му стана учестено от вълнение, което не бе предполагал, че е способен да изпита, до вечерта в бара на Грийнвил Авеню, когато най-сетне си бе обяснил защо не може да си тръгне и да забрави, че някога е прекарал една нощ с жена на име Джилиън Лойд.

— Слушай, Мелина, когато баща ми буквално се отрече от мен, се заклех, ако някога имам дете, винаги да бъда до него. Да ме познава и да разчита на подкрепата ми във всеки ден от живота си. Да бъда готов да го защита дори с цената на собствения си живот. — Силно притисна ръката ѝ. — Затова ако има дори нищожна вероятност детето ми да е загинало е нея, искам да се изправя срещу копелето, което носи отговорност за това.

Тя протегна ръце към него и Чийф ѝ позволи да го притегли към гърдите си. Притисна го, погали косите му и зашепна утешителни думи. Прегръдката ѝ бе нежна и успокояваща, както и спокойният ѝ глас.

Приятно бе да чувства, че някой споделя тревогите му. Постепенно защитната му обвивка се пропука. Вече не бе военен офицер, командир или знаменитост, а просто човек. Дори не и това. Беше малкият Кристофър, търсещ ласка и утеха, която никога по-рано не си бе позволявал да потърси.

След малко тя го отблъсна от себе си. По лицето ѝ проблеснаха следи от сълзи и когато заговори, гласът ѝ прозвуча съвсем тихо:

— Никой, освен теб нямаше да знае. Можеше да се оттеглиш.

— Не, не можех.

От очите ѝ бликнаха нови сълзи, които се стекоха по страните ѝ.

— Чийф, влюби ли се в Джилиън? В онези няколко часа, които прекарахте заедно, влюби ли се в нея?

Този въпрос го измъчваше, откакто за първи път си го бе задал пред огледалото, когато се бе събудил и бе открил, че си е отишла. Отново се бе запитал същото, след като му бяха съобщили за смъртта ѝ и бе разбрал, че я е загубил завинаги. И още веднъж, докато седеше в бара и изведнъж бе осъзнал, че може би са създали още един живот. Всеки път, когато Мелина разпалваше у него желание, този натрапчив въпрос изплуваше в съзнанието му и до днес го възпираше да изживее

това желание. Затова сега се чувстваше толкова виновен, че най-сетне се бе отдал на изкушението.

Омръзнало му бе да избягва отговора, който през цялото време знаеше.

— Да — мрачно призна той. — Да, за бога.

Шериф Ричи нервно се раздвижи на неудобния стол. Според ръчния си часовник вече бе чакал повече от половин час. Спазвайки етикета, беше се обадил предварително. Бяха уговорили час за срещата и той бе пристигнал навреме. Непростимо бе да го карат да чака толкова, особено след като ясно бе заявил, че трябва спешно да се срещне с брат Гейбриъл тази вечер.

— Още колко дълго смятате, че ще чакам?

Мистър Хенкок извърна глава от компютърния терминал, на който работеше, откакто бе пристигнал Ричи.

— Не зная. Да ви донеса ли нещо?

— Не, благодаря. — Раздразнено му напомни: — Тук съм по важен въпрос.

— Да. Вече ми казахте и предадох съобщението ви на брат Гейбриъл.

Това не бе нито извинение, нито обяснение защо е принуден да чака. След още петнайсет минути масивните позлатени врати се отвориха и брат Гейбриъл излезе от спалнята си.

Беше облечен с разкошен халат, какъвто Ричи не бе виждал дори в каталог. Беше от коприна. От краищата на колана, който опасваше стройната му талия, се спускаха дълги ресни.

— Добър вечер, шериф Ричи.

Раздразнението на шерифа изчезна. Той се изправи и смутено прокара пръсти по периферията на шапката си.

— Как сте, брат Гейбриъл?

— Чудесно, благодаря. Ще пийна бренди. Бихте ли искали едно?

— На работа съм.

— Разбира се. Нещо друго?

— Не, благодаря.

Брат Гейбриъл беше бос. Под халата се виждаха мускулестите му крака със златист загар и твърде гладки и нежни за мъж ходила. Ричи прикова поглед в тях, докато проповедникът без смущение прекоси

стаята. Коприената тъкан почти не прикриваше тялото му. Ричи се опита да не обръща внимание на издутината под колана и стегнатия му ханш, които ясно се открояваха. Под халата бе съвсем гол, но тази нескромност накара Ричи да изпита по-скоро удивление, отколкото възмущение.

Брат Гейбриъл взе чашата с бренди от Хенкок, който бе успял да го приготви и донесе до бюрото му. Седна и лениво кръстоса крака.

— Измъкнахте ме от леглото, шериф Ричи, така че дано въпросът се окаже толкова неотложен, колкото твърдите, че е.

— Не предполагам, че сте си легнали толкова рано. Извинете, че ви събудих.

— Не сте. Бях в леглото, но не спях. Е, какво е това, което не би могло да почака до сутринта?

Лицето на Ричи пламна от неудобство.

— Не бих ви безпокоил, ако мислех, че търпи отлагане до утре.

Брат Гейбриъл отпи бренди и за няколко секунди се наслади на вкуса, преди да го погълне.

— Такова беше споразумението, което сключихме преди седем години, нали? Получавате длъжността шериф за толкова време, колкото желаете. В замяна ми предоставяте информация по всички въпроси, засягащи мен и организацията ми.

— Да, сър, така се договорихме. Сега изпълнявам своята част от споразумението.

— Какъв е проблемът този път?

— Същият като предишния.

Брат Гейбриъл хвърли строг поглед към мистър Хенкок. Помощникът се отдалечи от сложния компютърен терминал и застана до ръба на бюрото му, очевидно разбрал, че това, което има да каже Ричи, е по-важно от заниманието му в момента.

Шерифът се боеше от Хенкок повече, отколкото от брат Гейбриъл, ако това бе възможно. Как би могъл да има доверие на човек, който носи цвете на ревера си? Единственият друг жител на Ламиза Каунти, който си закачаше цвете, бе погребалният агент. Асоциацията между двамата накара Ричи да потръпне.

— Предполагам, че имате предвид убийството на младата дама в Далас — каза брат Гейбриъл и върна вниманието му към причината за посещението.

— За съжаление.

— Нали разговаряхте с детектива, разследващ случая?

— Точно както ми казахте. Веднага щом се върнах в офиса си онзи ден.

— Предадохте ли му колко съжалявам, че е замесен човек, обявил се за мой последовател?

— Дословно повторих думите ви.

— Докладвали сте на мистър Хенкок, че детективът е доволен от обяснението ви и че случаят е приключен.

— Така ми казаха. — Престана нервно да стиска шапката и я сложи на коленете си. — Но днес следобед ме посети същият детектив от отдел „Убийства“, Лоусън. Придружаваше го агент от ФБР.

— Специален агент Тъбайъс.

Изненадан, Ричи озадачено погледна Хенкок. Помощникът стоеше, неподвижен като мраморна статуя. Шерифът отново се обърна към брат Гейбриъл и попита:

— Откъде знаете?

— Уговори си среща с мен за утре. Както виждате, не съм изпаднал в паника. Нямаше смисъл да ме безпокоите, напразно прекъснахте вечерта ми.

— Издирват близначката на жертвата.

— Мелина Лойд — спокойно каза брат Гейбриъл. Ричи се учуди, когато разбра, че брат Гейбриъл знае и за нея. Сякаш прочел мислите му, проповедникът добави: — Не сте единственият ми източник на информация, шериф Ричи.

— Разбирам, сър. — Очевидно не бе единственият.

— Е, какво научихте за мис Лойд? Какво ви каза Тъбайъс?

— Предполага, че е тръгнала насам и ще се опита да извърши някаква лудост. Да си отмъсти или нещо подобно.

Брат Гейбриъл се засмя:

— Да си отмъсти? На мен? За какво? Нима ме обвинява за нещо, което един луд е сторил със сестра й?

— Преобърнала е цял Далас в търсене на отговори. Изглежда, Дейл Гордън не е избрал близначката й случайно. Познавал я е от клиника за стерилитет, където е била изкуствено оплодена. Освен това снощи годеникът на Джилиън Лойд е бил застрелян. Тъбайъс смята, че е дело на професионалист. Мелина Лойд е потресена от всичко това и

си е втълпила, че всички отговори се крият във вас или в организацията ви, защото и Гордън, и Хенингс — годеникът, са били свързани с нея.

Брат Гейбриъл помисли върху това няколко мига. Дългите му пръсти се плъзнаха по стените на кристалната чаша. Най-сетне каза:

— Любопитен съм защо федералният се е обърнал първо към вас. Ако Тъбайъс наистина мисли, че онази жена е решила да ме търси поради някакво свое налудничаво хрумване, защо не дойде направо при мен, за да ме предупреди?

— Защото... — Ричи бе очаквал с ужас тази част от разговора и сега почувства как по кожата му изби пот. Леко се покашля и плахо довърши: — Защото допуска, че е възможно предположенията ѝ да се окажат верни.

Последва дълго мълчание. Брат Гейбриъл не помръдна и не показва външен признак на безпокойство. Само студеният блясък в очите му разкри, че таи в себе си силно, мъчително чувство. Ричи се досети, че изпитва гняв. Милиони негови последователи в целия свят го смятаха за светец, пророк, спасител. Твърденията, че може би е замесен в няколко убийства, бяха несъвместими с представата, която би желал да поддържа за себе си.

— Тъбайъс ли каза това?

Най-сетне Ричи се осмели да си поеме дъх:

— Не така прямо. Но зададе доста подвеждащи въпроси. Лесно бе да разбере за какво намеква.

Брат Гейбриъл се подпря с лакът на тапицираната облегалка на стола, отпусна глава на ръката си и прокара показалец по бузата си. Мълчаливо зачака по-подробно обяснение и Ричи повтори дума по дума разговора си с Лоусън и Тъбайъс.

Когато свърши, нервно овлажни устни:

— Трябва да ви кажа, брат Гейбриъл, че този интерес от страна на ФБР малко ме безпокои.

Проповедникът даде знак на помощника си да му налее още едно питие. Ричи изчака, докато мистър Хенкок извади бутилката, и се загледа в златистата течност, която изпълни чашата. Движенията на помощника бяха ловки и уверени като на професионален барман и дори за миг не се чу шуртене. Брат Гейбриъл потърка чашата, за да затопли блендита.

— Какво по-точно имате предвид, шериф Ричи? Защо интересът на ФБР ви безпокои?

— Искам да кажа... че не бих могъл дълго да увъртам, без риск за себе си. Не бих отклонил вниманието на правителствените агенти толкова лесно, колкото на другите хора, които идват да разпитват за живота в комплекса.

Брат Гейбриъл повдигна чашата си срещу светлината на настолната лампа и се наслади на приятния цвят на брендито.

— С други думи лоялността ви към мен ще бъде подложена на изпитание.

— Не. Не, сър. Можете да разчитате на лоялността ми. Знаете това. Но...

Ричи срещна проницателния поглед на брат Гейбриъл и го побиха тръпки.

— Но какво?

— Но става дума за федералното бюро за разследване. Тези хора не си играят. Ако разберат, че ви защитавам... искам да кажа, ако упражнят натиск, ще се наложи да помисля за собствените си интереси. Сигурен съм, че разбирате това.

Брат Гейбриъл се усмихна.

— Естествено. Много добре ви разбирам. Защото аз също имам интереси, които трябва да защитавам.

Хвърли поглед към Хенкок, който веднага изпълни неизречената му заповед. Помощникът прекоси залата и влезе в спалнята през позлатените врати.

— Кажете ми — що за човек е Тъбайъс? — попита брат Гейбриъл със спокоен тон. — Умен ли изглежда или тъпак?

— Доста умен, бих казал. Интелигентен. Наблюдателен. С изтънчен вкус за облекло.

— А Лоусън?

— Има вид на пенсиониран боксьор. Не е изискан като Тъбайъс.

Проповедникът се усмихна самодоволно и поглади брадичката си.

— Бих се обзаложил, че сега се питат откъде ще изникне Мелина Лойд.

— Изглеждаха доста разтревожени заради нея. Изпратих заместниците си да проверят във всички мотели дали е отседнала

някъде тук.

— Тя е невероятно хитра. Сигурно се намира там, където най-малко очаквате. Тъбайъс и Лоусън споменаха ли нещо за полковник Харт?

Ричи поклати глава:

— Кой е той?

— А, Мери — каза брат Гейбриъл. Надникна над рамото на Ричи.
— Ела тук, скъпа.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Шериф Ричи се обърна и мигновено я позна — същото момиче, което бе видял тук по-рано през седмицата. Бе очевидно, че току-що е станала от леглото на брат Гейбриъл. Несъмнено тя бе причината проповедникът да се оттегли в спалнята си толкова рано тази вечер. Тъмните и къдрици бяха разрошени, а страните — зачервени. Беше облечена с бял халат, доста по-семпъл от този на брат Гейбриъл, но явно също бе гола под него. Халатът подчертаваше издутия ѝ корем повече, отколкото ученическата униформа, с която шерифът я бе видял при предишното си посещение. Гърдите ѝ бяха доста едри. Кожата на корема и бе така обтегната, че пъпът ѝ изпъкваше под тъканта. И този път брат Гейбриъл я притегли в скута си.

— Сега разбирате ли защо не желяех да напусна леглото си тази вечер, шериф Ричи?

Ричи не можа да отговори. Дори да кимне. Неугледният вид на момичето и очевидната причина за него го ужасиха. Испита желание да побегне — в отчаян стремеж да съхрани илюзиите си за брат Гейбриъл. Не искаше да бъде тук и да изживява това внезапно рухване на всичко, в което сляпо бе вярвал.

Брат Гейбриъл погали поруменелите бузи на момичето.

— Понеже Мери дойде при мен съвсем млада, успях да я обуча както трябва. Това бе от полза и за двама ни. Нали така, Мери?

— Да, брат Гейбриъл.

— Всъщност тази вечер е малко разочарована от мен. — Закачливо докосна чувствените ѝ устни. — Трябваше да бъда много внимателен е нея заради напредналата ѝ бременност. Нищо не бива да създава опасност за бебето. Нали, Мери? — Погледна момичето с обожание и се усмихна. — Естествено кръщелното ѝ име не беше Мери. Аз я нарекох така, когато дойде в Храма. Как се казваше преди това?

Тя сви рамене.

— Помните ли, мистър Хенкок?

— Олета.

— Олета? — повтори брат Гейбриъл и ехидно се засмя. — Селско име. Навява ми неприятни спомени от моята младост. Нищо чудно, че съм решил да го сменя с нещо по-подходящо. — Заигра се с една от тъмните къдрици на момичето и ласкаво придвижи пръсти надолу към гърдите ѝ. — Представете си каква прекрасна гледка ще бъдат с бебето, което ще суче от тези гърди.

Ричи загуби ума и дума. Шапката му бе паднала на пода, но не я вдигна, защото дори не бе усетил. С надигащо се отвращение наблюдаваше как брат Гейбриъл милва момичето. Мери приемаше ласките му със сляпо покорство, без да се съпротиви или да прояви свян. Дори замърка като коте. Сякаш той и мистър Хенкок не бяха там. Не забелязваше никого от двамата, цялото ѝ внимание бе погълнато от брат Гейбриъл.

— Естествено дългият престой на Мери има и отрицателни страни — нехайно отбеляза брат Гейбриъл. — Непросветените не биха разбрали смисъла на живота ѝ тук. Биха я презрели. Кой от тях има представа как с живяла в комплекса? Когато я погледна, виждам съкровище, което трябва да бъде ценено и пазено. Но враговете на организацията биха я видели в коренно различна светлина. Биха я наричали с обидни имена и биха говорили ужасни неща за нея. След като е била тук толкова дълго, тя би се чувствала чужда навсякъде другаде. — Отмести поглед от наедриялата гръд на Мери към Ричи, който седеше срещу бюрото му. — Нима бихте искали това чудесно момиче да бъде хвърлено на вълците? Помислете по този въпрос следващия път, когато съвестта ви заговори и се почувствате длъжен да съдействате на ФБР. — Разпери пръсти върху корема на момичето и ласкаво го погали, без да откъсне очи от Ричи. — Казахте, че трябва да помислите за собствените си интереси. Уверявам ви, шериф Ричи, сам ще защитя своите.

Повдигна брадичката на Мери и страстно я целуна. Езикът ѝ се плъзна между устните му. Малката ѝ ръка се скри под предниците на халата му и енергично го погали.

Брат Гейбриъл се засмя, отмести ръката ѝ и я целуна.

— Връщай се в леглото. Идвам след малко. Кажи „чао-чао“ на шериф Ричи и тръгвай.

Мери се измъкна от скута му.

— Чао-чао, шериф Ричи — машинално повтори тя. Обърна се и се отправи обратно към спалнята.

Ричи почувства гадене. Беше плувнал в студена, лепкава пот и ушите му бучаха. Изпитваше неописуемо отвращение, което бе принуден да таи в себе си. Но дори и да не успееше да го сдържи, мнението му очевидно нямаше значение за проповедника. Иначе едва ли би парадирал със сексуалната си връзка с момичето.

Брат Гейбриъл я проследи с поглед и въздъхна:

— Прекрасно дете. Толкова мило и послушно. И има страхотен талант за фелацио. — Энергично потърка длани. — Та за какво говорехме? А, да. Твърдоглавата Мелина Лойд. Повярвайте ми, шериф Ричи, няма от какво да се боите. Сега, докато разговаряме, проблемът се решава.

Колата се изкачи по възвишението, намали скоростта и се спусна надолу.

Декстър Лонгтрий бе нащрек. Мелина и Харт го бяха предупредили, че навярно предавателят ще доведе злодеите дотук. Явно опасенията им не бяха безпочвени. Почти никога след мръкване по този път не минаваше кола. Освен това кой би се спуснал по хълма с угасени фарове?

Армията бе изпратила Лонгтрий във Виетнам в началото на военните действия, когато все още не се говореше за сражения, а за нежелателни инциденти. Беше виждал битки и въпреки че ненавиждаше идеята за войната, се бе проявил като добър войник. Десет години по-късно се бе включил в друга борба — демонстрациите на Движението на американските индианци против федералното правителство. Много пъти бе арестуван и бе лежал в затвори заради участието си в протести, започнали като мирни, а завършили с насилие.

Сега почувства същия прилив на адреналин, както по време на битка в Югоизточна Азия или в залите на правителствените сгради. Не беше от страх. Той бе твърде стар, за да се бои от смъртта. Не жадуваше за нея, но ако се наложи, би я срещнал достойно. Смъртта бе само преход, а не край. Освен това, както бе казал на Мелина, не би оставил съдбата си в ръцете на някакви наемни убийци.

Сърцето му започна да бие учестено. Едва сега осъзна колко му бе липсвала тръпката на напрегнато очакване. Рядко старец като него имаше възможност да участва в сериозна битка. Дори ако е отличен стратег, обикновено му бе отредена ролята на съветник. Прекият сблъсък бе за по-младите и силните. Лонгтрий бе доволен да се озове отново на бойното поле. Може би противниците му разполагаха със съвременна техника и притежаваха инстинкти на професионални наемници.

Но той бе индианец. Понякога наистина бе от полза да мисли като такъв.

Колата забави, когато наближи портата му, но продължи.

— Добра тактика — промърмори той.

Спряха на около половин километър разстояние. Лонгтрий вече не виждаше колата им, но чу как шумът на двигателя затихна. Тази вечер нямаше вятър, който да го заглуши. Но дори и буря не би му попречила. Беше прекарал целия си живот тук. Познаваше звуците на нощта и безпогрешно ги различаваше.

Беше изключително търпелив и надарен с отлично нощно зрение, което безспорно бе предимство, когато лунната светлина е съвсем слаба. След минути забеляза движещи се сенки близо до портата. Съсредоточи се и успя да различи силуетите на двама мъже. Поколебаха се и леко приклекли, се прокраднаха към сянката на къщата. Лонгтрий бе оставил всички лампи включени. На студената електрическа светлина, която струеше през прозорците на всекидневната, се виждаше, че телевизорът работи. До него достигаше приглушеният звук на лекарски сериал.

Но знаеше, че няма да се отправят към къщата. Поне не отначало, ако техниката им за засичане бе толкова съвършена, колкото подозираше Харт. Щяха да потърсят Мелина в бараката, на около двеста метра зад къщата.

Лонгтрий ги проследи с поглед от скривалището си, когато безшумно пропълзяха в сянката на една тръба до гредите на оградата за коне и продължиха по посока на бараката, където бе сложил предавателя. Предвидливо бе оставил вътре запален фенер, за да го открият в тъмнината.

Преминаха на десетина метра от него, не подозирайки, че е там, но той успя да ги огледа отблизо. Единият бе чернокож, а другият бял.

Отговаряха на описанието. Когато се отдалечиха, Лонгтрий използва от скривалището си зад купчина дърва за огрев и изтича след тях.

Често спираха и се заслушваха и им бяха нужни пет минути, за да изминат разстоянието от къщата до бараката. Останал без дъх, Лонгтрий стигна до мястото, което бе избрал по-рано за наблюдение. Но когато се облегна на един голям камък, се почувства по-жив от всякога. Вдиша дълбоко, без да издаде звук.

Видя как двамата мъже се притаиха до външните стени на бараката, пристъпиха покрай тях и застанаха от двете страни на вратата. Единият даде знак, партньорът му отвори с ритник и двамата се втурнаха вътре с насочени револвери.

Викове на изненада и ругатните им отекнаха в тихата нощ. Бяха очаквали да открият в бараката Мелина и Кристофър Харт, а не купчини оборски тор, който Лонгтрий държеше там, преди да го откара за продан.

Тръгнаха обратно към вратата, сумтейки и тъпчейки нервно, за да изтупат полепналия по подметките си тор. Щом излязоха навън, зад гърба им скочиха двама мъже, които ги бяха причакали, залегнали на покрива.

Чернокожият успя да изстреля няколко куршума напосоки с полуавтоматичната си пушка, преди да бъде повален на земята от младеж, който издаде толкова пронизителен вик, че стресна дори Лонгтрий. Друг стреля веднъж към нощното небе и се нахвърли върху белия.

Момчетата се забавляваха.

След като обезоръжиха и двамата, изправиха ги на крака. Вързаха ръцете им зад гърба и ги побутнаха напред. От мрака долетя нож, който се заби на сантиметри от краката им и застрашително се разклати.

— Мамка му! — промърмори белият с треперещ глас.

— Млъкни! — нареди чернокожият.

Лонгтрий се показва иззад камъка и тежко пристъпи напред. Беше сложил традиционните си бойни пера. Само за шоу. За по-забавно. Когато стигна до тях, се убеди, че са успели да ги сплашат. Дори чернокожият бе престанал да упорства.

Лонгтрий дълго мълча. Накрая чернокожият процеди през зъби:

— Кой си ти, по дяволите, Джеронимо?

Единият от младежите го смушка в бърбреците е приклада на пушката си — не твърде силно, но достатъчно, за да го убеди, че няма да търпят неуважение.

Лонгтрий заговори на родния си език. Повтори изречението три пъти.

— Какво казва? — тревожно прошепна белият на партньора си.
— Какво казва?

Лонгтрий погледна към изцапаните им обувки:

— Казах, че много сте загазили.

Повечето деца вече бяха в стаите си и спяха, но брат Гейбриъл обичаше да ги наобикаля, след като си легнат. Тази вечер бе решил да посети най-малките. След времето, което бе прекарал с Мери, и насладата от наедрялото ѝ тяло бе в настроение за среща с бебетата.

Помещението бе стерилно като научна лаборатория, но бяха похарчени доста средства, за да бъде създадена уютна обстановка. Температурата и влажността постоянно се регулираха. Стените бяха украсени с ярки картини, илюстриращи детски стихчета. За креватчетата бяха закачени дрънкалки и други играчки. От скрити тонколони звучеше класическа музика. За умственото развитие на децата се грижеха специалисти, които знаеха кое е най-доброто за стимулиране на младия им разум и за способностите им за усвояване.

Но той лично наблюдаваше всеки аспект и изпитваше задоволство, когато на моменти музиката бе прекъсвана от гласа му. Звучаха записи, на които четеше стихотворение или пееше приспивна песен. Смяташе това за блестяща идея. Искеше докато всяко от децата расте, неговият глас да бъде неразделна част от подсъзнанието му.

За жалост, въпреки старателното планиране и непрекъснатото наблюдение, на което бе подложена всяка майка, понякога проличаваше несвършено съчетание на гени и детето не се оказваше толкова умно или физически надарено, колкото се бе надявал.

По някакво съвпадение същите деца имаха склонност да заболяват от пневмония и никое от тях не можеше да бъде спасено.

Но тези малки неприятности не го безпокояха повече, отколкото смъртта на Дейл Гордън и Джем Хенингс. Когато загубеше някого, от когото вече нямаше полза, изключваше този човек от мислите си.

Придвижи се между креватчетата, изпълнен с обич и загриженост за всяко дете. Всъщност предпочиташе да посещава стаята на бебетата, когато бе сигурен, че повечето спят. Обичаше да бъде край тях, когато са чисти и кротки и не се налага да търпи гледката на изцапани пелени и лиги или плач без обяснима причина.

Приятно му бе да ги наблюдава, докато спят. Вървеше по пътеките между креватчетата, ласкаво докосваше всяко дете и си спомняше за фреската на тавана на Сикстинската капела, изобразяваща Бог, протегнал ръка към любимото си творение — Адам.

Обичаше да чувства допира на гладката им бебешка кожа, да измерва с педи малките им телца и да си представя как порастват и се превръщат в младежи със силни крайници и красиви лица.

Мечтаеше да бъдат негови копия.

Стигна до едно празно креватче и се обърна към бавачката, която вървеше по петите му, откакто бе влязъл.

— Това е за бебето на Мери — развълнувано обясни Дороти Пъг. — Ще бъде момиче. Очакваме да се роди след две седмици.

— Зная.

— Креватчето за него е готово.

Дороти Пъг работеше като медицинска сестра в училище в Южна Дакота, когато брат Гейбриъл бе чул за предаността ѝ към организацията му. Мисионерската ѝ работа бе впечатляваща. Бе успяла да привлече мнозина. Свърза се с нея и ѝ предложи да финансира специализацията ѝ за работа в родилен дом. Тя с радост прие възможността да живее и работи в Храма. Когато завърши обучението си и ѝ бе съобщено, че задължението ѝ ще бъде да се грижи за децата, родени за Програмата, благодарността ѝ бе толкова трогателна, че го бе накарала да се почувства неловко. Поне си бе дал вид, че се чувства така заради другите присъстващи.

Всеотдайността ѝ към Програмата бе безспорна. Спокойно поверяваше децата си на грижите ѝ, докато пораснат достатъчно, за да преминат в следващото ниво — на проходащите малчугани.

— Искам да бъда уведомен веднага щом започнат родилните болки на Мери.

— Разбира се, брат Гейбриъл.

— А в случай че се наложи бързо да евакуирате децата от спалнята...

— Репетирани сме това много пъти, брат Гейбриъл. При заплаха от нашествие на враговете ни децата незабавно ще бъдат откарани на друго място.

— Отлично се справяте с работата си. — Погали я по бузата. Тя се изчерви и очите ѝ издадоха искрено обожание, което ѝ придаде повече чар, отколкото притежаваше. Бе твърде възрастна за Програмата, но може би трябваше да получи възнаграждение за лоялността си, което би я накарало да се старее още повече. Реши някоя вечер да помоли мистър Хенкок да я изпрати при него. Отчаяно би се стремил да му достави наслада. Тази мисъл го накара да се усмихне.

— Брат Гейбриъл. — Мистър Хенкок се приближи почти незабелязано, както обикновено. — Простете. Зная, че не обичате да ви прекъсват, когато имате рядката възможност да прекарате известно време при малките, но ми се струва важно.

Долови уплахата в гласа на мистър Хенкок и фантазиите му за еротично изживяване с бавачката напълно изчезнаха. Подкани помощника си да излезе от стаята. През деня просторният коридор бе изпълнен със светлина, струяща през стъкления покрив, и ехтеше от гласовете на децата и възпитателките, които се грижеха за физическото и умственото им развитие. Сега бе мрачен и пуст. Мистър Хенкок носеше радиостанция.

— Не трябваше ли шериф Ричи да напусне комплекса?

— Разбира се. Дадох му наставления да държи под око Тъбайъс и Лоусън, както и да следи кога ще се появят Мелина Лойд и Харт.

Джошуа вече го бе уведомил, че наистина се намирате Ню Мексико. Очакваше да получи вест, че са хванати и се питаше защо Джошуа и партньорът му се бавят толкова.

Мистър Хенкок се намръщи:

— Патрулната кола на шерифа все още е на паркинга.

— Но той си тръгна преди повече от час.

— Напуснал е кабинета ви, но не е минал покрай пазача във фойето.

— Тогава къде е?

— Охраната проверява всички мъжки тоалетни.

— Тоалетните? — извика брат Гейбриъл с нарастващо раздражение. — Не е необходим цял час, за да се изходи човек. Освен

това във всяка от тях има камера. Един поглед е достатъчен, за да се разбере дали ползва тоалетна.

— Сигурен съм, че няма за какво да се безпокоите.

— Разбира се, че има — гневно възрази той. — Какво ви става, Хенкок?

— Казах само, че...

— Един въоръжен човек е в неизвестност.

Не се боеше от Ричи. Той бе страхливец, плужек. Никога досега не бе проявявал упорство. Нямаше капка гордост и бе доказал своята подкупност още когато бе приел сделката с брат Гейбриъл. Но бе избрал ужасно неудобен момент да изчезне — точно когато имаше важни задължения.

— Искам да бъде открит.

— Да, сър. — Хенкок махна на двама бодигардове да се приближат. — Само като предпазна мярка, наредих на тези хора да стоят край вас и да не ви изпускат от очи.

— Не е необходимо.

— Моля ви, брат Гейбриъл. За да бъда спокоен.

— Добре — съгласи се той с неохота.

Запъти се обратно към покоите си, придружен от двамата бодигардове. Обзе го ярост. Алвин Медфорд Конуей бе на път да постигне величие и да влезе в историята.

Името му щеше да бъде увековечено, без да е необходимо да става мъченик.

Личност с неговия ранг не биваше да се тревожи заради враждебно настроени слабоумници. Мелина Лойд или която и да било като нея не можеше да му съперничи. Дори детективите от отдел „Убийства“, федералните агенти и астронавтите бяха досадни нищожества в сравнение с него и значението му за бъдещето на човечеството.

Шериф Макс Ричи бе толкова низше звено в хранителната верига, че не си заслужаваше да му обръща внимание. Но бе успял да провали вечерта на брат Гейбриъл, което бе неппростимо.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Не бяха успели да стигнат в Ламиза, преди да се стъмни, но нямаше какво толкова да се види. Централната част представляваше няколко обществени сгради и магазини, наредени от двете страни на междуцатската магистрала като дрехи на простор.

Чийф забеляза сред тях частна банка, поща, супермаркет и аптека, комбинирана с бръснарница. Дамите от Ламиза можеха да правят прическите и маникюра си в салона на Марта, която продаваше и домашни индиански пържени питки. Имаше един мотел, на чиято табела проблясваше червен неонов надпис, информиращ минаващите пътници за свободните места. Тази вечер на паркинга имаше само една кола.

Дворът на държавното начално училище и прогимназия заемаше около акър земя в покрайнините на града. Къщите в жилищната зона бяха безразборно разположени на малки групи.

— Яла ли си пържени питки, Мелина?

— Какво е това?

— Вкусни са. Което ми напомня колко съм гладен. — Без да я попита, спря до павилион за сандвичи. Постройката бе толкова тясна, че печката едва се побираше вътре, но предлагаше хамбургери, пилешко и „такос“. — От закуската на Лонгтрий не остана и помен.

Мелина кимна, но явно не мислеше за храна. Вниманието ѝ бе съсредоточено върху планината, която се издигаше сред пустинята на запад от града. На върха ѝ се намираще крайната им цел — Храмът.

Чийф се опита да разсее мрачните си предчувствия и попита Мелина какво предпочита за вечеря.

— Каквото и да е.

Скочи и се отправи към витрината. Не бе изненадан, че в павилиона работи само един човек. Касиерът, който прие поръчката му, запържи питките с парчета пилешко и картофите, нарязани на кръгчета, и ги подаде на Чийф под стъклото. Започнаха да се хранят в пикапа, откъдето се откриваше ясен изглед към планината.

— Кетчуп? Сол?

Подаде подправките на Мелина.

— Благодаря.

Чийф разби леда в чашата си със сламката и тя изскърца по пластмасовата капачка. Това му напомни за неприличен звук и го накара да се засмее.

— Какво има?

— Нищо. Просто ми е смешно.

— Смееш се, защото прозвуча като пърдене?

— Що за език, Мелина! Шокиран съм.

— Ти? Царят на цинизмите в НАСА?

Той се усмихна.

— Радвам се, че не си сухарка. Не упрекваш един мъж, че се държи по мъжки.

— По-скоро — по момчешки.

Усмивката му стана по-широка.

— Би било забавно да излезем заедно.

— Какво?

— На среща. Да вечеряме в ресторант.

Изведнъж и двамата осъзнаха колко абсурдно бе, че бяха изживели интимна близост, а не бяха имали истинска среща. Най-добре бе тази територия да остане непроучена.

Явно и на нея ѝ бе хрумнала същата мисъл, защото продължи разговора в шеговито настроение.

— Помня какво е ресторант — каза тя, докато облизваше кетчупа от пръстите си. — Дори зная как се използват прибори.

— Аз също. В по-добри дни.

Усмихнаха се един на друг.

Но планината бе пред тях. Въпреки опитите си да водят разговор на незначителни теми, тя бе там и не можеха задълго да забравят за нея. Дори от километри разстояние комплексът на върха сякаш сияеше от светлината на охранителните прожектори.

Чийф не искаше да признае дори пред себе си колко страховита му се струва тази гледка. И двамата с Мелина знаеха, че Храмът на брат Гейбриъл е внушително здание, но сега, когато се намираха в подножието му, той се запита как ще успеят да проникнат през

охранителните системи. И при успех, и при провал щеше да има сериозни последици.

Странно защо, преди да замине за Далас, не бе мислил за бъдещето си, когато се оттегли в пенсия. Но сега, след като бе опознал Лонгтрий и бе видял как живее, след като бе изслушал спокойните му, но убедителни откровения, чувстваше нужда скоро да стори нещо, което би подобрило живота на индианците, все още тънещи в мизерия и отчаяние.

Никога не бе отдавал голямо значение на индианското си потекло. Лонгтрий бе променил отношението му и му бе вдъхнал чувство за принадлежност. Или може би дълго бе таил това в себе си, макар и да се бе опитвал да го потиска, и сега бе настъпил моментът да го осъзнае и приеме?

Замисли се и за Мелина. Как да постъпи с нея? Не можеше да отрече, че е разкъсван от противоречия. Дали изпитваше влечение към нея само защото бе двойница на Джилиън? Така мислеше отначало. Но вече не бе убеден, че е само това. Искаше отново да бъде с нея. Да открие какво е пропуснал, като не я бе целунал по устните. Но как можеше да я желае и същевременно да твърди, че се е влюбил в Джилиън? А това бе неоспоримата истина.

Каква бъркотия! Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че що се отнася до емоционалното му състояние, както се казва, бе „затънал“. Умееше да намира разумни решения по прагматичен път. Стигаше до източника на проблема и се справяше с него. Беше лесно. Не бе необходимо да влага емоции. Този път положението бе различно.

Но преди да помисли за бъдещето и емоционалното си състояние, трябваше да застане срещу брат Гейбриъл, който живееше в непревземаема кула.

— Дори НАСА не осветява така силно совалката при нощно излитане — отбеляза той, когато хвърли остатъците в кошче за смет, обърна пикапа и поеха обратно към центъра на града.

Ако с Мелина бъдат допуснати в комплекса за официална среща със самия проповедник, не биха могли спокойно да обикалят из Храма и да надничат във всички ъгли и ниши. Щяха да видят само това, което брат Гейбриъл позволи. А ако отидат без съдействието на шерифа и се промъкнат през охраната...

Вече си представяше заглавията във вестниците: *Астронавт арестуван за навлизане в чужда собственост. НАСА се разграничава от деянията на бившия си командир. Психическата стабилност на пилот на совалка поставена под въпрос.*

Така щяха да звучат и нямаше да бъдат далеч от истината. Това бе лудост. Не бе твърде късно за връщане назад. Можеше да се обади на Тъбайъс и да остави всичко в ръцете на федералните. Можеше да се разграничи.

„Глупости“, помисли си и отхвърли идеята, преди напълно да се оформила в съзнанието му. Не. Не, по дяволите! Беше твърдо решен да доведе нещата докрай.

Участъкът, който бяха забелязали по-рано край главния път, бе самостоятелна тухлена постройка. Чийф спря на малкия паркинг и изключи двигателя.

— Какво следва сега?

Мелина въздъхна дълбоко.

— Не зная. Предполагам, че трябва да влезем, да му обясним положението и да видим как ще реагира.

— Това ли е планът ти?

— Имаш ли по-добър?

Чийф блъсна вратата и слезе. Заобиколи пикапа, за да ѝ помогне, но когато стигна, тя вече бе скочила и разтриваше ръце. На тази височина бе доста по-хладно, отколкото до къщата на Лонгтрий.

— Искаш ли якето ми? — предложи той.

— Вътре няма да ми бъде нужно.

На вратата бе залепена ръкописна бележка от шерифа, в случай че някой дойде да го търси. Бе написал, че ще се върне след малко и предвидливо бе отбелязал часа, в който излиза. Чийф погледна часовника си.

— Има странна представа за „след малко“. Няма го почти от три часа.

— Що за шериф е, да оставя офиса си ненадзираван? — През прозореца се виждаше, че е празен. — Няма ли заместници?

— Може би те също патрулират.

Явно Мелина бе ядосана от това непредвидено забавяне.

— Мисля, че нямаме друг избор, освен да влезем и да го почакаме.

Вратата бе отключена. Влязоха. Навярно шерифът бе очаквал нощта да бъде хладна, защото бе оставил отоплението включено.

— Е, поне със сигурност няма да ти бъде студено. — Чийф свали якето си и го окачи до вратата. — Тук е като в пещ.

Офисът представляваше малка квадратна стая, а от средата на задната стена тръгваше тесен коридор. На табло бяха закачени обичайните съобщения за издирвани лица. Едната стена бе почти изцяло заета от подробна карта на областта. Имаше три високи шкафа с папки, но по вида на бюрото на Ричи личеше, че няма много чиновническа работа. Бе необичайно подредено.

Чийф коментира тази нетипична прилежност, но когато се обърна, Мелина не бе зад него. Беше се отправила да разгледа другите помещения.

— Какво има там? — извика той.

— Малка стая с кафеник. Забравил е да го изключи. Тоалетни. — Последва писък и: — О, не!

Чийф се втурна в коридора и удари лакътя си в ръба на касата. Болката бе ужасна. Няколко мига едва чувстваше ръката си, но това не го забави. С широки крачки измина разстоянието до дъното на коридора и когато стигна до единствената килия, ботушите му се плъзнаха по плочките на пода.

Мелина бе клекнала вътре, точно до отворената врата. Притискаше нещо към гърдите си и стенеше.

— Какво има?

Застана на колене до нея и обгърна раменете ѝ.

— О, Чийф, Чийф! — изхлипа тя. — Толкова съжалявам! Изведнъж енергично замахна с ръка към главата му.

Предметът, който държеше, се стовари точно върху раната на лицето му, която тъкмо бе започнала да зараства. Политна назад и падна по гръб, с разтворени крака. Сложи длан на бузата си, която гореше от болка, и изрева:

— По дяволите!

Мелина се изправи, побягна през вратата на килията я придърпа след себе си. Заклучи се с металически звук, който отекна в пустата сграда. Тя опря гръб на отсрещната стена и хвърли оръжието си — месингово преспание с формата на щата Ню Мексико, навярно взето от бюрото на шерифа.

Въпреки че му бе причерняло, Чийф успя да стане. Лицето му бе окървавено, но разбра това едва когато се хвана за решетката и забеляза, че дясната му ръка е обляна в кръв.

— Какво правиш, за бога? — изкрещя той.

Мелина бе разтворила уста и дишаше учестено. Взираше се в него с широко отворени очи, чийто израз издаваше ужас от собствената ѝ постъпка.

— Отивам там. В X-храма.

Чийф разтърси решетките като обезумял затворник:

— Пусни ме оттук, Мелина.

Тя поклати глава и започна бавно да се придвижва покрай стената към изхода.

— Заедно никога няма да ни пуснат, Чийф. — Прехапа долната си устна, но не можа да сдържи жалния си стон. — Съжалявам, че те ударих. Господи, толкова съжалявам!

Чийф се хвана по-здраво за решетките:

— Мелина...

— Не. — Тя стисна очи, сякаш така щеше да престане и да чува молбите му. — Трябва да го направя сама. Джилиън беше моя сестра — близначка. Мой дълг е да отмъстя, а и... не искам да страдаш от последствията. Несъмнено ще има такива. Не го заслужаваш.

— Слушай — каза Чийф с най-строгия си тон на командир, — ще те убият, ако нахълташ...

— Той няма да ме нарани. Теб — да. Но не и мен.

— Не можеш да бъдеш сигурна. Пусни ме оттук!

— Няма да ме нарани — повтори тя.

— Защо си толкова уверена?

Мелина преглътна с мъка, обърна се и докато тичаше по коридора, извика:

— Имам тайно оръжие.

Тъбайъс усещаше въздействието на преживяното през последните два дни. Бе свикнал да възстановява силите си само с няколко часа сън, когато се налага. Но тези дни бяха изключително напрегнати. Само пътуването бе достатъчно изтощително. Като се имаше предвид това, съчетано със сложността на случая, а може би и

скоча, който бе пийнал вечерта, нищо чудно, че едва държеше очите си отворени.

Случаят бе толкова объркан. Първо бе убийството на Джилиън Лойд. Следваха самоубийството на Гордън, нападението срещу Мелина, убийството на Линда Крофт, разкритията за двойната игра на Джем Хенингс и накрая — убийството му.

Тъбайъс имаше основателни подозрения, че щом си отговори на всички тези въпроси, ще стигне до брат Гейбриъл. Дори ако само малка част от предположенията му се окажеха верни, този случай щеше да предизвика бурни вълнения — като приливна вълна.

Преди час съвестно бе разтворил в скута си папката с материалите за убийството на Джилиън Лойд. Но погледът му се премрежваше и няколко пъти бе усетил, че клюма.

Ако знаеше какво търси, щеше да се чувства като при поход за съкровище. Мисълта за наградата щеше да го крепи. Но дори не бе сигурен, че има съкровище за откриване. Съществуваше значителна вероятност някоя улика да е била пренебрегната.

Безцелно прехвърли преградите, които разделяха сведенията по случая в няколко категории, и за пореден път прегледа фактите, които вече знаеше.

Местопрестъплението.

Миналото и психологическият профил на Дейл Гордън.

Показанията на Мелина, Кристофър Харт, Джем Хенингс и съседката, открила тялото.

Докладът от аутопсията.

Информацията за клиника „Уотърс“.

Трябваше да получи почетна грамота за старанието си от самия председател на бюро. Персоналът помагаше на агент Патърсън да издири донорите и да ги убеди да съдействат за разследването. Изненадата и гневът на работещите в клиниката от постъпката на Дейл Гордън изглеждаха искрени. Тъбайъс предполагаше, че просто са станали неволни съучастници.

Опря гръб на таблата и затвори очи. По телевизията излъчваха епизод от „Бар «Наздраве».“ Заслуша се в диалога и се усмихна на нещо, което Сам каза на Уди. Но наивният комичен сценарий не успя да го заинтригува. Отпусна глава встрани. Съзнанието му постепенно изключи и той започна да се унася.

В това полусънно състояние му проблесна нещо, което бе прочел преди малко.

Изведнъж се разсъни, осъзнал, че ако сега не улови тази искра, след миг тя ще угасне. Примигна като блясък на светулка в непрогледна нощ. Появи се за секунда и внезапно изчезна, сякаш бе оптическа измама. Беше така неуловима, че му се стори почти нереална.

Но знаеше, че наистина е зърнал този проблясък и че е важен. Съдбоносен. Какво ли беше? Какво?

— Мисли, по дяволите! — Затвори очи и притисна областта над носа си така силно, че почувства болка. — Мисли!

Най-сетне искрата се появи отново. Този път бе по-ярка и се задържа по-дълго. Тъбайъс се надигна и трескаво прехвърли преградите в папката, докато стигна до тази, която търсеше.

Прегледа набързо първата страница и едва не я откъсна от телените обръчи, които я придържаха към корицата, в бързината си да отвори на следващата. Първия път не успя да се съсредоточи, върна се в началото, спря за миг и препрочете информацията. Още веднъж.

Отново се облегна на таблата и замислено прикова поглед в телевизионния екран. Карла подхвърли язвителна реплика към Даян, но хуморът не достигна до съзнанието на Тъбайъс. Внимателно обмисли малката, но съществена подробност, която досега бе изместена на заден план от привидно по-важни факти.

Когато най-сетне стигна до разумен извод, скочи от леглото, рязко отвори вратата и притича по терасата на мотела до стаята на Лоусън.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато пътят стана твърде стръмен и опасен, бе принудена да продължи по-бавно по планинския склон. Внимателно вземаше завоите. Шосето бе тъмно и тясно. По дланите ѝ бе избила пот от напрежение и все по-трудно удържаше волана. Освен това не бе свикнала с пикапа. Струваше ѝ се огромен като танк и далеч по-труден за управление от колата ѝ.

За щастие Чийф бе оставил ключовете в джоба на якето си. Беше го грабнала от закачалката до вратата на излизане от участъка. Стомахът ѝ се свиваше при мисълта колко жестоко го бе ударила. Все още изживяваше допира на металната статуетка до лицето му и сякаш виждаше как разцепва кожата.

Но знаеше, че болката от удара е несравнима с тази, която му бе причинила с измамата си. Беше постъпила ужасно е него, но само за да го защити. Нямаше представа как ще свърши всичко, но трябваше да бъде подготвена за най-лошото. Близначките Лойд бяха създали на Кристофър Харт достатъчно неприятности. Не желаше да носи отговорност за нови.

Озова се пред портала по-скоро, отколкото бе очаквала. Може би така бе по-добре. Ако го бе видяла отдалеч и бе имала време да помисли какво се кани да стори, може би щеше да се изплаши, въпреки решимостта си.

Взе поредния завой и трябваше рязко да натисне спирачките, за да не се блъсне в портала, осветен от прожектори. В кабината до него видя мъж е тъмносиня униформа с емблемата на организацията на брат Гейбриъл, избродирана със златист конец върху предния джоб. Пазачът излезе и се приближи към пикапа. Тя свали стъклото.

— Мир и любов — каза той.

Поздравът му прозвуча нелепо, защото бе въоръжен, а над портала и оградата имаше електрически кабели. Изглежда, иронията му убягна.

— Мога ли да ви помогна, госпожо?

— Тук съм, за да се срещна с брат Гейбриъл.

Пазачът се усмихна снизходително. Явно не бе необичайно предан последовател да пристигне без предизвестие и да помоли за среща със светеца.

— Брат Гейбриъл се оттегли за вечерта. Можете да чуете записано послание от него, ако позвъните на 1–800.

— Кажете му, че Мелина Лойд желае да говори с него.

— Съжалявам, госпожо, но...

— Ако веднага не го уведомите, че съм тук, утре ще загубите работата си. Би било ужасно неразумно от ваша страна, защото може да ви коства и мястото в новия световен ред. На ваше място бих предпочела да смутя съня му, отколкото да рискувам положението си тук и в новия свят.

Благата му усмивка почти изчезна. Влезе в кабината и тя видя как вдигна слушалката на телефона и каза нещо.

Изчака, приковал поглед в нея. Най-сетне нечий глас привлече вниманието му. Отново заговори в слушалката, след което вдигна глава и затвори. Със строг и властен тон каза:

— Трябва да оставите пикапа тук.

Нима брат Гейбриъл се страхуваше от коли с взривни устройства? Ако бе умен, би трябвало. Особено ако се разчуеше, че е саботирал клиники за стерилитет, подменяйки спермата на посочените донори със своя.

Беше стигнала до това заключение по пътя от дома на Лонгтрий до Ламиза. Докато изминаваха близо двестата километра разстояние, не бе престанала да мисли — и това бе единственият ѝ разумен извод. Ужасяващ, но логичен.

Щом целта на брат Гейбриъл бе да създаде „нов световен ред“, не би искал физически непривлекателен, емоционално нестабилен човек като Дейл Гордън да е баща на бъдещите му поданици. Джем бе стерилен. Двамата, както несъмнено и мнозина други като тях, бяха манипулирани да повярват в изопачената му доктрина и всеотдайно се стараеха да допринесат за осъществяването ѝ. Тези хора не бяха подстрекатели, а само изпълнители.

Егоманиакът бе брат Гейбриъл. Той се бе вживял в ролята на бог. Използваше избрани жени, за да сее свое потомство. Поне досега бе успявал. Но тази нощ пъкленият му замисъл щеше да бъде осуетен.

Тя слезе от пикапа.

— Оставете ключовете при мен.

Пусна ключодържателя в протегнатата ръка на пазача.

— Пеша ли трябва да измина останалата част от пътя?

— Ще ви откарат.

Изчака пред портала. Пазачът не я покани в кабината си, което не я изненада. Може би ѝ бе сърдит, че се бе държала неучтиво. Изражението му бе навъсено.

Беше облякла якето на Чийф, но тук, на планинското било, бе още по-хладно, отколкото в града. Притисна ръце към гърдите си, докато чакаше транспорта. Зъбите ѝ затракаха, но не знаеше дали от студ или от страх. Уплахата ѝ се засили, когато видя светлини на фарове да се приближават към портала от другата страна.

Електронните порти се отвориха. Но не излезе колата, която трябваше да я откара до комплекса.

— Отдръпнете се, ако обичате, госпожо! — нареди пазачът.

Веднага щом застана встрани от пътя, излязоха три туристически автобуса, които поеха надолу по планинското шосе. Нямаха отличителни надписи. Стъклата им бяха затъмнени. Невъзможно бе да се види какво превозват, но ѝ се стори странно, че напускат комплекса в този нощен час.

— Какви са тези автобуси? Къде отиват?

Вместо да отговори на въпроса ѝ, пазачът посочи към портала и каза:

— Тази кола пристигна за вас.

Не беше я видяла, защото вниманието ѝ бе привлечено от автобусите. Очакваше я е отворена задна врата.

Отправи се към нея. В този миг през отворената врата се показва някой.

— Мис Лойд? Качете се, ако обичате.

Тонът му не бе нито любезен, нито враждебен, а равнодушен. Докато сядаше до него, мислено се упрекна за лудостта си доброволно да влезе в устата на лъва.

— Аз съм мистър Хенкок, личният помощник на брат Гейбриъл.

Отпред седяха двама бодигардове. Шофьорът обърна и пое нагоре по криволичещо шосе сред гора от трепетлики и иглолистни дървета. По пътя никой не проговори. За нея бе по-добре, че не се

налага да води разговор, защото знаеше, че гласът ѝ ще издаде страх. Видът на мистър Хенкок не бе особено зловещ. Карамфилът на ревера му изглеждаше просто добавка към елегантния костюм. Но инстинктивно изпита недоверие към него. Би се чувствала като на тръни, ако той стои зад гърба ѝ.

Комплексът безспорно бе внушителен. Всички сгради бяха грижливо поддържани, с впечатляваща архитектура, изключителни във всяко отношение. Спряха пред главното здание. Бодигардът, който седеше пред нея, скочи от колата, отвори вратата ѝ и ѝ подаде ръка. Тя не я пое, а слезе сама.

— Насам.

Последва Хенкок по няколко ниски стъпала и се озоваха пред стена от стъкло, през която се виждаше мраморното фоайе.

— Паролата, ако обичате.

— Рогът на Гавраил — каза Хенкок. Електронната врата веднага се отключи. Той отвори и я покани да влезе.

— Имате парола?

— Невинаги. Само когато е необходимо. При извънредни обстоятелства, ако не произнеса кодовата дума, която съм дал, не биха ни допуснали в сградата.

— Смятате, че тази нощ е необходима кодова дума?

— Наложил се да вземем допълнителни мерки за сигурност. Удвоихме охраната.

Очевидно. На няколко места в огромното фоайе стояха въоръжени мъже с униформи. Запита се дали тя е причината за тези допълнителни мерки. Ако не бе тя, тогава кой? Тъбайъс и Лоусън? Защото ФБР разпитваше за организацията?

При вида на толкова непробиваема охрана тя се изплаши, че ще трябва да мине през детектор за метал, но между входа и асансьорите нямаше повече проверки. Докато се качваха нагоре, попита Хенкок откога работи за брат Гейбриъл.

— Откакто се помня, съм на служба при него — уклончиво отговори той.

На третия етаж, в дъното на коридора, имаше двойна врата, висока най-малко пет метра. Хенкок я отвори и ѝ стори път. Никога не бе виждала нещо, което би могло да се сравни с личния кабинет на брат Гейбриъл.

Първо бе изумена от количеството позлата. Тъмносините кадифени завеси бяха спуснати, навярно пред цяла стъклена стена, фреската на тавана нямаше нищо общо с представите ѝ за святост. Стори ѝ се кощунствена, защото фигурата на месия в средата поразително напомняше за русокосия проповедник.

— Мелина.

Мистър Хенкок ѝ предложи стол.

— Не, благодаря.

— Нали нямате нищо против да ви наричам Мелина?

— Все едно как ще ме наричате, по дяволите!

— Ще пийнете ли нещо?

— Престанете с тези глупости, мистър Хенкок. Не съм дошла тук на гости, а за да обвиня онзи нагъл егоманиак в убийството на сестра си.

— Прекрасно.

Щом чу познатия глас, импулсивната ѝ реакция бе рязко да се завърти. Но вместо да му достави това удоволствие, бавно се обърна с лице към него.

Брат Гейбриъл се приближи с внушителната грация на тигър. Навярно знаеше в коя точка от стаята изглежда най-неотразим, защото застана точно под светлината на прожектор, скрит зад фреската на тавана. Обсипа го нежен блясък, който подчерта неповторимия златист цвят на косите му.

— Знаех, че си забележителна жена. Невероятно смела. — Изглежда я от главата до петите е откровено съблазнителен поглед. — Не ме разочарова. Добре дошла, скъпа моя Мелина.

Той бе най-красивото създание, което бе виждала.

Най-малко половин час Чийф не престана да сипе проклетия по адрес на затворническата килия, жената, която го бе заключила в нея, пулсиращата болка под окото и своята наивност.

Силно ругаеше, докато крачеше нервно из килията, често сграбчваше решетките и яростно ги разтърсваше, но безполезно. Нямаше кой да чуе виковете му.

Най-сетне се отпусна на твърдата неудобна кушетка и положи усилие да се успокои. Нямаше полза от гневни изблици. Той бе излизал в открития Космос, за бога, бе участвал в три успешни мисии на

совалката, една, от които бе командвал. Бе достатъчно умен, за да намери начин за бягство от някаква килия в забравено от бога градче.

Но възможностите му бяха ограничени. Не можеше да се промъкне между решетките или да прокопае бетонния под. Нямаше прозорец. Осветителната инсталация? Монтирана на тавана и опасана с кабели. Рисковано бе да опитва да се измъкне оттам. Токовият удар безспорно бе вид изход, но би предпочел да го избегне. Отворът за климатика? Беше не по-широк от петнайсет на двайсет сантиметра, макар и толкова мощен, че изпълваше килията с горещ въздух.

Заради топлината в сградата бе свалил якето си. Ако ключовете от пикапа не бяха останали в джобовете му, би могъл да ги използва, за да разбие ключалката или да изпили решетките. Самозалъгваше се. Бе гледал твърде много филми, в които бягството от затвора изглеждаше невероятно лесно. Нямаше смисъл да умува какво би сторил, ако якето му не бе останало в стаята, а с него — и ключовете, мобилният му телефон, пистолетът...

По дяволите! Мелина бе взела пистолета. Беше отишла в Храма въоръжена!

Мисълта за нея и риска, който бе поела, едва не го доведе до лудост. Или бе най-смелата жена, която имаше честта да познава... или напълно бе обезумяла и си въобразяваше, че е неуязвима.

Револверът ли бе тайното оръжие, за което бе споменала? Безспорно. Какво друго би могло да бъде? Но нима наистина мислеше, че може незабелязано да внесе оръжие в комплекса? А ако успееше да проникне там, дал щеше да го използва? Нима би извършила убийство?

В повечето съдилища отмъщението не се приемаше за оправдание. Освен това дори нямаше конкретни доказателства, свързващи брат Гейбриъл с Дейл Гордън и следователно — с убийството на Джилиън.

Беше се разсеял. Как, по дяволите, щеше да се измъкне оттук? Да вика и крещи би било излишно усилие. Сградата бе масивна и доколкото си спомняше, нямаше други постройки достатъчно близо, за да го чуе някой.

Най-сетне се примири със съдбата си на пленник. Не биваше да хаби енергия, която щеше да му бъде нужна, когато шерифът се върне

и го освободи. Впрочем къде се бавеше съвестният пазител на реда? Отсъстваше вече цели четири часа.

Чийф промърмори нова поредица ругатни и закри с ръка очите си. Опита се да не мисли за непрестанната болка, която пулсираше от скулите към всички кости на лицето му. Мелина изглеждаше обзета от ужас заради стореното. Изражението ѝ, когато бе притиснала гръб към стената и бе втренчила поглед в него през решетките на килията, издаваше изумление. Самата тя бе изненадана, че е способна да прибегне до крайни мерки. За да отмъсти за Джилиън, бе готова да стори иначе немислими неща, което не бе утеха за жертвата на нейната лудост.

„Но може да бъде и нежна“, помисли си той, когато си спомни за любовната им игра. Радваше се, че не бе скрила колко го желае. Не се бе преструвала на недостъпна. Бе дръзнала първа да го докосне. Възхищаваше се на дарбата ѝ без задръжки да разкрива чувствеността си и същевременно да бъде невероятно женствена.

Сякаш все още усещаше допира на пръстите ѝ, които внимателно бяха проследили чертите на лицето му. Когато бе докоснала устните му, почти бе загубил самообладание. Едва бе сдържал желанието си още тогава да се слее с тялото ѝ. След това бе докоснала гърдите му и поривът бе станал още по-неудържим. Беше вдигнала глава и бе плъзнала език по...

— По дяволите! — изръмжа. Изживяването бе прекрасно. Защо трябваше да завърши така тъжно, с толкова напрежение помежду им?

Запита се какво би станало, ако в онази вечер не се бе запознал с Джилиън. Ако го бе придружила Мелина, как ли щяха да се развият нещата? Може би докато влизаха в закувалнята, Мелина просто щеше да каже на Дейл Гордън: „Съжалявам, явно сте ме взели за сестра ми Джилиън.“ Щяха да се посмеят на грешката му. Гордън нямаше да обезумее и Джилиън щеше все още да е жива.

Дали би преспал с Мелина в онази нощ? Кой знае? Може би. Защото двете му се струваха толкова еднакви. Сега откриваше у Мелина същите черти, с които го бе привлякла Джилиън. Тя не преставаше да събужда ярките му спомени за Джилиън. Както днес, когато...

Изведнъж потокът на мислите му спря. Извлече виденията в паметта си и ги превъртя като видеозапис. После отново. Затвори очи.

Проследи сцената на забавен кадър. Още веднъж.

„Това е! Безспорно!“ Неволно. Несъзнателно. Естествено. Привидно незначително. Но съдбовно. Чийф внезапно изправи гръб.

— Господи!

Бе така развълнуван от прозрението, че сърцето му щеше да изскочи. Биеше силно и учестено. Дишането му сякаш ехтеше в пустата сграда.

„Спокойно. Спокойно. Не прибързвай. Почакай. Десет минути и десет секунди до старта. Премисли всичко.“

Направи го, трезво и логично.

Последни мигове. Излитане.

Чийф скочи от кушетката, буквално се хвърли към решетките на килията и изкрещя:

— Измъкнете ме оттук!

В този момент вратата на офиса рязко се отвори.

— Хей, който и да си! — извика Чийф. — Тук, отзад.

В коридора се втурна Лоусън, следван плътно от елегантно облечен чернокож.

Щом зърна изражението на Чийф, детективът сякаш прочете мислите му.

— Явно знаете какво е направила.

Чийф отвърна:

— Зная, че ще го убие.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Толкова се радвам, че си тук, Мелина.

Брат Гейбриъл бе красавец. Очевидно бе с какво привлича хората. Излъчваше жизненост, която сякаш струеше отвътре и дори в тъмна стая би бил обгърнат от сияние.

Но най-красивите влечуги имаха смъртоносна отрова. Когато пристъпи към нея, тя се отдръпна. Изглежда, реакцията ѝ му се стори смешна. Усмихна ѝ се и цъкна с език:

— Мелина. Мелина. Защо страниш от мен?

— Защото не желая да се докосвам до отровата ви.

— Значи наистина възнамеряваш да ми навредиш с малкия си револвер.

Възползвайки се от момента на изненада, той посегна към джоба на якето на Чийф, извади оръжието и го подхвърли на Хенкок.

— В касата на вратата е монтирано рентгеново устройство — обясни брат Гейбриъл и посочи към двойната врата, през която бяха влезли с Хенкок. — Свързано е с монитори в спалнята ми, терминала на мистър Хенкок и охранителния център. Както виждаш, не е възможно незабелязано да внесеш оръжие тук. — Докосна бузата ѝ. — Нима наистина мислеше, че ще бъде толкова лесно да ме убиеш?

Отмести ръката му.

— Не съм дошла да ви убия. Искам да живеете.

— Нима? Бях сигурен, че желаяш смъртта ми. Заинтригуван съм. Продължи, ако обичаш.

— Искам да бъдете публично изобличен за демоничния си замисъл. Да ви видя осъден за престъпленията ви и хвърлен зад решетки за дълго време, за да имате на разположение хиляди дни да мислите за злините, които сте сторили.

Той се засмя, праметна единия си крак върху ръба на бюрото и нехайно го залюля напред-назад.

— Това е ужасно сурова присъда, Мелина. Какво съм извършил, за да я заслужа?

— Поръчали сте убийството на сестра ми.

— А, сладката Джилиън. Наистина е жалко, че я загубихме. Виждал съм нейни снимки.

— Отвратителните фотографии на Гордън.

— Както и някои, направени от Джем Хенингс. Особено ми хареса онази, на която прави смешни гримаси срещу аппарата. Широкополата сламена шапка много ѝ отива.

Поразена от неговата невъзмутимост, тя изкрещя:

— Вие сте я убили!

Съсредоточеният му поглед издаде лек укор за гневния ѝ тон.

— Вината бе нейна, а не моя, Мелина.

— Твърдите, че сама е пожелала да бъде брутално заклана?

— За нещастие на сестра ви, нравствеността ѝ не съответстваше на външната ѝ красота.

Същото би могло да се каже за него, но не искаше да го разсейва.

— Убили сте я, защото прекара по-голямата част от нощта в компанията на полковник Харт.

— Колко деликатно се изразявате! — каза той със същата пренебрежителна насмешка. След това усмивката му внезапно изчезна и той добави: — Джилиън направи лош избор.

— Избор? Добре, нека поговорим за избора. Къде беше правото ѝ на избор, когато бе оплодена с ваша сперма?

— Какво значение имаше това за нея? Беше решила да зачене от анонимен донор.

Предположението ѝ се потвърди. Бе хранила искрица надежда, че греши. Почувства гадене при мисълта колко други жени е използвал по този отвратителен начин. Почти им завидя за неведението. По-тежко бе да знае истината. Може би.

Изпита желание да го удари, да го нарани. Жестоко. Стисна юмруци. Само със силата на волята успя да сдържи яростта си.

— Дейл Гордън. Вие сте отговорен и за неговата смърт.

— Съжалявам, че го загубих. Предаността му към мен бе непоклатима.

— И се възползвахте от нея, за да го накарате да се самоубие.

Брат Гейбриъл небрежно махна с ръка, сякаш животът на нещастника нямаше друга стойност, освен значението, което бе имал за него.

— Надявали сте се разследването да бъде прекратено след смъртта му.

— Не се отказваш лесно, Мелина — закачливо отбеляза той. — Възхищавам се на упоритостта и предаността ти към Джилиън, но през тази седмица ми създаде доста неприятности.

— Главорезите, които изпратихте в дома ми...

— Джошуа и помощникът му.

— Кой са те?

— Верни поклонници. Добри воители.

— Не толкова добри — засмя се тя. — С Чийф успяхме да им се изплъзем. Неведнъж.

Критичната ѝ забележка явно го подразни. Все още лениво поклащаше крак. На пръв поглед изглеждаше напълно спокоен, но мускулите на лицето му не трептяха така дяволито, както по-рано. Усмивката му леко застина, а очите му добиха по-хладен израз.

— Имаште късмет — каза той. — Особено полковник Харт.

— Защо беше нападнат?

— Как мислиш, Мелина?

— Като наказание за това, че преспа с Джилиън.

— Заслужено наказание. Джилиън имаше честта...

— Не бих го нарекла чест — презрително каза тя.

— Беше избрана за величие.

— Искате да кажете, да ви роди дете?

— Точно така — отвърна брат Гейбриъл.

— Но Чийф стана интимно близък с нея.

— Той я оскверни.

— Имаше чувства към нея.

— Той я изчука.

Първата пролука в привидно непроницаемата му броня стана очевидна. Би могла да се възползва от този гняв, породен от ревност. Да го зачепка като незараснала рана.

Приблужи се към него и се усмихна.

— И я е накарал да се чувства страхотно — прошепна тя. — Сестра ми сподели, че страстта ѝ е неутолима. Копнееше за устните му. Пениса му. Силата и мъжествеността му. Каза, че никога не е имала толкова добър любовник, че знаел как да достави наслада на една

жена. Нямахте търпение отново да се любите с него. Надявахте се, ако зачене, детето да е на Кристофър Харт, а не на анонимния донор.

Брат Гейбриъл скочи от бюрото си. Лицето му бе зачервено от гняв.

— Тя заслужаваше да умре!

— Всички жени ли убивате, след като ви родят деца?

— Само онези, които се окажат мръсници като Джилиън.

— А останалите?

— Продължават да живеят живота си в неведение.

— Кейдънс Андерсън.

— Една от тях.

— И не ви е грижа, че семейство Андерсън тъгуват за сина си и се молят да си го върнат жив и здрав.

— Колко егоистично от тяхна страна!

— Егоистично? — възкликна тя с недоумение.

— Синът им е щастлив тук.

— Без родителите си.

— Аз съм единственият му родител.

Нямахте смисъл да продължава с тази тема. Смени тактиката. Реши да въздейства върху невероятното му его.

— Как ви хрумна този гениален план?

— Всъщност съвсем случайно. — Възвърнал самообладанието си, той отново седна на ръба на бюрото. — С години Програмата се ограничаваше само с жените, които идваха да живеят и работят в Храма. Но цифрите не бяха задоволителни. Тогава прочетох статия за изкуственото оплождане като начин за спасяване на изчезващи животински видове. Естествено това е същият метод, който се използва от десетилетия за развъждане на добитък.

За миг й се стори, че ще повърне на скъпия му персийски килим.

— И започнахте да прилагате същата техника върху човешки същества.

— Технологията бе налице. Трябваше само да издиря сред последователите си специалисти с необходимите умения и познания по андрология.

— И болно съзнание, за да се съгласят да подменят пробите.

Той не възрази, а добави:

— Както и достатъчно хитрост, за да не бъдат заловени.

— Колко жени са били...

Не успя да доизрече въпроса си и преглътна с мъка.

— Оплодени с моя сперма? Ще бъдеш смаяна, ако чуеш цифрата. Не всички заченаха. От онези, при които се получи, не всички износиха плода до термин и родиха. Но процентът на спонтанните аборти е сравнително нисък. Имаме цял пансион здрави деца, които са доказателство за успеха ни.

Ако някой чуеше хвалбите му, не би предположил, че говори за човешки същества.

— Оттук ли ръководите всичко?

— Имаме още два комплекса, един в Европа и един в Азия. — Намигна й. — Естествено спермата се събира там, където съм аз.

— Как се съхранява? Транспортира?

— За това се грижат експерти. Всичко е строго научно, уверявам те.

— Ако Джилиън бе доживяла да ви роди дете, и то ли щеше да бъде отвлечено, както бебето на семейство Андерсън?

— Щеше да отрасне тук, обградено с обич и грижи.

— За това са майките.

— Имаме кърмачки, Мелина. Бебетата не са лишени от нищо, дори от майчино мляко.

— Лишени са от майките си, от своята истинска самоличност, от семействата си.

Той поклати глава:

— Аз съм семейството им и съм в състояние да задоволя всяка тяхна потребност. Жените, които ги раждат, са биологическа необходимост. Нищо повече. Когато моите учени успеят да създадат изкуствена матка, майките ще станат излишни. Тогава Програмата ще потръгне значително по-бързо. — Изражението му стана тъжно. — Признавам, че започвам да изпитвам привързаност към майките, защото те изпълняват незаменима роля. Но децата не принадлежат на тях, а на мен, на организацията.

Въпреки необикновената си красота, изглеждаше нормален мъж като всички останали. Гласът му имаше забележителен тембър, но също бе нормален. Маниерите му бяха изтънчени, но не твърде различни от тези на другите. Но брат Гейбриъл не бе нормален, а

душевно болен. От устата му не капеше пяна. Не издаваше фанатични крясъци. Но всяка дума, която изричаше, бе лудост.

— Вие сте безумец.

Вместо да издаде раздражение, той се усмихна с тъга:

— Повечето велики хора погрешно са били смятани за такива, Мелина. Сещаш ли се поне за една историческа личност, постигнала пробив в науката, медицината, архитектурата, религията или политиката, която да не е била осмивана? Назови поне един гений, който да не е бил неразбран и обявен за луд. Няма да допусна скептицизмът на дребните умове да ми попречи да постигна целта си.

— А каква е тя? Да населите света с малки Гавраилчета?

Той се засмя.

— Наистина се изразяваш интересно, скъпа моя. Употреби твърде простовата фраза, но си схванала същността на плана.

— Вашият нов световен ред.

— Явно си слушала проповедите ми — каза той с нескрито задоволство. — След няколко години децата ми ще бъдат готови да заемат мястото си в света. Ще имат неограничена власт и влияние, за което досегашните световни лидери само са мечтали. Те ще ръководят държавите. Световната икономика ще зависи от решенията им. Ще направляват глобалната търговия. Комуникациите ще бъдат под техен контрол. Изкуството и културата ще се градят върху техни идеи и творения. Те ще определят какво да четете, гледа, слуша и мисли масовата публика. Ще диктуват къде да се водят войни, кой да преуспява и кой да бъде завладян. Едновременно с това движение ще има духовен подем, универсален бунт срещу установените религии.

— А! И тук се явявате вие.

— Сред този хаос от евангелистки течения ще се роди една световна религия.

— Вие.

— Аз.

Тръпки я побиха от безпределната му самоувереност.

— И наистина вярвате, че можете да въведете този нов световен ред?

— Вече го постигам — самодоволно каза той. — Милиони хора го очакват с нетърпение. Готови са да го приемат. Да приемат мен. Но все още е твърде рано. Докато моментът настъпи, налага се тайно да

работим за целта си, Мелина. Представяш ли си какъв смут би настанал в цял свят, ако замисълът ми бъде преждевременно разкрит, преди децата да станат достатъчно зрели, за да заемат местата, за които толкова старателно са обучавани?

— Двойки като Андерсън ще превземат този комплекс.

— Очевидно разбираш.

— Всички жени, заченали, по какъвто и да е изкуствен път, ще изпаднат в паника.

— Именно.

— Ще бъдат ужасени заради риска от неволно кръвосмешение.

— Все още няма такава опасност — каза той. — Първото поколение деца не са достигнали пубертета. Но сме подготвени и за това. Вече е създадена система за маркиране, която в бъдеще ще предотврати сексуалните контакти между братя и сестри или майки и синове.

Тя затвори очи за миг и потръпна.

— Господи!

— Във всеки случай — спокойно продължи той — не би имало полза обществеността да узнае за това преди подходящия момент.

— Освен че би ви спряла.

— Не мога да допусна да се случи. — Преплете пръсти в скута си и въздъхна: — Поради тази причина съм изправен пред дилемата какво да правя с теб.

Тя рязко изправи гръб:

— Няма да ме убиеете.

Брат Гейбриъл въпросително повдигна златистите си вежди.

— Вече показахте, че не сте глупав — отбеляза тя. — Твърде много хора знаят, че съм дошла тук, за да заста на срещу вас.

Устните му се разтегнаха в широка усмивка.

— Това не представлява проблем. Съставили сме сигурен план. Нали, мистър Хенкок?

— Така е, брат Гейбриъл.

Тя смутено погледна Хенкок, който стоеше между нея и вратата.

— Разбираш ли, Мелина, също както Джилиън, ти ся допуснала сериозна грешка. Лош избор, който е предопределил съдбата ти и сега те прави излишна.

— А Програмата?

— Какво общо има тя?

Преструваше се на наивен и, изглежда, му бе забавно.

— Мислех, че сте планирали да заема мястото на Джилиън.

— Такъв беше планът. Но за мое искрено и дълбоко съжаление, открихме, че всъщност двете с Джилиън не сте били съвсем еднакви.

— Бяхме.

— Не — провлачено каза той. — Имало е една разлика. Боя се, че що се отнася до Програмата, тя е от съществено значение. — Изразът на красивите му очи издаде тъга и съчувствие. Устните му леко се извиха надолу. — Ти, Мелина, си напълно безполезна за мен. Ти, скъпа моя, си претърпяла хистеректомия.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

— Джем Хенингс не знаеше за това, нали? — продължи брат Гейбриъл със същия подигравателен тон. — Като добра сестра, Джилиън никога не е обсъждала с него подобна история. — Сниши гласа си до затворнически шепот и добави: — Твоите женски проблеми.

Изражението ѝ остана спокойно, въпреки че бе трудно да търпи оскърбителния му тон.

— Джилиън не е казала на мистър Хенингс за онези досадни кисти на яйчниците, които са те връхлетели, когато си била едва двацет и седем годишна. За щастие оказали са се доброкачествени. След операцията външно не е личала никаква промяна. Но репродуктивните ти органи са били отстранени.

— Откъде... как...

— Как разбрах ли? Хенингс беше старателен, но този път не се справи с домашното си. Толкова силно желаше да замени Джилиън. Но мистър Хенкок направи по-подробно проучване за теб. — Хвана ръката ѝ и я притисна между дланите си. — Предполагам, че си дошла тук с намерението да се пазариш за живота си, като в замяна предложиш принос за Програмата. Надявала си се, че не бих те наранил, щом си избрана да родиш едно от децата ми вместо Джилиън. За жалост... — Енергично повдигна рамене в израз на тъга и съчувствие. — Когато пристигне агент Тъбайъс — знаем, че скоро ще дойде, навярно придружаван от полицейския детектив от Далас, — ще заварят комплекса в смут. Луда жена, вгълпила си, че по някакъв начин съм свързан с убийството на сестра ѝ, успява да проникне през охраната ни. Макар и емоционално объркана, тази млада дама се оказва доста хитра. Промъква се в личния ми кабинет и заплашва живота ми е огнестрелно оръжие, твърде голямо и тежко за малката ѝ ръка. Но решимостта ѝ дава сила и няколко ужасяващи минути държи револвера, насочен срещу мен. Накрая е притисната в ъгъла и вместо

да хвърли оръжието, както ѝ заповядват, го насочва към слепоочието си.

Даде ѝ възможност да осмисли всичко това, преди да продължи:

— След като суматохата утихне, силите на реда ще имат неограничен достъп до Храма. Ако си много послушна, Мелина, ще ти издам една малка тайна. Мистър Хенкок е зашифровал всички документи с код, който само той знае. Шшт, не казвай на никого.

Дори доближи пръст до устните ѝ и ѝ намигна. Явно бе напълно луд.

— Но ФБР и всеки друг, който се опита да тършува из документите — продължи той, — ще открие само досиета на съвестни американски граждани без престъпни наклонности. Дори не ползваме данъчните облекчения, които се полагат на църквите. Плащаме данъците си. Организацията ни не е антиправителствена. Както виждаш, аз насърчавам патриотизма. — Посочи към американското знаме в ъгъла на стаята. — Да, ще видят деца, живеещи щастливо с майките си в затворена общност, което е техен личен избор и не нарушава никой закон. Ще се убедят, че нашият пансион е с традиции и всъщност далеч превъзхожда повечето държавни училища. Разполага със собствен медицински център. Естествено ще изразя съжаление за падението на Дейл Гордън и ще споделя колко скърбя заради поредицата трагични събития, предизвикани от мой бивш поклонник, кулминацията, на които — за мой ужас — е твоето самоубийство.

— Мир и любов — тихо промълви тя.

— Точно така, Мелина.

Самодоволната му усмивка отново събуди у нея желание да го удари. Издърпа ръката си от неговите и се отдръпна крачка назад.

— Забравили сте няколко подробности.

— Не мисля, но ще изслушам доводите ти.

— Тъбайъс и Лоусън знаят, че сте били в близка връзка с Дейл Гордън. Чийф чу Джем да признава, че са работили за вас.

— Обяснимо. Хенингс и Гордън са съставили този план сами. Изопачили са посланието ми така, че да съответства на техните разбирания за нов световен ред. Джошуа и...

— Джошуа?

— Човекът, който се представи за Тъбайъс. Бил е нает от Хенингс. Аз не съм знаел нищо за това. Явно помежду им е

възникнало противоречие. Може би относно възнаграждението му. Обърнал се е срещу Хенингс и го е убил.

— Джошуа може да разкаже друга история.

— Джошуа притежава уникална дарба да се преструва, за да избегне залавяне. Правил го е и отново ще го направи.

— Да приемем, че Джем и Дейл Гордън са измъдрили този план — каза тя. — Не биха могли да го осъществят без ваше съдействие. Трябвало е да им изпратите сперма.

— Бях пратил проби на Гордън за анализ.

— За...

— Проверка за генетични аномалии, които не бих искал да предам на потомството си. Занимавал се е с изследванията в свободното си време, по моя молба. Не мога да опиша ужаса си от това, което е ставало с пробите след получаването им.

Тя потърка долната си устна.

— А децата тук?

— Майките им няма да отрекат, че са заченали от мен. Да имаш извънбрачни деца според някои е грях, но аз смятам това за свещен дълг. Определено не е нарушение на закона.

— Но ще направят ДНК — тест на останалите, който ще докаже, че са ваши.

— Кои останали? — невинно попита той.

— Бебето на семейство Андерсън. Другите отвлечени деца, които са били доведени тук. Онези... — Изведнъж замълча. Спомни си нещо и бавно каза: — Онези в автобусите.

Той хвърли поглед към мистър Хенкок.

— За автобусите на снимачния ни екип ли говори?

— Така изглежда, брат Гейбриъл? Не зная за други. Брат Гейбриъл отново се обърна към нея, сякаш за да попита: „Това ли е всичко?“

— Пропуснах да ти благодаря, че си наредила тялото на Джилиън да бъде кремирано и сега не е възможно да се направи ДНК — тест на интраутералната тъкан. Не би доказал, че зная за подмяната, извършвана от Дейл Гордън, но разследването би се проточило, а графикът ми и без това е претоварен. Наистина нямам време за губене. Радвам се, че най-сетне всичко свършва и мога да продължа работата си.

— Не бързайте да се радвате. А другата жена, която е била убита няколко дни след оплождането? Тъбайъс ще нареди тялото ѝ да бъде ексхумирано. Ще изследват ембриона.

— И ДНК ще съвпадне с моята. За щастие станах донор на банката за сперма, която снабдява клиниката, където е била пациентка. Ще се намери логическо обяснение за объркването.

Срещна погледа му за няколко мига и се убеди в неизмеримото му безумие.

— Помислили сте за всичко.

— Стараем се да бъдем изключително предвидливи. Иначе не бихме постигнали успех. Години наред... — За негово искрено удивление, тя избухна в смях. — Мелина?

— Не искам да омаловажавам успеха ви, но наистина сте пропуснали нещо, гос'ин проповедник.

Неучтивото обръщение и подигравателният ѝ тон го ядосаха. Размаха ръка срещу нея.

— Мистър Хенкок, не виждам причина да отлагаме повече.

Хенкок сграбчи ръцете ѝ изотзад. Тя не се съпротиви, което бе нова изненада за брат Гейбриъл. Не трепна дори когато Хенкок опря револвера на Лонгтрий до слепоочието ѝ.

— Значи сега извършвам самоубийство, това ли е планът?

— Точно това. — Брат Гейбриъл застана на сантиметри от нея. — Много съжалявам за този завършек, Мелина. — Пръстите му се плъзнаха по лицето, шията и гърдите ѝ. — Наистина.

Докосването му я отвращаваше, но не му достави удоволствието да се отдръпне.

— Нямате представа колко ще съжалявате, ако го накарате да натисне спусъка.

— Защо?

— Защото е лесно да заповядате на някого да убие вместо вас. А съвсем друго да погледнете една жена право в очите и сам да го сторите.

— Няма да ме трогнеш по този начин.

— Добре. Но ако ме убиете, ще унищожите себе си.

Той се усмихна.

— Какви са тези ребуси, Мелина?

Никога нямаше да разбере кое го озадачи най-много — тихият ѝ смях или спокойно изреченият отговор.

Ръката му внезапно затрепери. Фасадата му рухна. Всички преструвки изчезнаха и след миг срещу нея не стоеше брат Гейбриъл, а Алвин Медфорд Конуси, който я гледаше с откровена ненавист.

С гневен жест подкани мистър Хенкок да действа.

Проникването в Храма се оказа по-лесно, отколкото бе очаквал Тъбайъс. Не стана безпрепятствено, но опасенията му, че ще претърпи пълен провал, се опровергаха. Страхуваше се от упорита съпротива или престрелка с членове на сектата. Бюрото не се нуждаеше от подобна лоша реклама и както ставаше в повечето случаи, когато има ранени или загинали, кариерата му щеше да бъде прекъсната за години, докато се проведе задълбочено разследване.

Но когато показа картата си за самоличност на пазача пред портала, младежът като че ли се изплаши от него и хората, които го придружаваха. Понеже би отнело твърде много време да повика други агенти от Санта Фе или Албъкърк дори ако пристигнат с хеликоптер, а местният шериф бе неоткриваем, подкреплението на Тъбайъс бяха полицаи от индианския резерват, който представляваше част от областта.

С него бяха и Лоусън и Харт. Ако знаеше, че Харт ще настоява да дойде, Тъбайъс би го оставил заключен в затворническата килия. Но сега бе тук и изглеждаше така, сякаш тази нощ вече е преживял една битка.

Щом се окопити, младият пазач на Храма попита:

— Нима някой тук е сторил нещо нередно?

— Пуснахте ли в комплекса една жена тази вечер?

— Да, сър. Преди около час.

— Тогава вие сте сторили нещо нередно. Тя е заплаха за живота на брат Гейбриъл. Отворете вратите.

— Да повикам ли началника си?

Скоро от другата страна на портала спря джип. От него слезе мъж, който се приближи с предпазлива походка. Неизключените фарове осветиха силуета му.

— Бейкър, началник на охраната — каза той през железните порти. — Какъв е проблемът?

— Специален агент Тъбайъс, ФБР.

Бейкър не изглеждаше впечатлен от длъжността на Тъбайъс. Дори стана по-враждебен:

— Попитах ви какъв е проблемът.

Когато бе уведомен, че животът на брат Гейбриъл е в опасност, не изглеждаше по-склонен да ги допусне в комплекса.

— Хората ми знаят, че въпросната дама е тук. Ще се погрижим за това.

— Вижте — заговори Тъбайъс, — не ме интересува дали тук танцувате със змии, или отхапвате главите на живи пилета. Просто се опитвам да предотвратя убийството на брат Гейбриъл тази нощ. В случай че не вярвате, че заплахата е сериозна, погледнете какво стори тази жена е него. — Посочи с палец към Чийф и Бейкър прикова поглед в непочистената рана над бузата му и засъхналите струи кръв под нея. — А го е смятала за свой приятел. Ако желаете утре сутринта да давате обяснения по телевизията защо сме били забавени и не сме успели да спасим живота на шефа ви — добре. Не съм голям негов почитател. Единственото, което ме интересува, е да изпълня дълга си, който тази нощ е да възпра една въоръжена и опасна жена, която застрашава живота на обществена фигура. Ако не получа разрешението ви, ще вдигна този портал във въздуха, за да свърша работата си. Предпочитам да не губя време. Опитвам се да ви обясня, че единственият избор, който имате в случая, е дали да ми създадете трудности или не.

Лоусън не бе така дипломатичен. Извади деветмилиметровия си пистолет.

— Отвори шибания портал!

Вратите се отвориха, но Бейкър се поколеба дали да изпълни следващата молба на Тъбайъс.

— Изключете охранителните камери.

— Не мога да го направя без разрешението на мистър Хенкок.

— Кой е мистър Хенкок?

— Личният помощник на брат Гейбриъл.

— Къде е мистър Хенкок?

— В кабинета на брат Гейбриъл, с него и мис Лойд.

Харт пристъпи напред и попита:

— Там има ли камери?

Тъбайъс не го упрекна. Самият той се канеше да зададе същия въпрос.

— Това е единствената част от комплекса, където не се допускат камери — каза охранителят.

— Но те биха могли да ни видят?

— Ако гледат мониторите.

— Тогава, ако не искате мис Лойд да разбере, че сме тук и да извърши нещо безразсъдно, на ваше място бих ги спрял.

Бейкър нареди по радиостанцията си камерите да бъдат изключени. След това се върна в джипа и им каза да го последват.

— Ще се кача при него — настоя Лоусън. — Нямам му доверие.

Три минути по-късно Бейкър влезе в ролята на съпровождащо лице и ги въведе във фоайето на главната сграда. Броят на патрулиращите въоръжени мъже накара Тъбайъс да потръпне. Неприятната сцена бе неизбежна.

— На кой стаж се намира кабинетът? — попита той. Бейкър се поколеба, преди да отговори, и Лоусън го побутна по гърба:

— Оглуша ли или какво?

— На третия. Ще ви покажа.

— Не, ще останете тук. — По знак на Тъбайъс единият полицаи от резервата бързо обезоръжи Бейкър и взе радиостанцията му. Когато започна да се съпротивлява, Тъбайъс заплаши, че ще му сложи белезници, ако не се успокои и не млъкне. — Мислете за собствената си безопасност.

Последната реплика бе пълна безсмислица и Бейкър разбра това. Продължи да нервничи, но не прояви неблагоприятното да нападне федерален агент при изпълнение на служебния му дълг. Тъбайъс нареди трима души да останат на долния етаж, за да наблюдават действията на Бейкър и подчинените му.

— Вие също стойте тук — каза той на астронавта, който понечи да се качи в асансьора след другите. — Помагайте им да държат Бейкър под око.

— Вместо да помогна на вас.

— Загрижен съм за живота ви.

— Сам нося отговорност за него.

— Не и тази нощ. Не искам един национален герой да загине по моя вина. Слезте от асансьора.

Когато Чийф излезе от кабината, срещна погледа на всеки полицаи от резервата. Един по един го последваха и застанаха до него.

Тъбайъс знаеше кога се налага да отстъпи. Имаше нужда от хора, а единственият му източник бяха силите на реда в резервата. Бе чул историята как брат Гейбриъл се е сдобил със земята за своя Храм. Затова не бе изненадан, когато началникът на полицията там отначало отказа да му преотстъпи част от хората си за нощта. Оправданието му бе, че няма достатъчно полицаи, защото няколко души са били изпратени на друго място.

Тъбайъс не знаеше дали да му вярва или не. Сред индианците се ширеше всеобщо недоверие и враждебност към федералните агенти. Подозрителността им бе оправдана и се засилваше с всяко поколение. Беше се надявал, че като чернокож ще намери общ език с тях.

Но не бе толкова убедителен, колкото Кристофър Харт. Без намесата на Харт навярно молбата му щеше да бъде отхвърлена. Когато астронавтът помоли полицейския началник да му направи тази лична услуга, веднага бе сформиран отряд от осем души.

Сега откриваше у Кристофър Харт и лидерски качества, които бяха завидни и достойни за възхищение. Само с един поглед бе накарал осемте мъже да действат като по команда и Тъбайъс реши, че е безсмислено да спори, защото влиянието на Харт ще надделее над неговото.

— Ще се качим по стълбите — заяви Харт.

— Влизайте — смутено каза Тъбайъс.

Докато бяха в асансьора, провериха оръжията си. Слязоха и безшумно пристъпиха към двойната врата. Точно когато стигнаха, чуха думите:

— Ако ме убиете, ще унищожите себе си.

След това въпроса на брат Гейбриъл:

— Какви са тези ребуси, Мелина?

— Не ребуси, а отговори. Ако ме убиете, ще загине и вашето бебе.

Кристофър Харт бе чул достатъчно. Втурна се покрай Тъбайъс и блъсна вратата. Полицаяте влязоха в стаята с оръжия в ръце, готови да стрелят. За миг Тъбайъс прецени положението и извика:

— Хвърлете оръжието и я пуснете!

Индианците полицаи застанаха в полукръг покрай стените. Някои насочиха револверите си срещу брат Гейбриъл, а останалите — срещу въоръжения мъж, който Тъбайъс предположи, че е Хенкок.

Чийф не бе въоръжен, но гласът му прозвуча достатъчно заплашително, когато пристъпи към Хенкок и каза хладнокръвно:

— Ако я нараниш, ще те убия.

Тъбайъс знаеше, че наистина е готов да го стори.

— Оставете това на мен, Харт.

Той сякаш не го чу.

— Джилиън, добре ли си?

— Джилиън?

Последната реплика бе на брат Гейбриъл, комуто Тъбайъс досега не бе обърнал внимание.

— Пуснете я! — нареди той на мъжа, който все още държеше револвер до слепоочието на Джилиън Лойд.

Брат Гейбриъл отново заговори, този път със забележително самообладание, като се имаше предвид изживяният шок.

— Мистър Хенкок, мисля, че можете да я освободите. Не би дръзнала да ме застреля пред толкова свидетели. Хората ви пристигнаха тъкмо навреме.

Хенкок се поколеба, но брат Гейбриъл го подкани с жест и той сними пистолета и го хвърли на пода.

Полицаят от резервата, който стоеше най-близо, ритна оръжието далеч от него. Кристофър Харт пристъпи напред. С Джилиън Лойд протегнаха ръце един към друг. Пръстите им се преплетоха и той я отведе на безопасно разстояние. Погледите, които размениха, трогнаха сърцето дори на заклет ерген като Тъбайъс. Сцената продължи не повече от секунда, но бе вълнуваща.

Тя отмести поглед от Харт и се обърна към проповедника:

— Аз съм Джилиън.

— Лъжеш.

— Измина почти седмица, откакто бях оплодена. Един прост кръвен тест ще покаже дали съм заченала или не.

— Истина е, копеле! — каза Чийф. — Тя е Джилиън.

— Повярвайте им — намеси се Тъбайъс. — Прочетох доклада от аутопсията. Подробно, а не бегло, както преди. Съдебният лекар е установил, че тялото на жертвата е с отстранена матка и яйчници.

— Бях пропуснал това — призна Лоусън. — Мелина Лойд е претърпяла хистеректомия.

— Той знае — осведоми ги Джилиън. — Хенкок е направил подробно проучване за нея.

Брат Гейбриъл се усмихна със задоволство.

— Е, каква изненада! Значи ти си Джилиън. Радвам се да се запознаем.

— Вървете по дяволите! — Тя се обърна към Харт и каза: — Ако Лонгтрий не бе оставил първата камера на револвера празна, щях да съм мъртва. Той натисна спусъка.

Харт пристъпи заплашително към Хенкок, но Тъбайъс строго произнесе името му. Всъщност може би го възпря не заповедта, а ръката на Джилиън, която докосна рамото му.

Тъбайъс погледна брат Гейбриъл и бе изненадан, когато видя, че се усмихва.

— Не ни представиха както подобава. Предполагам, че вие сте агент Тъбайъс.

— Точно така.

— Уговорката ни бе за утре. Защо дойдохте тази нощ?

— Под претекст, че спасявам живота ви.

— Претекст?

Лоусън каза:

— Бих искал да ви разпитам във връзка с убийствата на Мелина Лойд, Линда Крофт и Джем Хенингс.

Проповедникът се обърна към него.

— А вие навярно сте Лоусън. — Презрително огледа несъответстващите по размер дрехи на детектива и недодяланата му външност. — Слушал съм доста за вас, детектив Лоусън. Нямам представа защо желаете да ме разпитвате. Намирах се твърде далеч от Далас, когато тези хора са срещнали кончината си.

Лоусън буквално изръмжа срещу него. Брат Гейбриъл пренебрежително отмести поглед от него към Тъбайъс.

— Мис Лойд — Джилиън, както се оказа — е убедила охраната да я пусне и нахълта тук, сипейки обвинения и заплахи за живота ми.

— Лъже — тихо промълви тя.

— Насочи пистолет срещу мен. Мистър Хенкок тъкмо бе успял да й го отнеме, когато влязохте.

— Веднага щом пристигнах, три автобуса с деца напуснаха комплекса — каза Джилиън. — Сигурна съм, че ще откриете сред тях бебето на семейство Андерсън.

— Техника за видеозаснемане и излъчване — обясни брат Гейбриъл и безпомощно сви рамене. — Транспортираме ги с автобуси, когато предаваме от отдалечени места.

— Има и цял пансион, пълен с деца — каза тя.

— Истина е — потвърди той и се засмя. — Децата на семействата, които живеят и работят в Храма. Тази жена си въобразява. Смъртта на сестра ѝ е...

— Млъкни, дявол да те вземе! — просъска Лоусън.

— Лоусън — предупредително каза Тъбайъс. След това се обърна към брат Гейбриъл: — Защо помощникът ви държеше револвер до главата ѝ? Беше ли необходимо, за да я усмири?

— Мистър Хенкок реши така. Тя и този Коломбо са си втълпили налудничавата идея, че носят отговорност за убийството на близначката ѝ. Мистър Хенкок просто я държеше под контрол, докато повикаме местния шериф.

— Не е нужно да ме викате.

Щом чуха непознатия глас, всички приковаха погледи в униформения мъж, който се показва иззад плътните кадифени драперии. Стискаше в ръце служебен револвер, насочен срещу брат Гейбриъл.

— Не е необходимо да решават дали дамата казва истината или вие. Мога да им опиша подробно какво се случи.

— Шериф Ричи! Ето къде сте били.

— Където най-малко предполагате — ехидно се засмя шерифът. — Както самият вие се изразихте.

— Как успяхте?

— Влязох, когато вие и Хенкок не бяхте тук. Така наречените бодигардове, които ви придружиха, дори не си направиха труда да надникнат зад завесите.

Брат Гейбриъл извърна глава към Хенкок, който гневно гледаше шерифа.

— Тези хора трябва да бъдат уволнени. — Отново се обърна към Ричи и каза: — Можете ли да обясните защо сте се скрили зад завесите?

Ричи стисна револвера по-силно, но ръцете му затрепераха, както и гласът:

— Искам да чуя това от вас.

Тъбайъс си помисли: „По дяволите, не бях предвидил този елемент!“

— Свалете оръжието, шериф Ричи.

Но Ричи не обръщаше внимание на нищо, освен на брат Гейбриъл. Очите му се бяха налели със сълзи, но не усещаше и тях.

— Искам да ви чуя да произнасяте името ѝ.

— Чие име?

— На Олета — почти изкрещя той. — Тя не се казва Мери. И не беше курва, когато я доведох при вас. Превърнали сте сладкото ми къдрокосо момиченце в проститутка! Твърдяте, че ако дойде да живее тук, ще се отнасят с нея като с принцеса. Че ще има по-добър живот и ще получи по-добро образование, отколкото аз мога да ѝ осигуря. А единственото, на което сте я научили, е да...

Гласът му секна. Не можа да доизрече обвинението си.

— Шериф Ричи, приберете оръжието и...

— Не, няма да му позволя да се измъкне от това положение с усмивка и сладки приказки.

— Ако е извършил престъпления, ще отговаря за тях в съда.

Но Ричи енергично поклати глава, отхвърляйки разумните доводи на Тъбайъс.

Един от индианците — полицаи предпазливо запристъпва към него, но той долови движението с крайчеца на окото си и го предупреди да не се приближава повече.

— Стойте настрана! Въпросът е личен — между мен и него. Можете да ме застреляте, ако искате, но все пак ще го убия. От това разстояние няма начин да не улуча.

Брат Гейбриъл уплашено погледна Тъбайъс:

— Вие сте от ФБР, за бога. Направете нещо.

— Коя е Мери? За какво говори той?

— Продадох момиченцето си за една значка — изхлипа Ричи. — Шерифска значка. Убедихте ме, че е за нейно добро. „Спасението ѝ“, както твърдяте. Казахте, че така е най-добре за всички. А сте отнели невинността ѝ и сте я превърнали в курва.

Бързо губеше самообладание. Тъбайъс направи отчаян опит да предотврати проливане на кръв. Чиято и да е.

— Ричи! Свали оръжието. Веднага!

— Чухте агент Тъбайъс, шерифе — спокойно заговори брат Гейбриъл. — Не постъпвайте глупаво. Мери никога не е била невинна по природа. Родена е за това, което върши. Не съм я принуждавал да прави каквото и да било. Попитайте нея. Ще ви каже колко обича да се люби с мен.

Изведнъж напрегнатите черти на шерифа се смекчиха. Леко подсмръкна. Присви очи и преглътна сълзите. С удивително спокойствие каза:

— Ще умрете.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Той знаеше какво прави.

Агент Тъбайъс говореше на хората, събрани в офиса на шерифа поради липса на по-удобно място. Чийф бе нагласил термостата на по-поносима температура. Заместниците, които бяха спешно повикани, свариха кафе. Действаха машинално, шокирани от вестта, че началникът им, шериф Ричи, е заключен в затворническата килия. Беше под зорко наблюдение, в случай че направи опит за самоубийство. Вратата между офиса и коридора, водещ до килията, бе затворена.

Джлилън бе доволна, че не вижда дъното на коридора. Гледката би събудила неприятни спомени. Лицето на Чийф достатъчно ѝ напомняше за това, което му бе сторила. Част от него. Но не най-тежката.

Тъбайъс продължи:

— Застреля Конуей — Алвин Медфорд Конуей, тоест брат Гейбриъл — в стомаха. Два пъти, преди да успеем да го спрем. Не искаше Конуей да умре веднага. Целта му бе да го накара да мисли за смъртта.

Медицинският екип в Храма не бе в състояние да се справи с тежките наранявания, които бе получил брат Гейбриъл, и бяха позвънили на 911.

— Издъхна в линейката, на километър от спешното отделение — каза Тъбайъс. — Цял час бе в агония, гледаше как кръвта му изтича и знаеше, че няма да бъде спасен. Ричи получи това, което желаше.

Лоусън промърмори нещо в израз на задоволство и дръпна глътка „Доктор Пепър“.

— А дъщерята на Ричи? — попита единият полицаи от резервата.

Тъбайъс сподели това, което му бе разказал Ричи:

— По-рано е работил на няколко места, но се провалил. Затънал в дългове. Конуей се свързал с него и сключили сделка. Инсценирали

отвлечането на Олета, което все още фигурира в регистрите като неразкрито престъпление. Мисис Ричи отново ще бъде събрана със своята дъщеря, която е смятала за отвлечена на десетгодишна възраст. — Сведе поглед към пода между марковите си мокасини. — Скоро момичето ще роди дете от брат Гейбриъл.

Джалиън чу как Чийф изруга под носа си.

— Продам е собствената си дъщеря на сексуално робство.

— Точно така — отвърна Тъбайъс. — Все пак вярвам му, когато твърди, че е мислил кое е най-добро за нея. Едва наскоро е узнал каква е истинската ѝ роля в Храма. Брат Гейбриъл я е използвал, за да гарантира мълчанието и съдействието на Ричи. Тази нощ чувството за вина го накара да обезумее. Радва се, че Конуей е мъртъв и ще потвърди показанията ви, мис Лойд.

— Наричайте ме Джилиън, ако обичате.

Нямаше време да отвърне на молбата ѝ. Суматоха откън привлече вниманието им към вратата. В стаята бяха блъснати двама мъже с белезници. Джилиън и Чийф мигновено ги познаха.

Водоха ги неколцина индианци, всичките въоръжени, но усмихнати. Лицето на единия бе изрисувано с бойни краски. Явно командваше останалите.

— Агент Тъбайъс?

Той стана и му подаде ръка.

— Аз съм агент Тъбайъс.

— Ние сме полицаи от резервата, работещи под прикритие. Арестувахме тези хора по гражданско обвинение за навлизане в чужда собственост, но колата им се оказа подвижен арсенал. Освен незаконни автоматични пушки, открихме техника за следене, купена на черния пазар, и кутия контрабандни наркотици от Мексико. — Индианецът погледна към Джилиън и Харт. — Имаме основания да подозираме, че са свързани с вашия случай.

— Това е онзи, който се представи за вас — каза Джилиън на Тъбайъс и посочи чернокожия. — Брат Гейбриъл го нарече Джошуа, но вероятно не е истинското му име. Преследваха Чийф и мен.

— С това.

Не бе забелязала Декстър Лонгтрий, който пристъпи иззад по-млад, по-висок мъж. На дланта му лежах рублиният медальон и микроскопичният предавател, който бяха извадили от него.

— Благодаря — каза Тъбайъс с уважение, явно впечатлен от царствената осанка на Лонгтрий. Сложи доказателството на бюрото, обърна се към двамата задържани и гневно изгледа единия, който бе дръзнал да се представи за него.

— Как се казваш?

— Мамка ти!

— Презиме? — попита Лоусън.

Всички се засмяха.

— По-късно ще си поговорим — заплашително каза Тъбайъс на Джошуа. С него и безименния му партньор се заеха федерални агенти, пристигнали преди малко от Санта Фе. Бяха изведени навън и натоварени в отделни коли, за да бъдат откарани в големия град.

Чийф стана и се приближи към Лонгтрий. Джилиън отиде при тях. Дватама се ръкуваха. Джилиън му благодари.

— Радвам се, че успях да ви помогна — отвърна Лонгтрий. — Всъщност беше забавно.

И тримата се усмигнаха и Чийф каза:

— Бих искал да чуя повече за Организацията за защита на коренното население.

Възрастният индианец втренчи поглед в него.

— Нищо не ми дължиш.

— Може би. Но го дължа на себе си.

Очите на стареца заблестяха:

— Ще се радвам да уредя среща в удобно за теб време.

— Ще се обадя.

След като се сбогуваха, Джилиън хвана ръката на Лонгтрий. Бе загрубяла, силна, топла и вдъхваща доверие.

— Бяхте изключително любезен. Освен това рискувахте живота си заради мен. Толкова съм ви признателна. — Поколеба се за миг и импулсивно го прегърна. Изглежда, той нямаше нищо против и я потупа по рамото, преди да я пусне. — Благодаря ви, вожд Лонгтрий.

— Пак заповядай, Джилиън.

Полицайте от резервата почтително му сториха път да излезе пръв и го последваха. Едва когато вратата се затвори след тях, Джилиън осъзна, че Лонгтрий я бе нарекъл с истинското ѝ име. Срещна погледа на Чийф.

— Кога му каза...

— Не съм му казал.

— Тогава как е...

— Не зная. Изглежда, знае доста неща, за които никой не подозира.

Останаха загледани един в друг, но гласът на Лоусън отново привлече вниманието им към разговора:

— Как ще протече разследването по-нататък?

Тъбайъс обясни:

— Утре по някое време ще пристигне специален екип. Междувременно няколко агенти от Санта Фе и Албъкърк ще останат в Храма и ще следят нищо да не бъде заличено или подправено. Дейността на организацията в чужбина също е преустановена. Работата на специалния екип е значително улеснена. Задължението им ще бъде само да преровят цялата информация в компютъра на Хенкок.

Джилиън каза:

— Брат Гейбриъл ме увери, че всичко е зашифровано с код, който единствено Хенкок може да разкрие.

— Експертите ни са се справяли с доста сложни кодове. Може би ще им отнеме месеци, но съм убеден, че ще разгадаят и тези на Хенкок.

— Може би той ще съдейства — каза Чийф.

— Съмнявам се. Собственото ни правителство го е обучило да пази тайни. Хенкок е бивш агент на ЦРУ. След пенсионирането си е постъпил при брат Гейбриъл. — Тъбайъс долови изумлението им и добави: — Мис Майрик ме осведоми за това преди около час, след като направи проучване за него.

— Страховито! — тихо промълви Джилиън. — И важно. Може би никога няма да разберем докъде се е простирало влиянието на брат Гейбриъл.

— Да се надяваме, че смъртта му ще сложи край на това влияние — каза Чийф.

— Може би ще срещнем съпротива от страна на най-върлите последователи — предупреди Тъбайъс. — Трябва да бъдем подготвени за някои неприятни последици. Ще видим колко сериозни ще бъдат, но мнозина ще ни обвинят, че сме затрили богоизбран човек.

— Брат Гейбриъл не славеше Бога — яростно възрази Джилиън.

— Да се надяваме, че сами ще го осъзнаят, когато обвиненията срещу него станат обществено достояние.

Сериозно се замислиха върху това. Джилиън си спомни, че Чийф й бе споменал за своя колежка, изпратила дъщеря си да учи в Храма. Как щяха да реагират хората, когато узнаят какво зло е въплъщавал брат Гейбриъл? Хиляди последователи щяха да бъдат потресени. Други, отказващи да приемат истината, може би щяха да реагират остро. Когато Дейл Гордън я бе видял с Чийф, не бе подозирала колко значими последици ще има тази кратка среща.

Тя попита:

— Откриха ли автобусите?

Тъбайъс кимна.

— Засекли са ги да пътуват по пряк маршрут към Мексико. Били са натоварени със снимачна техника. И четирийсет и седем деца.

Джилиън издаде дълбока въздишка на облекчение.

— Всичките изглеждали в добро здраве, въпреки че били изплашени, когато ги свалили от автобусите. Социалните служби в Ню Мексико ще се погрижат за тях. Държавните агенции, подчинени на губернатора, ни оказват значително съдействие. Един любопитен факт. Сред бавачките, които са натоварили децата в автобусите, били Дороти Пъг и сестрата на Хенингс. Две от децата са нейни.

— И на брат Гейбриъл?

— Така предполагаме. Заплюла полицая, който попитал.

— А бебето на семейство Андерсън?

— В тази възрастова група има няколко момчета. Трябва да установим кое от тях е синът им.

— С Чийф обещахме да им се обадим веднага щом узнаем нещо. Дадоха ни номера на мобилния си телефон.

Тъбайъс смутено закри устата си с ръка и се покашля.

— Има един неприятен аспект, който очевидно ви е убягнал. — Джилиън, както и останалите присъстващи, го изгледаха въпросително. — Може би семейство Андерсън няма да искат момчето при тези обстоятелства. Всъщност опасявам се, че повечето родители няма да приемат децата обратно, щом разберат кой е бащата. Едно е да заченеш от анонимен донор по свой избор, а съвсем друго — да разбереш, че си родила дете от маниак, който...

Не доизрече мисълта си.

— Господи! — каза Лоусън. — Не бях го помислил.

А Джилиън не бе престанала да мисли за това, откакто бе чула, че е възможно Дейл Гордън да е подменял пробите в лабораторията си. Тази мисъл я бе накарала да повърне край пътя.

Сега отново потръпна от отвращение. Повдигна ръце към устните си и опита да стопли с дъх премръзналите си пръсти. Втренчи празен поглед пред себе си. Когато се опомни, осъзна, че разговорът е прекъснал и всички я гледат съсредоточено.

Тъбайъс прочисти гласа си.

— Мисля, че говоря от името на всички. Защо го направихте? Защо приехте самоличността на Мелина?

Тя погледна първо него, после Лоусън и накрая Чийф, но не можа да устои на укорителния му поглед и се обърна към Лоусън:

— Казахте нещо, което ме подсети да го сторя. Детективът едва не изпусна кутията „Доктор Пепър“.

— Аз ли?

— Когато двамата полицаи дойдоха в къщата на Мелина онази сутрин, не се обърнаха към мен с нейното име. Или са го сторили, но просто не съм обърнала внимание. Единственото, което достигна до съзнанието ми, бе, че близначката ми е убита.

— Първо, защо бяхте в къщата на Мелина?

— След като оставих... — Поколеба се и вместо да произнесе името на Чийф, каза: — След като излязох от „Меншън“, се прибрах у дома. Мелина вече спеше. Събудих я. Поговорихме си. Така разбрах, че Джем е идвал, за да ми подари медальона. Оставих го на нощното шкафче. Мелина ми разказа за срещата им с най-малки подробности, така че когато настъпи моментът, успях да убедя Джем, че аз съм жената, с която е разговарял предишната вечер.

— Господи, става все по-сложно!

— За мен също — призна тя с тъжна усмивка. — Мелина ме помоли да я оставя да се наспи в моето легло, щом вече си е легнала там. Стори ми се разумно и отстъпих. Отидох в дома ѝ и пренощувах там.

За миг я връхлетяха мъчителните спомени от първия половин час, след като ѝ бяха съобщили за жестокото убийство на сестра ѝ.

— Когато се втурнах в собствената си къща, вие, мистър Лоусън, не ме пуснахте в спалнята. Спряхте ме, помните ли? Предупредихте

ме, че ако вляза, бих могла да залича някоя улика и попитахте: „Искате да узнаете кой е убил Джилиън, нали?“ Този въпрос бе като плесница. Получих просветление, така да се каже. Изведнъж осъзнах грешката ви. Мелина бе идентифицирана като мен. Явно убиецът е направил същата грешка. Когато видях думите, изписани на стената, разбрах, че аз съм била набелязана да умра, защото бях отишла в хотела с Чийф. Но кой можеше да знае за това? И защо трябваше да бъда убита? Реших да поддържам заблудата ви, докато не разбере нещо повече. После пристигна Джем и нещата наистина взеха неочакван обрат. Отначало той не знаеше, че аз, Джилиън, съм прекарала вечерта с Чийф, следователно не е знаел, че убийството е поръчано от брат Гейбриъл. В онзи момент изумлението му е било искрено. Но когато признах, че Джилиън е придружила Чийф вместо Мелина и след като видя надписа на стената, си е обяснил защо Джилиън е трябвало да умре. Вероятно дори е подозирал, че го е извършил Дейл Гордън. Затова в офиса на Лоусън неведнъж прекъсна Чийф, когато той започна да описва Гордън. Но още преди това подозирах, че е замесен. Защо излъга, че сме сгодени? Защо твърдеше, че е бил против изкуственото оплождане, след като ме бе насърчавал още откакто го бях попитала какво мисли за тази идея? Докато не узнаех отговорите на тези въпроси, трябваше да се защита. За целта се налагаше „Джилиън“ да остане мъртва. Джем не подозираше нищо. Зная това. Не можех да прикрия отвращението си, но той и Мелина никога не се бяха разбирали. Лесно успях да го заблудя. Доста по-трудно бе с други хора.

Не можа да се сдържи и погледна Чийф. Той не откъсваше очи от нея. Побърза отново да се обърне към Лоусън.

— Признах за размяната ни предишната вечер и ви оставих да предположите, че отново сме се разменили през нощта. Не го сторихме.

— Не ви ли попитах кога сте се върнали към истинската си самоличност?

Тя поклати глава.

— Само в колко часа Джилиън се е прибрала от „Меншън“. Наистина пристигнах у дома около два и половина сутринта, но след краткия ни разговор продължих към къщата на Мелина. Тя спа в леглото ми и умря вместо мен. — Разсея напирещите сълзи и

продължи: — Трудно понасях скръбта на всички за мен, когато трябваше да скърбят за Мелина. Имаше доста моменти, в които едва не се пръснах от напрежение. Единственото, което ме крепеше, бе решимостта да открия човека, отговорен за смъртта ѝ.

— Колко дълго възнамерявахте да играете тази роля? — попита Лоусън.

— Да се преструвам на Мелина? Колкото бе необходимо, за да отмъстя за смъртта ѝ. Не мислех за по-нататък. Предполагам, че съм извършила престъпление, така ли е? Представях се за друг човек.

— Ще помисля по въпроса — промърмори Лоусън.

— Изобличихте брат Гейбриъл за престъпленията му — намеси се Тъбайъс. — Според мен това е важното.

Джалиън се обърна към Чийф:

— Толкова се страхувах, че си забравил за срещата ни с Дейл Гордън. Онзи ден в офиса на Лоусън, когато уж се запознахме, отчаяно се опитвах да те накарам да си спомниш как едва не се сблъскахме с него на входа на ресторанта. Трябваше да уведомя Лоусън, че Дейл Гордън е следа, но не можех да му го кажа сама.

— Познахте ли го в онази вечер?

— Веднага, въпреки че отначало не се сетих къде сме се срещали. Докато не каза, че работи в клиника „Уотърс“. Тогава си спомних, че съм го виждала там. Беше ме заговарял няколко пъти. И... очевидно е вършил и други неща.

Затрепери при спомена за снимките, направени без нейно знание.

— Тогава разбрах, че тя има сестра — близначка — сподели Чийф с останалите. — Каза ми, че навярно Гордън я е взел за сестра ѝ Джилиън.

— Но вие наистина сте били Джилиън — отбеляза Лоусън с недоумение.

— Преструваше се на Мелина — напомни му Чийф.

Лоусън я изгледа намръщено.

— Сигурна ли сте, че сега сте Джилиън?

— Да — отвърна тя с лека усмивка. — Аз съм.

— Тя е — смутено каза Тъбайъс. — Докладът от аутопсията потвърждава, че жертвата е била Мелина.

— Боях се, че ще доловите противоречието — каза Джилиън на Лоусън. — Защо жена е отстранени полови органи би се подложила на

изкуствено оплождане?

— Затова бързахте да откарате тялото за кремация.

— Да. После, когато вие, мистър Тъбайъс, ми казахте, че Лоусън ви е предоставил материалите по случая, се опасявах, че ще забележите.

— Едва тази нощ се замислих. Изтичах да кажа на Лоусън и веднага дойдохме тук, за да помолим Ричи да ни помогне да ви открием, а вместо него, намерихме полковник Харт, заключен в килията, почти обезумял.

Тя извърна глава към Чийф:

— Те ли ти казаха?

Понечи да отговори, но Лоусън го изпревари:

— Не беше нужно. Сам се бе досетил.

— Така ли? — попита тя с пресипнал глас. — Кога?

Точно в този миг единият от заместниците, които надзираваха Ричи, отвори вратата и прекъсна разговора:

— Агент Тъбайъс, той настоява да говори с вас. Искане да знае дали трябва да се види с жена си. Казва, че не би могъл да погледне в очите нито нея, нито другите си деца.

— Идвам. — Тъбайъс стана и официално обяви край на съвещанието. Каза на нея и Чийф, че е резервирал стаи за тях в мотела. — Утре сутринта ще пристигне хеликоптер, който ще откара всички ни до Албъкърк. Оттам можете да се качите на самолет за Далас. — Хвърли поглед към Чийф. — Или където желаете. Но непременно оставете номер, на който да мога да се свържа с вас. Има доста неща за доуточняване. Документация.

Клетъчният му телефон иззвъня. Той го включи и каза:

— Тъбайъс. О, да, Люси. Благодаря, че се обади. Не, приключвай за тази вечер. Прибери се у дома. Почини си. Можеш да продължиш утре. Искане само да ти благодаря още веднъж за забележителната работа, която свърши по този случай. Наистина забележителна. — Обърна се с гръб към тях, но Джилиън го чу да казва: — И да попитам какви цветя обичаш. Точно така. Цветя.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Трябваше и аз да ти окача преподавател.

Когато бе отворила вратата на хотелската стая, Джилиън бе видяла Чийф да стои, опрел ръце от двете страни на касата, сякаш за да препречи пътя ѝ. Беше намръщен.

— Чукам на тази врата от пет минути.

— Бях под душа.

Това бе очевидно, защото бе загърната с бял хавлиен халат, предоставен от „Меншън“. Мокрите ѝ коси бяха сресани, но от краищата им по шията ѝ капеше вода.

— От три дни оставям съобщения в офиса ти и на домашния ти телефон. Защо не отговаряш?

— Кой ти каза, че съм тук?

— Тъбайъс.

— Издал ме е?

— Заплаших го, че ще трябва да отговаря за отдел „Връзки с обществеността“ на НАСА. И без това има достатъчно грижи.

— Не можех да се върна в къщата си, Чийф. Не искам никога вече да стъпя там. А в дома на Мелина... бих имала чувството, че смущавам покоя ѝ, ако отида там. Преди едва издържах.

— В коридора ли ще ме държиш?

Тя се отдръпна встрани и затвори вратата след него.

— Днес следобед говорих с Кейдънс Андерсън.

— Получили са обратно детето си, зная. Тъбайъс ми каза. Полудели от радост. Твърдели, че дори не им е хрумвало да се откажат от него.

— Синът им е едва на седем месеца. Да се надяваме, че ако има емоционални увреждания, няма да се окажат сериозни.

— Те ще се справят.

Джилиън бе уверена в това, колкото и Чийф.

— Видя ли се с Пакс?

— Бандита е добре. Той също. Следващата седмица ще излезем да пийнем по една бира. Всичко е наред. Сега...

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не! — раздразнено каза той. — Как беше пътуването обратно до Далас? Мислех, че ще летиш с мен.

— Как е лицето ти?

— Няколко шева.

— Колко?

— Мисля, че седем. Отидох до тоалетната на летището и когато се върнах и не те видях, предположих, че вече си се качила в самолета.

— Ще ти останат белези.

— Ще изглеждам страховит и опасен.

— Вече изглеждаш така.

— Но ти не беше в самолета и се наложи да возя Лоусън. Който впрочем си пада по теб.

— Лоусън?

— Ненавижда ме. Мръщи се всеки път, когато ме види.

— Пътувах с друг самолет.

— За да ме избегнеш?

— Трябваше да свърша нещо важно, Чийф.

— Какво?

— Да направя кръвния тест.

Той рязко повдигна брадичка, сякаш някой бе дръпнал косите му над тила.

— А!

Не се осмели да попита за резултата, но изражението му бе така тревожно, че сърце не й даде да го държи в напрежение.

— Отрицателен.

Той преглътна с мъка:

— Можеше да бъде мое.

Джилиън забеляза, че крайчецът на устните му леко затрепери, навярно в израз на разочарование.

— Но можеше да бъде и негово. Ако беше... Затвори очи, но не можа да сдържи сълзите си. Потехоха под клепачите и се търкулнаха по бузите й.

Чийф нежно прошепна името й и обхвана с длани лицето й.

— Извинявай, Чийф.

— За какво?

— За всичко. — Погледна го. — Не знаех с какъв човек ще се запозная в онази вечер. Не знаех какво ще изпитам към теб още щом те видя. Когато отидохме в стаята ти и започнахме...

— Шшт.

— Дори за миг не се сетих за изкуственото оплождане. Кълна се.

— Вярвам ти.

— Наистина ли?

Той кимна.

— Защото аз също не мислех за нищо друго.

Джалилън протегна ръка и приглади един тъмен кичур над челото му.

— Знаеш ли колко трудно ми бе да запазвам самообладание всеки път, когато те погледна? Онзи следобед, в офиса на Лоусън, бях минали едва дванайсет часа, откакто бях станала от леглото ти, а трябваше да се държа като напълно непозната. Изгарях от желание да ме притиснеш в прегръдката си. Бях видяла Мелина мъртва и толкова много кръв в спалнята! Скръбта бе непоносима. Страхувах се. Чувствах нужда някой да ме прегърне и исках да бъдеш ти.

— Знаеш ли колко отчаян бях, защото желях Мелина толкова силно, колкото Джителиън?

— Кога прозря истината?

— Докато бях в килията.

— Как се досети?

— Не можех да престана да сравнявам Мелина с Джителиън. Всеки път откривах хиляди прилики и никакви разлики. Нито една. Спомних си как Джителиън хапваше „такос“ в онази вечер. Бе порязала пръста си на опаковката и го засмука, когато в раничката попадна сол. Беше адски секси. Както и когато Мелина стори същото онзи следобед.

Тя внезапно си спомни и широко отвори очи.

— Когато ядях пържени картофи в пикапа на Лонгтрий. Раничката се бе отворила и усетих парене от солта. Дори не съм осъзнала, че смуча пръста си.

— И аз не обърнах внимание. Но после се замислих. Двата образа се сляха в съзнанието ми. Същият пръст. Същото движение. Започнах да подреждам парчетата и си обясних всичко.

Отново бликнаха сълзи.

— Постъпих толкова несправедливо с теб! Накарах те да страдаш. Можеш ли да ми простиш?

Чийф пристъпи заднишком към леглото, седна и я притегли върху коленете си. Свали сакото, разкопча маншетите на ризата си и я свали. Тя го освободи от джинсите. Развърза колана на халата ѝ и разтвори предниците. И двамата бяха нетърпеливи. Джилиън се настани в скута му.

— Знаех си — прошепна до шията ѝ. — Прав бях. Не е възможно да изживея това с друга жена. Подобно нещо не се случва два пъти в живота. Не и в разстояние на няколко дни.

Дълго останаха притиснати един към друг. След това той плъзна ръце под халата по гърба и ханша ѝ и най-сетне ги задържа върху талията ѝ. Джилиън зарови лице в косите му и леко го целуна по ранената буза. Чийф внимателно докосна синината на ключицата ѝ.

— Как е?

— Вече не боли.

— Трябваше да убия онова копеле.

Сведе глава към гърдите ѝ и езикът му ласкаво докосна зърното ѝ. Тя замърка в отговор.

— Невероятно чувствително — промълви той и леко всмука плътта ѝ. — Тук също.

Сложи ръка между телата им и я докосна така, че я накара да затаи дъх.

— Каза ли на Мелина за това?

За миг тя остана безмълвна и само поклати глава.

— Не си?

— Не, Чийф. Този път не ѝ се доверих напълно. Беше твърде лично. Твърде специално.

— Нали сте споделяли всичко?

— Не и за теб. — Прокара пръсти надолу по гърдите и корема му. Повдигна ръката му към устните си и леко я целуна. — Искях да те запазя изцяло за себе си.

— Значи всичко, което „Мелина ми каза, че е чула от Джилиън“, всъщност е било...

— Моите чувства. Собствените ми думи. Неща, които не можех да ти кажа, а исках да знаеш.

Обхвана гърдите ѝ и леко потърка с длани твърдите им зърна.

— Защо заплака, след като се любихме?

— Защото исках да ти кажа какво чувствам, а не можех. Когато изрече името ми — Джилиън, — сърцето ми подскочи. От радост. И отчаяние.

— Както каза самата ти, когато мъжът изрече нещо в онзи върховен миг, то е жестоката истина.

— Не е ли така?

— Тогава беше — увери я той.

Джалиън бавно раздвижи ханш. Напред-назад. Съвсем леко движение, но достатъчно. Всяко поклащане го караше да стене от наслада. Притисна тялото му между бедрата си.

— Чувствам пълна близост с теб.

Чийф едва прошепна:

— Да.

Енергично разпери пръсти под талията ѝ. Оставиха дълбоки отпечатъци в плътта ѝ, докато направляваше еротичните ѝ движения. Бяха толкова близки...

Джалиън бе изумена, когато той каза:

— Почакай!

Повдигна я от скута си. Бавно я завъртя и я притисна към леглото. Трескаво свали бельото си, напълно разтвори халата ѝ и телата им отново се сляха. Тя чувствено повдигна ханш.

— Не, кротувай — простена той.

— Но...

Устните му се впиха в нейните. Дългата, дълбока и жадна целувка бе искрено признание за взаимно привличане и неудържимо желание. Следващата бе различна. Размениха усмивки и устните им се докоснаха съвсем леко, ласкаво и закачливо. Чийф задъхано произнесе името ѝ и тя отвърна. Отново се целунаха в сладостен и нежен израз на привързаност. Страстта ги завладя и последва откровено еротична целувка. Начинът, по който езикът му навлезе в устата ѝ, бе съвършено единение на мъжествеността му с нейната женственост.

Най-сетне Чийф се отдръпна и погледна лицето ѝ.

— Ти си невероятно красива — прошепна.

Макар и без бижута и грим, наистина се чувстваше красива. Страните ѝ бяха поруменели. Усещаше пулсираща топлина в тях.

Устните ѝ бяха подути, зачервени и съблазнително влажни. Прокара език по долната и долови вкуса на целувката им.

— И адски секси.

Джилиън обви ръце около врата му и каза:

— Не сдържай нищо.

Изцяло се отдадоха на порива. След това, потни и блажено изтощени, дълго лежаха един до друг. Когато най-сетне събра сили да се надигне, той я целуна по челото, носа и бузите и щом достигна до устните ѝ, докосвайки ги със своите, промълви:

— Влюбен съм в теб, Джилиън.

— Зная. Вече ми го каза.

— Не се брой. Мислех, че говоря на Мелина.

Тя поклати глава и прошепна:

— Но аз бях тази, която слушаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.